

Майн Рид
Ямайски марони

Пролог¹ ОСТРОВЪТ НА ИЗВОРИТЕ²

Плавайки като бездомен скитник из моретата на Западноиндийските острови, аз случайно се озовах в Монтеговия залив, разположен на северозападното крайбрежие на остров Ямайка. Пред мене се разкри величествен полукръгъл лиман, заобиколен от гористи възвишения, които напомняха зелен полумесец. В средата на този полумесец се гушеше самият град Монтего Бей. Белите стени на къщите и жалюзите на прозорците изпъкваха ярко сред буйната растителност от палми, банани, лимони, пъпешови дървета и магнолии. По планинските склонове се откриваха захарни и кафеени плантации и огради на животновъдни чифлици. Господарските жилища на стопанствата заемаха лично място под сянката на портокалови горички и дъбрави от бахарови дървета. От двете страни на всеки дом се виждаха покрити веранди.

Тишина и покой вееше от цялата картина и човек би допуснал, че градът е глухо селище, ако високите мачти, които пресичаха водоравната линия на брега, не издаваха неговия пристанищен характер. Не се забелязваха повече от двайсетина мачти, тънки и прави като свещи. Тяхната малобройност и пълното мъртвило в залива, чиито води единствен нашият кораб пореше, свидетелствуваха за упадък в пристанището.

Ала ако бях попаднал тук половин век по-рано, щях да видя друга гледка: стотици кораби в пристанището – на кей или на котва – едни току-що пристигнали, други на път за открито море, трети вдигнали платна, готови да отплават: лодки и баркаси, които сноват из залива; шумна тълпа на брега, накратко, щях да забележа, че кипи живот, какъвто обикновено се наблюдава в процъфтяващите пристанища.

Това са били времена на напрегнат духовен живот, когато народите, в чиито сърца дълго е расъл и зрял стремежът към освобождение – както се таят и набират силите на огъня в кратера на вулкан пред мощно изригване, – въстанаха накрая в името на свободата и разбиха хиляди и хиляди окови от двете страни на Атлантическия океан.

1. По изключение прологът, единствен, е преведен от руски – Собрание сочинений М. Рида, том VI, Москва 1958.

2. Остров Ямайка води името си от древното индианско название „Шамайка“, означаващо „Остров на изворите“, което и досега се използва в художествената книжнина. Бел.прев.

Тази епоха е била за остров Ямайка, както и за други страни, период на разцвет. Скоро обаче подемот е достигнал своята връхна точка и е настъпила кризата, последвана от бърз упадък. Но кой би седнал да оплаква залеза на една търговия, чиято основна стока е бил човекът. Нека човечеството се радва на нейната гибел!

С постепенното приближаване на нашия кораб към сушата ние почнахме да различаваме отделни предмети, които правеха откриващата се пред нас панорама още по-привлекателна. Животните и хората на брега и из близките нивя, пъстрите ярки облекла, богатството на отсенките на злачната тропическа растителност, стройната симетрия на палмите и пъпешовите дървета – всичко се сливаше в една хармонична картина, която заслужаваше да се нарече възхитителна.

Но погледът ми не се задържа дълго на нея. Много по-силно ме примамиха сините върхове, които едва се виждаха в далнината и чиито мъгливи силуети се очертаваха в небесния лазур – аз знаех, че това са Трелоунийските възвишения. Не самите възвишения ме привлякоха, при все че обичам да се наслаждавам на тези величествени дипли по лицето на земята. Ала толкова се бях любувал на Кордилерите, че видът на Ямайките сини планини не можеше да ме смае. С тях обаче бе свързана една история, която, макар и почти непозната на света, бе вълнуваща за мене. По романтичния интерес, който събужда, тя се равнява дори на интереса, който будят изчезващите храмове на Монтесума или рушащите се дворци на перуанските инки. Струва ми се, че в историята на разните раси и народи от Новия свят няма нищо по-увлекателно и пленително от повестта за ямайките марони.

Оня, който обича свободата и се бори за равенство, не може да не изпита искрено възхищение пред мъжествените цветнокожи хора, които две столетия са се борили за своята независимост против бялото население на цяла Ямайка. Гледайки Трелоунийските възвишения, аз неволно си спомних за безстрашните „ловци на глигани“, намерили убежище в далечните планински недра. Там се спотайвали, скрити из банановите гори, бедняшките им хижи. Там в мирно време тъмнокожи майки, седнали на сянка под тамариндови дървета, са наблюдавали игрите на своите синове, обучавайки ги в ловното изкуство на техните бащи, които по същото време са преследвали диви свини из непроходимите гъстаци. Там в тихите тропически вечери, пред живописните си колиби, са се събирали обитателите им на весели тумби, за да слушат войнствените песни на коромантийци или тъжните напеви на ибoанци и да играят, както някога в Конго, своите танци под зашеметяващите ритми на

африканските барабани. Там, когато са ги принуждавали да воюват, мароните са вършили своите чувовни подвизи. Из тези гористи планини са се таили техните своеобразни, създадени от самата природа крепости, които те са бранили твърдо, въпреки че противниците са ги превъзхождали десетократно по брой. И всяка пътека е била оросена с кръвта на сразените врагове, и всяка клисура е била осветена от мъжествените дела на тези сърцати хора.

Не хвалете Термопилите, не превъзнасяйте Вилхелм Тел и долина-та Грютли, а почетете с мълчание ямайските марони. Сред шепата тъмнокожи, живели двеста години в сърцето на Ямайските сини планини, се срещат витези, не по-малко достойни за слава от героите на Спарта и Швейцария. Никой не е успял да сломи мароните. Техният горд дух не познава позора на поражението.

Няма нищо чудно, че отдавайки се на спомените за този забележителен народ, аз не можех да отделя очи от Трелоунийската планинска верига, и няма нищо чудно, че едва стъпил на ямайска земя, аз начаса се запътих към Сините планини.

Отидох там не само за да отпия от сладостния извор на великото минало, а и да проверя дали из тези места, осветени от юначни подвизи, са се запазили потомци на славното племе. Не се разочаровах. Аз се убедих, че в Трелоунийските възвишения мароните не са забравени, при все че след отменяването на робството те се бяха смесили с останалото население на острова. Аз открих многобройни потомци на мароните. Имах дори щастието да се запозная отблизо с един от най-възрастните участници във велики събития – истински чистокръвен марон, седемдесетгодишен белокош ветеран, който в онези далечни времена е бил безстрашен воин.

Разглеждайки все още внушителната, почти исполинска снага на стареца, аз повярах в неговото юначество. „Каква величествена сграда трябва да са били някога тези разваляни!“ – казвах си неволно аз.

Някои обстоятелства, за които е излишно да говоря тук, ме сближиха с този необикновен мъж и аз станах желан гост на планинската му хижа, където чух не едно повествование за отколешното минало. Разкажете на стареца вълнуваха еднакво и двама ни. Покрай множеството увлекателни преживелици, които узнах от самия марон, аз научих и редица подробности от историята, която сега поднасям. И ако читателят я удостои със своето внимание, за това той ще бъде задължен не толкова на мене, колкото на тачения марон Куокоу.

Глава I

ЕДНА ЗАХАРНА ПЛАНТАЦИЯ НА ОСТРОВ ЯМАЙКА

Стопанството „Маунт Уелкъм“ – „Гостоприемната планина“ – е захарна плантация, и то една от най-хубавите в „Страната на изворите“; то се намира на около пет мили от Монтего Бей, в широка долина, между две заоблени възвишения. Двете рътлини се разстилат успоредно в продължение на повече от миля и накрая се съединяват с извивка навътре, за да образуват един прелестен хълм, който едва ли заслужава името, с което го наричат в имението – „планината“.

И двете възвишения са залесени почти до основата си; горите, които се състоят от бахарови дървета с лъскави листа, завършват от двете страни с редки дъбрави и островни храсти, пръснати живописно по зелените морави като в градина.

„Голямата къща“ или „Бъфът“ на стопанството, наречена „Гостоприемна планина“, е разположена в полите на хълма точно там, където двата рида се съединяват и една естествена площадка, която се издига много малко над равнището на долината, бе привлякла строителя.

По своя архитектурен стил сградата не се различава особено от останалите къщи от този вид, типичен за добре познатите плантаторски жилища в Западна Индия³. Единият етаж – долният, естествено, се състои от здрава каменна зидария; вторият кат, който е и последен, представлява чисто и просто дървена паянтова постройка, поставена върху каменна зидария и препокрита с американски дървени керемиди. Широко сводесто стълбище, оградено със здрави железни перила, води за втория етаж на истинското жилище, тъй като приземният кат се заема изцяло от складове, зимници и други домакински помещения.

Входната врата се намира на площадката на описаното по-горе стълбище и води направо в „хола“, просторно помещение във формата на кръст, разположено напреко през зданието от крило до крило и от край до край. Въздушната струя, която прониква през отворите на жалюзите и преминава непрекъснато през хола, го прави по всяко време

3. Наименование, дадено от Христофор Колумб, на група острови в Атлантическия океан, недалече от американския и мексиканския бряг, включващи между другото остров Ямайка, Антилските острови, Бахамските острови и т.н. Бел.прев.

прохладен, а решетките на прозорците омекотяват блясъка на светлината, който под небето на тропика е току-речи толкова неприятен, колкото е и зноят. Незастланият под, изработен от най-твърдите местни дървесни видове и лъскан всекидневно, допринася също да се увеличи прохладата.

Големият хол е главното помещение на жилището. Той е едновременно столова и приемна, където редом с бюфети и скринове се виждат лежащи столове, кресла и дивани, а в средата над всичко виси огромен полилей.

Спалните заемат квадратните помещения в едното крило на кръста; техните прозорци са също снабдени с жалузи, за да пропускат въздух и да спират, доколкото е възможно, палещите лъчи на слънцето.

В Гостоприемната планина, както и във всички други по-лични плантаторски домове, чужденецът може да забележи липса на съответствие между самото жилище и мебелите в него. Постройката изглежда скромна, дори бедна. Но тази ѝ особеност я прави именно пригодна за климата и това е причината за липсата на масивност или великолепие в стила или строителните материали.

А мебелите: тежки маси от махагон и други скъпи дървесни видове, блестящи бюфети с резба, изобилни сребърни прибори и изящно гравирани стъклария, изложени на показ в тях, изискани дивани и кресла, лъскави лампи и свещници – всичко е съчетано, за да докаже, че привидната бедност на ямайските плантаторски къщи се ограничава само до външните стени на сградата. Ако калъфът може да мине за евтин, скъпоценностите в него са редки и разкошни.

Отвън голямата къща в Гостоприемната планина има представителен вид. Широката фасада, където тъмнозеленият цвят на жалузите контрастира кокетно с белотата на окръжавашите ги стени; масивното каменно стълбище отпред; гористата планина, която се издига отзад и образува пъстрозелен фон; водещата до лицевия вход изящна алея, дълга почти цяла миля, с двойните си редици тамариндови дървета и кокосови палми – всичко допринася, за да се придаде на постройката едва ли не величествения изглед на дворец, особено ако се наблюдава от долния край на долината.

Но и от близо гледката не губи внушителността си. Площадката, на която е построена къщата, има достатъчно простор за голяма градина и парк, разстилащи се отзад чак до основата на хълма, от който ги дели висока каменна стена.

Планината е една от характерните забележителности на пейзажа.

Не толкова поради височината, защото съседните планини не са по-ниски, а в далечината се съзират и много други, които са значително по-високи. Вижда се дори прочутият Блу Пик, който се откроява със стотици фута над околните върхове.

Планината е само разклонение от оная обширна и висока, прорязана от дълбоки ждреловидни долини и извисяваща се хиляди фута над Карибско море планинска верига, която е известна под името Ямайски сини планини.

Тези планини покриват почти цялата островна площ. За това Ямайка има набраздена повърхност като жилестите извивки на зелево листо и наименованието „страна на планините“ би ѝ подходило наравно със старинното индианско название „Страна на изворите“.

Ридът над стопанството Гостоприемната планина се издига само на две хиляди фута над морското равнище, но онова, което го прави забележителен, е геометричната правилност на неговото очертание и най-вече особената форма на неговия връх. Гледан от долината, той има профил на остър конус до приблизително петдесет ярда от връхната си точка. Там наклонът се пресича и върхът продължава нагоре с отвесни стени от двете страни, за да завърши рязко с квадратна площадка с четиридесет до петдесет фута напречно сечение. Общият вид на този пресечен конус напомня напълно знаменития Кофре де Пероте в Мексико.

Склоновете на планината са гъсто залесени, особено скатът, спускаш се към стопанството Гостоприемната планина, към което е обърнал мрачно лице, плътно загърнато с гора, която изглежда девствена.

Само на върха на планината липсват дървета. Той е гол и плешив като главата на францискански монах, защото квадратният куфарообразен лоб, състоящ се от непристъпна канара, отблъсква напъните на растителните великани, които пълзят плътно по основата му и някои от които простират нагоре огромни ръце, сякаш се мъчат да го задушат или прегърнат. Само едно дърво е смогнало да се покатери на отвесната като крепостна стена скала. Една стройна палма от рода агеса е извършила този подвиг и тя се извисява гордо на челото на върха; перестите и листа се веят победоносно като триумфален пряпорец върху завоюван замък.

Самата канара има странен изглед. Нейната сгърчена и грапава повърхност има тъмен отблясък, който отразява слънчевата светлина и дори по-меките лунни лъчи с такова сияние, като че се пречупват в люспите на рицарска броня.

На жителите от долината скалата е позната под името „Джъмби

Рок“ – „Дяволската канара“, едно название, което издава суеверие, защото думата „джъмби“ е негърското наименование на негово величество Сатаната. При все че връхът се изпречва непрекъснато пред погледа и до него може да се стигне по горската пътека за час, няма негър в Гостоприемната планина или в кое да е имение, разположено на мили около него, който би дръзнал да отиде до Дяволската канара, и за повечето от негрите, ако ли не и за всички, връхът на тази планина е толкова terra incognita – непозната земя, – колкото и връх Чимборасо.

Ужасът, който Дяволската канара всява, не се дължи все пак изключително на суеверието; той отчасти е свързан и със спомена за една потресаваща история; защото на скалата е била изпълнена една присъда, която по своето жестоко хладнокръвно варварство заслужава да се нарече престъпление.

Този плосък връх е послужил като окървавените храмове на Монте-сума за олтар, на който е бил принесен в жертва един човешки живот. И то не в отдавна минали времена и не от кръвожадните жреци на ацтеките, а от бели хора от европейско потекло, жестоки и свирепи като тях. Там една черна жертва е издала последен дъх. Ако можеше да говори, онази самотна палма би разправила повестта на мъченика, чиито кости се белеят, пръснати около корените, подхранващи буйната зеленина на дървото! Но то е няма! И все пак историята бе разказана: не някаква легенда, а истинска случка, при това толкова безчовечна, че заслужава да ѝ се посвети самостоятелна глава.

Глава II

НЕГЪРСКИЯТ МАГЪОСНИК

Няколко години преди времето, в което започва нашият разказ, обожаването на злия дух Оуби от негрите роби на остров Ямайка бе предизвикало множество смутове.

Служителите на този ужасен култ страхотно се бяха умножили, до толкова, че почти във всяко по-голямо стопанство на острова се срещаше по един „жрец“, или, другояче казано, по един „магъосник“. Названието „жрец“, макар и да се употребява често, когато става реч за тези измамници, не е правилно. Преследванията на белите правеха опасно упражняването на магъосничеството и смъртно наказание заплашваше неговите изпълнители. По-уместно би било те да се наричат знахари.

Тия тайнствени лечители бяха, кажи-речи, винаги мъже – много рядко жени – и обикновено произхождаха от Африка. Навред те бяха хора в напреднала възраст и с грозна външност; колкото по-отблъскващ вид имаше даден врач, на толкова по-голям успех той се радваше при упражнението на своето престъпно занятие. Неколцина измежду тях се славеха като „магъосници“ и тяхната именитост се дължеше на изкуството им да възкресяват мъртви. Тъй поне вярваха техните невежи събратя роби, които и не подозираха, че лъжливият покойник е само приспан, а не мъртъв, тъй като неговата наподобяваща смъртта вцепененост се предизвикваше тайно от самия магъосник с помощта на отвара от упоителната билка *caladium*.

Тук не му е мястото да се впускам в обяснения върху тайнствата, свързани с поклонничеството на Оуби, които не крият нищо загадъчно за оня, който има очи и разум. Навсякъде, където ми се случи да пътувам, аз се сблъсках с поклонничеството на зли духове. Култът към тях заема челно място в обществения живот на диваците; той дори се промъква негласно и в живота на цивилизованите народи.

Читателят, който може би, все още не е схванал какво се крие под израза поклонничество на зли духове, ще разбере за какво ставка дума, когато поясня, че „жрецът на Оуби“ от Западна Индия съответствува на „племенния лечител“ на северноамериканските индианци, на „чародееца“ от Южна Америка, на „дъждопризователя“ от Южна Африка, на „фетишовия гадател“ от гвинейския бряг, тъй като той има толкова много и разнообразни имена, колкото са и дивите племена.

Поклонничеството на злите духове представлява зачатък на религия в душата на дивака, но дори когато суеверието отстъпи място на един по – възвишен стремеж към безсмъртие, то не смогна да се освободи от повоите на невежеството с неговата първоначална и почти неизменна проява – *магьосничеството*.

От изказаното по-горе твърдение, че във всяка голяма плантация се срещаше по един негърски магьосник, не правеше изключение и Гостоприемната планина. Това стопанство също имаше щастието, или по-скоро нещастieto, да притежава един жрец на Оуби – един стар негър от племето короманти, наричан Чакра; неговият страшен и свиреп изглед не можеше да не допринесе той да стане един от най-известните знахари. За негова беда той наистина се бе прочул като такъв.

Отдавна върху магьосника тегнеше подозрение, че е отровил предишния собственик на имението, напуснал внезапно и по загадъчен начин белия свят. Но трагичната му участ бе оплаквана от малцина, защото той си бе спечелил славата на коравосърдечен господар. Най-малко сегашният притежател на стопанството можеше да скърби за смъртта му, защото тя му бе позволила да стане собственик на един имот, на който той отдавна бе хвърлил око.

Него го тревожеше много повече обстоятелството, че откак бе влязъл във владение на плантацията, неколцина от най-яките му роби бяха умрели неочаквано и по начин, който можеше да се обясни единствено с намесата на Оуби в тяхната съдба.

Падна подозрение върху магьосника Чакра, че е причинил смъртта им; подведоха го под отговорност и го изправиха пред съд.

Съдиите бяха трима – трима мирови съдии от три съседни участъка, – защото толкова бяха достатъчни, за да се осъди на смърт един роб. Съдът се председателствуваше от господаря на обвиняемия, знатния господи Лофтъс Воуан, собственик на Гостоприемната планина, и *cusios totulogum* – главен съдия и пазител на съдебната архива на окръга.

Основанието на обвинението бе, че Чакра се е „занимавал с магьосничество“. В обвинителния акт не се споменаваше и думичка за смъртта на бившия притежател на Гостоприемната планина, а се говореше единствено за починалите напоследък роби от стопанството и от плантациите на другите двама членове от състава на съда.

Доказателствата не бяха много убедителни, но съдът прие, че те все пак установяват достатъчно виновността на подсъдимия.

Странно явление за отбелязване – от тримата съдии господарят на обвиняемия, председателят на съда, най-много настояваше да се издаде

смъртна присъда. Той бе толкова усърден, че не си спести никакви усилия, за да наложи своето гледище над мнението на другите двама съдии, защото неговото ръководно положение му даваше известна власт да влияе на присъдата. Всъщност единият от съдиите се изказа за оправдателна присъда, но след кратък шепот с кустоса начаса промени предишното си становище и гласува за смъртната присъда.

На времето се пусна слух, че при постановяване на присъдата Лофтърс Воуан се ръководил от по-малко благородни пориви, отколкото суровата любов към справедливостта или желанието да се сложи край на поклонничеството на Оуби. Споменаваше се за някакви издадени тайни – семейни тайни, които коромантиецът бе узнал; за някаква необикновена сделка, на която той бил единственият жив свидетел, и то от такова естество, че даже показанията на един негър представлявали опасност; и се предполагаше, че това, а не магьосничеството, е истинското престъпление, за което Чакра заплати с живота си. Слухът, както много често се случва, беше може би само сплетня. Но истина или не, коромантиецът бе осъден на смърт. Присъдата не бе по-справедлива от самия начин на изпълнението ѝ. Магьосникът бе отведен на Дяволската канара, прикован с вериги за палмата и оставен да умре там. Човек може да се запита защо присъдата трябваше да се изпълни по този необичаен начин. Защо осъденият да не се обеси или изгори на клада – нещо обикновено за подобен род престъпления?

Отговорът е лесен. Както вече се спомена, в онази епоха настроенията на враждебност спрямо негърските магьосници бяха много силни. Почти навсякъде изобилствуваха и продължаваха да се установяват случаи на тайнствена смърт – не само на чернокожи роби, но и на бели господари, дори господарки – и за виновни в тия престъпления се считаха винаги служителите на Оуби.

Африканският зъл дух бе вездесъщ и все пак невидим. Навред по стените се откриваха дири от неговата костелива ръка, а никъде той не можеше да се улови. Налагаше се да се даде назидателен пример на неговите почитатели. Всички плантатори настояваха за това и магьосникът Чакра бе избран за целта с надежда, че неговата съдба ще изплаши сърцата на последователите на това чудовишно суеверие.

Дяволската канара беше най-подходящото място за екзекуцията на коромантиеца. Ужасът, който вече всяваше върхът, съчетан с този, който щеше да възникне от страшното наказание, трябваше да упражни възпитателно въздействие върху суеверните души на робите и да разруши завинаги вярата им в Оуби и Обони. Поради тази причина отведоха

магьосника на върха на Дяволската кана̀ра и го прикова като съвременен Прометей. Не поставиха стража да го пази и никой не остана на мястото на изпълнение на присъдата. Счето̀ха, че веригите и ужасът са достатъчни, за да се изключи вмешателство в неговия жребий. Само за няколко дни жаждата и гладът, подпомогнати от лешоядите, щяха да сложат край на злокобната церемония със същата сигурност, както взехо̀т на палача или секирата на джелатина.

Много време мина, преди Лофтгъс Воуан да се изкачи на върха, за да провери какъв е бил краят на злочестия негър, бивш негов роб. Когато най-после, подтикван от любопитство и може би от някакво друго, по-важно съображение, той, придружен от своя управител, се добра до Дяволската кана̀ра, надеждите и очакванията му се потвърдиха. Един скелет, с изкълвани от лешоядите меса висеше отпуснато, прикован към стеблото на дървото!

Една ръждясала верига, обхванала костите, задържаше скелета на място, макар че предлакътните кости се бяха откачили от лакътните стави и биха паднали, ако не ги крепеше веригата.

Лофтгъс Воуан не изпита желание да стои продължително на върха. Картината бе страшна за него. Той хвърли поглед и побърза да се махне. Но далече по-ужасяващо бе онова, което видя или си въобрази, че вижда, когато се прибираще в къщи по горската пътека: той съзря духа на магьосника или самия магьосник!

Глава III

ЗНАТНИЯТ ГОСПОДИН ЛОФТЪС ВОУАН

Лофтъс Воуан минаваше обикновено за вдовец с една-единствена дъщеря. Младото момиче се казваше Кейт, така поне го наричаха приятели и познати. Понякога се случваше да се чуе и едно друго обръщение „лили Куошеба“ – „малката Куошеба“. Това название излизаше само от устата на някои от по-възрастните негри в стопанството, при това никога в присъствието на г. Воуан, който бе строго забранил то да се произнася.

Съществуваха съмнения дали изобщо девойката бе получила в кръщелната купел кое да е от двете имена; тези съмнения се дължаха отчасти на обстоятелството, че ни един от приятелите на г. Воуан не бе присъствувал на кръщението, и отчасти на общоизвестния факт, че майката на дъщерята на г. Воуан беше *робиня* – робинята Куошеба.

Оттук произлизаше и двойното име; оттук възникваха съмненията върху спазването на кръщелния обред; оттук се пораждаха също така други догадки дали г. Воуан бе вдовец – в обичайния смисъл на думата.

Едно беше напълно положително – че робинята Куошеба бе починала, и то отдавна. Тя бе умряла точно преди осемнайсет години, в същия онзи ден, в който се бе родила „малката Куошеба“. Събитието бе познато на всекиго от имението, който бе на възраст да го запамети.

Само един човек знаеше, че преди да се появи на света „малката Куошеба“, следователно и преди г. Воуан да стане собственик на Гостоприемната планина и на робите в нея, същата майка бе родила един „лили Кюбина“ – „мальк Кюбина“ – едно момче въпреки женското окончание на името. Същото лице знаеше, че момчето бе с по-тъмен цвят от майката, кварталерката Куошеба.

В това нямаше нищо странно. Можеше да се предполага, че бащата на детето е кварталерон или мулат. В първия случай, според едно тънко разграничение на расите, което се спазва в Испанска Америка, момчето щеше да бъде кварталерон от типа „tento en el aire“ – „висящ във въздуха“; а при второто предположение детето следваше да бъде „замбо“ – „salto atrás“ – „със скок назад“, т.е. вместо да бъде бяло по линията на бащата, щеше да се върне назад към негръ.

Дали бащата на детето беше мулат или кварталерон и дали цветът на кожата му бе по-черен от тоя на майката бе известно само на един-

единствен човек в Гостоприемната планина – и този човек не беше самият г. Воуан. Последният беше станал собственик на стопанството и господар на робинята Куошеба едва няколко години, след като се бе родило момчето.

Той също не подозираше, че прелестната квартиеронка, която бе спечелила сърцето му и станала господарка на чувствата му, а по-късно и майка на детето му, бе извършила подобно прегрешение, че друг мъж я бе държал в обятията си и че този друг мъж е бил мулат и роб като нея самата. Когато г. Воуан стана собственик на робинята Куошеба, всички доказателства за осъдителното събитие бяха изчезнали, липсваше и „малкият Кюбина“, за да я нарича своя майка, защото някой го бе тайнствено отстранил почти веднага след раждането.

За г. Воуан би било по-добре да си останеше в щастливо неведение на тия позорни истини. А още по-добре би сторил Чакра, ако беше ги запазил само за себе си, защото те бяха известни именно на негърския магьосник.

Трябва да се погледне със снизхождение на прегрешението на квартиеронката майка, дори на двойното ѝ провинение. Не е справедливо да се съди за поведението ѝ с мярката на други страни и епохи и да се счита тя за паднала жена. Тя бе постъпила само според обичая – общоприетия обичай – за онова време и място. Ако ще трябва да се дири някаква вина в действията ѝ, налага се упрекът да се отправи към белите, които бяха установили обичая, по силата на който тя бе прегрешила.

Що се отнася до миналото на г. Воуан, то не се различаваше много от това на стотици преселници в Ямайка; но бе възможно да му се припишат повече престъпления, отколкото на по-голямата част от събратята му плантатори от оная епоха. В началото беден авантюрист – син на английски провинциален дребен търговец, той пристигна на острова като „книгководител“, или, казано с други думи, един стар бащин приятел го доведе тук, не за да води търговските му книги, а за да влезе в състава на оная чудновата свита безделници, която се срещаше във всяко голямо стопанство и чието присъствие се дължеше на един островен закон, задължаващ всеки плантатор да назначи по един бял служител на всеки петдесет роби в имението си.

Потомъкът на дребния търговец обаче не остана дълго време „книгководител“. Предприемчив и амбициозен по природа, той скоро достигна длъжността управител, а след смъртта на господаря го направиха „пълномощник на имота“, един израз, който в Ямайка няма правно съдържание и означава единствено: управител или представител.

Естественият стремеж на всеки ямайски пълномощник, както и на неговия юридически съименник, е да забогатее – обикновено по най-лекия и безсъвестен начин. От правилото не направи изключение и бившият книговодител и след като управлява няколко години имотите на покойния си господар, той забогатя дотолкова, че смогна да си купи собствена плантация, едно прекрасно стопанство – Гостоприемната планина. Въпреки бързината, с която натрупа състоянието си, той успя да запази името си незасегнато от подозрението, че е ограбил твърде безчестно доверителя си. За него не можеше да се поддържа нещо повече от това, че си е вземал полагаемото му се законно възнаграждение от шест на сто и е пообсебил някоя и друга дреболия – прояви, които се считат за съвсем почтени сред ямайските пълномощници. Всъщност всеки пълномощник, който в продължение на няколко години не си присвои напълно цялото имущество на своя упълномощител, особено когато се случи пълномощникът да бъде попечител на непълнолетен, е *gala avis* – рядка птица – на острова и минава за забележително честен човек.

Точно такъв човек се оказа Лофтърс Воуан; той не само задоволи всякак своя доверител при управлението на имота на бившия си господар, но непълнолетният, за чиято сметка бе ръковолил плантацията и който сега бе достигнал пълнолетие, го замоли да продължи да стопанисва имението.

Лично г. Воуан не се нуждаеше повече от покровителство. Гостоприемната планина – свободна от вещни тежести – му принадлежеше, а тя беше едно от най-ценните стопанства на острова, съвсем равностойно на имението, чието управление запазваше и занаят.

Едновременно със забогатяването си г. Воуан се издигна и обществено. Най-напред го избраха в църковното настоятелство на енорията, после го направиха мирови съдия, а по времето, когато започва нашият разказ, той вече беше главен съдия на окръга с титлата *custos rotulorum*. Не ще и дума, че това беше голяма чест за сина на дребния провинциален търговец!

Семейните отношения на г. Воуан се отличаваха с по-малка почтеност, така поне те биха се възприели от един европеец. Но тогава обществото на Ямайка се славеше с висша търпимост и малко или изобщо никаква сметка не се държеше за връзки, подобни на ония, които съществуваха между господаря и робинята кварталонка. Докато кварталонката минаваше за времена съпруга, не можеше да възникне и най-дребният повод за скандал. Случеше ли се обаче г. Воуан да превърне тая връзка в постоянна чрез брак – жест, който другаде би допринесъл само за

доброто му име, – той щеше да бъде незабавно отхвърлен и ревностно отлъчен от обществото.

Та той по едно време за малко не стана жертва на подобно обществено презрение, когато се пусна слух, че се е оженил тайно за робинята си!

Всъщност сплетнята не отговаряше на истината, но в името на справедливостта трябваше да се помене, че г. Воуан възнамеряваше наистина да се ожени за робинята си и да ѝ дари свободата.

Той постоянно отлагаше изпълнението на своя помисъл, докато се намеси смъртта и го направи невъзможно.

Тогава, повече от всеки друг път, плантаторът изпита съжаление за своето нехайство, нещо повече от съжаление – угризение на съвестта.

Неговата немарливост оставяше рожбата му в положението на извънбрачно дете; по онова време на остров Ямайка този израз имаше специално значение и много по-обхватно съдържание, отколкото гдето и да е другаде.

Ако майката беше бяла, това обстоятелство не би било толкова важно. Дъщерята щеше да си остане извънбрачна, но добиваше право да наследява имуществата на бащата по завещание. Такова право нямаше обаче „малката Куошеба“. Никакво завещание на бащата не беше в състояние да направи Кейт Воуан наследница на неговия имот! Тя беше със смесена кръв (някои употребяват наименованието „квинтеронка“) и затова тя бе лишена от правоспособност като негрите роби. По отношение на нея се прилагаше суровият закон от 1762 година. Тя можеше да наследява по завещание само парични суми до 2 000 фунта островни. Останалото имущество на нейния баща щеше да премине на неговите наследници по закона – най-близките му сродници.

Изпълнен с обич към дъщеря си и решен да я направи своя наследница, г. Воуан би се изправил пред една мъчителна дилема, ако не съществуваше изход от това положение. За щастие ограничението можеше да се премахне и г. Воуан го знаеше добре. Същият парламент, който бе изковал позорния закон, бе открил пътища, позволяващи в изключителни случаи да се заобиколят неговите разпоредби, а именно: този парламент имаше власт да освободи, с нарочно постановление, от действието на закона даден наследодател, стига той да е достатъчно богат и влиятелен.

И понеже Лофтс Воуан беше точно такъв наследодател, естествено, на него бе известно, че може да разчита по всяко време на подобно постановление. Той възнамеряваше да направи необходимото, но

същата немарливост, която не бе го оставила да изпълни дълга си към майката, го караше сега да пренебрегва задължението си към детето – нейната и неговата дъщеря. За да издействува нарочното постановление, той трябваше да отиде в столицата и по всяка вероятност да престои дълго време там, за да моли членовете на парламента. А всичко това бе свързано с големи главоболия и разходи. Мисълта за предстоящите безпокойства го караше винаги да отлага осъществяването на своето решение и при все че не бе му идвало и на ум да го изостави, то продължаваше да си стои неизпълнено.

В това състояние се намираха семейните работи на г. Воуан по времето, когато започва нашата история. „Малката Куошеба“, макар и надарена с природен чар, добре възпитана, изискана и изтънчена – с една дума, истинска дама – си оставаше дъщеря на робиня!

Глава IV ЗАКУСКА ПО ЯМАИСКИ

Една тиха утрин през дивния месец май – прекрасен на остров Ямайка, както навред по земята – големият звънец в просторния хол на Гостоприемната планина възвести време за закуска. На масата още не бяха седнали гостите, те не се виждаха и в хола; само черните и цветни слуги – на брой половин дузина, сновяха с подноси и блюда, които носеха от кухнята.

С едно-единствено изключение прислужниците – всички момчета и младежи – бяха облечени в съвсем леки дрехи; панталони от грубо домашно платно и памучни ризи на резки съставляваха цялото им облекло. Изключение правеше един едър и нагизден негър, с грижливо подрязани бакембарди, който с наставнически глас и ръкомахания ръководеше движенията на слугите. По ливреята личеше, че е домоуправителят, който, като всички свои важничещи събрата, изискваше подчинените да изпълняват бързо заповедите му.

При все че на масата бяха поставени само два стола и разпределението на чиниите, ножовете и вилиците показваше, че те са предназначени само за двама души, изобилието, от блюда, с които бе отрупана снежнобялата ленена покривка, можеше да подведе човек да приеме, че се очакват повече сътрапезници.

Закуската бе подчертано закуска с месни гозби. Имаше шницели натюр и с пикантен сос; маринувана риба; първо ядене – от пиле и патица, печени с лютив подправки; съомга на скара и други подобни лакомства. Те бяха наредени по края на трапезата, а в средата бе поставено блюдо със студен жамбон и друго със студен език. Измежду хлебоподобните храни се забелязваха ямсови клубени, част от тях приготвени на пюре с мляко и масло и подредени в различни форми в чиниите, печени райски банани, топли франзелки, препечен хляб и сладки батати. Ако на масата не се виждаше един великолепен сребърен сервиз за чай и лъскав самовар, човек би помислил, че софрата е приготвена по-скоро за обед, отколкото за закуска. А и часът – девет преди пладне – също така изключваше подобно предположение. Но които и да бяха гостите на тази трапеза, явно бе, че живеят на широка нога. За тях това представляваше всекидневие, защото разнообразието на утринните ястия не издаваше нищо изключително. Както подредбата на масата, така и

изобилието на храни се повтаряха всеки ден.

Малко след като звънецът бе заглъхнал в хола, лицата, които той подканяше, се появиха. Те влязоха през две противоположни страни, не едновременно, а едното малко подир другото.

Първият сътрапезник беше мъж, прехвърлил средна възраст, с ръст малко по-висок от среден, със запазена външност, със закръглена, шишкава фигура.

Той бе облечен в костюм от нанкинова тъкан: жакет и панталони, скроени свободно; жакетът отворен отпред и позволяващ да се види пазвата на риза от най-тънко платно, широките гънки на която не бяха покрити от жилетка. Отворената, обърната надолу яка откриваше гушата, която заедно с широките червендалести челюсти бе чиста и гладко избърсната.

От джобчето на колана на панталона се подаваше тежка златна верижка с вързопче печати и ключета за часовник на единия край и със закачен на другия край тумбест хронометър от старовремско двайсет и два каратово злато с бял циферблат, на който се открояваха черните числа. Можеше да се зърне и самият часовник, защото при влизането неговият притежател го бе извадил от джоба, за да провери дали прислугата бе точна до минутка, понеже въпросният мъж, който бе самият знатен господин Лофтъс Воуан, бе страшно придирчив в това отношение.

След като хвърли изпитателен поглед върху подредените гозби и остана явно доволен от проверката, господарят на Гостоприемната планина седна на масата. По лицето му заигра усмивка, издаваща предвкусвана наслада.

Едва г. Воуан се бе настанил, и на другия край на хола се появи прекрасно видение – млада девица, свежа и румена, като първите лъчи на зората.

Тя бе облечена в утринна дреха с най-бял цвят, една домашна роба от най-фина батиста, която очертаваше заобления профил на гърба. Отпред дрехата падаше свободно и се спускаше изящно, оставяйки на показ само върховете на нежни сатенени пантофки, които се подаваха един след друг като бели мишлета, когато девойката се придвижи по лъснатата повърхност на пода.

Тя носеше на врата си кехлибарен наниз и алено цвете – един прелестен квамokitов цвят – блестеше, забодено в гъстите ѝ коси. Те имаха наситен кестеняв цвят, бяха разделени на път над челото и се извиваха покрай бузите, които съперничеха със свежестта на розата.

Изискваше се опитно око, око, запознато с антропологичните расови отлики, за да установи, че това младо момиче не беше от най-чиста кавказка кръв. Възкъдравите коси, заоблеността на лицето, тъмнокафявият цвят на очите с лекия постоянен блясък в зениците, напомнящата рисунка руменина на бузите – всички тия белези издаваха наличието на смесена кръв.

Всъщност оттенъкът на кръстосването беше съвсем лек и сякаш би се извършило светотатство да се употребява този израз за една такава лична красавица, защото дъщерята на Лофтъс Воуан бе наистина рядка хубавица.

Тази следователно беше „малката Куошеба“, рожбата на прегрешилата злочеста кварталонка. Обръщението „малка“ не подхождаше вече за момата, която сега прекриваше прага на женствеността и която със стройната си, изящно сложена снага оставяше у наблюдателя впечатление на зрялост, а не на недоразвитост.

Когато младото момиче влезе в хола, то не избърза да седне на мястото си, а отиде зад стола, на който седеше баща ѝ, обви с ръце врата му и го целуна по челото. Това беше нейният обичаен утринен поздрав; той показваше, че тая заран двамата се срещат за първи път. Те съвсем не ставаха сега от сън, тъй като и двамата бяха вече излизали извън къщи още при изгрев слънце, както е общоприето в Ямайка. Господин Воуан беше влязъл в хола през главната врата и сламената шапка и бастунът в ръката му подсказваха, че се връща от разходка; беше ходил може би да провери работата в „работилниците“ или какво е състоянието на просторните поля със захарна тръстика. Кейт пък я бяха видели преди половин час да се прибира в костюм за езда: шапка, пола и камшик, които сочеха, че утринната ѝ разходка е била на кон. След като деvojката поздравя баща си по описания начин, тя седна срещу големия самовар и почна да изпълнява задълженията си на домакиня на масата.

Едно момиче, явно на нейната възраст, но с напълно различаващ се от нея вид, помагаше на младата господарка. То беше нейна прислужница и бе влязло едновременно с нея, за да застане зад стола ѝ.

Както в телосложението, така и в цвета на кожата на младото момиче имаше нещо изненадващо характерно. Неговата напета снага напомняше класическата фигура на древните скулптури или на ония индуси, които са известни в Англия под името „ая“; тя изобщо се различаваше от негърския тип. Цветът на кожата също не бе на негърка, а още по-малко на мулатка или кварталонка. Той представлява смес от черно и червено, даваща светлокестенява или махагонова окраска, която,

съчетана с божурените багри на бузите, оставяше твърде приятно впечатление.

И чертите на лицето се отдалечаваха от негърския тип. Устните бяха тънки, лицето овално, носът с орлова извивка, каквато се открива в египетските каменни скулптури или се среща още в живи форми из арабските страни. Косата не бе вълниста, макар и да се различаваше от косата на европейците, при това тя не бе скъсявана с помощта на ножници, а висеше свободно, над ушите. Прическата придаваше младежки вид на кафявата девойка.

Тя изобщо правеше приятно впечатление и за окото, свикнало с нейния „стил“, тя можеше да мине за хубавица. Нейната гиздавост, подчертана от крайно лекото облекло – една рокля без ръкави и един пъстрочетен тюрбан на главата; изящната стойка, която бе за нея естествена при движение или покой; искрящият поглед на пламтящите очи и белите като бисер зъби, всичко спомагаше образът ѝ да се запечати в съзнанието.

Тази девойка беше робиня – робинята Йола.

Глава V ДВЕ ПИСМА

Вместо в средата на стаята масата за ядене се намираше малко встрани от входната врата, където от отворените жалузи се чувствуваше по-силно свежият въздух и се откриваше изглед към пейзажа навън. Гледката беше наистина очарователна; тя обхващаше долината от край до край с дългата, засенчена от палми алея, ивица от река Монтего, покривите и ветропоказателите на града, корабите в залива, крайбрежния път, самия залив и в далечината – синевата на Карибско море.

Колкото и омайна да бе гледката, точно сега г. Воуан не бе особено разположен да ѝ се любува. Занимаваха го много повече богатите гозби на масата, а останеше ли му свободен миг да повдигне очи над перваза на прозореца, погледът му не отиваше по-далече от редиците роби из тръстиките, за да провери дали негърските надзиратели изпълняват задълженията си.

Госпожица Воуан надничаше по-често навън. По това време един от прислужниците се връщаше обикновено от Монтего Бей и донасяше писма от пощата. В държането на девойката нищо не издаваше вътрешно безпокойство, а само живия интерес, който младите момичета от всички страни изпитват, когато очакват пощенския раздавач с надежда, че ще им донесе някое от ония писъмца от дванайсет листа, сбито написани със ситен почерк, които са съвсем трудни за разчитане и които все пак са много по-интересни за тях от страниците на най-новия роман.

Пейзажът изглежда имаше много повече притегателна сила за прислужницата Йола или по-право нея я мамеше просторът отвъд морето. От време на време, когато услугите и не бяха нужни, очите ѝ шареха по далечната синина със странно изражение на замечтаност, като че ли мислите ѝ летяха над морската шир към далечната и родина – оная африканска родна земя, от която я бяха отвлекли в плен, за да я продадат като робиня.

Каквото и нетърпение да бе изпитвала госпожица Воуан в очакване на пощата, то предстоеше да бъде успокоено скоро.

Само няколко минути подир поканата на звънеца за закуска един тъмен предмет в алеята издаде приближаването на куриера Куоши и не след дълго едно дяволито негърче, яхнало косматото пони, влезе в галоп през главния вход и предаде чантата си на домоуправителя, който го

пресрещна, на стълбищната площадка. Ако красавицата Кейт разчиташе на писъмце, тоя път ѝ предстоеше да изпита разочарование. В чантата имаше само две писма и един вестник, предназначени за г. Воуан. Те носеха пощенско клеймо от Англия и г. Воуан позна тутакси почерка на едното от писмата; докато разчупваше восъчния печат, по лицето му пробягна усмивка на задоволство. Няколко мига стигнаха, за да се запознае със съдържанието му; усмивката се превърна в траен израз на голямо задоволство; той стана от стола и се заравна напред и назад, като шракаше с пръсти и възкличаваше: „Добре! Добре! Така и предполагам!“

Дъщерята го наблюдаваше с изненада. Бе навикнала да вижда баща си сериозен, понякога затворен. Подобна проява на весело настроение бе необичайна за Лофтърс Воуан.

– Изглежда приятна новина, татко?

– Да, хитрушо, много приятна.

– Мога ли да я узная?

– Да. Не, не, засега поне не.

– О, татко! Много е жестоко да я криеш от мене. Обещавам ти, че ще споделя радостта ти.

– Ехе, как няма да я споделиш, щом научиш вестта. Хм, стига да не си глупавичка!

– Аз глупавичка, татко! Ако това е единственото условие, за да ме зарадваш, ще се помъча да не бъда глупавичка, та да си спестя упрека.

– М-да, ти ще бъдеш глупавичка, ако не се зарадваш. Не може другояче, моето момиче! Ще ти разправя всичко, не бързай! Добре! Добре! – продължи той и отново зашрака възбудено с пръсти. – Така и предполагам. Знаех, че ще дойде!

– А-а! Ти очакваш някого, татко?

– Да. Отгатни кого!

– Как мога да отгатна? Ти знаеш, че не познавам приятелите ти в Англия, а както виждам, писмото носи английско пощенско клеймо.

– Нима не знаеш имената им? Ти си ги чувала от мене, пък си виждала и писма от тях.

– Ах, да! Често чувам да говориш за един – господин Смиджи – много смешно име. За нищо на света не бих желала да се наричам Смиджи.

– Охо, момичето ми! Смиджи е прекрасно име, особено когато отпред стои Монтагю. Освен това г. Смиджи е собственик на стопанството „Монтагю Каел“ – „Монтагювия замък“.

– Но, татко, нима това може да направи името по-благозвучно! Него ли очакваш?

– Да, миличка. Уведомява ме, че пристига със следния кораб. „Морска нимфа“ се наричал ветроходът и щял да отплава седмица след като е писано писмото, което ще рече, че подир някой ден и друг можем да очакваме пристигането му. Божичко! Трябва да се подготвя, за да го посрещна. Нали в Монтагювия замък жилището е неизползваемо, налага се той да бъде мой гост. Слушай, Кейт – продължи плантаторът, сядайки отново на масата, наведен към дъщерята, за да не може прислугата да подслушва неговия шепот. – Трябва да направиш всичко възможно, за да приемеш младия чужденец прилично. Разправят, че бил свършен кавалер, а аз зная, че е и богат. В мой интерес е да бъдем внимателни с него – добави г. Воуан, като че ли говори сам на себе си с още понисък глас, но все пак достатъчно високо, за да може дъщерята да долови какво каза.

– Скъпи татко – беше отговорът ѝ, – как бих могла да се държа нечутливо с него? Макар и само заради тебе...

– Макар и само заради тебе самата – рече бащата, като я прекъсна и придружи забележката с многозначителен поглед и смях. – Впрочем, драга Кейт – продължи той, – по тоя въпрос ще имаме време да поговорим. Чакай да прочета и другото писмо. От кого ли може да бъде то. Чудно! За пръв път виждам тоя почерк.

Вестта за предстоящото посещение на г. Монтагю Смиджи заедно с примамливата украса на многобройните му съвършенства, за които Кейт Воуан бе чувала не един път, сякаш не събуди в сърцето на младата квинтеронка силна радост, поне външно не пролича това. Тя посрещна новината с пълно безразличие, като че не изпитваше нито благоразположение, нито враждебност към госта. Ако се опитахме да направим равностетка на настроенятия ѝ, бихме установили по-скоро неизгода за чужденеца, защото така се бе случило, че много от онова, което девойката бе слушала за него, не бе в състояние да спечели благоволенията ѝ. А до ушите ѝ бяха стигнали доста подробности за господаря на Монтагювия замък, понеже той беше често предмет на след трапезните разговори на нейния баща и неговите познати.

В Ямайка г. Монтагю Смиджи бе познат само по име, тъй като през годините на своето непълнолетие, а и от ранно детство – той живееше в Лондон. Беше истински, „лондончанин“ не само по възпитание, но и по рождение, защото не бе син на починалия собственик на Монтагювия замък, а само негов племенник и наследник.

Казахме, че Кейт Воуан не бе чувала за тоя момък нищо, което да я предразположи към него, а по-скоро обратното; тя бе слушала, че е превзето конте – от всички характери може би най-омразният за една млада креолка. Въпреки слабостта на тия същества да се влюбват в мъже с изискана външност, младежите трябва да имат някакво вътрешно съдържание, което макар и да не бъде свързано с висша нравственост или интелектуалност, да се различава от вятърничавото свършенство на светския фронт.

Природата, която вдъхновява креолските моми да отдават сърцето си безрезервно, ги е научила и да го бранят. Инстинктът ги предпазва да не поставят своята скъпоценна жертва върху олтар, недостоен за жертвоприношението.

Имаше и друго едно обстоятелство, което събуждаше в сърцето на Кейт Воуан известно чувство на неприязън към притежателя на Монтагювия замък – поведението на собствения ѝ баща. Когато говореше за г. Монтагю Сиджиджи, той си служеше с изрази и намеци, които, макар и двусмислени, младото момиче схващаше лесно.

Женското сърце отгатва бързо, защото е надарено – от най-ранна моминска възраст – с тънък усет, когато трябва да се разбере онова, което засяга правото на девойката да разполага със себе си. Тя е готова да отблъсне всеки опит сърцето ѝ да бъде отклонено от природното му влечение и да бъде лишено от правото на избор.

С незнанието на тези твърде дълбоки истини г. Воуан издигаше преграда на собствените си помисли, въобразявайки си, че с успех разчиства почвата от предполагаемите пречки и изравнява пътя.

Господин Воуан подготвяше женитба, защото очевидно той си бе наумил да играе ролята на брачен посредник.

– Никога досега не съм виждал тоя почерк – рече той повторно, като разчупи печата на другото писмо.

Ако съдържанието на първото писмо го бе изпълнило с радост, второто оказа напълно противоположно въздействие.

– По дяволите! – възкликна той и смачка писмото, когато го прочете. Отново се заразхожда възбудено: – Мъртъв или жив, тоя ми несретен брат сякаш се е родил, за да бъде проклетие за мене! Докато беше жив, все пари просеше от мене, а сега пък мъртъв ми изпровожда сина си, някакъв негодник като него самия, та да ми пречи и може би да ми донесе беда.

– Татко скъпи – обади се младото момиче повече разтревожено от изражението, отколкото от словата му, защото тях той произнесе съвсем

ниско, – нима второто писмо е неприятно?

– Уви, точно така. Можеш сама да видиш.

Господин Воуан седна на стола, подхвърли над масата омразното писмо и започна да се храни с пресилено настървение, сякаш за да успокои раздражението си.

Кейт взе писмото и гледейки гънките, плъзна поглед по съдържанието му.

Четенето не отне много време, тъй като в сравнение с дългия път, който писмото бе изминало, съдържанието бе съвсем късо:

Лондон, 10 юни 18...

„Мили чичо,

Длъжен съм да ти съобщя тъжната вест, че твоят брат и мой любим баща не е вече между живите. Последните му думи бяха да дойда при тебе и аз, в изпълнение на волята му, потеглям за Ямайка. Корабът се казва «Морска нимфа» и ще отплава на 18 т.м. Не ми е известно колко време ще трае пътуването, но се надявам, че ще бъде кратко. Понеже шерифският пристав иззе за задължения имуществото на татко и аз останах без средства, принуден съм да пътувам в трюма, което, както ми обясниха, съвсем не е удобно. Но аз съм млад и силен и не се съмнявам, че ще издържа негодите на пътя. Твой любящ

Хърбърт Воуан“

Глава VI ГОРКИЧКИЯТ!

Каквото и да беше въздействието на писмото върху Кейт Воуан, положително то не предизвика възмущение. Напротив, по лицето и се изписа съчувствие, когато тя узна съдържанието му, и когато го прочете, от устата ѝ се изтръгна едва чуто възкликът „Горкичкият!“. Не че за Хърбърт Воуан ѝ бе известно нещо повече от името му и обстоятелството, че той е неин братовчед, но именно изразът „братовчед“ криеше една примамливост, която за един млад човек се равнява на представата за сестри и братя или понякога дори я превъзхожда. Няма съмнение, че симпатията, която се изпитва към един кръвен сродник, е природен инстинкт и макар да се случва тя да се превърне в антипатия, когато скъперничество или други страсти вземат преднина, ненавистта представлява изключение, а не правило.

У Лофтъс Воуан светска суета, съчетана със скъперничество, беше взела надмощие в сърцето му и разрушила всяка следа от братска обич. Заслепен от тия пагубни страсти, той отдавна бе престанал да се грижи за роднините си и дори жалките суми, които бе от време на време пращал на по-малко честития си брат, трябваше да бъдат измъквани с многократни и настойчиви молби при най-голяма неохота от негова страна.

Подобни страсти не бушуваха в сърцето на дъщерята и не можеха да отклонят естествения нагон от правия път и истинските повели. При все че тя знаеше твърде малко за роднините си, думата „братовчед“ събуди в нея оня непринуден прилив на топлота, който тя обикновено предизвика. Хърбърт Воуан беше единственият човек, който се намираще в подобни родствени връзки с нея; и наистина с изключение на този млад човек и баща ѝ – сега, след като чичо и бе починал – тя нямаше други роднини на света. Тя не помнеше майка си и не знаеше нищо за рода ѝ. Нямаше ни братец, ни сестрица. Хърбърт Воуан беше не само неин братовчед, а и единственият ѝ братовчед. Това състояние на относително осиротяване засили инстинктивната спойка, която тя изпитваше. Едно друго обстоятелство също я предразполагаше към подобни настроения. Макар и обкръжена от разкош и обслужвана от цяла свита слуги, тя все пак изпитваше около себе си известна пустота, и то такава, която не можеше да я остави безразлична.

Всички приятели на баща и бяха само негови другари по трапеза и

до един от мъжкия пол. Техните съпруги, сестри и дъщери се мяркаха рядко в Гостоприемната планина. Случеше ли се пък да се вестят, с държанието си те се мъчеха да подчертаят, че идват по-скоро като гости на г. Воуан, отколкото на дъщерята. Между тях и госпожица Воуан се издигаше невидима преграда; в обноските им се чувствуваше студенина, която бе незабележима за непознатия с нравите на ямайското „общество“.

Девојката го долавяше ясно, при все че не знаеше причината. В невинната си чистосърдечност тя не бе се сетила да дири обяснение. За щастие никой не бе ѝ говорил за смесената ѝ кръв и тя не подозираше, че зад обръщението „малката Куошеба“ се крие позорно петно.

Младото момиче изпитваше известна откъснатост от обществото, нямаше истински приятели. Вероятно това бе допринесло сърцето и чертите на лицето му да добият отпечатък на самоувереност и самообладание, които твърде малко отговаряха на възрастта му.

Това обстоятелство бе засилило нежните чувства, които свързваха дъщерята с бащата. Нима то не можеше да засили и интереса към понятието „братовчед“? Дали то действително спомогна или по-скоро детинско състрадание към злочестината се намеси, но положително беше, че когато Кейт Воуан прочете писмото, тя, слагайки го настрани, възкликна: „Горкичкият!“.

Макар съчувственото слово да бе произнесено, както пояснихме, почти безгласно, то стигна до ушите на бащата.

– Горкичкият! – повтори той и се обърна рязко към дъщеря си, като я стрелна с недоволен поглед. – Изненадан съм, Кейт, че говориш с тоя тон за едного, който нищо не е сторил, за да заслужи състраданието ти. Един безделник и непрокопсаник, какъвто беше и бащата. И само като си помисля, че пътува в трюма на същия ветроход, на който се намира и г. Монтагю Смиджи! По дяволите! Каква беда! Господин Смиджи сигурно ще узнае кой е той, при все че едва ли той би седнал да дружи с подобен нехранимайко. Той не може да не забележи тоя тип и когато го види тук, веднага ще го познае. Не, трябва да взема мерки това да не се допусне! Горкичкият! Да, действително горкичкият, но не в тоя смисъл. Като баща си, предполагам, който пропиля живота си с четки и палитри, вместо да се залови за някое доходно занятие! И за какво? За да може да се нарече художник! Горкичкият! Неххранимайко! Хм! Да не съм чул друг път тая дума!

Когато г. Воуан завърши гневните си думи, той разкъса обвивката на вестника и се помъчи да разсее мислите си и да ги отклони от

неприятното писмо и от оня, който го бе написал.

Девојката, смутена и объркана от неочакваната рязкост на упрека, наведе очи и не отвърна. Червенина покри страните ѝ и достигна до челото, ала независимо от обидата, нанесена на чувствата ѝ, лесно бе да се види, че симпатията, която изрази към бедния непознат братовчед, се засили. Държането на бащата вместо да заглуши и изкорени благородното чувство, го разпали и развихри, защото поговорката, че забраненото е винаги най-сладко, си остава в сила и забраненият плод е все така съблазнителен и сега, както и в зората на сътворението. Така е било в началото, така ще бъде и навеки.

Глава VII КОРАБЪТ НА РОБИТЕ

Палещото западноиндийско слънце се спускаше устремно към Карибско море, сякаш бързаше да разхлади нажежения си образ в модрите води, когато един кораб, обхождайки ямайския нос Педро, се насочи на изток към Монтего Бей. Беше тримачтов ветроход-барк, както можеше да се заключи от латинското съоръжение на бизан-мачтата, очевидно с вместимост около триста до четиристотин тона. Понеже корабът се носеше под напора на съвсем лек бриз, всички паруси бяха опънати и износеният вид на платната показваше, че ветроходът се приближава към сушата след продължително презокеанско плаване. За същото свидетелствуваха още по-силно избелялата боя на бордовете и тъмните, мръсни петна, които сочеха местата на котвените клюзове и отворите за стичане на водата.

Освен частният флаг на корабоприетеля, развяващ се като вимпел на пика, друг стяг се ветрееше на хакборда. От движението той се бе обтегнал и можеше да се различи, че се състои от синьо звездно поле и бели и червени резки. В случая изборът на знамето бе сполучлив и по ивици, и по цвят, защото, ако и да претендираше гордо, че е пряпорец на свободен търговски плавателен съд, то всъщност прикриваше товар с роби; корабът пренасяше роби.

След като навлезе твърде навътре в залива, но все пак на значително разстояние от града, ветроходът внезапно обърна галс и вместо да продължи към пристанището, се насочи на юг, където брегът бе необитаем и уединен.

Когато корабът се озова на миля от брега, той сви платна, докато последният инч от парусите бе прибран на рейте. После дрезгаво дрънчене на синджир, който се трие в желязната гривна на клюза, обади, че се спуска котвата. В продължение на няколко минути ветроходът се полюшква встрани и се влече, докато котвената верига се опъна и той се закова неподвижно над водата.

Причината, поради която той пусна котва далече от брега, можеше да се узнае, ако човек се качеше на борда му, нещо невъзможно за безделни и любопитни зяпачи, тъй като само посветените имаха право да присъствуват на зрелището, което се разиграваше на палубата, достъпна единствено за оногова, който се интересуваше от корабния товар.

Гледан отдалече, корабът на робите привидно лежеше в пълен покой, ала в действителност на палубата му цареше рядко оживление; можеше да се наблюдава една колкото интересна, толкова и потресна картина. Баркът пренасяше товар от двеста човешки същества – „бали“ по говора на търговците на роби.

Тези „бали“ не бяха всички еднакви. Както корабопридетелят се изразяваше глуповато, товарът бе добре подбран, т.е. стоката бе товарена от различни места на африканския бряг и затова съдържаеше различни представители на етиопската раса. Тук се виждаше меднокафяв и умен мандингоанец, изправен до йолофец с черна като абанос кожа; там стоеше див и войнствен коромантиец редом с кротък и покорен поупоанец; жълтокож ибаноанец с образ на павиан се бе отпуснал жалък и унил срещу канибал-мокоанец или пък бе окован във вериги китка до китка с лекомислен конгоанец или анголец.

Никой обаче от робите на борда на ветрохода нямаше бодър вид. Ужасите от пътуването бяха сложили отпечатък върху всички, дори игривият конгоанец и предразположеният към самоубийство лукумиец се бяха поддали на угнетението. Пищната картина, която сега се разкриваше пред очите им, разкошният пейзаж с ярките багри на тропическата растителност те посрещаха с различни чувства. Едни като че се отнасяха към гледката с безразличие, на други тя напомняше африканските им домове, откъдето ги бяха отвлекли жестоки престъпни люде, а мнозина потръпваха от смътна тревога, приемайки, че пред тях е страшната куми – страната на великаните човекоядци – и че тук ги водеха, за да бъдат изядени!

Ако робите се опитаха да поразмислят, щяха да се убедят, че едва ли техните тобонду – тия бели насилници, които ги пренасяха отвъд океана – имаха подобно намерение. Твърдият нелющен ориз и зрялата царевица, които съставляваха единственото им ядене по време на пътя, явно не бяха храна, избрана да ги гои за гощавката на канибали; и сега техните гладки и лъскави кожи бяха сухи и покрити със струпеи и кори на зараснали рани.

От негодите през време на кошмарното пътуване чернокожите измежду робите бяха добили пепеливосив цвят, а жълтокожите – болнав зеленикав оттенък. Мъже и жени, защото имаше и много жени, всички очевидно бяха станали жертва на лоши обноски, недояждане и развален въздух.

На кварталдека бе застанал собственикът на барка, висок като върлина дангалак с обветрено лице, до него стоеше помощникът му,

престъпен негодник с черна брада, а двайсетина моряка, все от същата пасмина, но с по-долен чин, изпълнявайки заповедите им, се бяха пръснали из кораба.

Докато се суетяха нагоре-надолу по палубата, те ругаеха най-дебелашки и нанасяха удари на безпомощните си пленници, явно само за да изпитат наслада от своята жестокост.

Веднага щом котвата бе спусната, въжетата – прибори и намотани по местата им, започна ново явление от отвратителната драма. Живите бали, които досега бяха държани долу в трюма, трябваше да излязат или по-скоро да бъдат насила извлечени на палубата, не всички наведнъж, а на групи от по трима-четирима. Всеки роб, който се подаваше на люка, бе грубо улавян от един матрос, застанал до отвора с мека четка в ръка и кофа при нозете; кофата съдържаше една черна смес от барут, лимонов сок и палмово масло. Несъпротивляващият се пленник бе намазвай с тая смес, която подир това друг моряк втриваше в кожата му с ръка, и накрая го лъскаха с твърда четка за коне, докато черната кожа добие блясъка на току-що лустросан ботуш.

За наблюдателя на тази странна картина всичко би изглеждало чудновато, ако не знаеше какво е нейното предназначение. Но за зрителите, които присъствуваха на палубата, гледката не бе нова и необичайна. Не за първи път тези безчовечни хора приготвяха своята стока за пазара на роби.

Една подир друга тъмнокожите жертви на човешката алчност се докарваха отдолу и подлагаха на дяволското мазане, на което всеки един поотделно и всички вкупом се подчиниха с търпеливо примирение, подобно на овце, които стрижат. В погледа на мнозина се четяха следи от онази уплаха, която бяха изпитали в първите часове на пленничеството и която не бе ги напуснала и досега. Нима тази церемония не представляваше прелюдия към ужасното жертвоприношение?

Дори и жените не бяха освободени от това отвратително поругание на човешкия образ.

Глава VIII

ДЖОУЛЪР И ДЖЕСУРЪН

Почти в същия миг, в който корабът на робите пусна котва, от безмълвния бряг се отдели малка лодка; когато навлезе достатъчно навътре в морето, тя се насочи към новозакотвения ветроход.

На лодката имаше трима души, двама от които гребяха с гребла. Те бяха негри, голи до кръста, с мръсни бели панталони и груби палмови шапки на глава.

Третият пътник на скифа, такъв беше типът на ладията, имаше бял или по-точно белезникав цвят на кожата. Той седеше на руля, хванал във всяка ръка по едно кърмово въже, и управляваше лодката, за което свидетелствуваха опрениите в бедрата свити лакти и някои случайни движения на ръцете. Той никак не приличаше на гребците нито по физиономия, нито по облекло. Едва ли би могло да се срещне втори подобен екземпляр на суша и на море. Всеки, който изобщо не го знаеше, щеше да заяви от пръв поглед, че е чудовищна забележителност, а ония, които го познаваха по-отблизо, не се колебаеха да го нарекат забележително чудовище. Той изглеждаше на шейсет години, но може би беше по-възрастен или по-млад; лицето му, което някога ще е било бяло, беше добило от продължителното излагане на западноиндийското слънце и напластените в бръчките и браздите на кожата нечистотии тъмния цвят на сух тютюнев лист. Чертите на образа, естествено остри, бяха станали от възрастта толкова тесни и ъгловати, че невъзможно бе те да се различат отпред, и за да се получи що-годе впечатление от тях, се налагаше човек да отстъпи назад и да ги наблюдава по-отдалеч. Разглеждано по този начин, лицето бе достатъчно широко и характерно, с нос като щипците на рак; остра, издадена брадичка и дълбок прорез, отбелязващ местонахождението на устата. Целият контур на главата напомняше профила на папгал и още повече профила на евреин, защото такъв в действителност беше и неговият тип. Когато отвореше уста да се засмее, което зее пак се случваше, мяркаха се два самотни зъба, застанали един срещу друг като стражи, които пазят тъмната паст. Необикновеният лик се оживяваше от черни воднисти очи, които святкаха като очите на видра; те играеха непрекъснато, освен когато собственикът им се отпускате в сън, състояние, в което – както уверяваха някои – рядко или никога не бяха го заварвали.

Естественят чер цвят на очите се подсилваше от контраста на дълги бели вежди, които се извиваха около повече от половината на орбитите и се сключваха над тясната гърбица на носа. На главата му нямаше коса, т.е. не се виждаше никаква коса; едно кепе от безцветен памучен плат покриваше връхната част на черепа и стигаше чак до ушите. Над него бе нахлузена безцветна боброва шапка, чиито ожулени косми и протрити краища издаваха отколешна употреба.

Големи зелени очила, яхнали гърбавия нос, пазеха очите от слънцето, при все че те може би се носеха и с друга цел – да се прикрият злите пламъци, които играеха зад тях.

Избелял от продължително носене небесносин сюртук с метални копчета, някога бляскави, а сега тъмнобронзови; бричове, от янтарно-жълт ластикотин, по които блестяха мазни петна; дълги чорапи и нелъснати ботуши с обърнати навън краища на кончовите съставляваха облеклото на тая изключителна личност. На коленете ѝ лежеше голям син чадър, защото двете ръце бяха заети с управляването на скифа.

Нарисуваният тук портрет или, по-сполучливо казано, профил бе на Джейкъб Джесурън, търговец на роби, евреин от португалско потекло, човек, за когото не би могло да се твърди, че е с чиста съвест. Двамата гребци бяха само негови роби. Малката ладия бе потеглила от едно усамотено място на брега, далече от града, но все пак на видимо разстояние от него. Гребците несъмнено гребяха с пълна скорост. Виждаше се как кормчията подканя негрите да напрягат последни усилия, като че поради някакви съображения желаше да се добере до борда на кораба, колкото е възможно по-рано.

Нещо повече – от време на време той се извърташе в полукръг по посока на града, сякаш се страхуваше да не би оттам да е потеглила съперническа лодка, която да го превари.

Ако намерението му бе да стигне пръв, то се увенча с успех. Макар на малкия скиф да бе необходимо доста време, за да измине разстоянието от брега до барка – разстояние най-малко от миля, – той се озова на местоназначението си, преди да се покаже друга лодка.

– Корабе, е-хо! – извика евреинът, когато ладията се доближи до левия борд на кърмовата част на ветрохода.

– Хей, хей! – отвърна нечий глас.

– Капитан Жоулър ли чувам?

– Хилоу! Кой там? – запита някой от кварталека и малко подир това се показа на мостика загорялото лице на капитан Аминодаб Джоулър.

– Аха, господин Джесурън, вие ли сте? Решили сте пръв да

хвърлите едно око на моите чернокожи? Заповядайте! Който пръв дойде, пръв бива обслужен – такъв е тук редът. Радвам се да ви видя, любезни. Как сте?

– Прекражно! Прекражно! Надявам се и вие също, капитан Жоулър. Как е шоката?

– Бива си я, драги. Тоя път всичко е първо качество. Какъвто шеш ръст, цвят и пол, ха-ха! Ще можете да си изберете и заделите, каквото ви сърце иска, повярвайте ми. Елате де, качете се горе да надникнете!

Поканеният търговец на роби улови въжената стълба, която му спуснаха за улеснение, и се покатери с пъргавината на стара маймуна до палубата на кораба. След някой и друг миг, посветен на ръкостискания и приветствия, които показваха, че капитанът и търговецът са стари познати и приятели, доколкото е възможна дружбата между двама разбойници, еврейният нагласи здраво очилата на носа си и започна да преглежда „товара“.

Глава IX ФУЛАХСКИЯТ ПРИНЦ

На кварталдека на кораба на робите, недалече от изходния люк, се бе изправил млад човек с особена външност, отличаваща го не само от белите, които образуваха екипажа, но и от черните и кафяви роби, които съставляваха товара. Облеклото, държанието и някои други незначителни подробности сочеха, че той не спада нито към едните, нито към другите. Той току-що бе излязъл от каютата и се въртеше на задната палуба.

Щом като имаше достъп до каютата и се ползуваше от привилегията да стои на кварталдека, той, естествено, не спадаше към числото на „балите“ човешка стока, но, от друга страна, дрехите и цветът на кожата не позволяваха да се приеме, че той влиза в състава на корабния екипаж. Както облеклото, така и лицето издаваха африкански произход, макар чертите да не бяха от подчертан африкански тип. Те бяха по-скоро азиатски, или по-точно, арабски, ала в известно отношение те се различаваха и от арабските. Всъщност те се доближаваха повече до европейските черти, при все че цветът на кожата отхвърляше възможността въпросното лице да принадлежи към коя да е от европейските народности. Цветът на кожата имаше отънъка на светъл флорентински бронз, който избива на кафяво.

Момъкът изглеждаше на около осемнайсет или деветнайсет години; висок и добре сложен, той имаше хубави вежди, които се виеха над големи топли очи; леко извит орлов нос, тънки, добре очертани устни; бели зъби, които изглеждаха бисерни поради контраста на тъмната краска на горната устна, и буйна къдрава коса с катраненочерен цвят.

Той по нищо не се различаваше така силно от тънкокожите роби, както по облеклото. Докато те не носеха никакви или почти никакви дрехи, той, напротив, бе богато натруфен; лицето, гушата, ръцете и краката, от коленете до глезените, бяха единствените открити части от тялото. Туникоподобна къса дреха без ръкави от жълт сатен, покриваща риза с поли до колена, беше пристегната около кръста с пояс от червен китайски креп, по свободно висящите краища на който имаше сърмени ресни. Над лявото рамо се висеше праметнат ешарп от модър бурнусов плат, закриващ ръката, над която висеше; под него се подаваше полускрит ятаган с гравирана ножница и дръжка от слонова кост с резба.

Тюрбан на главата и сандали от кордофанска кожа на краката завършваха тоалета.

Въпреки че облеклото имаше азиатски вид и притежателят му приличаше на индусите, известни под името „ласкари“, той бе същински африканец, макар и не от типа, който обикновено се свързва с тази дума и който буди представата за негроидни черти. Той спадаше към един народ, който се различава изцяло от негрите: великата нация на фулахите (фелдите), съставена от воинствени овчари, чиято страна се простира от границите на ДарФур до бреговете на Атлантическия океан; те са господари на Сокото и Тимбукту и фанатични последователи на лъжливия пророк; измежду тях излязоха заговорници против Лейнг⁴ и убийци на Мънгоу Парк⁵ в Куоро. От тяхната раса произхождаше и момъкът на задната палуба. Той не беше сам, придружаваха го трима или четирима мъже, които също се различаваха от нещастниците в трюма. По-простото облекло и скромната украса показваха обаче, че те са по-низши от него по чин, или, накратко казано, те бяха негови слуги. Смиреността, с която се обръщаха към него, и старанието, с което дебнеха всеки негов поглед и жест, издаваха навик на подчинение, а ако се съди по гъжвите на главата и начина да поздравят с темане, можеше да се заключи, че това е ориенталско раболепие.

Разкошът в момковите одежди се съчетаваше с надменност, която подчертаваше, че той е човек от знатно потекло, може би главатар на някое африканско племе.

А и в действителност той беше такъв човек – фулахски принц от сенегалския бряг.

Неговото присъствие или поява по тези места едва ли биха привлекли нещо повече от бегло внимание, ала тук, на другия бряг на Атлантика, на борда на един кораб за пренасяне на роби, те се нуждаеха от обяснение.

Очевидно беше, че той не се числи към злочестите човешки същества от трюма, осъдени на вечно робство. Нямаше признаци, че с него се отнасят като към пленник. Напротив.

Как тогава да се обясни присъствието му на барка на робите? Пътник ли беше? И какво го свързваше с останалите хора от ветрохода?

Подобно съдържание, макар и изразено другояче, имаха въпросите на евреина търговец на роби, когато на връщане от предната палуба,

4. Александър Гордън Лейнг – шотландец, изследовател на Африка (1793–1826). Бел.прев.

5. Мънгоу Парк – шотландец, изследовател на Африка. (1771 – 1806). Бел.прев.

след като бе приключил прегледът на товара, очите му внезапно зърнаха младия фулах.

– Гошподи, капитане! – възкликна евреинът, вдигайки двете ръце нагоре и разглеждайки изненадано момъка с тюрбана на кварталдека. – Гошподи! – повтори той. – Що за чудо! Бог да ми е на помощ! И тия ли са роби?

– Не, господин Джесурън, никакви роби не са. Оня, важният, в коприна и сърма е сам господар на роби. Той е принц.

– Що думаш, капитане? Принш?

– Не ви се хваща вяра май? Ехе, не ми е за пръв път да воза на кораба си африкански принцове. Тоя тук е негова светлост принц Сингюз, син на великия султан Фута-торо. Останалите около него са слуги, негови придворни. Оня с жълтата чалма е носител на „златния жезъл“, другият със синята гъжва – носител на „сребърния жезъл“, третият май е камердинер.

– Султанът Футо-торо! – смая се търговецът на роби, продължавайки да държи вдигнат чадъра си. – Кралят на ощрова на шовекоядците! Ама ше жмешка! Моля ти се, капитане, не се шегувай! Кажи защо си ги нагиждил. Да не жмяташ да ижмъкнеш нещо повешко за тоя салтанат?

– Не се шегувам, господин Джесурън. Не съм ги докарал за продан. Кълна се, че тоя приятел е африкански принц.

– Африканшки врели-некипели! – пригласи евреинът недоверчиво, вдигайки рамене. – Хайде, кажвай, капитане, какъв машкерад си правиш!

– Никакъв маскарад, любезни. Казах ти. Той е арабски принц и мой пътник. Нищо повече.

– Иштина ли?

– Истина! – натърти корабопритежателят. – Нали ви казах, господин Джесурън.

– Гошподи, пътник жнаши!

– Да-а! И за пътя заплати царски като същински принц.

– А какъв дявол го води в Жамайка?

– В Ямайка? Виж, то е съвсем друго. Хич и няма да се догадите за какво е тръгнал.

– Я кажи да шуя, шкъпи!

– Добре де. Тя, работата, кажи-речи, е такава: преди около година мандингоански войски нападнали столицата на стария Фута-торо и заедно с плячката отвлекли една от султанските щерки, сестра на оня писания там горе. Продали я на някакъв западноиндийски кораб за роби,

който, разбира се, довел момичето на някой от тукашните острови, но не се знае на кой. Старият Фута-торо, пък и другите от хората му, мислят че робите са ги закарали всички вкупом на едно място. Той нещо се е смахнал от мъка по шерка си, тя му била любимката, че и голяма гиздосия била на туй отгоре, та сега праща брата да я дири и да я върне, дето и да е. Ето, такава е работата.

Докато капитанът разказваше историята, по лицето на евреина се изписа изражение, което издаваше нещо повече от обикновен интерес, нещо повече от чисто любопитство, но той се помъчи да скрие всякакъв външен белег на вълнение и да запази, доколкото му бе възможно, пълна невъзмутимост.

– Гошподи – рече той, когато корабопритежателят завърши, – наистина шудна иштория! Но как, дявол да го вземе, ще намери сещра си? Вше едно да търси игла в копа сено.

– Вярно! – съгласи се морякът. – Ама това никак не ме интересува – добави той с най-голямо безразличие. – Моята работа беше да прекарам момчето през океана и ако бащата е съгласен да плати, да го върна при същите условия и за същата цена.

– Добре ли плащат? – запита търговецът на роби, видимо заинтересован да узнае отговора.

– Нали казах, платиха царски. Видяхте ли оная купчина жълти мандингоанци там долу до котвения шпил?

– Мда.

– Четирийсет парчета – ни едно по-малко.

– Е?

– Двайсет са за мене, дето ги докарах. Доста евтино, нали?

– Щрашно евтино, драги. А ошаналите двајсет?

– Те са си негови. Води ги, та да ги размени срещу сестра си, като я намери.

– Ако я намери.

– То се знай, ако я намери.

– Ехе – провикна се евреинът многозначително и повдигна рамене, – не му е лека работата, капитане.

– Христофор Колумб да им е на помощ! – рече възбудено корабопритежателят, явно осенен от някакво хрумване. – Текна ми на ум, че само вие можете да му помогнете да я намери. Няма човек, който да разбира тая работа по-добре от вас. Вие познавате всекиго на острова. Не ще и дума, че момчето ще си заплати добре за главоболието. Иска, ми се да сполучи. Старият Фута-торо е един от най-добрите ми доставчици и

ако намерим и му върнем момичето, сигурен съм, че той ще ми се отплати щедро, когато го споходя отново.

– Добре, драги капитане. Не жная има ли надежда и не мога да дам никакви уверения на негова жветлощ принша. Не ме бива като преди. Но за твой хатър ще щоря, каквото мога. Както думаш, вше нешишко мога да щоря, за да го насоша. Дадено, ще поговорим по тоя въпрос, но нека уредим първо другата работа, инак вшишки ще се съберат на борда. Двайсет, кажваш, са негови?

– Двайсет от мандингоанците.

– А нещо друго има ли?

– В брой? Не. Ни пукнат цент. Мъже и жени са доларите на родина-та му. Има и четири слуги, които виждаш тук. Те са му роби като останалите.

– Двайсет и шетири знаши вшишко на вшишко. Гошподи, какъв щастлив шовек е тоя принш. Може би ще мога да щоря нещишко за него, но по тоя въпрос ще поговорим сетне в каютата. Пийва ми се нещишко, капитане. Какво има в сандъка ти? Трябва да пийна нещишко, преди да пошнем жделката.

Мляскайки с устни и щракайки с пръсти, старият негодник слезе по стълбището на люка, следван от корабопризежателя.

Можем само да правим догадки върху подробностите на сделката, която се сключи долу. Преговорите бяха тайни, каквото е и естеството на всяка сделка, която се сключва между един преносвач на роби и един търговец на роби.

Сделката все пак завърши с откупването на целия товар и не след дълго, т.е. точно когато слънцето заседна напълно в морето, гичката, катерът и баркасът на кораба на робите бяха спуснати във водата и под прикритието на нощния мрак „балите“ бяха пренесени на брега и разтоварени в малкото заливче, откъдето бе потеглила ладията на търговеца на роби.

Между робите бяха и двайсетте мандингоанци и прислужниците на принца.

Към брега се връщаше и скифът на кабелт разстояние от другите лодки, чието движение следеше. Сега обаче на него се виждаше и четвърти пътник, седнал на кърмата срещу собственика. Пъстробагреният цвят на дрехите, който даже в мрака се открояваше над спокойната, огледална повърхност на морето, позволяваше да се познае лесно, че този пътник е Фулахският принц. Израилтянинът и мюсюлманинът – вълкът и агнето – плаваха в една и съща лодка.

Глава X

ИЗГОДНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Рано-рано сутринта след деня, в който корабът на робите разтовари своята стока на сушата, г. Воуан, поглеждайки през предния прозорец на своя дом, съзря по дългата алея чудноват конник.

Когато странникът приближи повече, конят постепенно се превърна в муле, а ездачът се оказа възрастен мъж със син сюртук с метални копчета и широки външни джобове, под който се виждаха бричове и ботуши с обърнати навън краища на кончовите, всичко това омаслено от продължителна употреба. Една проскубана шапка от бобър, под която се подаваха краищата на бяло памучно кепе; зелените очила и един голям син чадър вместо камшик в дясната ръка позволиха на г. Воуан да познае начаса един от най-близките си съседи – животновъда Джесурън, за когото бе известно, че не се занимава само с отглеждането на животни, а е и едър търговец на роби.

– Евреинът? – прошепна г. Воуан, щом различи острите черти на израилтянина. – Какво ли търси толкова рано? Ще ми предложи роби, предполагам. Ветроходът, който вчера видях в открито море, приличаше на кораб за пренасяне на роби. Той положително е откупил първата партида. Май при мене няма да му потръгне. За щастие роби имам достатъчно. Добро утро, г. Джесурън – продължи той, поздравявайки госта от горната тераса на стълбището. – Както винаги рано-рано сте навън. По работа, нали?

– Ох, гошподин Вожан, работата не бива да се изоцава. Сиромаси хора като мен не могат да шпят до къжно. Гордините са тешки.

– Ха-ха! Вие сиромах! Нима! И таз добра, г. Джесурън! Моля, слезте от животното! Да ви покана на закуска?

– Благодаря, гошподин Вожан. Закужвам винаги още в шеш.

– О, много рано! Тогава чаша суизъл?

– Благодаря. Ще пийна. Шаша суизъл ще бъде най-добре. Горещо е тая заран.

Суизълът – смес от ром, захар вода и лимонов сок – бе поставен в голяма купа за пунш, която се намираще на бюфета; напреко върху нея бе сложен сребърен черпак, а околоръст имаше наредени чаши. Това питие се среща по всяко време в жилището на ямайските плантатори, то представлява извор, който никога не пресъхва или който винаги се

подновява, шом се изчерпи.

Домоуправителят поднесе на приближилия се до бюфета чифликчия чаша суизъл; той я изпи на един дъх и облизвайки устни, забеляза: „Добър е!“, после се върна към прозореца, където за него поставиха стол близо до креслото на домакина.

Евреинът свали бобровата си шапка, а бялото кепе – впрочем не съвсем чисто – остана на главата му.

Господин Воуан беше много учтив или поне се мъчеше да играе ролята на учтив. Той замълча във внимателно очакване гостът да поведе пръв разговора.

– Гошпозин Вожан – започна търговецът на роби, – дойдох да ви видя за една малка жделка, една съвжем мънишка жделка и едва ли заслужава да ви бешпокоя за нея.

Евреинът се запъна леко, сякаш се мъчеше да оглади мисълта си.

– Предполагам, малко черна стока за продан? Нещо чух, че вчера докарали нов товар. Вероятно сте откупили част от него.

– Да-да, купих една малка чащ, съвжем малка чащ. Нямах пари за повеше. Бога ми!... Робите штават вше по-шкъпи, не мога веше да купувам. Тоя жлух, дето го пушкат, ше ще шпрат търговията ж роби, ше ни разори вжишки. Не ли е така?

– О, не виждам от какво можете да се страхувате. Дори да приемем, че британското правителство ще гласува подобен закон, той ще си остане мъртъв. Те не са в състояние да охраняват целия африкански бряг, нито пък бреговете на Ямайка. Струва ми се, г. Джесурън, че вие и тогава пак ще успеете да изкарате малко роби на сушата, нали?

– Уви, гошпозин Вожан, не! Никога! Никога не бих дръжнал да нарушавам законите. Ако шпрат търговията, ше прещана да се занимавам с нея. Робите ще щанат много шкъпи за един беден евреин като мен, за да мога да търгувам с тях. Бога ми, те и сега са много шкъпи!

– Празна работа, че робите поскъпват! На вас ви изнася да говорите така, защото навярно искате да ми предложите да купя от стоката ви.

– Не, сега не, тошно сега не. Може би ще имам нещишко за продан след ден-два, но тошно сега не. Нямам ни една глава готова за продан на пазара. Тая сутрин ишкам да купя, не да продам.

– Да купите! От мене?

– Да, от ваш, гошпозин Вожан. Щига да ще готов да продадете.

– Я гледай ти каква изненада, драги съседе. Знаех, че винаги сте готов да продавате, но за пръв път чувам, че Искате да купите роби от плантацияте.

– Да си кажа правишката, имам един клиент, който иска едно хубаво момише, за да му прижлужва на масата. Ижмежду моите роби няма нищо подходящо. Шпомних си, ше вие купихте от мене едно момише, та ако ми го дадете, тамам ще ми свърши работа.

– Кое момиче имате предвид?

– Оная малката фулахка, която ви продадох миналата година, тошно жлед като прибрахте тръштиката.

– Аха, Йола?

– Май ше така се казваше. Понеже я купихте страшно евтино, жмятам, ше няма да бъде неижгожна жделка, ако ви дам, да речем, десет фунта ощровни.

– Охоо! – сви презрително рамене плантаторът. – Няма да го бъде, даже и да възнамерявам да продам момичето, ала аз избощо не смятам да се делея от него.

– Да кажем тогава двајсет?

– Нито два пъти по двајсет, съседе. В никакъв случай не бих продал Йола за по-малко от двеста фунта. Тя се оказа рядко ценна прислужница...

– Двешта фунта – подскочи евреинът от стола. – Ами ше, гошпозин Вожан, на ощрова няма ни едно шерно момише, което да заклужава такава цена. Кам да мога да продам нещо от щоката си за толкова пари. По двама души продавам за двешта фунта.

– Защо, господин Джесурън? Че нали преди малко твърдахте, че робите поскъпнали.

– Пошкъпнаха, наищина. Ама вие ишкате двойно повеше. Божишко... нали не говорите сериозно?

– Не, говоря сериозно! Даже и за двеста фунта...

– Да не правим повече пазарлък! – избърза да го прекъсне търговецът на роби. – Да не правим повеше пазарлък! Съгласен съм. Двешта фунта, божишко! Ще се разоря!

– Няма опасност, защото не ще ги приема.

– Не ще приемете двешта фунта!

– Не. Нито два пъти повече, ако речете да ми предложите.

– Гошпозиди! Шуден шовек ще! Защо да не вжемете парите. Ей ги, в джоба ми са.

– Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, съседе. Но не мога да продам момичето за каквато и да е цена без съгласието на дъщеря ми. Аз й го подарих.

– Гошпозижца Вожан?

– Да, тя е нейна прислужница и зная, че дъщеря ми се привързва много към нея. Не ми се вярва да се съгласи да продадем девојката.

– Но, гошподин Вожан! Нима ще допушнете дъщеря ви да ижтърве такава ижгодна жделка. Двеща фунта са много пари, много пари, ей! Момишето не щрува и половината. Ако ощане на мене, не бих дал и половината, ама да не сърдя клиента, той не е шкџпшия.

– На вашия клиент навярно е допаднала девојката? – каза г. Воуан, вирайки се изпитателно в госта си. – Тя е хубавичка, няма нищо чудно. Но ако е такава работата, да си призная, и на мене не ми се ще да пусна момичето. Колкото до дъщеря ми, само да усети, че се гласите за такива неща, не биха стигнали всичките ви пари.

– Гошподи, грешите, гошподин Вожан. Клиентът, за когото щтава дума, никога не е виждал момичето. Шищо и прощо има нужда от прижлужница на масата и аж се сетих за това момише, защото е тошно за него. Откъде знаете, ше гошпожица Вожан няма да се съгласи да се раждели ж него. Обещавам да и намеря друго момише като Йола, даже по-ценно от нея.

– Добре – рече плантаторът, след като поразмисли малко, явно съблазнен от изгодното предложение. – Щом пџк толкова настоявате да купите девојката, ще поговоря с дъщеря си, но не разчитам на успех. Зная, че тя обича тая фулахка. Чувах, че бащата на момичето бил крал в родината му, и аз съм почти сигурен, че Кейт не ще се съгласи то да бџе продадено.

– Даже ако вие нащоите, господин Вожан?

– Ех, ако настоя, разбира се, ще отстъпи, но аз вече обещах току-речи на дъщеря си, че не ще я разделя с момичета, без съгласието ѝ, а аз никога не нарушавам думата, дадена на собственото ми дете.

С това тържествено изявление плантаторът излезе от стаята и оста-ви търговеца на роби сам с мислите му: – Да ме повали дяволът мџртџв, ако тоя шовек не е луд! – заговори на себе си евреинът, когато остана сам. – Божишко, как може да ищџрве двеща фунта за една негџрка, кафџва като шерупката на кокосов орех! Гошподи!

– Както очаквах, господин Джесурџн – заяви домакинът, връщайки се в хола, – дъщеря ми не отстъпва. Не можем да продадем Йола.

– Довиждане, гошподин Вожан! – изфџfli търговецът на роби, като посегна към шапката и омбrelата си и се запџти към изхода. – Довиждане, за днеш нямам повеше работа ж ваш.

После той нахлузи шапката на главата си, улови чадџра с изразџваща ненавист рџзкост, която не успя да прикрие, слезе бџрзо по

каменните стъпала, яхна мулето и се отдалечи безмълвен и сърдит.

– Небивало щедър е тая сутрин! – прошепна плантаторът подир госта. – Кой знае какви гадни планове пак крои. Надявам се, че не го оставих да ги осъществи. Пък съм и доволен, че ми се удаде случай да подразня тоя дърт разбойник. Толкова мръсотии ми е правил!

Глава XI ДЖУДИТ ДЖЕСУРЪН

Търговецът на роби се върна по алеята в най-мрачно настроение. Той бе толкова разстроен от изхода на преговорите, че не се сещаше да отвори синята омбрела и да се запази от изгарящите лъчи на слънцето, които вече падаха отвесно. Напротив, той използваше чадъра за съвършено друга цел и от време на време с него налагаше гърба на мулето, сякаш искаше да разсее раздразнението си, стоварвайки гнева си върху невинния катър.

Макар и сам, евреинът не пътуваше мълчаливо. В някакъв несъзнаван разговор със самия себе си той произнасяше, като мърмореше, яздейки, дълги откъслечи от фрази, съдържащи упреци срещу домакина, чийто покрив току-що бе напуснал. Дъщерята на последния също бе предмет на нападки, които понякога се превръщаха в закани.

Част от хулите той произнасяше гласно и отчетливо:

– Лофтъш Вожан ще ищриваш праха на обувката ми. Ще ти го върна. Кълна се. Ще дойде време, когато би се радвал на моите двеца фунта. Не ишка пари! Ухаа! Голяма дама! Гошпожица Кейт – гошпожица Куошеба. Жная нещо, имам нещишко. Ще дойде ден може би и теб да продам за по-малко от двещта фунта. Охо, няма да ми се доживди и двойно повеше, само да доживея тоя ден. Праха на обувката ми ще ищривате и двамата! – повтори той на излизане от външната порта. – Сега, когато съм далеше от имота ти, защо не си тука да ти кажа нещишко, което имам на ум, нещишко, което ще те накара да ми дадеш момишето за по-малко и от двеца фунта. Ех, и това ще стане, ако е рекъл гошпод!

Последната закана търговеца на роби съпроводи с продължителна въздишка, сетне се изправи на стремената, обърна настрани мулето и размахна заплашително чадъра към Гостоприемната планина. Зловещият огън, който пламтеше в очите му по време на ръкомаханията, издаваше тайни намерения за мъст.

Когато евреинът тръгна обратно за дома си, на пътя се появи ездачка; тя свърна коня си и с бърз тръс се изравни с мулето.

Беше девойка или по-точно мома с небивала красота, същински ангел, застанал до приличния на демон старик.

Ездачката очевидно го очакваше на завоя; непринудената близост и липсата на взаимен поздрав при срещата на двамата сочеха, че те не са

се разделили отдавна.

Коя беше тази чаровна ездачка?

Подобен въпрос би си задал всеки чужденец, когото рядката прелест на момата неминуемо щеше да плени; но към чувството на възторг не би могла да не се прибави и изненадата – изненада, че вижда хубавицата редом с грозния ѝ спътник.

Не е необходимо да се описва подробно омайницата. Благородното заоблено чело, извитите като ятаган и черни като въглен вежди, тъмно-кафявите искрометни зеници, заострената издаденост на носа и спиралната извивка на ноздрите съставляваха отлики на еврейската красота – олтар, пред който неведнъж мохамедани и християни са се кланяли коленопреклонно.

На плещите ѝ тежаша два века – два века обиди, хули и гонения; скрити в бърлоги, ограбвани и преследвани, довеждани често до отчаяние, оставяни без покрив и без дом, гиздавите тъмнооки дъщери на Юдея бяха – сред всички и въпреки всички превратности – запазили своята хубост, сякаш продължаваха да танцуват под звуците на цимбали, зилове и дайрета или под напевите на златострунни арфи, пеейки химните на по-честити времена.

Тук в един нов свят под покрива на западноиндийското небе бе израснало едно рядко цвете на еврейската красота, защото едва ли нявга е имало измежду дъщерите на Юдея по-пленителна хубавица от рожбата на Джейкъб Джесурън, която сега яздеше редом с него. Двамата представляваха необикновен контраст – прелестната мома и уродливия старик – сякаш роза и бодливото ѝ стебло.

За съжаление трябва да признаем, че противоположността беше само външна, нравствено баща и дъщеря си бяха лика-прилика. Отвън Джудит Джесурън изглеждаше ангел, но в душата си – трябва да го заявим с огорчение – тя бе истинско чедо на своя отец.

Достоверността на нашето твърдение може да се потвърди и от разговора, който се поде между двамата при срещата им.

– Неуспех? – почна тя първа. – Има ли нужда да питам; то личи от вида ти, макар че прекрасното ти настроение не е съвсем сигурен издайник на мислите ти. Какво каза Пустославец Воуан? Дава ли момичето?

– Не.

– Очаквах.

– Бога ми, не ишка.

– Колко му предложи?

– Ох, жрам ме е да кажа, Жудит.

– Хайде, стари рави, не бива да криеш от мене. Колко?

– Двеша фунта.

– Двеста фунта! Огромна сума! Ако е вярно, което казваш, знай, че дори собствената му дъщеря не струва толкова. Ха-ха!

– Пшт, Жудит сладишка! Не говори за това... моля те, не говори. Ще объркаш жметките ми!

– Не се тревожи, добри ми татко. Досега не съм попречила на ни един от помислите ти. Така ли е?

– Така е. Ти си пожлушно дете, дъще. Добро дете си, бог ми е живидетел!

– А защо кустосът отказа да продаде момичето? Той обича парите не по-малко от тебе. Двеста фунта са премного за това тъмнокожо момиче. Двойно повече, отколкото струва.

– Ах, Жудит, милишка, не е самият Вожан, който не ишка.

– Кой тогава?

– Щерка му, същата, за която ти шпомена...

– Тя! – възкликна младата еврейка, като устните ѝ се нацупиха, ноздрите се свиха, сияйното лице внезапно погрозня и изрази ненавист. – Тя, казваш? Просто невероятно! Суетен мелез! Самата тя е робиня!

– Шири, шири, Жудит! – прекъсна я бащата със сърдит поглед. – Запази го за себе си. Не го кажвай повеше, поне засега не, засега не! И дърветата имат уши, Жудит!

Избликът на ярост не позволи на еврейката да отговори. Известно време баща и дъщеря продължиха да яздят мълчешком.

Джудит първа поде прекъснатия разговор.

– Глупак си, татко – каза тя, – че изобщо искаш да купиш това момиче.

– Ай, какво ишкаш да кажеш? – запита старият евреин, като че ли упрекът беше отглас на собствените му мисли. – Какво ишкаш да кажеш?

– Искам да кажа, че си глупак, стари рави Джейкъб. Друго не искам да кажа.

– Божишко! Какво ожнашава това, Жудит?

– Чудно, мили, милмъчк татко! Обикновено ти не схващаш така бавно. Отговори ми: за какво ти е тая фулахка?

– Ох, жнаеш за какво ми е. Тоя принц ще ни даде жвоите двајсет мандингоанци за нея. Няма съмнение – тя е неговата сещра. Двајсет яки мандингоанци, които щруват две хиляди фунта. Гошподи, цяло същояние!

- Е, какво като е цяло състояние?
- Какво ли! В името на отците ни! Говориш за две хиляди фунта, като ще не са нищо.
- Скъпи татко, криво ме разбра.
- Криво те ражбрах, Жудит!
- Да. Аз ценя две хиляди фунта повече, отколкото предполагаш. Толкова ги ценя, че искам да ти дам съвет как да ги спечелиш.
- Да ги шпешеля! Та нали тошно за това се мъша, дъще.
- Аха, мъчиш се, пък почна по такъв несръчен начин, че рискуваш да ги загубиш.
- А как да пощъпя, моя Жудит?
- Като си ги вземеш сам.
- Търговецът на роби дръпна юздата и закова мулето на място, после впи очи в дъщерята с полузадачен и полуизпитателен поглед.
- Добри ми старче – продължи тя, спирайки своя кон, – обикновено умът ти не работи толкова бавно. Докато те чаках пред външните порти на тоя надут плантатор, поразмислих и моите размисли ме доведоха до въпроса: какъв бяс те докара в тоя дом?
- И до какъв отговор щигна, Жудит?
- Нищо особено! Само че си губиш времето.
- Да, вярно! Загубих си само времето, беж да пощигна нещо.
- Е, има ли някакво значение, че не успя?
- Как знашение! Двайсет мандингоанци не са малко – две хиляди фунта ощровни. Шища пара, Жудит, милишка! Ей, знашението!
- Няма значение дори колкото строшен нокът от краката на твоите мандингоанци, казвам ти, добри ми рави Джесурън.
- Шакай! Какво думаш, мъдришка ми Жудит?
- Какво думам ли! Чисто и просто, че тия мандингоанци могат да станат твои и без толкова главоболия. Те могат ей сега да станат твои, ехе, заедно с господаря им, стига да ти се прище и принц да имаш за роб. Това думам.
- Говори яжно, Жудит! Не те ражбирам.
- Сега ще разбереш. Не каза ли, че капитан Джоулър има съображения, поради които не смее да стъпи на сушата тук.
- Капитан Жоулър ли? Той ще предпощете да жлезе на Канибалшките ощрови, но не и в Монтего Бей. Е, Жудит?
- Рави Джесурън, изчерпваш търпението ми. За фулахския принц, какврто твърдиш, че е, ти носиш отговорност единствено пред капитан Джоулър. А капитан Джоулър не би дръзнал да слезе на брега.

– Ищина, ищина! – съгласи се евреинът с жест, означаващ, че почва да схваща значението на предишните й слова.

– Кой тогава може да ти попречи да разполагаш с мандингоанците, както пожелаеш?

– Прекрасно, Жудит! – извика бащата, вдигна нагоре ръце от възторг и обърна пълен с възхищение поглед към дъщерята. – Прекрасно, Жудит! Тошно така, гошподи! И аж да не се сетя!

– Точно така, татко. За щастие не е късно. Аз обмислих всичко. Знаех добре, че Кейт Воуан не ще се раздели с прислужницата си Йола. Аз ти казах, че тя няма да го стори. Впрочем надявам се, че не си се изпуснал да кажеш за какво ти е робинята. Ако си продумал...

– Думишка не съм обелил, Жудит! Думишка!

– Тогава няма какво повече да говорим. Що се отнася пък до капитан Джоулър...

– Жоулър не смее да се мерне в Монтего Бей, затова не рашовари щоката си направо на брега, не в прищаницето. Той ще отплува жлед двайсет и шетири шаса.

– Значи след двайсет и четири часа мандингоанците могат да бъдат твои заедно с принца, прислугата и всичко останало. Но времето е ценно, татко. По-добре да избързаме за в къщи, че да смъкнем от негова светлост труфилата, преди да е довтасал някой любопитен съсед, иначе скандалът е готов. А колкото до твоя порядъчен управител...

– Ах, Рейвънър! Той жнае вшишко. Трябваше да му разкажа вшишко, когато жлязохме на брега.

– Естествено, че е трябвало. И топа ще ти струва един или двама мандингоанци, за да му се затвори устата. Той лесно ще се съгласи. По отношение на останалото не могат да се очакват затруднения. Няма никакво значение какво ще твърдят тия диваци за себе си. Добре, че думите на негрите не са в състояние да дадат повод за сплетни.

– Прекрасно, Жудит! – възкликна отново очарованият баща. – Шкъпа ми дъще, шруваш толкова жълтици, колкото тежиш. Двайсет и шетири роба беж пари и един принш отгоре на това. Гошподи, каква шудешна пешалба! Равна на цяла година търговия ж роби!

При това честно размишление евреинът зашиба мулето и последва „бежценната Жудит“, която бе вече ударила с камшика коня си и препускаше към къщи.

Глава XII

ПЪТНИКЪТ ОТ ТРЮМА

На третия ден, след като корабът на робите хвърли котва в Монтеговия залив, в далечината се появи голям ветроход с право парусно съоръжение. Държейки курс към брега, той се насочи смело към пристанището. Знамето на британския флот, развявано от бриза, се ветрееше свободно на хакборда, а всевъзможните кутии, бали, сандъци и куфари, пръснати по палубата, готови за разтоварване, както и откритото, мъжествено държане на моряците, които съставляваха екипажа, сочеха, че плавателният съд е почтен търговски кораб. Надписът на кърмата гласеше, че той се нарича „Морска нимфа“ и е от Ливърпул.

Макар и натоварен със стока и в действителност търговски, ветроходът превозваше и пътници, както можеше да се заключи от малкия брой лица, облечени не в моряшка униформа, а като хората от сушата.

По-голямата част от пътниците бяха западноиндийски плантатори със семействата си, ходили на посещение в родината; плантаторски синове, завършили вече може би науки в някой английски университет; плантаторски дъщери, получили последна шлифовка в някой светски пансион в метрополията.

Тук-там се мяркаше и някой „пълномощник“, представителен член на западноиндийското общество, макар че въпреки подвеждащото название пълномощниците не влизаха в състава на юридическото съсловие. Можеха да се срещнат и един-двама прависти и един млад лекар, без клиентела, тръгнали да дирят щастие и с изгледи да го намерят в една страна, прословута с престъпността и нездравословния си климат. Тия хора и още малцина неописани съставляваха списъка на пасажерите от каютата на „Морска нимфа“.

Имаше и няколко пътника в трюма. Ония, които са принудени да прекосят океана по този мъчителен начин, имат незначителни възможности за успех в Западна Индия и другаде из тропическите страни, където черният труд е отреден изключително за мишците на робите. Само трима или четирима души се бяха настанили в трюма на ветрохода и на единия от тях бе съдено да играе важна роля в нашата история.

Този пасажер бе момък на около дваисет или дваисет и една година. Той имаше ръст, който обикновено наричат „среден“, крайниците му бяха добре развити и издаваха пъргавина и сила. Цветът на лицето,

макар и не мургав, беше тъмен за англичанин, какъвто бе младежът. Чертите издаваха благородство и изобщо цялото държане на помъча бе достатъчно изискано, за да привлече вниманието дори на безразличния наблюдател. Кафявите очи и тъмнокестенявата коса, спускаща се на буйни кичури, бяха негови отличителни особености и, общо взето, той можеше да се нарече истински левент.

Дрехите му, ако и не богаташки и скроени по последна мода, бяха прилични и му стояха добре, тъй че не намаляваха напетостта, с която природата го бе дарила. Те представляваха облекло, каквото би могъл да носи по-скоро един млад студент, чиито любещи родители се подлагат на лишения, за да дадат на рожбата си едно по-голямо образование и външен вид, който да отговаря на положението, което се стремят да й обезпечат.

Дрехите, които носеше момъкът, бяха най-хубавите му и той ги слагаше за пръв път през пътуването по повод голямото събитие: пристигането на суша. В тях той не правеше жалко впечатление. Тяхната лекота само подсилваше още повече якото му телосложение. Тъмносиният редингот с черни галони и поли, достигащи до плътно прилягащите бричове, и високите ботуши му придаваха известна елегантност, макар че по шевовете дрехите бяха почнали да се протриват.

Заниманието, с което младежът бе зает, издаваше също изтънченост. Седнал на върха на фокмачтата, той скицираше на един лист от тетрадка, която му служеше за дневник, залива, в който влизаше ветроходът. Рисунката, макар и бързо нахвърлена скица, показваше, че художествената му сръчност не е незначителна.

И се пак левентът не беше никакъв художник. За своя собствена беда той беше без професия. Беден студент, без занаят и професия, от които да може да си вади хляба, той идеше в Западна Индия, както младежите отиват в други страни, с една смътна надежда, че съдбата по един или друг начин може да се окаже за тях по-благосклонна в чужбина, отколкото в родината им.

Но каквито и надежди за успех младият изселник да хранеше, те явно не бяха много силни и трайни. По природа той бе жизнерадостен, както показваше държането му, ала един прозорлив наблюдател можеше да открие как по лицето му от време на време минава облак.

Когато корабът приближи брега, момъкът затвори тетрадката, за да се полюбува на разкошната тропическа панорама, която сега се откриваше за пръв път пред очите му.

Въпреки приятните вълнения, породени от омайната гледка,

поведението на младежа издаваше глухо безпокойство и може би съмнение дали го очаква гостоприемство в тази райска земя, която сега разглеждаше.

Глава XIII ПЪТНИКЪТ ОТ КАЮТАТА

Друг един пътник от ветрохода „Морска нимфа“, с когото трябва по необходимост да се запознаят нашите читатели, беше също човек, явно на същата възраст като току-що представения момък. Само по това и по обстоятелството, че и двамата бяха англичани, те си приличаха. Във всяко друго отношение те се различаваха коренно. По цвят на кожата, косата, очите и брадата те бяха пълна противоположност. Първият младеж беше почти мургав, а вторият имаше светла можа, руси коси, които изглеждаха изкуствено накъдрени, леко потъмнели от блясъка на някакво благоуханно мазило. Бакембардите и мустаците бяха също руси; те бяха поддържани очевидно с настойчива старателност, която издаваше прекомерна загриженост от страна на собственика им. Веждите имаха съвсем светъл оттенък, но никак не беше лесно да се определи цветът на очите, защото едното око стоеше обикновено затворено, а другото не можеше да се разгледа добре от поставения пред него монокъл с рамка от костенуркова черупка. През стъклото то изглеждаше светлосиво и будеше отблъскващо чувство. Чертите на лицето бяха правилни, но не съдържаха нищо характерно и оставяха по-скоро впечатление на женственост, отколкото на простачина. В тях преобладаваше най-често надменност, достигаща понякога до язвителна подигравателност.

Облеклото на момъка съответствуваше на контешки парфюмирани те къдри и монокъла. То се състоеше от ластикотинов сюртук с много светъл бежов цвят и леко наметало над раменете, бяла боброва шапка, безупречно чисти сукнени панталони и жилетка, чортови ръкавици и лъскави лачени ботуши. Дрехите бяха скроени по последна мода и младият човек ги носеше така надут, че веднага проличаваше лондонският франт.

Пресилената провлаченост, с която той говореше, когато изобщо благоволяваше да беседва със спътниците си, подсилваше убеждението, че той е най-чиста проба конте.

Не е нужно да се добавя, че нашият герой пътуваше в каютата – той и по това се различаваше от своя по-малко честит спътник; а угодническото внимание, с което го обкръжаваше корабният домакин и прислугата на каютата, говореше, че той не се скъпи да дава почерпки. Даже и суровият корабоприетел се отнасяше твърде почтително към него,

което свидетелствуваше, че този пасажер е или богаташ, или благородник, а може би и двете.

Но нека оставим настрана заобикалките и направо съобщим кой беше този пътник и какво представляваше. Наричаше се Иклепт Монтагю Смиджи. Името Смиджи вероятно се дължеше на облагородяване на фамилното име Смит⁶.

Момъкът произхождаше от добро семейство със завидно състояние – една прекрасна захарна плантация на остров Ямайка, оставена му в наследство от починал сродник. Той бе тръгнал да споходи имението си.

Франтът още не бе виждал стопанството и за пръв път прекосяваше океана, но нямаше основание да се съмнява в действителността на имота. Тлъстият доход, който бе получавал през годините на своето непълнолетие и който му позволяваше и сега да води охолан живот в аристократичния Западен край на Лондон, беше осезаемо доказателство, че Монтагювият замък – така се казваше стопанството – не е само въздушни кули. Той бе притежавал плантацията само по име в продължение на години, докато навърши пълнолетие, едно съвсем недавнашно събитие. Управлението на имението беше поверено на попечител, един островитянин, някой си г. Воуан, сам той собственик на захарна плантация и близък съсед на първоначалния собственик на Монтагювия замък.

Господин Смиджи не бе тръгнал на път с намерение да се установява в ямайското си стопанство. „Подобна идея – нека си послужим с неговия провлачен начин да се лигави – ниикога не ми е идвала ии на уум. Да смееня Лоондон и насладите му, за да живея сред тия ужасни негрии, ниикога! Не биих могъл и да поомисля за подобно затоочение, би било истиинско затоочение!“

Когато г. Монтагю Смиджи реши да обясни на спътниците си целта на своето пътешествие, той не пропусна да подчертае:

„Чиисто и проосто да разгледам тропиците, за които съм чувал небивали истоории, да хвърляя пооглед на заахарната ми плантаация – чуудно хуубаво гнездеенце, каазват, но за съжааление неподдържано, пък и гореещо, ах, гореещо като в преиизподня.“

Всъщност г. Смиджи трудно би могъл да обясни защо точно бе тръгнал на път. Не бе се вслушал в зова на някакво влечение към странствувания, за да се раздели, макар и временно, с „миличкия Лоондон“

6. Смит на английски означава „ковач“ и издава, че някой в рода е бил обикновен занаятчия, затова името е изкълчено на Смиджи с цел да се облагороди. Бел.прев.

и веселите му развлечения, нито бе изпитал любопитство да разгледа кокошката, която носеше златните яйца, щом самите яйца се изпращаха редовно на лондонския му banker. Бе се поддал отчасти на настояванията на приятелите си, които си въобразяваха, че ако се откъсне за малко от веселата метрополия, контето ще се излекува от своята склонност да разсипничи, на която се отдаваше твърде невъздържано. Отчасти бе спомогнала и поканата на неговия ямайски попечител.

Имаше и една друга подбуда, която младежът не криеше и която също го бе накарала да потегли: „Желаанието да вииди някоое от тиия крееолски същества“, за които бе чувал, че са „дяволски хуубави“. Даже въздържаният пълномощник г. Воуан, отгатнал изглежда вятърничавостта на своя упълномощител, при все че никога не бе го виждал, си бе послужил с тая примамка в поканата си, макар и уж случайно и по съвсем деликатен начин. Постъпката на попечителя говореше в полза на неговата честност, защото означаваше, че не се страхува от едно лично посещение на собственика. Но може би той имаше и някакви по-малко похвални съображения!

Едно обстоятелство все пак трябва тук да се помене: г. Смиджи щеше да бъде по време на престоя си на острова гост на г. Воуан под предлог, че жилището на Монтагювия замък, необитавано от дълги години, не подхожда за знатния си собственик. Попечителят считаше, че не заслужава да се вършат ненужни разходи, за да се постави в изправност жилището, понеже гостът щеше да посети имението за кратко време. На негово разположение се предоставяше домът на г. Воуан, където можеха да се намерят пълни удобства, тъй като господарската къща в Гостоприемната планина беше една от най-големите в Ямайка, а челядта на нейния собственик – една от най-малобройните, само от едно-единствено дете – от една дъщеря.

Глава XIV

ЛОФТЪС ВОУАН НА ПОСТ

Всеки ден, след като се получиха двете писма от Англия, и почти по всяко време през деня Лофтърс Воуан заставаше на един от отворените прозорци с далекоглед в ръка, за да обглежда пристанището и откритото море в Монтеговия залив. Със своите телескопни наблюдения плантаторът искаше да открие ветрохода „Морска нимфа“, преди той да е приближил брега, за да може знатният Смиджи да бъде посрещнат, когато слезе на сушата. По онова време още не съществуваха параходи, които прекосяват океана с определена точност на деня и часа на пристигането. Уведомителното писмо бе наистина изпратено десет дни преди да отплава „Морска нимфа“, но въпреки това не бе възможно да се изчислят със сигурност такива трудно установими величини като морските ветрове и вълни, тъй че корабът, който носеше Монтагю Смиджи, можеше да пристигне всеки час.

Че се очаква важен гост, знаеха вече всички слуги от жилището в Гостоприемната планина. Всекидневно от града се донасяше скъпа мебел и стаята в „Голямата къща“ се стягаха нарочно, за да я приемат.

Домашните прислужнички и останалите къщни слуги бяха облечени в нови дрехи, някои дори в ливреи – една необичайна проява на изтънченост за Ямайка; насила навлякоха обуца и чорапи на краката им, които никога дотогава не бяха изпитвали неудобството да носят подобни труфила, тъй че техните собственици биха се чувствували неизказано щастливи, ако можеха да се освободят от мъчението да ги носят.

Едва ли е необходимо да се пояснява, че г. Воуан правеше тия луди разходи, за да посрещне г. Монтагю Смиджи и заради него единствено. Ако плантаторът би очаквал само племенника си, положително той не би дебнал така ревностно с далекогледа, а още по-малко би вършил подобни приготовления в чест на пристигането му.

Струва ми се, че подбудите на г. Воуан не се нуждаят от обяснения; читателят сигурно ги е отгатнал вече. Плантаторът имаше дъщеря на възраст за омъжване. В неговите очи г. Монтагю Смиджи бе достоен жених и бащата силно желаше да го направи свой зет. Момъкът притежаваше превъзходен имот, както добре знаеше почтеният плантатор, който беше не само „пазител на съдебните архиви“, но и пазител в продължение на години на Монтагювия замък. Той беше в състояние да

определи цената му с точност до шилинг. Стопанството граничеше със собственото му имение. Неведнъж той бе поглеждал алчно към просторните тръстикови полета и черните роби; у него бе заседнало желанието, превърнало се в страст, да притежава и тая плантация, ако не от свое име, поне от името на дъщеря си. Обединението на двете стопанства – Гостоприемната планина и Монтагювия замък – щеше да образува едно величествено имение, едно от най-богатите на острова. Лофтърс Воуан отдавна мечтаеше да осъществи този си блян, който го бе завладявал все повече и повече, докато се бе превърнал в най-свидната цел на живота му. Нека не прикриваме и една друга, по-благородна подбуда, която караше г. Воуан да желае да се склучи този брак. Той живееше твърде отдавна на острова, за да знае точното обществено положение на дъщеря си. Колкото и красива и съвършена да беше Кейт Воуан, колкото и силна да беше бащината обич – а нека бъдем справедливи той боготвореше дъщеря си, – на него му бе известно и той бе забелязал, че между нея и ергените, които познаваше, т.е. ония, измежду които би могло да се подирят женихи, се изпечваше една обществена преграда – смесената кръв. Често бе мислил той по този въпрос и винаги го бе обхващала мъчителна тревога. Той знаеше също, че младите англичани, особено когато идваха за пръв път на острова, не се интересуваха от тази бариера, по-точно те не й обръщаха внимание, докато местното „добро общество“ не им въздейства.

В своите проекти за сватовство ямайският плантатор не беше по-голям грешник от стотици други родители както в Англия, така и в други страни; в негова защита може все пак да се изтъкне убедителният довод, че навярно обичта към рожбата и желанието да я облагороди, защото чрез брака щеше да се заличи петното на смесената кръв, бяха основните двигатели на поведението му.

За съжаление длъжни сме да припомним и други особености в характера на плантатора, чиито външни прояви единствено заслужават порицание.

Господин Воуан, въпреки мъжествената си борба за успех в живота и упоритостта, които му бяха позволили да спечели богатство и обществено признание, си беше останал човек с ограничен ум. Като мнозина други от просто потекло, добрали се до богатство и обществени отличия, той се бе превърнал в „просяк на кон“, много по-жаден за аристократични почести от ония, които се бяха родили с тях; той бе станал защитник на наследствените привилегии, винаги нащрек – готов да се бори за тях, накратко казано, „парвеню“.

В това отношение г. Воуан не представляваше никакво необикновено явление. Такива като него се срещат навсякъде и до днес; можем да ги зърнем със стотици около нас: „в горната камара“, измежду „нашите лордове законодатели“, мнозина от които, и най-вече издигналите се от низините, са най-ревностните защитници на дворянските привилегии.

Пресиленото раболепие, с което плантаторът се готвеше да посрещне господаря на Монтагювия замък, бе в пълно противоречие с приема, който се канеше да окаже на своя сродник. Подбудите за постъпката му изхождаха от долни чувства и както подбудите, така и целите бяха безрайно жалки. Съобщението в писмото на племенника, че той ще пътува в трюма, стана за г. Воуан източник на тревога и притеснение. Той не би се загрижил никак, ако момъкът пътуваше с кой да е друг кораб освен с „Морска нимфа“ или ако неговото присъствие на борда на „Морска нимфа“ минеше незабелязано. Но онова, което смущаваше кустоса, беше страхът, г. Монтагю Сиджи да не узнае този факт и в него да се породи съмнение върху знатното достойнство на г. Воуан.

Страхът от възможно унижение така терзаеше ума на плантатора, че ако бе възможно, той изобщо би се отрекъл от всякакво родство.

Той все пак хранеше надежда, че двамата младежи не ще се сблъскат по време на пътуването, като изхождаше от характера на аристократичното конте, което беше образец на надменна гордост. Убеден, че нищо не ще позволи на г. Сиджи да се запознае с бедния сродник, г. Воуан реши да не допусне подобно сблъскване на сушата. За да се обезпечи срещу изненади, той намисли един колкото детински, толкова и жесток план: налагаше се да се отстрани племенникът.

Плантаторът разработи подробностите още преди да пристигне „Морска нимфа“. Господин Монтагю трябваше да бъде посрещнат, щом слезе от кораба, и веднага да бъде отведен в Гостоприемната планина. Хърбърт Воуан следваше също да бъде откаран веднага в плантацията. Не беше желателно момъкът да тръгне да разпитва из града; ако там се узнаеше за родството на бедния пътник от трюма с чичото, когото познаваха всички, честолюбивият кустос щеше да се почувствува болезнено унижен.

За пътниците се предвидиха различни превозни средства, които щяха да ги докарат по различно време, за да се предотврати всяка среща по пътя. Освен това, когато Хърбърт Воуан пристигнеше в стопанството, не биваше да го водят в господарския дом, а следваше да го насочат по един страничен път към жилището на управителя, което се намираше в един отдалечен край на долината, на около половин миля от „бъфа“.

Там племенникът трябваше да престои като гост на управителя, докато чичото успее да се отърве от него и му намери някаква работа в Монтего Бей или го изпрати за книговодител в някоя далечна плантация.

Изпълнението на така изготвената програма се повери на управителя на стопанството, човек, достоен във всяко отношение за подобно доверие като повечето от хората от неговото котило, които са винаги готови и за много по-малко похвални начинания.

Успокоен от хитрата си находчивост, г. Воуан зачака пристигането на гостите.

По пладне, на осмия ден от получаването на двете писма, плантаторът, зает както винаги с далекогледа, видя в отвора на Монтеговия залив един голям ветроход; с право съоръжение, който се насочи към пристанището.

Корабът можеше и да не е „Морска нимфа“, ала г. Воуан, като взе предвид времето, необходимо за презокеанско пътуване, и някои други обстоятелства, които му бяха известни, заключи, че това е дългоочакваният платноход.

Така или иначе, плантаторът реши, че програмата, която бе съставил с такава изобретателност, не трябва да бъде осуетена поради бавно изпълнение и затова нареди начаса да почне нейното приложение.

Тревожният глас на звънците събра прислугата за сборен преглед; зовът на рога повика незабавно управителя. За по-малко от половин час каляската на имението, разкошна кола, теглена от два разточително накичени коня, се понесе към града, съпроводжана от управителя, който яздеше на кон подир нея.

Зад тях потегли тежка кола, теглена от осем едри вола, а зад колата се появи един своего рода екипаж: рошаво негърче, яхнало космата, дръглива кранта – пощаджийчето, което бе вече описано и се наричаше Куоши.

Но сега Куоши не отиваше да изпълни всекидневното си задължение; на него бе възложено много по-важно поръчение.

През същото време в големия хол на Гостоприемната планина се разиграваше друго зрелище, което за странника, незапознат с обичаите в Западна Индия, би изглеждало твърде любопитно.

Пръснати по пода на известно разстояние една от друга, седем-осем млади негърки бяха коленичили и всяка беше поставила до себе си под ръка по един току-що разрязан на две портокал, малко пчелен восък и част от влакнестата обвивка на кокосови орехи.

Подът не бе застлан с никакъв килим; той не бе направен от цели дъски, а представляваше мозайка от твърдо дърво с най-различен цвят. Можеше да се различат: махагон, нотелея, хлебен орех и сапота.

Клекналите черни девойки имаха за задача да лъснат мозайковидната повърхност и за това именно им бяха необходими портокалите и външната обвивка на кокосовите орехи.

За островитяните гледката беше съвсем обичайна, просто всекидневен събитие. Всеки ямайски плантатор се гордееше с лъснатия си под в хола, както европейският стопанин би се радвал на качеството или шарките на килима в своята приемна. Всеки ден, в един и същи час, тъмнокожите слугини идваха и освежаваха блясъка на повърхността, чиято лъскавина бе потъмняла от пиршествата на предишната нощ.

Часът, отреден за този чудноват обичай, предхождаше подреждането на обедната трапеза – около 3 или 4 часа след пладне – и за да не помътнее блескавината на пода при пренасяне на блюдата, босоногите прислужнички бяха възприели една тактика, която заслужава да се опише.

Всяка негърка се беше снабдила с по два ленени или памучни парцала, които постилаше на пода и след това стъпваше на тях. Тъй като пръстите на краката на една западноиндийска домашна прислужница са почти толкова гъвкави, колкото пръстите на ръцете, момичетата не изпитваха трудност да улавят парцалите между палеца и съседния пръст и да се плъзгат с тези примитивни чехли по пода, без да накърнят ни най-малко неговия гланц или да оставят следи от стъпки по лъснатата повърхност.

Докато горната сцена се разиграваше в големия хол на Гостоприемната планина, друга, но еднакво оживена картина можеше да се наблюдава в кухнята. Помещението бе разположено малко встрани от главното жилище и бе свързано с долния кат на къщата чрез покрит коридор. По него сега сновяха непрекъснато напред и назад черни и жълти слугини, които носеха всевъзможни продукти: сърнешки бут, глигански жамбон, водна костенурка, диви гълъби и камари от раци, предназначени да бъдат печени на шиш, задушени в тенджери или подгрети на котлон.

Подобно зрелище можеше да се види в Гостоприемната планина по всяко време на годината, но не винаги храните бяха така изобилни и разнообразни и не винаги прислугата така се престараваше. Днешната припряност беше не по-малко красноречива от изобилието и разнообразието на лакомства. Тя свидетелствуваше, че за този изключителен лен се очаква княжеска гощавка от сръчните ръце на готвачките.

Кустосът не остави да минат приготовленията без личния му надзор. От момента, в който съгледа кораба, той обикаляше навред: в конюшната, за да види какво правят конярите; в кухнята, за да даде напътствия на готвачките; в големия хол, за да провери как върви лъскането на пода, и най-подир на терасата пред къщата, за да дебне с далекогледа кога ще се зададе по дългата алея каляската със знатния гост.

Глава XV КЕЙТ И ЙОЛА

В най-отдалечения от шума и звъна на кухненските съдове кът от господарската къща на Гостоприемната планина се намираше богато и изискано обзаведена стаичка. В нея светлината проникваше от две страни през прозорци с жалuzи, отварящи се към две балкончета.

Единият прозорец бе разположен на задната страна на сградата и гледаше към градината и залесения склон отвъд нея; другият прозорец, на лявата страна на постройката, бе с лице към парка, който се разстиляше чак до основата на рида. Дори и да нямаше никой в стаята, стилът и видът на мебелите подсказваха, че лицето, на което тя принадлежи, е от нежния пол. В единия ъгъл се виждаше легло с колони от жълто оксандрово дърво, украсени с дърворезба; от тях се спускаха завеси, които на пръв поглед изглеждаха муселинови, но които при по-внимателно проучване се оказваха тензухена мрежа против насекоми. Размерите на леглото сочеха, че то е предназначено само за един човек: следователно неговата обичайна гостенка не беше още омъжена.

В нишата на единия от прозорците се намираше тоалетна масичка от папие-маше, инкрустирана със седеф; над нея бе поставено на стойка от най-изящен испански махагон обло огледало. Пред огледалото бе наредена сбирка от предмети с различна форма, между които се забелязваха обичайните тоалетни принадлежности и много от ония дреболии на женското разточителство и добродетел, издаващи присъствието на представителките на прекрасния пол. Другите мебели в стаята се състояха от три или четири стола от китайски бамбук, една масичка с инкрустации, кутия за ръкоделие от костенурков фурнир с поставка от същия материал и сандъче от абаносово дърво с богата украса от метал и седеф.

Липсваше камина; вечното лято на острова я правеше излишна. Завесите на прозорците бяха от тънък прозрачен муселин, с втъкани бледорозови цветчета и ресни от редящи се хармонично бели и розови писюлчета. Ветрецът, който полъхваше през летвите на жалузите, развяваше непрекъснато леките пердета и придаваше на стаята хладина, увеличена от блестящата гладкост на пода от твърдо дърво, който лъщеше като огледало.

Никой не можеше да хвърли поглед в тази стаичка, без да му направи впечатление нейната скъпа и все пак целомъдрена уредба. Богат и

изящен калъф за не по-малко скъпоценен накит – тук беше спалнята и будоарът на „малката Куошеба“, предполагаемата наследница на Господриемната планина.

Само малцина имаха щастието да надникнат в кокетното гнездо. То беше свят кивот, до който не се допускаха любопитни погледи. Неговият лъснат под не можеше да бъде прекрачван от недостойни нозе. С изключение на бащата никой мъж не бе влизал в този момински храм. Дори и г. Воуан бе прониквал вътре в редки, изключителни случаи. Не бе свободен и достъпът за слугините. Една-единствена имаше право да влиза без ограничение – това беше кафявата доверена прислужница на господарката.

В деня на пристигането на английския кораб, малко след като то бе оповестено от звънците, и докато тъмнокожата прислуга се занимаваше с току-що описаните предобедни приготовления, в стаичката на господарката можеха да се видят две млади момичета. Едното беше девойката, на която принадлежеше стаичката, другото – прислужницата Йола. Господарката седеше пред прозореца на единия от китайските столове, а прислужницата, застанала отзад, оправяше прическата ѝ.

Момичето току-що се бе заловило да изпълнява задължението си, ако така можеше да се нарече онова, което за него беше удоволствие.

Цялата сложна сбирка от гребени и фуркети беше вече пръсната по масичката и дългите кестеняви коси висяха с всичкия си разкош, разпилени по снежнобелите момински рамене, в чиято мека като кадифе кожа не личеше никаква следа от смесена кръв.

Неволно Йола прекъсна работата си, за да се полюбува на младата си господарка с израз на нескриван възторг.

– Ах, красотата! – възкликна тя шепнешком. – Ти красотата, господарке!

– Ех, Йола, само ме ласкаеш, като говориш така. Ти си толкова хубава, колкото и аз, само че твоята красота е друга. Не ще и душа, че в твоята родина си минавала за голяма хубавица.

– Ах, господарке, ти красотата навред, черни, бели, всички казват ти красотата, всички теб възхищават.

– Благодаря ти, Йола, но на мене никак не ми се иска да бъда предмет на такова всеобщо възхищение. Що се отнася лично до мен, не познавам ни едно мъжко същество, в чиито очи бих държала да мина за привлекателна.

– Кой знай, господарке! Ти не говориш така, щом пристига млад господар от английска земя.

- Кой господар? Очакват се двама от английската земя.
- Йола не чува двама да идва. Господар казва само един.
- О, ти си чула да говорят само за един. Поменаха ли името му?
- Да, той големец, султан Монгю. Друго име Йола чува, ама не може каже него.
- Ха-ха! Не ме учудва. То аз сама едвам „може каже“ това име. Не беше ли Смиджи? Него ли казаха?
- Него, господарке. Той много красив. Господар така каже на управител.
- Ах, Йола, твоят господар е мъж и мъжете не винаги съдят най-правилно кой как изглежда. Може пък султанът Монтагю, както ти го наричаш, да не е чак толкова съвършен, колкото татко го е описал. Но навярно скоро ще имаме случай да преценим лично. Не чу ли господарят ти да говори на управителя за един друг млад господар, който също очакваме?
- Не, господарке. Само един той каже – само от Монгю замък.
- Леко възклицание, изразяващо разочарование, се изплъзна от устата на младата креолка. Тя отпусна глава в мълчаливо размишление, взорът ѝ се устреми към лъскавия под пред краката ѝ. Може би тя се досети някак си за бащините си кроежи. Във всеки случай тя чувствуваше някаква загадка и желаше да проникне в нея. Прислужницата продължаваше да ѝ се любува, когато неочаквано тъмните, напомнящи арабка черти на момичето измениха изражението си; погледът на възхищение отстъпи място на изпитателност, сякаш някаква мисъл го осени.
- Аллах! – промълви фулахката и се взря в лицето на господарката.
- Е, Йола – обърна се креолката, привлечена от възклицанието и погледа на прислужницата си, – защо извика „аллах“! Какво ти стана?
- О, красота, господарке! Ти като един мъж!
- Аз като един мъж! Аз приличам на някой мъж? Това ли искаш да кажеш?
- Да, господарке.
- Охо, Йола, сега вече никак не ме ласкаеш. Кой може да бъде тоя мъж. Кажи ми, моля ти се.
- Той планинец. Марон.
- Ехе, от лошо по-лошо. Аз да приличам на някой марон! Горко ми! Шегуваш се, Йола, нали?
- Не, господарке. Той красота мъж. Черни очи блещат като светулки. Очи като твои, много, много като твои, господарке.
- Стига, малка глупачке! – разсърди се младата господарка по-

скоро престорено. – Не знаеш ли, че е много лошо от твоя страна да ме сравняваш с един марон.

– Но, господарке, той красота мъж, много красота мъж.

– Съмнявам се. Но дори и да е така, не бива да казваш, че той ми прилича.

– Мене прошка, господарке. Йола не каже повече така.

– Да, по-добре да го не казваш, добра ми Йола. Ако го говориш, ще замоля татко да те продаде.

Думите криеха оттенък на лека задявка, означаваща, че господарката е далече от мисълта да осъществи изпълнението на заканата.

– Между другото, Йола – продължи тя, – знаеш ли, че за тебе бих могла да получа добра цена. Колчо предполагаш, че ми дадох за тебе завчера?

– Господарке Кейт, Йола не знае. Аллах да пази Йола, никога да не дели от тебе. Ако ти вече не моя господарка, Йола повече не живее.

– Благодаря ти, Йола – рече младата креолка, видимо трогната от привързаността на прислужницата си и искреността на тона ѝ, – не се страхувай, че ще се разделя с тебе. Доказателство, че не ще го сторя, е отказът ми от една много голяма сума, която ми дадох. Колко предполагаш?

– Ах, господарке. Йола без цена. Йола има цена само за теб. Ако Йола остава теб, Йола умира.

– Да, но все пак среща се един човек, който намира, че струваш двеста фунта и ми ги предложи за тебе.

– Кой, господарке?

– Кой ли? Същият, който те продаде на татко, г. Джесурън.

– Аллах да пази бедна Йола! О, господарке Кейт, той лош господар, той много проклет човек. Йола умира. Кюбина убива нея! Йола сама убива себе, ако продаваш нея на проклет търговец на роби! Добра господарке, красота господарке, не продаваш бедна робиня!

Момичето коленичи пред господарката си с ръце, сключени над главата, и остана няколко мига в това положение.

– Не се плаши! Няма да те продам! – заупокоява я девойката и подкани фулахката да стане. – Най-малко на него. И аз го считам, както ти каза, за много проклет човек. Не се тревожи! Но я ми кажи кое име спомена преди малко. Кюбина? Така ли беше?

– Да, господарке. Кюбина.

– И кой е този Кюбина?

Кафявата прислужница се поколеба, преди да отговори. Руменина

изби по кестенявоцветните бузи.

– Остави! – избърза младата господарка, щом забеляза смущението на момичето. – Ако имаш някаква тайна, Йола, не държа да ми я поверяваш.

– Господарке, Йола от теб без тайни. Кюбина планинец марон.

– Какво! Той ли е маронът, на когото аз приличам?

– Той, господарке.

– Охо, сега разбирам какво те кара да го намираш толкова хубав. Кюбина ли е твоят любим?

Йола наведе глава, без да отговори. Бузите ѝ станаха още по-божурени.

– Можеш и да не ми казваш, добра ми Йола – добави младата крестолка с многозначителна усмивка. – Зная какъв ще бъде отговорът, ако издадеш, каквото ти е на сърцето. Като че ли съм слушала да се говори за тоя Кюбина. Внимавай! Тия марони се различават напълно от цветнокожите в плантациите. Приличал ми! Ха-ха! – и младата красавица се погледна свенливо в огледалото. – Добре, Йола, не та се сърдя, че ме сравняваш с любимия си. Любовта, разправят, била вълшебен разкрасител. Няма нищо чудно, че господин Кюбина е станал в очите ти съвършен Ендимион – възлюбеният на Луната.

– Стига толкова! – отсече тя след кратка пауза и отново прокълтя звънкият ѝ Смях. – Само се маем. Ако не се приготвя навреме да посрещна знатния гост, ще си имам неприятности с татко. Побързай, Йола! Стегни ме, както подобава на домакинята на Гостоприемната планина.

Глава XVI

ДВАМА ПЪТНИКА КЪМ ЕДНА И СЪЩА ЦЕЛ

Господин Монтагю Смиджи пропътува целия път от Ливърпул до Ямайка, без да прекрачи с инч линията, която отделяше свещения сектор на кварталдека от по-малко почтените части в средата на палубата и на носа на кораба. Той не стъпи отвъд гротмачтата. По този начин съвсем рядко, само когато ветроходът се намираще в бейдевинд, изпоплесканите със смола посетители от предната палуба се озоваваха между бриза и чувствителния нос на г. Смиджи.

Тъй като „Морска нимфа“ не беше редовен пощенско-пътнически платноход или „кралски рейсов кораб“, а обикновена товарна гемия, която между другото превозваше и пътници, не се спазваха много строги правила относно привилегиите на кварталдека. Естествено, на обикновените моряци не се разрешаваше да нарушават това обичайно правило и те отиваха на задната палуба само когато служебни задължения, поповелителни от най-властния капитан, налагаха тяхното присъствие. На пътниците от трюма обаче беше позволено да се разхождат из целия кораб, без да имат право да влизат в каютата; те можеха, ако пожелаят, да се качват на юта или на кварталдека и да стоят там. Повечето от тях, с едно-единствено изключение, използваха от време на време правото, което им бе дадено, и при хубаво време прекарваха дълги часове зад компасната будка или нейде другаде около каютата. Само момъкът, когото вече описахме като художник любител, отказваше да се раздели с предната палуба.

През дългото пътуване от шест седмици той не стъпи нито веднъж на кварталдека; не го виждаха много и по палубата. Най-често той оставаше долу в трюма, а при хубаво време тихо се катереше по вантите, сядаше на върха на фокмачтата и дълго мечтаеше с тетрадка в ръка.

Друго негово любимо място за отдих беше реят на шпринтовия парус; там, изтегнат на навитото платно, младежът лежеше и гледаше надолу в синята вода, където сребристосини делфини непрекъснато си играеха около ветрохода подобно на свита, пратена от бога на моретата Нептун, за да го съпровожда.

Момъкът съвсем не беше човеконенавистник и саможив, защото понякога слизаше през наподобяващия капак люк, който водеше за помещението на моряците в носа на кораба. Ясният звън на неговия глас

се смесваше с шегите и смеха на безгрижните матроси и доказваше, че младежът не е нито мълчалив по природа, нито затворен по характер.

Положително той беше любимец на моряците.

Когато преминаваха „екватора“ (моряците приемаха Тропика на Рака за екватор, щом истинският екватор не се включваше в рамките на пътуването), предрешеният Нептун не настоя момъкът да бъде обръснат, при все че бедният пътник нямаше никаква възможност да даде почерпка на бръснарите на бога на моретата, за да си спести смехотворната церемония. Нептун се оказа много по-неблагодарен към г. Монтагю Сиджиджи, който бе заставен да заплати шест бутилки ром и да подарява пакетчета с тютюн, за да може да запази своите гиздави бакембарди и мустаци от насмоляване и да не го окъпят заедно с дрехите. Защо младежът от трюма странеше така усърдно от кварталека и избягваше всякакъв досег с пътниците от каютата беше тайна за ония, на които се случваше да разискват върху поведението му, при все че в него нямаше нищо загадъчно. По всяка вероятност това държане на момъка се дължеше на неговото честолюбие; младежът се чувствуваше засегнат от унижителното си положение на пътник от трюма – проява, която е естествена, ако и непрепоръчителна. Бедният пасажер знаеше, че на пътниците от неговата класа се разрешава да посещават задната палуба само по благоволение, а не защото имат право. И понеже спадаше към ония независими натури, които отказват да приемат подаяния, той преднамерен не желаше да ползува кварталека.

Младият човек не стъпи нито веднъж на задната част на кораба, а г. Монтагю Сиджиджи се въздържа фанатично да премине към носа, тъй че не съществуваше никаква вероятност те да завържат разговор. През целия път те не размениха дума.

Естествено, двамата младежи се виждаха често и се знаеха много добре. Сиджиджи даже забеляза стремежа у своя спътник да страни от другите пасажери и го нарече „ужаасен чудаак“, любезност, с която и другият най-малко мислено, ако не гласно, му отвърна.

Нещо повече, контето – независимо от ограничеността на мисловния си апарат – изпита постепенно чувство на любопитство и пожела да узнае кой е този „ужаасен чудаак“ и какво представлява той. Неведнъж франтът поставя тези въпроси на капитана и на другите, но те нямаха никакви сведения за пътника от трюма.

– Нищичко не зная за него – заяви суровият корабпритежател. – Съвсем нищо. Дойде на борда с един стар куфар един ден преди да отплаваме, заплати пътните, настани се в койката си и това е всичко, което

мога да кажа.

– Ужаасен чудаак! – повтори г. Смиджи за двайсети път. – Ще трябва да го пиитам сам, аако се яяви случай, но това живоотно никога не идва насаам, а аз не моога да отида натаам, мириише ужаасно на смоола!

Най-последеланият случай се яви. В последните минути от пътуването, точно когато „Морска нимфа“ се насочваше към пристанището пажерите от всички класи се струпаха на носа, за да се полюбуват на приказната панорама, която се откриваше пред тях. Контето се поддаде на общата вълна на любопитство и мина напред заедно о другите. Той се добра до едно издигнато място, върху покрива на котвения шпил, нагласи монокъла на окоото си и заразглежда пейзажа, чиито подробности бяха вече достатъчно наблизо, за да бъдат различени. Господин Смиджи не остана дълго време безмълвен, защото бе по природа словоохотлив. Омайната картина го настрои поетически и той почна своя лиричен монолог:

„Ужаасно красиво! Прекраасен фон за театрална сцеена.“

– Не намиирате ли, приятелю? – добави той, обръщайки се малко надменно към едного, застанал встрани от него.

– Наистина, приятелю – отвърна заговореният, който се оказа младият пътник от трюма. – Мисля все пак, че всичко ще зависи от сюжета, който ще се избере за вашия „театраален фон“.

Въпреки своето закачливо съдържание отговорът не беше израз на озлобление. Напротив, добродушна усмивка заигра по лицето на момъка, който насочи малко насмешлив поглед към франта.

– Ай-ай, я гледай! – провикна се контето, което едва сега видя кого разговаря. – Вие, драаги! Ай, наистина! – продължи той, без да дава вид, че забелязва подигравателното изражение на събеседника си. Ай, мноого страанна личност! Неразбиираема личност! Моога ли да запиитам, прощавайайте за свободаата, която ви нооси насаам, в Ямаййка, искам да каажая?

– Същото – отговори пътникът от трюма, леко раздражен от твърде свободния начин на разпитване, – което ви носи и вас, добрата „Морска нимфа“.

– Ай, наистина! Добре, мноого добре! Ноо нямах тоова предвид.

– Нямахте ли?

– Нее. Уверявам ви. Исаах да зная кааква работа ви вооди тук. Може би професия?

– Не, нямам никаква професия, уверявам ви.

– Тогава занаяят?

– Съжалявам. Нямам и занаят.

– Никаква професия, никаакъв занаяят! Амии какво тогава ще правите в Ямайка? Може би ще стаанете книеговодител или надзираател? И за двете не се изисква умение, както мее уверяват. Книеговодителят не вооди никакви книги, ха-ха и положиително всеки тип, коколото и неевеж да е, мооже да надзирава неегри! Това ли очакватете, любезни!

– Не очаквам изобщо нищо – рече момъкът с безгрижно безразличие. – Що се отнася пък до работата, която ще ми се възложи в Ямайка, то ще зависи, предполагам, от волята на другито.

– Другиито! Коой?

– Чичо ми.

– Ай, имате знаачи чичо в Ямайка?

– Имам, стига да е жив.

– Аай, ниима не знаете даали е жиив? Не се е обааждал отдавна, знаачи?

– От години – призна бедният пасажер от трюма и безнадеждните перспективи за бъдеше го накараха да смекчи подигравателния тон на гласа си. – От години, макар че му писах, за да го уведомя, че ще пристигна с тоя кораб.

– Мноого странно! А моога ли да попитам какво работи чичо ви?

– Плантатор е, струва ми се.

– Плантаатор ли?

– Такъв беше поне, когато ни се обади за последен път.

– Тогава той ще е мооже би боогат. Ако има имоот, мооже да напраави нещо поовече за вас. Вместо да надзирават негрите, мооже да ви напраави управиител. Моога ли да запиитам за имеето ви.

– Разбира се. Казвам се Хърбърт Воуан.

– Воуан! – повтори франтът с тон, издаващ интерес. – Воуан, казахте, нали?

– Хърбърт Воуан – повтори момъкът натъртено.

– А как се виика чичо ви?

– Той също се нарича Воуан. Брат на баща ми или по-точно беше, защото баща ми почина.

– Не е ли госпоодин Лофтъс Воуан от Гостоприемната планина?

– Лофтъс е малкото име на чичо ми, а Гостоприемната планина е, струва ми се, названието на стопанството му.

– Странно, неразбираемо странно. Знаете ли, приятеелю, че вие и

аз изглежда имааме една и съща цел. Лофтъс Воуан от Гостоприемната планина е попечиител на собствената ми плантация. У него отивам и аз. Колко удивително, че вие и аз ще трябва да бъдем гости под един и същи поокрив!

Контето придружи забележката с надменен поглед, който не убягна на пътника от трюма. Погледът издаваше точното съдържание на словата и Хърбърт Воуан ги изгълкува като обида. Той се готвеше да отговори с подходящата язвителност, когато фронтът се обърна рязко и се отдалечи. За сбогом той изфъфли няколко неясни думи, че може би пак ще се срещнат.

Хърбърт Воуан остана известно време неподвижен; по лицето му се изписа израз на силно презрение. Но всичко трая кратко, сетне той си възвърна обичайното добро настроение и слезе в трюма, за да приготви скромния си багаж за разтоварване.

Глава XVII КУОШИ

По-малко от половин час след късия разговор между г. Монтагю Смиджи и Хърбърт Воуан „Морска нимфа“ бе изтеглена в пристанището и закотвена пред кея.

От брега поставиха мост и по него плъзнаха с глъч мъже и жени, с всички оттенъци в цвета на кожата, от млечнобял до абаносовочерен. Гъмжилото се пръсна по палубата, а пътниците от кораба, преситени от всичко свързано с него, избързаха да слязат на сушата.

Полуголи носачи – черни, кафяви и жълти – се засуетиха около багажите и задърпаха сандъци, кутии и чували във всички посоки; техните неразбираеми, остри и чести викове приличаха на маймунски крясъци.

На кея се заизреждаха коли, очакващи очевидно пристигането на ветрохода; не наемни файтони, както в европейските пристанища, а изключително частни екипажи: едни от тях – изящни двуколки с впрягове коне и черни кочияши в ливрея, други – обикновени кабриолети само с един кон или скромни каруци, според богатството и начина на живот на хората, за чието посрещане бяха дошли на пристанището.

Волски коли, някои от тях с по осем вола в ярема, бяха спрели недалече от разтоварището и очакваха багажи; голите черни колари се въртяха около животните и от време на време подвикваха имената им или им говореха нещо, като че добичетата можеха да ги разберат.

Между различните коли, които се подредиха на пристана, веднага се забелязваше богата каляска. В нея бяха впрегнати два коня с кремав цвят в разкошна сбруя. Един мулат возач седеше на капрата, наконтен в яснозелена ливрея с жълти ревери, а един лакей, с дрехи от същия цвят, бе застанал на стъпалото и държеше отворена вратата, за да се качи някой вътре.

Хърбърт Воуан стоеше на предната палуба на „Морска нимфа“ и се колебасеше дали да слезе на брега. Той забеляза луксозния екипаж и докато го разглеждаше, вниманието му бе привлечено от двама господа, които, слезли от кораба, се запътиха направо към каляската. Зад тях вървеше бял слуга, а подир него черни слуги с кувари и пакети в ръце. Хърбърт лесно позна единия от мъжете и белия му прислужник, и двамата бяха негови спътници: г. Монтагю Смиджи и лакеят му. Другият беше вероятно посрещач от острова, двамата негри бяха негова

прислуга. Сега Хърбърт си спомни казаните преди малко думи, с които франтът му се похвали, че ще бъде гост на собственика на Гостоприемната планина. Нима скъпата кола принадлежеше на чичовата му плантация? А учтивият господин, който придружаваше контето, не беше ли сам непознатият чичо? Едва ли. Тоя мъж беше много млад. Пък и евтината дреха и дочените панталони не подхождаха за собственика на подобна каляска. Хърбърт се огледа, за да види дали има някой, когото да запита. На борда се суетяха многобройни бели и цветни островитяни, но повечето бяха далече: по средата на палубата или по кварталдека. Близо до себе си младежът забеляза само едно негърче с такъв глупав и тъп вид, че се подвоуми дали да се обърне към него, убеден, че не ще получи свестен отговор.

Когато момъкът поразгледа по-внимателно черното момче, той откри, че очите му играят хитро, и издават повече ум, отколкото Хърбърт сметна в началото. Нещо повече, негърчето бе приковало в него поглед, като че очакваше въпроси или то самото желаше да запита нещо.

Младият човек реши да получи от този източник сведенията, които го интересуваха.

– Ей, малкият – обърна се той мило, – можеш ли ми каза чия е оная каляска там долу с кремавите коне и кочияша със зелената ливрея.

– Да, да – отвърна негърчето и отвори широка уста, в която лъснаха белите му зъби, – долу каляска на господаря. Всичко знай каляска на господаря. Всичко в града.

– Какъв господар?

– Как! То мой господар.

– Че как се казва твоят господар?

– Име него! Голяма къща име него. Гостоприемна планина име него.

– Значи това е каляската на г. Воуан?

– Да, господин Вон, то голямо господар.

– А тоя, дето се качи на коня сега, лично г. Воуан ли беше?

– Господин Вон! Не. То управител. То среща голямо господар, кое идва с голямо кораб. Те отива на Гостоприемна планина. Там отива те. Хоп! Как Къджо шиба коне!

Когато г. Монтагю Смиджи седна в каляската, черният лакей се качи на капрата, отстъпвайки седалката зад колата на английския слуга. Екипажът се понесе с вихрена скорост и подир него препусна управителят съпровождач. Хърбърт наблюдаваше отдалечаващата се каляска, докато тя се скри зад един завой. Тогава момъкът сведе поглед към

палубата и се отдаде на размисъл, който далече не бе приятен. Той забрави за негърчето, което продължаваше да го зяпа с подчертано любопитство. Хърбърт обсъждаше положението си. Никой не дойде да го посрещне и поздрави с добре дошъл. Какво да мисли? Че чичо му не е получил писмото? Че то е пропаднало из пътя? Как да постъпи тогава? Да попита за пътя към Гостоприемната планина и да потегли начаса? Не виждаше друг изход: в джоба си нямаше пари, ни пукната корона, да заплати за нощувка в града. А трябваше да ходи и пеш, защото нямаше с какво да наеме кон. И когато пристигне в Гостоприемната планина, как ще го посрещнат? Ще го приемат ли? Той не знаеше какви чувства изпитва чичо му към него. С години плантаторът не беше благоволил да се обади на баща му, никога не беше писал на племенника си; той нищо не знаеше за младежа, и ето сега този племенник пристига без пари, бедно облечен и което е още по-лошо: без занаят и професия. На какъв прием можеше да разчита?

Печалните мисли помрачиха лицето на младия изселник.

Мълчалив, с устремени в палубата очи, той не виждаше нищо около себе си.

– Хм, хм – издаде звук негърчето и прекъсна хода на разсъжденията му.

– Аха, ти още ли си тука! – възкликна Хърбърт, изненадан от прикования в него поглед на момчето. – Какво чакаш, малкият? Ако е пари, губиш си времето. Нищо не мога да ти дам.

– Пари? Защо Куоши иска пари? Куоши прави, какво заповяда господар. Млад господар готово вече да върви?

– Готов да вървя! Къде? Какво искаш да кажеш, малкият?

– Върви на голяма къща.

– Голяма къща! За каква голяма къща говориш?

– Гостоприемна планина. Господин Вон. Вие за господин Вон отида.

– Какво! – учуди се Хърбърт и изгледа негърчето от пети до глава. – Откъде знаеш?

– Куоши знай хубаво. Капитан голямо кораб каже на управител. Управител покаже на Куоши млад господар от кей. Той праща Куоши да води млад господар на Гостоприемна планина. Сега, готово вече?

– Значи ти си от Гостоприемната планина?

– Да, Куоши коняр и пощаджия. Куоши довежда пони за млад английско господар. Управител води каляска за голям английско господар. Волска кола носи багаж.

– Къде ти е понито?

– Долу на кей. Готово да ходи.

– Отлично! – рече Хърбърт, който схвана как стои работата. – Вземи на рамото си тоя куфар, малкият, и го натовари на волската кола. Кой път ще трябва да хвана?

– Не може да губи път. Право по река. Кога стига брод, улавя път, кое не води наляво. Скоро вижда Гостоприемна планина.

– Колко е далече?

– Около четири мили. Там господар стига много преди слънце да залезе. Пони върви същинско светкавица. Значи господар хваща надясно на брод.

След като получи тези упътвания, младият пътник от трюма напусна кораба, но преди това се раздели сърдечно с дружелюбните моряци, които се отнасяха така мило с него по време на уморителното пътуване. Хърбърт прехвърли на рамо пушката си, едноцветно оръжие за лов на птици, и по моста излезе на дървения кей. Сетне освободи понито, което беше завързано за колелото на една волска кола, метна се на седлото и тръгна в тръс по пътя, посочен му от оня, който трябваше да го отведе в Гостоприемната планина.

Глава XVIII

ПЪТУВАНЕ НА ОПАШКАТА НА КОНЯ

Възбудата, предизвикана от внезапното преминаване от кораба на сушата, движението по улиците, през които пътят водеше, новите гледки и звуци, които поздравяваха на всяка крачка очите и ушите, не позволиха на Хърбърт Воуан да се съсредоточава върху нещата, които го засягаха лично.

Но мисълта му се отвлече само за кратко време. Той не язди продължително и пътят, който досега бе обграден от къщи, навлезе под тъмния покрив на горския листак. Самота обкръжи младия пътник. Под сянката на дърветата тревогата отново завладя душата на момъка. Той забави хода на коня в една част от пътя, където почвата беше влажна и мочурлива, и се отдаде на размисъл, който не криеше нищо одобрително. Мрачният израз, който осени лицето на момъка, издаваше трескавото състояние на духа му. Лесно е да се отгатне предметът на размишленията му. Средището съставляваше въпросът: какъв прием можеше да очаква племенникът от страна на своя чичо. От онова, което Хърбърт вече видя, не можеха да се извлекат обнадеждаващи знамения за бъдещето.

Той бе установил – можеше ли да не я забележи! – разликата, която се правеше между него и спътника му. Докато за единия бе отредена бляскава каляска и пристигането му се бе превърнало в някакво тържество за управителя на чичовото му имение и слугите с лъскавите ливреи, за него бяха подготвили съвършено друг прием. Ни дума за добре дошъл от страна на този същия управител, така раболепен пред спътника му!

Сега имаше сигурно доказателство, че писмото му е било получено навреме. Мършавата, бедно оседлана кранта и обясненията на негърчето показаха, че чичо му го очаква.

Момъкът се почувствува не малко, а ужасно унизен и колкото повече размишляваше върху това обстоятелство, толкова повече се подлютяваше раната.

– За паметта на татко – гневеше се той – не ще отмина тази обида; тя е повече оскърбление за него, отколкото за мене. Ако не се налагаше да изпълня предсмъртната му воля, не бих направил крачка напред!

Произнасяйки тези думи, младежът спря дръгливия кон, сякаш

реши да изпълни заканата.

– Може би – поуспокои се той и продължи с проблясък на надежда, – може би е станала грешка! Но не! – натърти той отново силно отрицателната частичка. – Тук няма никаква грешка! Този вятърничав празноглаговец е богаташ, а аз съм бедняк – Хърбърт се засмя горчиво при това противопоставяне на двамата. – Ето защо ни приеха по различен начин.

– Така да бъде! – продължи той след кратка пауза. – Колкото и да съм беден, аз ще докажа на този чичо еснаф, че аз съм не по-малко горд от него. На презрението ще отвърна с презрение. Ще поискам обяснение за поведението му и колкото по-скоро, толкова по-добре!

Възбуден от накръненото си честолюбие и почти узрялото решение за възмездие, младият несретник шибна с камшика изпостаялата кранта и препусна в пълен галоп. Животното не се нуждаеше от много насърчения. Ако главата му беше насочена в обратна посока, то едва ли би минало без подкани, но сега то усещаше, че се връща у дома и примамливостта на яслите имаше много по-силно въздействие от ударите на бича и шиповете на шпорите. В продължение на цял час конникът препуска, без да прекъсне или да намали своя галоп. Пътят беше широк и очертан от коловозите, той водеше в права посока и ездачът беше сигурен, че не се е отклонил. От време на време през гъстата проблясваше вода – реката, която негърчето бе поменало в упътванията си. Най-после се показа бродът. Пътникът намали своя ход, за да премине реката. Не се виждаше мост, но водата беше само до колене и понито без колебание прецапа реката. Хърбърт спря на отвъдния бряг, изправен пред неочаквано затруднение. Там пътят се разклоняваше. Негърчето го беше предупредило за разклонението и му беше казало да не взема „лявото път“, но вместо два тук се оказаха три пътя. Лесно беше да се определи кой път да се не хваща, оня, който водеше наляво. Но кой от останалите два да избере, момъкът не можеше да реши. И двата пътя бяха равни и добре очертани: както единият, така и другият можеше да отива за Господарската планина.

Ако ездачът оставеше да го води конят, животното щеше да избере правилния път. По всяка вероятност той и така щеше да постъпи накрая, но преди да продължи, реши, че е по-добре да огледа къде са оставили следи колелата на каляската, която положително го беше преварила.

Докато конникът се бавеше, в околната тишина прозвуча съвсем наблизко глас, който му се стори добре познат. Той се обърна рязко на седлото и погледна към посоката, откъдето гласът бе дошъл. Какво беше смайването на Хърбърт, когато зърна негърчето Куоши!

– Там, господарю! Куоши каже за това брод: не взема лявото път, то води Еврейско чифлик; не взема дясното път, то води Монгю замък, взема средното път, то на господар Вон, то води право Гостоприемна планина.

Младият пътник остана няколко мига неподвижен, без да продума или да направи знак за отговор, сякаш изненадата го скова. Той беше оставил момчето на предната палуба на кораба да се грижи за багажа му и го беше видял, готов беше да се закълне, все още на палубата, когато напусна кея. Бе яздил няколко мили, по-голямата част в галоп, и то с такава скорост, че никой пешеходец не можеше да го догони. Как тогава да си обясни присъствието на Куоши?

Този въпрос се натрапи веднага на съзнанието му и той го постави на негърчето тутакси, щом се съвзе от смайването и си възвърна способността да говори.

– Куоши следва млад господар. По пети на пони.

Отговорът обаче хвърли твърде малко светлина, защото младият човек продължаваше да смята за съвсем невъзможно за кой да е човек да тича толкова бързо, колкото бе препускал.

– По петите на понито! Какво плещиш, черни приятелю? Да не искаш да кажеш, че си припкал подире ми от пристана до тук?

– Да, господарю. Това прави Куоши.

– Че аз те видях на борда на кораба, когато потеглих. Как ме догони?

– Ехе, господарю! Лесно работа. Млад господар тръгне, Куоши носи куфар на волска кола. Господар върви бавно в начало. Куоши бързо гони и после лесно тича с пони. Не много трудно.

– Не много трудно! Как така, черно дяволче? Та аз яздох с десет мили в час. Как успя да ме догониш. Не мога да си го представя. Че ти тогава си голям бегач, да си призная. В надбягвания ще биеш всички – и черни, и бели. Средният път, казваш?

– Да, господарю. То път за Гостоприемна планина. Скоро виждаш голяма порта.

Хърбърт насочи коня към посоченото направление и тръгна, а мислите му закръжаха около чудноватата случка.

Поязди малко и му се прищя да погледне назад, за да провери дали Куоши продължава да тича по петите му, както и да поразпита необикновения си придружител.

Ново учудване очакваше момъка. Негърчето не се виждаше никакво. Нито вдясно, нито вляво, нито надире.

– Къде ли се е дянало това дяволче?

– Тук, господарю – обади се глас, който идеше сякаш изпод земята точно под коня, и начаса кафявата муцунка на Куоши, показваща се над конската задница, издаде къде се крие негърчето.

Сега стана ясно как момчето беше догонило понито: то бе висяло на опашката му! Гледката беше толкова смешна, че младият англичанин забрави за миг черните мисли, които го терзаеха, спря за малко крантата и избухна в смях. Негърчето се присъедини към неговото веселие с такава гримаса, че устата му се разчекна от ухо до ухо, макар то да не съзнаваше за какво се смее младият господар. То самото не намираше нищо смешно в този начин на пътуване, който почти всеки ден упражняваше, защото не за първи път Куоши пътуваше, увиснал на конската опашка.

Глава XIX

В ГОСТОПРИЕМНАТА ПЛАНИНА

След като Хърбърт Воуан язди още около половин миля пред него се показа входът на Гостоприемната планина. Липсваше вратарско жилище, а се виждаха две големи каменни колони с по едно крило от здрава тухлена зидария отстрани и тежка порта помежду тях. От сведенията, с които момъкът разполагаше, можеше да се заключи, че тук е входът на чиковата му плантация, но Куоши, който продължаваше да виси на опашката на понито, побърза да оповести:

– Ето порта за Гостоприемна планина.

Когато минаха през вратата, показа се самата господарска къща. Белите стени и зелените жалузи се открояваха ярко в горния край на алеята, която с редиците палми и тамариндови дървета придаваше на жилището величественост на дворец. Хърбърт не се учуди. В къщи бе слушал вече, че братът на баща му е много богат. То беше почти всичко, което знаеше за него. Каляската, която бе посрещнала неговия по-честит спътник и която бе минала по същия път близо цял час преди него, свидетелствуваше, че чичо му живее нашироко. Господарският дом пред очите му отговаряше на всичко, каквото беше вече чул и видял. Нямаше съмнение, че чичо му е измежду първите богаташи на острова. Това заключение не достави удоволствие на младежа, ти по-скоро му причини мъка. Гордостта му бе наранена и в този час той би предпочел схлупена колиба и блага дума пред негостоприемния дворец. Още преди да слезе на брега, дори преди да тръгне на път, момъкът не лелееше никакви розови мечти за княжески прием. Изводи можеше да прави от горчивия опит на баща си. Сега бяха налице и други доказателства: разликата в посрещането между него и спътника му. Когато погледна величествената алея, Хърбърт потръпна от смъртно предчувствие, че го очакват още по-тежки унижения.

Той не знаеше каква челяд има чичо му. Баща му изобщо не бе научил дали брат му се е задомил. Връзката на Лофтъс Воуан с кварталонката Куошеба не бе известна на английските му роднини. Откак се бе преселил на острова, до тях не бяха стигнали никакви подробности за него.

Момъкът следователно отиваше у чичо си, без да знае дали той има деца и какъв семеен кръг ще завари при пристигането си.

Хърбърт беше склонен да допусне, че ще намери братовчеди, и изпита желание да задоволи любопитството си. Дали не можеше да изкопчи нещо от негърчето? То продължаваше да се държи за опашката на коня и той реши да го поразпита.

– Куоши ли ти е името?

– Да, Куоши пощаджийче.

– Пощаджийче! Ти ли пренасящ пощата?

– Да, Куоши носи поща на град и после обратно на голяма къща.

– Чии писма пренасяш?

– Писма на господар, разбира се. Някое път писма на млада господарка.

– Коя млада господарка?

– Господи! Защо пита вие? Нали само една млада господарка. Госпожица Кейт, щерка на господар.

– Най-после! Една братовчедка! – промълви ездачът, доволен от успеха на разпита. – И то от нежния пол!

После той продължи монолога си: „Кой знае дали няма и момчета в семейството.“

– Куоши!

– Куоши тук.

– А писма за брата на госпожица Кейт не носиш ли?

– Брат госпожица Кейт!? У него не брат. Куоши не каже у него брат.

– О, исках да кажа баща й.

– Господи! Куоши тъкмо каже. Куоши носи писма на господар Вон. Повече писма за господар.

„Само една братовчедка – отново заговори на себе си Хърбърт. – При други обстоятелства бих се радвал, но сега точно, едва ли.“

– Каж ми, Куоши, лично господарят ли ти нареди да ме доведеш в Гостоприемната планина или управителят!

– Господар нищо не каже на Куоши.

– Значи управителят?

– Да, управител.

– Какво ти заповяда да направиш? Разкажи ми колкото можеш поточно и тия дни ще ти подаря нещичко.

– Може, Куоши каже всичко точно. Управител каже: „Куоши, Куоши, каже управител, ти отива горе на голямо кораб; ти вижда млад господар, което беше вие; ти качва багаж на него на волско кола; ти дава на него Коко, така вика пони, и после ти води на мое къща.“ Всичко така

каже. Точно.

– В неговата къща? Искаш да кажеш Гостоприемната планина?

– Не, къща на управител. Сега ние точно стига път, кое там води.

Оттук! Оттук!

Негърчето посочи един страничен път, който се отделяше от главната алея и се насочваше към хълма, където се губеше в шумака.

Хърбърт спря коня и изгледа водача си смаяно.

– Оттук – настоя негърчето. – Къща там. Вижда где пушек извира над голямо дърво?

– Какво искаш да кажеш, момче? За коя къща говориш?

– Къща на управител.

– Че какво общо имам аз с къщата на управителя?

– Ние отива там.

– Кой? Ти?

– Двама. И пони също.

– Да не полудя нещо, черни дяволе?

– Не, Куоши прави само какво него заповяда. Управител заповяда Куоши да води млад господар на него къща. Път там.

– Слушай, малкият. Имаш грешка. Тръгнал съм за чичовата си къща, ей там горе.

– Не, господарю. Куоши не прави грешка. Управител много строго. То каже мене вие не голяма къща, не „бъф“. Той каже вие на него къща.

– Сигурен ли си?

Поставяйки въпроса, Хърбърт се наведе над седлото, за да схване по-добре отговора.

– Господи! Куоши толкова сигурно, колкото, че на небе грее слънце. Куоши може закълне.

Когато младият англичанин чу недвусмисленото уверение на момчето, той за миг остана неподвижен, погълнат от дълбок и мъчителен размисъл. Гърдите му се надигаха и снижаваха от бурята, която се бе развихрила в тях, пред ужасната истина, която все още не му се искаше да повярва.

В този миг Куоши улови поводите на коня и се готвеше да насочи понито към страничния път.

– Не! – изрева ездачът с гръмотевичен глас. – Пусни коня, момче! Пусни го, иначе ще те плесна с бича! Тук е пътят ми!

Той дръпна поводите от ръцете на водача и насочи понито обратно към алеята.

После шибайки коня с всички сили, той се понесе в устремен галоп

към „Голямата къща“.

Глава XX ХЛЪЗГАВИЯТ ПОД

Каляската, която докара господин Монтагю Смиджи от Монтего Бей до Гостоприемната планина, се изкачи по алеята и пристигна в голямата къща точно час преди Хърбърт Воуан, яхнал рошавата си кранта и воден от Куоши, да се яви на входа на плантацията. Момъкът впи очи в господарския дом, но не забеляза никого нито отпред на площадката, нито на прозорците, чиито жалузи бяха широко отворени.

Липсата на живот отвън пред къщата даде повод на младежа да допусне, че чичо му и прислугата – всички, са заети вътре със знатния гост и че никой не очаква него – неволника.

Предположението не беше далече от истината. Чичото не се и сещаше за него. Взел, както обяснихме, всички предпазни мерки, плантаторът и не подозираше, че може да се сблъска е несполука.

Господин Смиджи пристигна в три и половина подир пладне, а обичайният час за обед в Гостоприемната планина беше в четири. Имаше достатъчно време слугата да разопакова обемистите куфари и чанти и да накипри своя приличен на кукла господар. Пригответенията завършиха още преди младият пътник от трюма да се вести в алеята. Но не само те приключиха, а се случи и нещо друго. Трапезата бе готова и звънецът подкани гостите. Господин Воуан представи видния чужденец на дъщеря си Кейт и тримата – бащата, дъщерята и, според замислите на плантатора, бъдещият зет – седнаха на масата.

Имаше само три прибора и гостите бяха в пълен състав.

Господин Воуан желаше да представи г. Смиджи на дъщеря си по възможния най-ефектен начин. Той беше достатъчно умен, за да знае каква е силата на първите впечатления. Затова той не избърза със срещата на девойката и госта, а я отложи за обедната маса, когато и двамата щяха да се явят с предимствата, които дава времяната.

Що се отнася до впечатлението, което Кейт Воуан направи на г. Смиджи, планът на баща ѝ успя напълно. Младата креолка беше лъчезарна като квамоклитовия цвят, който сияеше в косите ѝ; у нея се съчетаваха цялата грациозност, дарена и от щедрата природа, със съвършената елегантност, придадена ѝ от шивашкото изкуство. Сърцето на франта изпита, за пръв път може би, онова искрено чувство на възторг, което поражда неподправената красота, подсилена от девическата

свенливост.

Макар да не бе тънък наблюдател, Лофтъс Воуан забеляза все пак въздействието от първата среща. Но колко време можеше да гори едно чисто чувство в сърцето на предвзетото конте и колко време щеше да вирее цветето на чистата страст в тази неплодородна почва, можеше да определи само един по-дълбок психолог от кустоса.

Плантаторът се засмя под мустак, когато се увери в своята сполука. Нямаше никакво съмнение, че Смиджи налапа въдицата.

Ако пресметливият баща беше еднакво загрижен да съзре взаимност от първото прекрасно впечатление и у дъщеря си, той трябваше да изпита разочарование. Тя не само че не прояви никакво възхищение от госта, но в нея се породил неприятно чувство на отвращение или, да се изразим с по-умерени думи, на безразличие.

Най-лош признак от всички – най-неблагоприятно знамение за очакванията на господаря на Монтагювия замък – беше фактът, че от момента, в който госпожица Воуан седна на масата, тя се развесели и разсмя. Гостът изглеждаше доволен от нейната приветлива любезност. О, драги Смиджи, нима никога не сте стъпвали зад театралните кулиси или в актьорската пушалня? Вашите изводи са погрешни. Ако знаехте онова, което съм научил аз, вие бихте предпочели вашата дама да изглежда намусена.

Но нека кажем истината: лондончанинът направи много несполучлив „дебют“. Една несръчност го провали при церемонията на представянето – точно в критичния момент, когато погледът е устремен и слухът напрегнат във взаимно разужаване. Господин Воуан сгрещи много, като реши запознанството да стане в големия хол, където подът беше по-хлъзгав от лед. Ако франтът беше на кънки, той можеше да блесне с умението си, защото не една зима го виждаха на пързалката да прави осморки. Ала както беше облечен сега, лачените му чепици се плъзгаха по лъснатия под на ямайската столова и когато той се опита да направи един от най-изящните си поклони, се тръшна като „чувал с картофи“ в краката на оная, която именно желаше да покори. С това произшествие той загуби всичко – всякакви изгледи да завоюва сърцето на Кейт Воуан. След това падане не можеха вече да му помогнат ни най-съвършените проява на светска изтънченост, ни най-мъжествените подвизи. Падането представляваше същински преразказ на падането на Хъмпти-Дъмпти⁷ и възстановяването беше еднакво безнадеждно и невъзможно.

Господин Монтагю Смиджи бе запасен е достатъчно самочувствие, за да не се смути от едно толкова обикновено подхлъзване. Слугата му

го изправи мигновено и с едно „Ай-ай!“ и забележката, че подът е „ужасно хлъзгав“, франтът се придвижи предпазливо до стола си и седна.

Обедът започна. При все че лондончанинът бе свикнал през целия си живот да се храни добре, той не можа да не изпита известно чувство на изненада от изобилието и пищността на поднесените гозби.

Може би в никоя част на света масата не се огъва под по-голям товар от ястия, както в Западноиндийските острови. В щастливите години на благоденствие за захарните плантатори всеки ямайски обед заслужаваше да се назове гощавка. Супата от водна костенурка не представляваше рядкост и най-разкошните блюда се трупаха на софрата. Даже обикновената всекидневна трапеза може да се счете достойна за Апиций⁸, а вината – вместо тия досадни отровни близнаци: порто и херес – бяха: южната мадейра, шампанското, бордото и искрящото рейнско вино, всички налети в тумбести бутилки и така избилни, като че ли са евтина слаба бира.

Отминали славни времена за бялата олигархия на захарните острови, дни на безконечни оргии, преди Уилбърфурсовият клин⁹ да беше подкопал черната основа, на която се крепеше охолството и разточителството им!

Лофтс Воуан приготви за английския си гост обед в добрия старовремски стил. Зад столовете сновеше цяла армия от цветни прислужници, които се плъзгаха безшумно по гладкия под. Непрекъснат поток от слуги сновеше от хола към кухнята и обратно; блюда и подноси, стъкленици с вино в сребърни кофички за охлаждане непрестанно се внасяха и изнасяха.

Млади момичета с различни оттенъци в цвета на кожата, някои почти бели, стояха около масата и разхлаждаха гостите с ветрила от дълги паунови пера, изпълвайки големия хол с изкуствена струя на вълшебна прохлада.

Монтагю Смиджи беше възхитен. Дори в „миилата метрополия“ той никога не бе се хранил така разкошно.

– Прекрасно, честна дуума! Княжеески обеде!

Лофтс Воуан, от своя страна, също бе доволен от хода на

7. Хъмпти-Дъмпти е един непохватен шишко, който строшил едно яйце, в една английска детска песничка под формата на гатанка, чийто отговор е именно думата „яйце“. Бел.прев.

8. Марк Габий Апиций (14–39) – римски чревугодник и епикурец.

9. Уилям Уилбърфурс (1759–1833) – английски човеколюбец и държавник, успял да премахне по законодателен път търговията с роби в английските колонии. Бел.прев.

събитията. Виждаше, че приготовленията му не бяха отишли напразно. Бе постигнал целта си: да направи още отначало добро впечатление на госта си. И доколкото човешката проникателност може да надзърне в бъдещето, всичко се развиваше отлично. Той вече не се съмняваше – а можеше ли и да се съмнява, – че стопанствата на Монтагювия замък и на Гостоприемната планина ще се обединят някой не много далечен ден в едно огромно имение.

Кейт се държеше великолепно, при все че баща ѝ не се безпокоеше от нейното поведение. Никога не бе му дошло на ум да узнае волята и желанието и във връзка с неговите брачни проекти. Като негова дъщеря тя беше длъжна да му се покорява. Може би го спохождаше и мисълта, че тя беше длъжна да му се подчинява в двоен смисъл, защото той беше едновременно неин баща и господар.

Младата креолка във всеки случай не даваше поводи за недоволство с поведението си. Тя се държеше точно както той желаше: същата усмихната любезност, която направи толкова добро впечатление на новопристигналия гост, подведе и любящия родител.

Ах, Лофтъс Воуан, вие може би знаете как се отглеждат златните захарни тръстики, вие може би сте голям майстор в кристализацията на захарта, но ония признаци, които издават влеченията на моминското сърце, са нещо твърде тънко, за да можете да ги разчетете!

Глава XXI

БУРЕНОСЕН ОБЛАК

Обедът мина гладко. След вкусните гозби дойде ред на десерта и върху разтребената трапеза се струпа цялото онова щедро изобилие, което могат да поднесат само страните с тропически климат, където почти всеки вид от растителния свят ражда някакъв плод е вълшебна сладост. Само в тропическите области на Новия свят може да се срещне подобно разнообразие – трапеза, на която богинята Помона е изсипала своя златен рог на плодородието.

Покривката бе вдигната от огледално лъскавата маса и отново стъклените с искрящо вино я обсадиха. В чест на госта плантаторът не жалеше вината си, които бяха до едно от най-рядко качество. Лофтърс Воуан изживяваше най-високата степен на задоволство.

Точно в тоя час на небосклона се зададе буреносен облак. Той беше съвсем малък и още много далечен, но едно наблюдателно око можеше да забележи как неговата сянка падна над веждите на домакина. Ние всъщност си послужихме е един картинен израз, когато поставихме в небесата и нарекохме облак предмета, който стана причина за засенчването. Буквално казано – предметът имаше получовешка и полуконска фигура, която се движеше по земята; тя се показва недалече от долния край на дългата алея и почна да приближава към господарската къща.

Когато Лофтърс Воуан зърна видението, то още беше далече и все пак не толкова далече, та да не може с просто ако да се различи, че това е човек ма кон.

Тази поява предизвика мигновено въздействие върху плантатора. Челото му се помрачи и той почна да се върти на стола, като хвърляше чести неспокойни погледи към кентавровата фигура, която наедраваше, колкото повече приближаваше.

Привидно загадъчната промяна в държането на г. Воуан можеше да се обясни лесно. Той позна приближаващия се ездач или по-скоро понито. Плантаторът знаеше, че конникът е племенникът му, защото управителят го беше вече уведолил за пристигането на Хърбърт Воуан с „Морска нимфа“.

Известно време безпокойствието у домакина на масата не бе силно изразено. Погледите, които той отправяше навън, бяха бегли и можеха да останат незабелязани от един повърхностен наблюдател. Те наистина

се изплъзнаха и на дъщерята, и на госта. Така продължи, докато ездачът спря в началото на отклонението от главната алея и сетне се понесе направо към голямата къща. Тогава вече вниманието ѝ на двамата бе привлечено от странното поведение на г. Воуан. Неговата нервност и безпокойство не можеше да не ги изненада и госпожица Воуан възкликна от недоумение, а контето неволно извика: Гоооподи! – и запита:

– Каакво, нещо не е в ред?

– Аз! Нищо! – заекна плантаторът. – Малка неприятност само, нищо повече.

– Неприятност, татко! Я погледни там долу – един конник, мъж, млад мъж. Ами че той язди нашето пони, а подире му припка Куоши. Колко забавно! Татко, кой е тоя ездач?

– Пет, седни си на мястото, дъще! – заповяда бащата възбудено и объркано. – Седни си на мястото, моля те! Като пристигне, ще узнаем кой е конникът. Кейт, не е прилично да прекъсваш десерта. Господин Смиджи, ще пийнете ли чаша мадейра с мене?

– С удооволствие – отговори франтът и се обърна към масата, за да поеме чашата.

Кейт изпълни заповедта с неохота. Тя дори малко се поуплаши, не толкова от думите на баща си, колкото от строгия поглед, с който те бяха придружени. Тя не отговори и седна, отправяйки недоумяващ поглед към г. Воуан, който зает с госта, се преструваше, че не я забелязва.

Понито и ездачът се изгубиха, защото се приближиха толкова до къщата, че първазът на прозореца ги скри, но тракането на копитата се долавяше отчетливо и звуците ставаха все по-силни и силни.

Плантаторът се мъчеше да изглежда съсредоточен и да разговаря, но неговото самообладание беше очевидно престорено и неестествено и тъй като той не беше в състояние да поддържа разговора, настъпи общо мълчание. Ударите на копитата престанаха да се чуват. Конят бе стигнал под прозорците и спрял. Тогава долетяха сериозни и настойчиви гласове. Сетне последва шум от стъпки по каменното стълбище. Някой се изкачваше по стъпалата.

Господин Воуан се отпусна унило. Всичките му прекрасни кроежи пропаднаха. Имаше нespoлука в програмата, Куоши не бе успял да се справи със задачата си.

– Аха! – промълви плантаторът ободрен, когато на площадката се показа загладената мазна физиономия на управителя. – Господин Тръсти иска да ми каже нещо. Извинявайте, г. Смиджи, само за минутка.

С тези слова той стана от стола и избърза да присрещне идващия,

преди да е успял да влезе в хола. Но управителят застана на вратата и, ненадарен с особени дипломатически способности, съобщи без заобикалки за какво идва, с шепот наистина, ала все пак не достатъчно ниско, та да не може част от казаното да се дочуе и от другите. Между думите му и изразът „вашият племенник“ достигна до ушите на Кейт, която бе наострила слух, за да долови всеки звук.

Чу се откъслечно и отговорът, при все че бе прошепнат с нисък и явно треперещ глас: – Покажи му павилиона... градината... кажи му там временно!

Господин Воуан се върна на трапезата с полудоволен вид. Той си въобразяваше, че се е измъкнал от затруднението, поне засега; изразът обаче, който се изписа по лицето на дъщерята, го накара да се усъмни дали всичко е наред.

Той няма време да прави преценки, защото почти в същия миг Кейт извика с тон на приятна изненада:

– Татко, какво чувам? Не ти ли съобщи г. Тръсти нещо за твоя племенник? Значи братовчедът пристигна? Той ли беше...

– Кейт, моето момиче – бързо я прекъсна бащата, преструвайки се, че не е чул въпросите ѝ, – можеш да се прибереш в стаята си. Господин Смиджи и аз ще изпушим по една пура. На тебе димът ти вреди. Хайде, чедо!

Девојката стана начаса от стола и побърза да изпълни бащината заповед въпреки възраженията на г. Смиджи, които като че предпочиташе нейното общество пред пурите. Обаче баща и повтори настойчиво: – Хайде, моето момиче! – и съпроводи подканата си един от онези сурови погледи, които я бяха вече изплашили и смутили.

Но още преди тя да излезе от големия хол, мисълта ѝ се върна към въпросите, които бяха останали без отговор, и когато прекрачи прага на стаята си, девојката промълви тихо:

– Дали наистина братовчедът пристигна?

Глава XXII ПАВИЛИОНЪТ

Част от равната площадка, на която бе построена Гостоприемната планина, се простираше зад жилището и бе заета, както вече описахме, от градина, пълна с редки и красиви растения. Недалече от средата на тази градина, на десетина крачки от къщата, се намираше малка самостоятелна постройка, направена от редки видове местно дърво, прочути с пригодността си за украса. Дървените части, които съставляваха вилчката или „павилиона“, както обикновено я наричаха, бяха всички изработени е майсторска резба и цялата сграда представляваше миниатюрен храм с кубе, над което се издигаше лъскав позлатен ветропоказател.

Вътре в постройката нямаше стълбища и преградни стени; тя се състоеше от едно-единствено помещение. Липсваха и стъклени прозорци; стените бяха открити или затворени с жалузи от скъп махагон. Китайска рогозка покриваше пода. Мебелите се състояха от плетена бамбукова масичка и пет-шест стола със същата направа. Върху масичката бе поставена изкусно гравирана сребърна мастилница с пера за писане. Отстрани имаше хартия, лепенки, червен восък и печат. В един ъгъл се виждаше писалище с две-три дюзини книги отгоре му, които заедно с още толкова книги нехайно пръснати по столовете, съставляваха библиотеката на Гостоприемната планина.

Няколко списания и вестника върху средната маса и една кутия с най-качествени хавански пури, отворена и преполовена, показваха, че павилионът се използва понякога и за пушалня. Случваше се да го именуват и „библиотеката“, но той всъщност се използваше за най-различни цели. Навремени г. Воуан приемаше в него и посетители, дошли по работа, които, накратко казано, не бяха считани за достойни да бъдат въведени в големия хол.

Точно в момента, в който Кейт Воуан напусна трапезата, един момък, воден от управителя г. Тръсти, влезе в павилиона.

Този младеж беше Хърбърт Воуан.

Какво се случи, за да то отведат там, е лесно да се обясни. Когато Хърбърт узна от Куоши какво му се готви, той, обиден и разярен от разкритието, се устреми светкавично към господарската къща. Той съобщи на г. Тръсти, застанал на пост на долната площадка на стълбището, родствената си връзка с г. Воуан и поиска да говори с него, изразявайки

желанието си така необуздано, че смути привичната невъзмутимост на управителя и го застави незабавно да предаде искането му.

И наистина момъкът беше така възмутен, че щеше да се изкачи по стълбите и да влезе направо в дома на чичо си, ако г. Тръсти не бе го задържал с най-благими думи, за да предотврати подобна катастрофа.

– Спокойствие, любезни – зауспокоява го управителят, преграждайки пътя на новодошлия към стълбището. – Господин Воуан ще ви приеме, но точно сега е невъзможно. Зает е. Има гости. Обядва със семейството си.

Тази вест, вместо да усмири разбунения дух на младежа, го разлюти още повече. „На обед, и то с гости. Разбира се, с пътника от каютата, упълномощителя, един чужд човек, а за него, племенника, няма гощавка!“ За Хърбърт това беше ново оскърбление.

С усилие той се овладя и не се изкачи по стълбището. Макар и беден, той беше добре възпитан. Доброто възпитание го накара да се въздържа от неканеното нахлуване, при все, че повече от когато и да било той изпитваше болка от обидата, която му се струваше преднамерена.

Той постоя известно време, премисляйки дали да се върне назад и да напусне чичовия си дом, без да влиза в него. Достатъчна беше една сламка, за да наклони везните. Сламката падна на отрицателната страна и го накара да остане. Когато го отведоха в павилиона и се Намери сам вътре, той не изпита никакво желание да сяда, а се заразхожда напред и назад в състояние на трескава възбуда.

Младежът обърна съвсем малко внимание на онова, което го обкръжаваше. Нямахме настроение да се вглежда, ала все пак на съзнанието му не можеше да не се натрапи елегантната пищност наоколо му, величествеността на господарската къща, разкошните лехи и градини, пълни с прекрасни растения и дъхави цветя. Прелестната гледка не само че не успокои възбудата му, но го накара да почувствува още по-силно своята бедност и неизмеримото разстояние, което го делеше от надменния му чичо.

През откритите отвори на павилиона той само погледна бегло към тръстиките полета и после очите му се спряха в голямата къща, устремени в един заден вход, чиито стъпала водеха в градината. Хърбърт очакваше чичо му да дойде през този вход и нетърпеливо нервничеше.

Ако той беше зърнал ваклите очи, които точно в този миг го гледаха нежно през летвените решетки на срещуположния прозорец, наранената му душа щеше да се укроти. Но той не ги виждаше. Жалузите бяха затворени, обаче от сенчестата вътрешност на стаята можеше да се

наблюдава павилионът и неговият посетител. Младият англичанин и не подозираше, че е предмет на наблюдение, може би на възхищение, от страна на две от най-чаровните очи в Ямайка.

След като се обърна за двайсети път към задната врата и огледа стъпалата с растящо нетърпение, той с досада посегна към един том и го разтвори, за да се опита да убие времето.

Книгата, която му попадна в ръцете – наслуки, защото той не я избира, – се оказа твърде малко подходяща за метежния му дух. Тя представляваше сборник ямайски закони върху робството: прославеният или по-правилно позорният чер кодекс на острова.

Там Хърбърт прочете, че човек може да осакати себеподобния си, да го изтезава дори до смърт и да се отърве от възмездие с някаква незначителна глоба; че един чернокож, даже бял човек, в чиито жили има следи от африканска кръв, няма право да придобива недвижими имоти; не може да става настойник и да свидетелства в съд, макар и да е бил свидетел на убийство! Такъв човек не може да притежава и да язди кон, няма право да носи пушка или други оръжия за самоотбрана и ще му е позволено да се брани, когато го нападнат, нито да защити жена си, сестра си или дъщеря си, дори когато престъпни ръце искат да ги откъснат от него за най-гнусни цели. С една дума, един цветнокож няма възможност да стори каквото и да е, за да се различи от едно кротко и покорно добиче. У младия англичанин, току-що пристигнал от една християнска страна, която по това време се бореше чрез красноречивите изобличения на Уилбърфоус и човеколюбивите позиви на Кларксън¹⁰, прегледът на позорния законник, вместо да донесе успокоение, вля нова струя на огорчение; момъкът тропна с крак по пода и захвърли мерзката книга на мястото ѝ.

В този момент, точно когато непримиримата предизвикателност в сърцето му беше достигнала връхната си точка, откъм голямата къща се зачу шум и пантите на вратата скръцнаха.

Естествено, Хърбърт очакваше да види своя сърдит чичо и реши да бъде не по-малко язвителен от него.

Ала за своя приятна изненада момъкът зърна на вратата едно омайно младо момиче, насочило към него мил поглед, молещ сякаш за отзивчивост.

Внезапен обрат на чувствата настъпи у младежа, лицето му замени

10. Томас Кларксън (1760–1846) – английски борец за премахване на робството в колонията. Бел. прев.

гневното си изражение с възхищение, и неспособен да промълви думица, той се закова ням от възторг пред чаровното видение.

Глава XXIII СМЕЛО РЕШЕНИЕ

Много по-добре щеше да бъде за г. Воуан – поне за успеха на плановете му за брачен съюз – да беше се държал честно с племенника и да го беше представил веднага открито на дъщеря си и на аристократичния си гост. Ако кустосът знаеше преди обедата онова, което научи няколко минути след него, той по всяка вероятност щеше да възприеме това поведение. Щеше поне да си спести унижението, моето изпита, когато Монтагю Смиджи му предаде, че вече се е срещал с племенника му на борда на кораба, нещо, което франтът съобщи малко по-късно, след като Кейт бе така безцеремонно изпроводена в стаята си.

Смиджи също беше дочул вестта на управителя, поне думата „племенник“, и тя му припомни, не без неприятно усещане, подбивите и язвителността на пътника от трюма, когото бе срещнал на борда на „Морска нимфа“.

Жалкият сапунен мехур се пукна и сега на плещите на надутия плантатор, в чието сърце съобщението впръска капки жлъчка, легна тежката задача да скърпи някакво обяснение. Тъй като беше невъзможно да се поддържа повече измамата, той от немай-къде призна родствената връзка, ала тая изповед така възпламени искрата на гнева му, че подготви още по-неприятен прием за злочестия племенник. Господин Воуан се измъкна криво-ляво от безизходицата с лъжа. С други думи, той каза, че не е очаквал племенника си. Смиджи не му повярва, но не възрази и темата бе изоставена. Лофтърс Воуан беше прост човек и възприетият ход – не скопосан и носещ поражение за него – свидетелствуваше, че умът му е толкова ограничен, колкото и чувството му за нравствен дълг.

Унижавайки и отритвайки племенника си, той събуди у дъщеря си един романтичен интерес към момъка, какъвто той вероятно не би породил никога или най-малко не би предизвикал така бързо. Нещастieto, най-вече онова, което произлиза от преследването, винаги печели големи симпатии, особено у благородните сърца, а сърцето на Кейт Воуан притежаваше това качество.

Опитите да се въведе тайно в къщи бедният сродник и да се прокара незабелязано като някаква контрабандна стока засилиха любопитството у ония, които те целяха да измамат. Поне такава въздействие те

оказаха на младата креолка, защото щом излезе от столовата, която в действителност тя напусна с облекчение, Кейт прилепи очи към прозореца, който гледаше към градината, и повдигайки с пръст летвите на жалюзите, впери взор навън.

От краткия разговор, воден в полушепот между нейния баща и управителя, тя беше доловила заповедта: „Води го в павилиона!“ а тя знаеше, че павилионът се вижда от стаята ѝ. Кейт любопитствуваше да зърне онова, което никога през живота си не бе виждала; братовчед, и любопитството ѝ бе задоволено. Братовчедът бе пред очите ѝ; той се разхождаше нагоре-надолу из малкото помещение, както вече описахме.

Със синия галониран редингот, закопчан плътно на гърдите, лъскавите високи ботуши, гиздавата тривърха шапка, кацнала леко над кестенявите къдри, младежът нямаше вид, който може да изплаши една девойка, и още по-малко една братовчедка. Дори енергичното, леко разстроено изражение на лицето, отразяващо в този миг гнева, който кипеше в душата му, не намаляваше в очите на младото момиче привлекателността на благородния образ. Какво впечатление предизвика гледката? Положително – не ужас, сигурно – не отвращение. Напротив, Кейт изглеждаше доволна от нея, иначе не би продължавала да стои на прозореца и да се визира така напрегнато. А защо очите ѝ пламнаха като омагьосани? И защо гърдите ѝ почнаха да се надигат и да спадат, като че ли някакво ново, непреодолимо вълнение кълнеше за пръв път в тях? Тя остана известно време в това положение, гледайки неподвижно и мълчаливо. После без да се обръща, Кейт промълви ниско, сякаш зададе неволно въпроса:

– Йола, кажи не е ли хубав?

– Хубав, господарке? – повтори прислужницата, която още не бе съзряла предмета на възхищението. – Кой хубав?

– Кой! Братовчедът, Йола.

– Твой братовчед! Какво това братовчед?

– Погледни там и виж! Това е братовчед.

– Йола вижда мъж.

– Е, виждала ли си друг път такъв мъж?

– Вярно, господарке. Йола никога не вижда така човек да изглежда.

Той сърдит.

– Сърдит!

– Много сърдит. Той отива назад, отива напред, като хиена в клетка.

– Той е само нетърпелив, защото го карат да чака. Честна дума,

намирам, че така изглежда още по-добре. О, виж, как горят очите му. Ах, Йола, колко е хубав. Как се различава от младежите на острова. Не е ли красавец?

– У него къдрава коса като у Кюбина.

– Кюбина! Ха-ха! Та твоят Кюбина трябва да е същински Протей, че и Адонис отгоре на това. Не виждаш ли някаква друга прилика освен в косата. Ако откриваш, значи и братовчедът прилича на мене.

– У Кюбина кожа по-тъмна.

– Ха-ха! Не се съмнявам!

– У Кюбина същ ръст, съща снага, точно съща снага.

– Тогава може да се рече, че твоят Кюбина е добре развит, защото, доколкото разбирам, този мой братовчед изглежда добре сложен. Погледни ръцете му! С тях сякаш може да повали онова голямо тамариндово дърво. Божичко, той май че възнамерява да го стори! Ах, той е ужасно нетърпелив! Да идва толкова отдалече и татко да го остави да чака сега! Мисля, че трябва да отида аз лично при него. Какво ще кажеш, Йола? Ще бъде ли некрасиво, ако отида и поговоря с него? Той ми е братовчед.

– Какво това братовчед?

– Какво ли? Братовчед е нещо като брат, само че не съвсем точно, не е съвсем същото.

– Брат! О, господарке, ако той брат на Йола, Йола с него говори. Йола не иска той бъде сърдит.

– Така е, Йола. Ако ми беше брат, уви, нямам си братец, и аз така щях да постъпя, без да му мисля. Но братовчед е друго. Пък и татко не обича тоя братовчед, не зная по каква причина. Чудя се за какво. Но няма аз трябва да не го обичам? Щом ми е братовчед, защо да не отида при него да го заговоря.

– Пък и той – продължи девойката по-скоро на себе си, отколкото на прислужницата си – изглежда много-много нетърпелив. Татко ще го остави кой знае още колко да чака, защото е зает с г. Монтагю... Как му беше името? Ех, може би греша. Татко навярно ще се разсърди, ако узнае. А може и да не научи, че съм ходила. Хубаво или лошо, ще отида. Трябва да отида!

При тези думи младата креолка грабна от едно кресло шала си, наметна го на раменете и като излезе от стаята, тръгна безшумно по коридора, който водеше към задната страна на жилището.

Глава XXIV

СРЕЩА НА БРАТОВЧЕДИТЕ

Когато Кейт Воуан отвори вратата и излезе навън, тя неуверено се спря на площадката на стълбата, която слизаше в градината. Чувство на свенливост задържахше нейните стъпки и се бореше в нея, за да я отклони от изпълнението на прибързаното решение. Колебанието трая само миг. Тя се спусна по стъпалата и се насочи към павилиона. Руменина обагри лицето ѝ.

Хърбърт още не беше се съвзел от изненадата, предизвикана от внезапната поява на девойката, когато дружелюбен глас го поздрави:

– Вие ли сте моят братовчед?

Толкова чистосърдечно поставеният въпрос остана за миг без отговор. Приветливият тон на запитването смая момъка и така го смути, че той не смогна да отвърне. Младежът се съвзе все пак и каза уклончиво:

– Ако вие сте дъщерята на г. Лофтъс Воуан.

– Аз съм.

– Тогава аз съм горд, че мога да се нарека ваш братовчед. Аз съм Хърбърт Воуан от Англия.

Все още под влиянието на оскърблението, което смяташе, че са му нанесли, Хърбърт отговори с известна вдървеност, която Кейт не пропусна да забележи. Тя изпита моментен изблик на антипатия, която можеше да се превърне в хладина. Младата креолка, дошла тук под напора на своя любвеобвилен инстинкт, трепна от едно противно чувство, причината за което не можеше да си обясни. Въпреки това тя добави учтиво:

– Очаквахме ви, защото татко получи писмото ви, но не днес. Татко каза, че ще пристигнете най-рано утре. Позволете ми, братовчедо, да ви поздравя с добре дошъл в Ямайка.

Хърбърт се поклонил ниско. Отново девойката се почувствува отблъсната. Тя се изчерви объркано и замълча смутено. Хърбърт, чието сърце се топеше като сняг на мартенско слънце, почувствува своята грубост, толкова несвойствена на нрава му, че трябваше да води вътрешна борба, за да успее да се преструва. Защо греховете на бащата трябваше да тегнат върху дъщерята, и то каква дъщеря! Разсъждавайки така, младият англичанин побърза да изостави поведението си на студена въздържаност.

– Благодаря ви за любезното приветствие – рече той сега сърдечно и искрено. – Но, прелестна братовчедке, вие не ми казахте името си.

– Катрин, но обикновено ми викат галено Кейт.

– Катрин е семейно име; татковата и бащината ви майка, баба ни значи, се наричаше Кейт. Същото ли име носеше и майка ви?

– Не, мама се казваше Куошеба.

– Куошеба! Странно име!

– Така ли! Понякога и мене ме наричат Куошеба. Само старците от плантацията, които са познавали мама. Те ми викат „малката Куошеба“, ала татко не харесва името и им се кара.

– Англичанка ли беше майка ви?

– Не, тя се е родила на острова и е починала, когато съм била малка, съвсем малка, тъй че не я помня. Да си призная, братовчедке, аз не зная майчина милувка.

– Уви, и аз също, братовчедке. Мама умря рано. Но вие сама ли сте? Нямате ли сестри и братя?

– Не. Ах, как бих желала да имам сестри и братя!

– Защо го желаете?

– О, как може да се поставя такъв въпрос! За да си имам дружки, разбира се.

– Прелестна братовчедке, струва ми се, че бихте могли да намерите достатъчно дружки на този вълшебен остров.

– Ах, да. Доста може би. Но никого, когото да обичам, поне така мисля, както бих обичала сестра си или брат си. Истина ви казвам – добави момичето със замечтан поглед, – понякога се чувствавам толкова самотна!

– Нима!

– Може би сега като имаме гости, ще бъде по-различно. Господин Смиджи е толкова забавен.

– Господин Смиджи! Кой е той?

– Как! Не познавате г. Смиджи! А аз мислех, че двамата ще пътуват с един и същи кораб. Татко каза така, само че ви чакаше най-рано утре. Вие като че ли го изненадахте, пристигайки днес. Но защо не дойдохте с г. Смиджи? Той пристигна само час преди вас и току-що обядвахме заедно. Мене ме освободиха, защото татко и той ще пушат. Ах, божичко, прощавайте, братовчедке! Прощавайте, за въпроса, вие може би още не сте се хранили?

– Не, братовчедке – отвърна Хърбърт със сериозен глас, – и по всяка вероятност не ще вечерям тук днес.

Купът от въпроси, които младата креолка отправи чистосърдечно към момъка, го върна неочаквано към горчивите размисли, от които нейното чаровно присъствие и чуруликащ глас го бяха изтръгнали. Затова и той отговори така рязко.

– Но защо? – запита тя с нескривано учудване. – Ако не сте обядвал, не е много късно. Защо да не се храните тук?

– Защото – Хърбърт се изпъчи гордо – предпочитам да си отида, без да съм обядвал, вместо да се храня там, където не съм желан. В Господриемната планина изглежда аз не съм добре дошъл.

– О, братовчеде...

Думите и умолителният зов замряха на устата на девойката. Вратата скръцна и на входа се показа Лофтс Воуан.

– Баща ви!

– Татко!

– Кейт! – извика плантаторът с тон, който издаваше неудоволствие. – Господин Сиджи иска да чуе как свириш на арфа. Търсих те в стаята ти и навсякъде из къщата. Какво дириш тук?

Говорът беше груб и просташки, маниерите – недодялани. Виното беше избило по зачервеното лице.

– О, татко! Хърбърт, моят братовчед, е тук. Той те очаква.

– Хайде идвай! – каза г. Воуан заповеднически. – Идвай, че г. Сиджи чака.

– Братовчеде, трябва да ви оставя.

– Да, виждам. Един по-достоеен от мене се нуждае от обществото ви. Вървете! Господин Сиджи е нетърпелив.

– Татко го иска.

– Кейт! Идваш ли? Хайде, момиче, побързай, казвам ти!

– Госпожице Воуан, вървете! Сбогом!

– Госпожице Воуан? Сбогом?

Смаяна и огорчена от странно звучащите слова, младата креолка остана няколко мига объркана и безмълвна. Гласът на бащата отново проехтя по коридора; сега обаче гневен и повелителен. Младото момиче не можеше повече да се застоява. С поглед, съдържащ озадаченост и упрек едновременно, то неохотно се раздели с братовчедата си.

Глава XXV СЪРДИТ ПРИЕМ

Когато младата креолка се изгуби от погледа на Хърбърт, той изпадна в колебание и не знаеше какво да предприеме. Не беше необходимо да се среща с чичо си за обяснения. Новата проява на невнимание потвърди убеждението му, че е нежелан гост, и никакви извинения не можеха да оправдаят лошите обноски, с които го приемаха. Племенникът възнамеряваше да си тръгне веднага, ала, засегнат от редицата оскъблени, които му нанесоха, той се вслуша в събудилия се порив за отмъщение и реши да изчака, Поне докато се срещне със сродника си и му изкаже накипялото си възмущение от непристойното му поведение. Изходът от крамолата му беше напълно безразличен.

С тези намерения момъкът остана в павилиона; предстоящото удовлетворение го примами и залъга нетърпението му. Той знаеше добре, че чичо му не ще се трогне, каквото и да му каже. Такива хора не се засягаха от никакви укори. Въпреки това гордият младеж не можеше да устои на изкушението да даде външен израз на презрението си и така да успокои накърненото си честолюбие.

Откъм жилището долетяха неясни звуци от арфа, които проникнаха и в павилиона, но те достигнаха до ушите на Хърбърт, без да му донесат успокоение. Те по-скоро засилиха раздражението му, защото той си въобрази, че с тази музика искат да се подиграят с нещастieto му.

Но когато разсъди, убеди се, че не е прав. Положително не желяеха да го измъчват с тези нежни акорди. Той долови мелодията. Тя подхождаше както на инструмента, така и на собственото му положение. Свирих я „Ерик в изгнание“.

Сега към музиката се присъедини и един глас, женски глас, в който Момъкът позна тембъра на Кейт Воуан.

Той се вслуша внимателно. На интервали можеха да се чуят и думите. Как съответствуваха те на собствените му мисли!

Тъжно ми е – каза странник съкрушен, –
вечно ме преследват врагове и глад,
покрив има даже горският елен,
само аз си нямам дом на този свят!

Може би девойката беше избрала нарочно тази балада, за да изрази симпатията си към него. Песента го трогна и разнежи.

Но това състояние не продължи много. Когато последните тонове на арфата замряха в далечния коридор, грубите баритони на плантатора и неговия гост избухнаха в шумен смях. Навярно някаква шега по негов адрес, бедния изгнаник! Малко подир това в коридора отекнаха, тежки стъпки. Вратата се отвори и Хърбърт се изправи пред чичо си, който най-после намери време за него.

Макар и толкова весел преди мит, Лофтърс Воуан загуби цялата си приветливост, когато се яви пред племенника си. Лицето му, обикновено червено, сега пламтеше от изпитат то вино и бе добило цвят на бо-жур. Острите бръчки над дебелиите му широки вежди вещаеха нелюбезен прием за сродника.

Чичото започна пръв с язвителна студенина:

– Значи вие сте братовият ми син!

Той не подаде ръка, нито направи някакво друго движение, дори не се усмихна!

Хърбърт се овладя и отговори кратко:

– Струва ми се.

– А мога ли да зная какво ви води в Ямайка?

– Ако сте получили писмото ми, както предполагам, ще намерите отговор в него.

– Аха, да! – възкликна г. Воуан, мъчейки се да бъде жлъчен, но явно изненадан от неочаквания начин, по който му отговаряха. – И мога ли да запитам какво възнамерявате да правите тук?

– Нямам никаква представа – отвърна племенникът с предизвикателен вид на безразличие.

– Имате ли професия?

– За съжаление, не.

– А занаят? Предполагам, че не?

– Предположенията ви са съвсем правилни.

– Тогава как смятате да изкарвате хляба си?

– По най-добрия начин, който намеря.

– Вероятно ще просите, както баща ви преди вас, който цял живот проси от мене.

– В това отношение аз не ще му подражавам и вие ще бъдете последният човек, от когото бих помислил да прося.

– Стига! Вие сте нахалник. Прекрасно държане след поразията, която ми направихте.

– Поразия?

– Да, поразия! Да дойдете тук като дрипльо в трюма и отгоре на това да се хвалите с роднинството си, дрънкайки навред, че сте ми племенник!

– Да се хваля с роднинството си! – повтори Хърбърт с презрителна усмивка. – Ха-ха! Предполагам, че имате предвид отговора ми на въпросите на оная наконтена кукла, с която си играете. Да се хваля! С какво? Ако ви познавах тогава, както ви познавам сега, бих се срамувал от вас.

– Престанете! – изкрещя плантаторът, пламнал от ярост. – След тия хули няма какво да говорим повече. Напуснете дома ми.

– Възнамерявах да го сторя още преди малко. Останах, само за да мога да ви кажа какво мисля за вас.

– Какво означава това нахалство?

Възбуденият младеж бе пригответил на върха на езика си един от най-резките епитети, които му минаха през ума, и се канеше да го хвърли в лицето на чичо си, но като погледна навън, зърна нещо, което го застави да се откаже от намерението си. Той видя през полуотворените жалози на насрещния прозорец прекрасното лице на младата креолка. Тя поглеждаше към него и към баща си и следеше с тревожен израз свадата.

„Той е неин баща – помисли си Хърбърт. – Заради нея ще премълча.“

Без да отговаря на последния въпрос, той излезе от павилиона, за да напусне Гостоприемната планина.

– Почакайте! – извика чичото, малко изненадан от обрата, който взеха нещата. – Една думичка, преди да си отидете, ако наистина сте потеглили.

Момъкът се обърна кръгом.

– С писмото си ме уведомявахте, че сте останали без средства. Не бива да се разчува, че един сродник на Лофтърс Воуан е напуснал дома му, без да получи и пени. В тая пунгия има дващест островни фунта. Вземете я, но при условие, че не ще разправяте за случилото се и не ще поверявате на никого, че сте племенник на Лофтърс Воуан.

Без да отвърне думичка, Хърбърт взе предложената му кесия, но в следния миг я захвърли в краката на чичо си и жълтиците звъннаха по насланата с чакъл алея.

После младият англичанин се обърна към плантатора, измери го с поглед, отблъскващ всякакво покровителство, насочи се към пътеката и отмина с достойнство.

Яростното „Вън!“, което изрева чичото зад гърба му, не го засегна. Може би то и не стигна до ушите му, защото огънят, разгорял се в очите на момъка, показваше, че вниманието му е погълнато от друго.

Глава XXVI ЕВРЕЙСКИЯТ ЧИФЛИК

Когато Хърбърт тръгна покрай голямата къща с цел да я заобиколи и да излезе на алеята, той насочи поглед нагоре към прозореца, където преди малко се бе мярнал прелестният образ. Жалюзите бяха затворени, а как му се искаше да надникне в сянката зад тях. Само за една-единствена думичка! Само за един-единствен поглед, па бил той и поглед на огорчение или поглед на упрек!

Но никакъв взор не срещна неговия, ничии очи не поглеждаха през летвите.

Момъкът се извърна назад, за да провери дали може да се позабави. Чичо му се бе навел и събираше разпилените жълтици. В това положение храстите го закриваха.

Хърбърт се готвеше да се доближи до прозореца и да повика името на братовчедка си, когато чу собственото си име, произнесено с тих шепот и предшествувано от сладкото обръщение „братовчеде“.

Той чу отчетливо: „Братовчеде Хърбърт!“ Гласът не идваше от жалюзите над него, а нейде откъм тъгъла зад сградата. Младежът избърза натам, защото и пътят му водеше в тази посока.

Когато заобиколи къщата, той се огледа. Видя, че същата стая има още един прозорец. Оттам идеше нежният зов, там се показва ликът, който той диреше.

– О, братовчеде, не се сърдете. Татко постъпи много лошо. Зная, но той пи много вино. Не е на себе си. Добри ми братовчеде, простете му.

Хърбърт искаше да отговори, но младата креолка продължи:

– В писмото си съобщавахте, че нямате пари. Отказахте да приемете татковите, но не отхвърляйте моите. Малко са, ала нямам повече. Вземете ги всичките.

Лъскав предмет блесна пред очите на младежа и падна с металически звън в краката му. Той погледна надолу. Копринена кесийка с монети, вързана със синя панделка, лежеше на земята. Той я взе и, държейки я в ръка, се поколеба за миг, като че се канеше да я приеме. Но през ума му премина съвсем друга мисъл. Той взе решение.

– Благодаря – рече той. – Благодаря, братовчедке – повтори той с още по-голяма топлина, – вие сте много мила и при все че може би никога не ще се срещнем пак...

– О не, не говорете така – прекъсна го девойката с умолителен поглед.

– Да – каза той, – вероятно никога не ще се срещнем пак. Тук няма място за мене. Аз трябва да се махна, но където и да отида, не ще забравя добрината ви. Може би никога не ще ми се отдаде случай да ви се отплатя; вие и нямате нужда от онова, което може да направи за вас един беден роднина. Но помнете, Кейт, имате ли нужда от крепка десница и вярно сърце, тук за вас тупти едно сърце, което не ще ви изневери. Благодаря – добави той и като извади панделката от кесийката, подхвърли торбичката заедно със съдържанието ѝ обратно през жалюзите. После върза панделката на едно от копчетата на редингота си и прошепна: – С този спомен ще се чувствавам по-богат, отколкото с всички имоти на баща ви. Сбогом! Нека небето ви благослови, моя благородна, щедра братовчедке!

Преди младата креолка да успее да поднови предложението си или да добави някаква друга дума за съвет или за утеха, Хърбърт Воуан заобиколи ъгъла на постройката и се загуби внезапно от погледа ѝ...

Докато горните случки смущаваха обитателите на Гостоприемната планина, друго, много по-вълнуващо зрелище се разиграваше в стопанството, което се намиреше в нейно съседство – имението на Джейкъб Джесурън, търговец на роби и животновъд.

Освен „склад за роби“ в града, където обикновено излагаше за продан стоката си, еврейният притежаваше и голяма плантация, в която той постоянно живееше. Тя бе разположена в съседство със стопанството на кустоса Воуан. Делеше ги един от ония ридове, за които вече поменахме, че ограждат долината на Гостоприемната планина.

Като Гостоприемната планина и имението на еврейна, преди да стане негова собственост, беше захарна плантация, и то голяма. Сега тя бе запустяла. Земите, където се бяха люшкали вълните на златните тръстики, с които си играеше тропическият ветрец, бяха подивели. Задушила ги беше гъста „втора растителност“. С бързината, която е отличителна за тропическия лес, исполински дървета бяха вече избуяли и завладели тръстиковите полета. Кампешови дървета, хлебни орехи, памучни и катунови великани заедно с висящите си паразити бяха станали новите господари на земята. Тук-там, където нивите оставаха още открити, вместо селскостопански култури се виждаха дивите потомци на природата: полянки, обрасли с цъфтящи бурени, като мексиканския шиповиден мак, ластовичия корен, западноиндийските върбинки, и дребния срастоцвет.

На места, където храстите им позволяваха да се покажат, се мяркаха следи от суха зидария или каменни огради без хоросан или цимент, най-често съборени на купчини. Развалините бяха гъсто обвити от пълзящи растения, като повет, восъчен кактус, аристолохия, клеоме, свежоцветна лантана; сред всичко и над всичко се преплитаха, като паяжината на гигантски паяк жълтите безлистни стебла на американската кукувича прежда.

По средата на това царство, току-речи отново покорено от природата, бе разположена „голямата къща“, която само по размери заслужаваше това название. Тя се състоеше по-скоро от куп постройките, а не от една-единствена сграда. Някогашните „захарни работилници“ бяха прилепени към жилището под общ покрив, а негърските колиби, конюшните, оборите и складовете бяха оградени от висока стена, която при даваше на мястото изглед на затвор или на казарма, но не и на чифликчийски господарски дом. Оградата беше по-късно замислена и издигната, навярно за цели, които се различаваха напълно от производството на захар.

Градина нямаше, ала личеше, че някога е имало. Навред около постройките, се виждаха дървета, които продължаваха да цъфтят, някои от тях отрупани със сочни плодове, други – с кичури цветове, които пръскаха своето благоухание. В полудиво състояние растяха лимони, авокадови дървета, анони, мангови дървета, гуаяви, пъпешови дървета, а подобните на корони върхове на кокосовите палми се извисяваха над поскромните обитатели на тази подивяла овощна градина и извитите им листа тегнеха надолу, сякаш скърбяха за пустошта наоколо.

Недалече от постройките се намираха няколко огромни дървета, чиито разкривени клони, сега безлистни, позволяваха те да бъдат лесно разпознати – това беше исполинът на западноиндийските гори – вълненото дърво (*Eriodendron anfractuosum*).

Тези растителни великани имаха клони, всеки един от които беше голям колкото едно обикновено дърво; те бяха отрупани с всевъзможни паразити, между които се различаваха дрипави кактусовидни и ананасовидни растения, като се почне от благородната *vriesia*, та се стигне до белия, подобен на брада „испански лишей“, чиито дълги висящи плетеници се развяваха от вятъра като парцали, подходяща драперия за гнездата на черните лешояди, кацнали в тържествено мълчание на по-горните клони.

В миналото плантацията носеше името „Хепи вали“ – „Щастливата долина“, но откакто тя стана собственост на Джесурън, това название –

считано навярно за неподходящо – бе изоставено от всички и мястото наричаха само с наименованието „Еврейския чифлик“.

Джесурън превърна имението в „чифлик“ (животновъдно стопанство) я го използваше твърде сполучливо за тази цел. Много от някогашните захарни полета бяха засети с гигантско просо, което представляваше превъзходна паша за конете и добитъка.

Конете се развъждаха и обяздваха за нуждите на захарните плантации, а добитъкът се гоеше за пазара в града. По този начин предприемчивият израилтянин бе открил един път към богатството, който бе толкова кратък, колкото и пътят, който бе извървял като търговец на роби. През последните години той вече гледеше дори на търговията с роби като на второстепенно занятие. На стари години и него го обхвана жаждата за обществени почести. Затова му се искаше да прикрие търговеца на роби зад по-почтеното занятие – животновъдството. Той дотам успя в усилията си, че го направиха мирови съдия, една длъжност, която – в Ямайка, както и другаде – се възлага повече заради богатството, отколкото заради почтеността на изпълнителите ѝ.

Освен с животновъдство евреинът се занимаваше и с производство или по-правилно със събиране на подправки, защото местните бахарови гори, които покриваха хълмовете на имението му, не изискваха никаква грижа; достатъчно беше да се берат ароматичните плодове и сушат в сушилня.

По пасищата около къщата и по ливадите с гигантско просо цвилеха коне и мучаха полудиви говеда, гонени с кръсъци от черни полуголи коняри и говедари.

Из бахарените дъбрави по баирите негърки на групи беряха бахар с непрекъснати подвиквания и врява или, пеейки провлачени песни, се отправяха с пълни кошове на глава в дълги редици към сушилнята.

Отвъд входните порти, по широката алея, която водеше за главния път, негри обяздвачи всекидневно укротяваха току-що доведени от пасищата непокорни жребци, а вътре, в голямата ограда, се колежа гоини волове; едри зли кучета се гощаваха с вътрешностите им; черни, полуголи колачи с вонещи от съсирена кръв кафяви ръце размахваха окървавени ножове и други сечива на свирепия им занаят.

Подобни картини бяха обичайно явление за стопанството на Джейкъб Джесурън, но в деня подир несполучливото посещение на търговеца на роби в Гостоприемната планина в чифлика предстоеше да се разиграе едно по-рядко зрелище. За негова сцена беше избран вътрешен двор, разположен непосредствено до господарския дом; голямата къща

съставляваше едната страна на квадрата и гледаше към двора през занемарена, разнебитена веранда.

Точно срещу жилището се издигаше друга голяма сграда, образуваща противоположната страна на двора; двете постройки бяха съединени с високи и яки стени, които затваряха карето.

Здрава двойна врата в средата на една от дворните стени водеше за околоръстната външна ограда.

Поради липсата на комини и прозорци и заради своя гладък архитектурен стил, зданието, което се намиреше срещу господарската къща, можеше да мине за голям хамбар или за плевник. Едно надникване в него обаче беше достатъчно за да се опровергае подобно предположение. Вътре се виждаха купчини от човешки същества с всички цветове на кожата: от абаносовочерно до белезникавожълто, заели всевъзможни положения: седнали, прави и легнали по пода; мнозина бяха оковани във вериги на двойки един за друг, Изражението на лицата им беше не помалко разнообразно: едни се бяха сгърчили, унили и мрачни; други се оглеждаха с уплаха, сякаш се сепваха от мъчителен кошмар, недоумявайки дали всичко е насън или наяве; трети се бяха втрещили тъпо и безцелно като идиоти; тук-таме неколцина, явно нехаещи за миналото, настоящето и бъдещето, бърбеха на родния си говор с бодрост, която издаваше философско безгрижие.

Сградата, в която бяха настанени негрите, беше складът за роби на евреина. Нейните обитатели представляваха стоковият запас на търговеца на роби.

Той бе подновил своите запаси с откупения товар от кораба на робите, но имаше и няколко стари „бали“. Те сега посрещяха новодошлите и ги посвещаваха в обредите на чифлика. Техните средства за гостоприемство бяха ограничени, както можеше да се съди от празните кратуни и олизаните дървени гаванки, пръснати по пода. Ни зрънце ориз, ни лъжица чорба, ни резен райски банан. Празните съдове свидетелстваха, че дажбите са оскъдни и ястията прости и евтини.

Отвън на двора се мяркаха няколко групи роби, щастливи, че са се измъкнали от смрадната атмосфера в претъпкания склад, макар той да представляваше просторно помещение в сравнение с корабния трюм.

Всяка група бе заобиколила някоя стара „бала“, някои – съотечественик, който бе прекосил преди тях голямото море и бе вече въведен в тайните на робството под западното небе; той им описваше какво ги очаква. Напрегнатите погледи на всички, отправяни от време на време към верандата, сочеха, че очакват някакво необикновено събитие.

Из двора се мяркаха и бели хора – трима на брой. Двамата бяха мургави; цветът на лицата им беше толкова смугъл, че не се различаваха от тоя на някои от робите. И двамата се въртяха около стълбището на верандата, единият бе седнал на стъпалата. Те носеха леко облекло: ризи на квадрати, памучни панталони, широкополи палмови шапки и обуца от груба чортова кожа, покриващи нозете и глезените.

Бяха препасани с дълги като рапира ками, наричани мачете, които висяха отстриани в кожени калъфи. Две свирепи кучета, вързани с памучни поводи и колани, клечаха в краката им.

Лицата на двамата бяха гладко избръснати и само по една остро-върха клиновидна брадичка или „еспаньолка“ стърчеше под долната челюст. Косата им бе ниско остригана. Техните черти, остри и ъгловати, разкриваха интелигентност, която би направила приятно впечатление, ако не се засенчваше от подчертан израз на жестокост.

Възкликанията, които от време на време излизаха от устата им, заедно с откъслечните думи от разговора, който водеха помежду си, издаваха, че двамата мъже са от испански произход. Дрехите, снаряжението и другарите им, техните свирепи копои, показваха ясно занятието им и страната, откъдето идваха. Те бяха *cazadores de negros* – ловци на негри – от Куба.

Третият бял човек, който се виждаше в двора, се различаваше изцяло от двамата ловци не толкова по цвета на лицето, защото и той имаше тъмна кожа, колкото по ръст, облекло и занятие. Той беше обут в ботуши от конска кожа с кончови над колената и тежки шпори, чиито колелца имаха три инча диаметър. Едно палто от неподходящ за климата дебел плат се спускаше до бедрата; под палтото се подаваше жилетка от яркочервен плюш с потъмнели металически копчета и алено вълнено шалче. На главата си той носеше плъстена шапка, която сочеше, че и тя, като останалите части от облеклото му, е била излагана на всякакво време: слънце и дъжд, буря и торнадо.

Гъсти кичури къдрави коси с почти черен цвят, сплъстена брада, черна като въглен, покриваща по-голямата част от лицето; янтарножълти очи със зловещ, святкащ поглед, който сякаш никога не потъмняваше; устни с неестествена червенина, които се открояваха сред черната брада, и нос с орлова извивка бяха най-характерното в образа на този мъж.

Съчетанието на чертите подсказваше, че този човек спада към същата народност като собственика на чифлика. И наистина брадатият мъж беше друг представител на аврамовото коляно, и то един от най-

малко симпатичните му потомци. Той се казваше Рейвънър и по занятие беше управител; той управляваше чифлика на Джесурън.

Рейвънър носеше под мишница символа на длъжността си – огромен гърбач. Той не се разделяше с него никога: нощем и денем, защото както през нощта, така и през деня си служеше с бича. Жертвите на живите ремъци не бяха волове и коне, а хора. Управителят не скъпеше употребата на своя камшик. „Пляс, пляс!“ – чуваше се от утрин до вечер; „Пляс, пляс!“ – от вечер до полунощ; даже от полунощ до утрото отново, защото някои твърдяха, че управителят на Джесурън никога не спи. „Пляс, пляс!“ – той се разхождаше из двора, горд, че може да покаже властта си пред новопристигналите негри; бичът му свистеше между групите, като че ли искаше да ги разпилее и разпръсне; единствено, защото жестокостта му доставяше наслада.

Глава XXVII

КРЪЩЕНИЕ С ОГЪН

Беше около дванайсет часа по обед. Джесурън и дъщеря му токущо бяха излезли на верандата и бяха седнали до парапета, от който се виждаше долу в двора. Лицата им издаваха известна напрегнатост, сякаш щяха да присъствуват на някакво събитие с по-особено значение.

Домашните прислужнички и другите слуги, които се тълпяха с любопитни погледи зад тях, показваха, че предстои да се разиграе някакво интересно зрелище.

В двора, недалече от основата на стълбището, бе поставен железен мангал с разгорени въглища. Около него се суетяха трима-четирима мъже, негри и мулати, със зловещ вид. Единият от тях се наведе над мангала и обърна в жарта един предмет, приличен на поялник или някакъв друг калайджийски инструмент. Но както зрителите знаеха добре, сечивото имаше съвсем друго предназначение. Ония, които го виждаха, познаваха страхотното желязо за *жигосване*, защото е изключение на белите хора и новопристигналите африканци те всички бяха изпитали как то, разливащо огън, гори месата им. Новите роби също бяха научили какво им се готви и в очите на повечето от тях се четеше мълчалив ужас. Между тях имаше и няколко коромантийци, които се държаха с нескривано безгрижие; те разговаряха шумно и от време на време се кискаха, като че очакваха да започне някаква весела игра. Тези смели синове на Етиопия, чиито черни кожи носеха следи от зараснали рани, получени в безбройни сражения в родината, твърде малко се тревожеха от изгаряне с нажежено желязо.

Предстоеше да започне безчовечната сцена. Появата на Джесурън и на дъщеря му бяха знак за нейното начало. Брататият управител, който беше церемониалмайстор, очакваше само те да пристигнат. От опит знаеше, че господарят винаги присъствува лично на това събитие. На него му беше известно, че и господарската дъщеря също има навик да присъствува на тези интересни тържества.

– Пошвай, Рейвънър! – извика евреинът, подавайки глава от верандата. – Първо тия! – добави той и посочи една група ибоанци.

По даден знак от управителя, който беше мълчалив по природа, няколко стари негри, привикнали очевидно с тази работа, задърпаха ибоанците и ги повлякоха към мангала.

Когато жертвите бяха доведени близо до огъня и видяха зачервено-то желязо да свети сред въглените, див ужас се изписа по лицата им и телата им се разтресоха от уплаха. Някои от тях, по-младите, изпищяха гласно и биха побягнали от страх, ако слугите не ги държаха здраво. Молбите на нещастниците, техните съкрушени погледи и жестикулации бяха посрещнати с безсърдечни подигравки и кикот, към който се присъедини старият евреин и – невероятно, но истина! – неговата красива дъщеря! На лицето на прелестната Джудит не грейна само усмивка, а звънна ясен смях и разкри правилната редица блестящи зъби, сякаш дяволът бе взел чертите на ангел.

Прислугата отведе напред ибоанците, държейки ги здраво, докато се приготвят гърдите им за дамгосване. Червеното нажежено желязо, блясваше за миг пред очите на всеки един, после се стоварваше с тъп шум върху влажната кожа. Изскачаше дим, придружаван от леко свистене и следван от миризмата на изгорено месо. Кратко сборичкване, няколко диви вика и операцията завършваше. Робът се белязваше с неизличими инициали, които щеше да отнесе със себе си в гроба. Един по един ибоанците получиха огненото кръщение и бяха отведени.

Последва група поупоуанци от Видавския край. И тях ги водеха един по един като ибоанците, но тяхното държане бе различно. Те нито показаха необуздан страх, нито проявиха мъжествена храброст. Подчиняваха се с хрисимо примирение, като че ли изпълняваха някаква повеля на съдбата или на дълга. Тяхното дамгосване трая кратко и не предизвика веселие у публиката, защото липсваха прояви на уплаха, които будят смях. Тази кротост прави видавските хора най-ценните измежду робите.

После дойде ред на коромантийците. Храбрите и войнствени чеда на Африка показаха с държането и действията си, че притежават смелост, която ги отличава и от поупоуанците, и от ибоанците. Вместо да изчакват да ги отвеждат напред, коромантийците, един по един, пристъпваха смело и поднасяха гърди, за да се отпечати горещото желязо, на което те гледаха с надменно презрение.

Един момък дори измъкна желязото от ръцете на слугата, обърна дамгата към тялото си и безстрашно я прилепи към гърдите си, където я задържа, докато горящото месо показа, че отпечатъкът е достатъчно дълбок. После, поставяйки сечивото обратно в мангала, той напусна мястото си с вид на победоносен гладиатор.

В този миг настъпи пауза в церемонията. Не че представлението бе завършило, а бе приключило само едно действие от него. Очакваше се

да последва друго действие.

Рейвънър се изкачи на терасата при Джесурън и дъщеря му. С господаря си или по-правилно и с двамата – господаря и господарската дъщеря, тон почна да разговаря шепнешком, не защото се страхуваше, че ще бъдат подслушани думите му, а защото изобщо не говореше на висок глас.

Двамата ловци на негри бяха единствените бели хора, от които би заслужавало да се пази той, но сега те се залисваха с кучетата си и не обръщаха внимание на онова, което става около тях. Дамгосването на робите не представляваше за тях нова гледка и те присъствуваха на зрелището само защото нямаха друга работа в момента.

– С кого да почна? – беше въпросът, поставен от Рейвънър на евреина. – С мандингоанците ли?

– Може и тях, може и ш принша – отговори Джесурън. – Няма знание кой ще бъде пръв.

– О, принца първо, на всяка цена! – намеси се милата Джудит с доволна усмивка. – Доведете него пръв, г. Рейвънър. Любопитна съм да видя как негова светлост ще издържи огненото изпитание.

Управителят не отвърна, но приемайки желанието на младата господарка за заповед, пристъпи към изпълнението му.

Той прекоси двора и отвори врата, намираща се в един ъгъл и водеща за стая, отделена от помещението, в което бяха настанени робите. След няколко минути той се върна, водейки един човек. Трудно можеше да се познае по дрехите, че това е младият фулах от кораба на робите, но благородният му изглед позволяваше въпреки всичко да се установи личността му.

Дрехите на султанския син бяха сменени. Тюрбанът бе изчезнал, скъпата копринена туника, сандалите и ятаганът, тези отличия на дворянство, бяха прибрани. Вместо тях момъкът носеше груба риза от домашно платно и памучни панталони като ратаите от плантациите. Той изглеждаше в окаяно положение и все пак не беше отпаднал.

Няма съмнение, че момъкът вече знаеше или предугаждаше учащата, която му се готви. Въпреки това той не беше загубил достойнството си на принц и погледите, които отправяше към управителя и по-често към Джесурън, чието оръдие знаеше, че е братият мъж, бяха изпълнени с ненавист и предизвикателство. От устата на младия фулах не излезе ни дума на протест или на упрек. Всичко това се беше свършило, когато бяха предприели първото грубо нападение върху него, за да го лишат от премяната и принцовата украса. Часът на укорите беше минал.

Той съзнаваше, че не му е останал друг изход, освен да се подчини, и той се покоряваше с тягостно и мрачно мълчание. Той не знаеше какво възнамеряват да правят с него сега. Бяха го затворили в една стая без прозорци и не бе видял нищо от зрелището, което току-що се бе разиграло. Той предполагаше, че ще му бъде нанесено ново оскърбление, но не можеше да си представи какво точно. Не го оставиха дълго време в неведение. Рейвънър го хвана грубо за китката и го отведе при мангала. Желязото беше готово, нажежено и зачервено във въглените. Операторът очакваше да му се даде знак, за да го използва. Когато получи нареждане, той улови сечивото и го вдигна. Принцът схвана вече намерението му, но не мигна при вида на дамгата. Очите му не бяха устремени в желязото, а пламтящи като жарта в мангала прострелваха ту стария евреин, ту ангелоподобния демон до него. Евреинът трепна от този взор, а дъщерята отвърна с насмешлив невъзмутим поглед. След миг нагорещеното желязо изсъска при допира му с човешката кожа. Принц Сингюз стана роб на Джейкъб Джесурън! Едва сега момъкът съзна за пръв път ужасната действителност. Той се хвърли напред с вик и преди някой да успее да го задържи, изкачи стълбището. Щом влезе във верандата, той се спусна по галерията и се добра до мястото, където седеше търговецът на роби с дъщеря си. Фулахът скочи като тигър и сграбчи евреина за гущата. Двамата паднаха на земята и се затъркаляха в отчаяна борба. За щастие на Джесурън жертвата му нямаше оръжие, инак този миг щеше да бъде съдбоносен за него. За малко пленникът не го удуши и, ако не бяха се притекли на помощ на Рейвънър и двамата испанци, измамата спрямо фулахския принц щеше да бъде последната подлост в живота на търговеца на роби. Неравенството в численото съотношение и грубата сила на управителя помогнаха нападателят да бъде укротен и да се освободи гърлото на евреина от смъртоносните клещи.

– Убийте го! – изкрещя Джесурън, когато успя да си поеме дъх и да отвори уста. – Не, не го убивайте още! – поправи се той. – Тошно сега не, докато не го накажа, както трябва. Ще го науша аж!

– Бичувайте дивака! – заповяда хубавата Джудит. – Господин Рейвънър, дайте пример, инак всички останали ще се разбунтуват срещу нас по същия начин.

– Да, битувайте го! Като за нашало! Битувайте го веднага! Що уда-ра с гърбат, нашаса!

– Бива! – отвърна управителят, влачейки жертвата си по стъпалата. – Ще му дам пълна доза. Не се тревожете.

Завързаха младия фулах за един стълб, който бе предназначен

нарочно за подобни случаи. Свиреп побойник размаха дългоремъчен плетен камшик и когато нанесе последния от ужасните сто удара, жертвата се строполи до стълба, изгубила свят и потънала в кърви.

У наблюдателите от верандата не се проявиха и най-леки признаци, че ужасното зрелище буди в тях някакво чувство на състрадание. Напротив, и двамата, баща и дъщеря, изглежда изпитваха наслада й вместо да се оттеглят, когато жестокото наказание приключи, те със същото съвършено спокойствие останаха, за да присъствуват на завършека на работата за през деня – жигосването на мандингоанците.

Глава XXVIII

ЛЕГЛО ОТ ДЪРВЕСЕН ПАМУК

Когато се раздели с прелестната си братовчедка, и същевременно напусна дома на негостоприемния си сродник, Хърбърт Воуан се мушна в хрусталака, който се стелеше към рида вдясно.

Независимо от урагана, който бушуваше в гърдите му, той размисли и реши да не минава през главната алея. Страдащ от силно наранено честолюбие, той не желаше да среща когото и да било от прислугата на чичо си, защото му се струваше, че и робите знаят унизителното му положение. Още по-малко му се искаше да го наблюдават от прозорците на голямата къща, докато извърви дългата алея.

Когато стигна до границите на равната площадка, момъкът прескочи ниската ограда, която отделяше парка от работните полета, и под закрилата на бахаровите горички заизкачва склона на ръта.

Известно време противоречивите чувства, които се бореха в душата на Хърбърт, му пречеха да разсъждава спокойно. Противоречиви, казвам, защото в него бяха събудили противоположни чувства двете различни лица, с които преди малко бе разговарял; противоположни, както са мракът и светлината, тъгата и радостта и може би омразата и любовта. Конфликтът навярно щеше да продължи повече, ако младежът имаше възможност да дава простор на празни вълнения, ала той нямаше подобна възможност. Той се чувствуваше твърде изоставен и самотен, за да се отдава на сърдечни блянове, и затова в него остана да вилнее по-скоро бурята. Когато се поуспокои, той се запита най-напред: „Накъде?“ – и си отговори: „Към Монтего Бей“.

Какво щеше да прави там, когато пристигне, Хърбърт не знаеше. Той нямаше право на покрив в кораба. Не се съмняваше, че сърдечните другари от моряшката каюта в предната част на ветрохода с готовност щяха да разделят с него своите легла и моряшкия си сухар. Но те не разполагаха с гостоприемството на „Морска нимфа“, пък даже и да го приберяха, това не можеше да продължи дълго.

Да се върне в Англия, и то със същия кораб, беше една от мислите му, но неосъществима. Пътят струваше двайсет фунта, а той бе похарчил и последния си шилинг, за да дойде. Трябваше му пак такава сума за обратния път, следователно тази идея засега не можеше да се изпълни. Може би мисълта за връщане не го занимаваше изобщо? Кон знае

дали той би приел, ако му предложеха да го превозят безплатно назад? И двете предположения не са невероятни. Въпреки лошия прием от страна на чичото, въпреки отчайващото състояние на работите му, имаше нещо, което спираше момъка. Той не мразеше Ямайка, не мразеше дори и Гостоприемната планина, където бе понесъл най-тежкото оскърбление. Когато достигна хребета на рида, преди да потъне в гъстия лес, който се простираше по другия склон, той се осмели да погледне през една просека в гората към белите стени и зелените жалузи на господарската къща. В очите му се четеше повече скръб, отколкото ненавист. Щом Хърбърт се обърна и навлезе под тъмните сенки на леса, изражението на печал се засили и задълбочи. Да отиде в Монтего Бей, да подири в града скромно жилище, каквото смогне да намери; да изчака, докато бедняшкият му куфар, сега на път за плантацията, му бъде върнат – такива бяха простите му планове, които се мяркаха в съзнанието му. Духът му беше още твърде много измъчен, за да му позволи полет към подалечни цели.

Младият англичанин вървеше из гората, без да обръща особено внимание на посоката, която следваше. Всеки, който би го срещнал в тоя миг, щеше да допусне, че момъкът е загубил пътя и се лута, което не беше вярно. Защото той смяташе, че като държи вляво от предишното направление, ще излезе на главния път, по който бе стигнал до портите на Гостоприемната планина. Във всеки случай той не можеше да не намери реката, която беше пребродил, и по течението ѝ щеше да се оправи, за да стигне навреме в града. Воден от това убеждение, колкото и погрешно да беше то, Хърбърт не се луташе, а бе се само отдал на размисъл или, казано на обикновен език: умът му беше другаде. Тази разсеяност обаче продължи толкова, че накрая той наистина загуби пътя. Дърветата не му позволяваха да вижда слънцето, вече слязло много ниско. Но дори и да се виждаше златното светило, ползата щеше да бъде нищожна, защото, когато младежът напусна Гостоприемната планина, той не огледа съотношението в посоките между слънцето и града. Той никак не се разтревожен, че се е загубил. Мисълта, че и в Монтего Бей не би му било по-добре, не го остави да скърби. Той не притежаваше средства, за да си осигури подслон в града, и вероятно нямаше да намери по-добър покрив от оня, който бе в момента над главата му: широко разтвореният чадър на едно исполинско памуково дърво.

Когато тази мисъл, мина през ума му, слънцето се беше вече скрило. Памуковото дърво се намираще на края на един отвор, през който се виждаше небето, обагрено от пурпура на залеза. Беше невъзможно за

Хърбърт да намери пътя в мрака и затова той реши да приеме за тази нощ гостоприемството на памуковото дърво.

То дори беше застлало и легло за него: семенните кутийки по клоните се бяха пукнали и бледокафяви снопчета влакна покриваха земята, предлагайки му постеля, която под покрива на западноиндийското небе беше достатъчно луксозна.

А дали тук нямаше нещичко за вечеря? Хърбърт се заозърта. Беше гладен; не бе слагал от сутринта хапка в устата си: късче солено свинско месо и кафяв червив сухар, преди да напусне кораба. Той носеше със себе си пушката и докато бродеше из леса, бе се оглеждал за дивеч. Стига да се явеше нещо, той не би го изтървал, защото беше добър стрелец. Но не се мярна ни звяр, ни птица. Горите изглеждаха изоставени като него самия. Чуваха се гласове на птици, все необичайни за слуха му; виждаха се пъстрокрили същества да летят из клоните на дърветата, но твърде далече от прицела на ловната пушка. Сега, когато реши да не продължава, той, нямайки какво друго да прави, започна да дебне, наблюдавайки откритата полянка, дано се покаже някоя птица да подскача от дърво на дърво или да преследва плякмата си във въздуха. Беше час за совите. Той изпитваше такъв глад, че би ял и бухал. Но не се мярна ни сова, ни козодой. Вниманието му все пак бе привлечено от друг предмет, който също можеше да се яде и който обещавахе да задоволи глада, почнал вече да го измъчва.

Близко до памуковото дърво се намираше друг горски великан, съперничещ с първия по височина, но различаващ се от него, както се различава стрелата от лъка. Право като копие, това дърво се издигаше на височина стотина фута. Дървото нямаше клони и приличаше на стълб от полиран малахит или мрамор. Едва на върха се зеленееха перести листа, които се насочваха лъчево от стеблото навън и висяха грациозно като кичур шраусови пера.

И едно дете можеше да каже, че има пред себе си палма, ала момъкът знаеше, нещо повече; той беше чувал, за ямайското „планинско зеле“, за царствената агеса *oredoxia*. На него му беше известно, че този кичур от издаващи се навън листа – тази корона – крие един безценен камък, който понякога се е оказвал по-скъп от накитите и златото, защото е позволявал да се спаси животът на човешки същества. Как обаче можеше да се добере той до скъпоценността? Като всички корони и тя бе поставена на високо, далече над възможностите на обикновените смъртни. Хърбърт беше млад и пъргав; като ученик се беше катерил и по дърветата, но да изпъзли по високото гладко стебло не беше по силите му. Без

стълба, висока стотина фута, той не можеше да достигне върха. Но я гледай, та палмата не беше сама! Една голяма черна лиана, един паразит, се виеше от земята до короната и криеше своето чело между перестите листа, подобно на змей, който се готви да разкъса жертвата си.

Младият англичанин постоя малко, разглеждайки тази огромна мачтова ванта, която се спускаше от върха на палмата и предлагаше естествена стълба за изкачването ѝ. Гладът го подтикна да се опита; той опря пушката си до дънера на памуковото дърво и започна да се катери нагоре. С много усилия той се добра до върха и провирайки се между огромните *riuae* – пера – на листата, всяко едно дълго по Няколко фута, той достигна най-младите от тях, свити още в обвивката на пъпка, която представляваше предмета, за който се бе покатерил. С ножа си той отрязал листовото кълбо и го хвърли на земята. После слезе долу и се навечеря със суровите, но сладки и сочни листа на зелевата палма. Когато свърши с вечерята, момъкът събра куп пръснат мъх от дървесния памук и го натрупа между два издадени над земята огромни корена, които приличаха на контрафорсни ребра. И ако не го вълнуваха тревожни мисли, той би могъл да спи в това легло така сладко и дълбоко, както върху дюшек от бели гъши пера или пух от гага.

Глава XXIX ДЪРВЕСНА ИВОРКА

Причина за неспокойния сън на Хърбърт беше само неизвестността пред утрешния ден, защото нощта беше мека и случайната горска постеля – достатъчно топла. Грижите все пак смущаваха духа му. Те се бяха отразили и на сънищата му, които на няколко пъти през нощта го събуждаха. Кошмарен сън го стресна накрая, точно когато се сипна зората.

Този път, отваряйки очи, момъкът забеляза, че горската полянка е изпълнена с нежна синя светлина и трептящите листа на зелевата палма, които се виждаха точно от мястото, където той лежеше, се бяха обагрили от първите игриви лъчи на слънцето. Само там и между вършините на памуковото дърво се съзираше слънцето. Всичко останало бе оцветено със синьо-сивите бои на утринния здрач.

Хърбърт не можеше да спи повече, той стана от гостоприемното легло, като смяташе веднага да тръгне. Нямаше какво да оправя тоалета си, трябваше само да изтърси влакната от дървесния памук, които бяха полепнали по дрехите му, да преметне пушка на рамо и да потегли. Изпитваше глад, дори по-силен, отколкото предишната вечер. Суровото планинско зеле не представляваше съблазнителна закуска, но той реши, преди да тръгне, да се нахрани още веднъж с него, защото си спомни и разумно последва народната мъдрост: по-добре сврака в ръка, отколкото сокола в гора. От вечерята бе останало достатъчно палмово зеле за закуска, и с него младият скитник залъга още веднъж глада си. Ала сега се обади друг, далече по-неприятен глас. Той всъщност се бе обадил много по-рано и постепенно се бе засилвал, докато стана непоносим. Надигна се гласът на жаждата, която палмовото зеле, вместо да уталожил, засили поради своята тръпчивост. Жаждата се превърна в мъчение. Младежът беше готов да тръгне из леса, за да дири вода. Докато се бе лутал из гората, той никъде не бе намерил вода, но все пак хранеше надежда, че ще излезе на реката. Той би потеглил, без да отлага, ала сякаш си спомни, че има вода около мястото, където нощува. Къде? Той не бе срещал ни кладенче, ни извор, ни блато, ни река, а все пак се сети, че бе видял някъде вода. Той беше напълно уверен в това, защото водата се намираще над главата му в памуковото дърво. Предишната вечер, когато се намираще на короната на зелевата палма, косо наведен надолу, той зърна

вода между клоните на памуковото дърво. Те, като повечето от дърветата в тропическия лес, бяха отрупани с паразитни растения: врзии, дълги парцаловидни кактуси, бромелпи, епифитни орхидеи и други подобни. Тиландсиите от рода, известен като „див ананас“, също се бяха разположили удобно в основата на клоните или по краищата им и се развиваха също така буйно, като че корените им смучеха сок от най-плодородната почва. Между тези въздушни растения се забелязваше и най-личният представител на рода, благородната *Tillandsia lingulata* със своите снопове прекрасни червени цветове, които се подаваха от сърцето на широките влагалищни листа. В дълбочината на тези листа Хърбърт беше видял нещо, което не влизаше в състава на растението, нещо, което той смяташе, че е вода.

Необходими бяха само няколко минути, за да се потвърди или опровергае това впечатление: едно покатерване по клоните на памуковото дърво. Друга исполинска лиана, която имаше общ корен с паразита, изкачил се до върха на палмата, се извисяваше към клоните на памуковото дърво и на места се допираше до тях или се обвиваше около тях. Наклоненото стебло на лианата улесняваше изкачването и младежът, подтикван от жаждата, се закатери. Не след дълго той се добра до главното разклонение на памуковото дърво, където се бе настанил един величествен див ананас. Хърбърт не беше се излъгал. Във влагалището, образувано от огромните издути листа, се намираще истинска иворка, където се събираше вода от росата, и дъжда, недокосвана никога от слънчевите лъчи. Нея бе видял той.

Когато момъкът се приближи, една зелена хула – дървесна жаба – изскочи от локвичката и подскачайки от лист на лист като земните жаби, но защитена от падане чрез лепкавите си ходилца, се изгуби в листака. През цялата нощ Хърбърт бе слушал тайнствения глас на това животно, който, съчетан с квакането на други жаби, бе събудил в паметта му спомена за воплите и скърцането на „Морска нимфа“ по време на буря.

Бягството на дървесната жаба от нейното естествено леговище не накара младежа да се откаже от решението да пие вода. Който страда от мъчителна жажда, не придиря много. Хърбърт се наведе над едно от листата на тиландсията, допря устни до хладната вода и пи до насита. От усилията при изкачването той се беше задъхал, даже поуморил. А подобна мъка го чакаше и на връщане, затова, вместо да слезе веднага, той реши да си почине, малко на големия клон на памуковото дърво, на който бе седнал.

– Хубаво – прошепна си той доволен, – ако хората на този остров се показаха негостоприемни, не може да се твърди същото и за дърветата. Тук две от тях, три дори, ако се прибави дивият ананас, първите, които срещнах, ми предложиха трите основни неща на живота: храна, пиене и подслон, с превъзходно легло, каквото не винаги се среща в много от човешките страноприемници. Мигар мога да желая нещо повече? Под едно небе като островното човек, не се нуждае от стени около себе си и покрив над главата си. Та да се спи тук sub Jove – на открито – е по-скоро лукс, отколкото несгода. Ако не ми тегнеше самотата, защото човек е създаден да живее сред хората, бих могъл да прекарам целия си живот тука, из тези просторни гори, без да работя и без да ме измъчват грижи. Положително по тия места има дивеч и както ми казаха в Англия, няма ограничения за лова, тъй че ще мога да ловувам на воля. Ах, звяр! Какво виждам? Сърна! Не, свиня! Да, свиня, но що за необикновен екземпляр: щръкнали уши, червеникава козина, дълги крака и издадени зъби. Нерез! Дали не е глиган?

Животното действително беше дива свиня от ямайските гори, истински потомък на канарската свиня, пренесена тук от испанците.

Младият англичанин, не виждал никога глиган в своята родина, си постави въпроса колебливо, но след кратко наблюдение се убеди, че предположенията му са правилни. Късите прави уши, дългата глава, бутове и крака, четинестият врат и чело, лисичочервеникавият цвят на козината, бързата къса стъпка при движение напред – всичко съчетано с дивия вид, който Хърбърт забеляза веднага, го увериха, че звярът пред очите му не е домашен разплод, а истинска горска дива свиня. И грухтенето, което животното издаваше, като се движеше по полянката – кратко, остро и свирепо, – имаше съвсем слаба прилика с острото квичене на домашната свиня. Глиган без съмнение!

Когато видя този едър дивеч толкова близо до себе си, първата мисъл на момъка беше мисъл на безкрайно огорчение. Колко жалко, че е на дървото и че пушката му е долу на земята! Ако пушката му беше в ръце, той можеше да се прицели в глигана от мястото, където седеше, и при това твърде лесно, защото сега дивата свиня бе дошла под памуковото дърво на такова разстояние, че ако Хърбърт имаше камък, можеше да го пусне върху гърба ѝ. Изкушението беше много силно, но той съзнаваше, че е невъзможно да се докопа до пушката си, без да изплаши животното. Само да се опиташе да слезе или да мръдне по клона, щеше да бъде достатъчно, за да прогони глигана и, естествено, да не го види никога вече. Давайки си сметка за това, младият англичанин предпочете

да остане на клона, ням свидетел на една картина на дивата природа, която случаят му поднасяше така ненадейно.

Глава XXX ЛОВЕЦЪТ НА ГЛИГАНИ

Глиганът се спря пред останките от Хърбъртовата закуска: няколко листа планинско зеле, които момъкът бе изпуснал на земята. Животното въртеше космата опашка, издаваше къси грухтения, израз на задоволство, и лапаше пръснатите листа, хрускайки ги с огромните си зъби. Внезапно идиличната сцена взе драматичен обрат. Хърбърт забеляза как глиганът рязко трепна, вдигна високо зурла и издаде един особен звук – звук на тревога, примесен с гневна закана, ако се съди по настръхналата четина на гърба, превърнала се мигновено в бодлива грива.

Хърбърт се огледа да види неприятелят. Нямаше нищо – поне той не съзря нищо, ала глиганът беше видял или дочул нещо, защото явно се канеше да подскочи. Точно в този миг откъм полянката се чу гръм, във въздуха свирна куршумът и звярът с остро квичене се преметна. Кръв шурна от едното му бедро. Хърбърт видя, че животното не е убито, а само ранено в крака. За миг то беше отново на нозе и можеше лесно да избяга на здравите си три крака, но яростта изглежда го караше да остане на място. То само се оттегли няколко крачки назад и зае позиция между контрафорсите на памуковото дърво, на същото място, където момъкът бе пренощувал. Там, защитена от двете страни и отзад, дивата свиня, грухтейки свирепо и предизвикателно, остана да дочака врага.

Англичанинът насочи взор към посоката, откъдето дойде изстрелът, с надежда да види ловеца. Момъкът не чака дълго. След минутка се появи стрелецът и се спусна през полянката към ранения дивеч. Той тичаше със сабя в ръка, без пушка. Хърбърт допусна, че той е оставил празното оръжие на мястото, отдето беше стрелял. Чудноватият изглед на ямайския ловец поразил младия англичанин, но той нямаше много време да го разглежда. С десетина бързи крачки стрелецът прекоси полянката, достигна до корените на памуковото дърво и почна смъртен двубой с ранения звяр.

Въпреки раната дивата свиня продължаваше да бъде опасен противник и се изискваше цялата сръчност на ловеца – а той изглеждаше опитен, – за да не бъде засегнат от страшните глигански бивни. Двамата противника се нападаха последователно: ловецът се мъчеше да прободне четириногото с дългия си нож, звярът, на свой ред, се хвърляше към врага, като се изправяше внезапно на задните си крака с вдигната нагоре

вървяща и квичаша зурла. Изстрелът беше засегнал единия от предните крака на животното, но раната, макар и да го омаломощаваше значително, не му пречеше да се брани продължително и отчаяно. Високите надземни корени на памуковото дърво, които се издигаха като контрафорси от двете му страни, се оказаха най-добрите му защитници, защото не позволяваха на нападателя да го нападне във фланг и да го прониже. Двубоят следователно се водеше лице в лице и сабята на ловеца неколккратно отскачаше от твърдия череп, без да нанесе поражение, или издрънчаваше с металически звън в глиганските бивни. Това необикновено сражение трая няколко минути. Младият англичанин продължаваше да наблюдава е жив интерес, без да покаже с най-лек знак, че е зрител. Сцената беше толкова възбуждаща и се бе разиграла така внезапно, че той занемя от изненада. Когато се съвзе, искаше му се да издаде присъствието си и да избърза да слезе, за да се притече на помощ на ловеца. Но Хърбърт съобрази бързо, че всяко движение от негова страна може да отвлече вниманието на стрелеца и да го постави в неизгодно положение спрямо свирепия звяр. Едно внезапно слизане от дървото щеше да отведе англичанина почти върху раменете на ловеца, който вероятно щеше да се смути, а това може би щеше да изложи живота му на опасност, защото, ако човекът се поколебаеше за миг или изоставеше нападението, глиганът беше готов да премине в контранастъпление.

Хърбърт сам бе ловец, той прецени бързо всички възможности и разумно реши да не мърда, оставайки на мястото, дето бе. В този момент двубоят между човека и звяра завърши. Ловецът, който изглежда владееше майсторски своето изкуство, прибягна до хитрост, която му позволи да нанесе на своя противник смъртоносен удар.

Ловецът извърши подвиг; той така сръчно се справи с голямата опасност, че англичанинът се смая и възхити. С хитрост стрелецът предизвика глигана да излезе непредпазливо извън закрилящите страни му контрафорси. Той подмами дивата свиня, като се престори, че се оттегля от сражението. Точно тогава, преди животното да отгатне намерението му, човекът се спусна напред и с все сила рипна във въздуха. Прескочи звяра и се озова в ъгъла, образуван от съединяващите се корени на памуковото дърво. Глиганът загуби защитната си позиция, при все че човекът изпадна сега в отчаяно положение. Ала той бе пресметнал добре шансовете си и преди побеснелият звяр, затруднен от куцация крайник, да смогне да се обърне и да го нападне, ловецът насочи острието на сабята и я заби до дръжката между ребрата на животното. С остро квичене глиганът се просна на земята; рукна червена струя и

Ямайски марони

окървави импровизирано то легло от памучен мъх, върху което Хърбърт бе прекарал нощта.

Глава XXXI БЕГЛЕЦЪТ

Докато траеше двубоят, младият англичанин не издаде присъствието си ни с движения, ни с говор. Сега обаче той се нареди да слезе и да поздравя ловеца за неговия възхитителен подвиг. Но Хърбърт реши да се позабави, за да разгледа щастливца долу при корените на дървото.

Без да се впускаме в дълги описания, трябва да отбележим, че ловецът имаше живописен вид, поне в очите на един чужденец, незапознат със западноиндийските носии. Не само дрехите, а и чертите на островитянина не можеха да не вдъхнат симпатия, макар че той не беше бял човек. Той нямаше лице на негър, нито жълтия цвят на мулат. Малко потъмен от мулат и все пак не толкова светъл като кварталон, той имаше румени бузи като кварталоните. Тази червенина на бузите заедно с кръглия лъскав гледец придаваха на образа приятен вид.

Ловецът беше млад мъж. Хърбърт Воуан допусна, че той ще е горедолу на неговата възраст. По ръст и телосложение не се чувствуваше разлика между двамата. Но друга прилика между тях не съществуваше. Англичанинът имаше овално, а западноиндийският момък – кръгло лице. Издадена, добре очертана брадичка не позволяваше все пак да се долови слабохарактерност в образа на тъмния младеж: напротив, от чертите му лъхаше решителност и твърда воля, а мъжествените, изпъчени гърди служеха като външен белег за храброст. Цветът на кожата му бе описан вече може само да се добави, че той издаваше смесена кръв между африканска и кавказка раса, което се потвърждаваше и от къдравите, черни като смола гъсти коси. Буйният перчем бе привързан с една кърпа, която Хърбърт Воуан би се изненадал по-малко да срещне в някоя източна страна, защото тя можеше да се вземе на пръв поглед за тюрбан. При по-внимателно вглеждане се оказваше, че това е лъскава забрадка, копринена кърпа на квадрати, увита майсторски около челото, изправена кокетно над лоба с възел, леко наклонен на една страна.

Останалите дрехи на младия ловец се състояха от горна дреха или риза от небесносиня памучна тъкан, скроена като блуза; долна риза от тънко бяло ленено хасе с надиплен нагръдник и отворена яка; панталони от същата тъкан като ризата и светложълти ботуши от грубо обработен бокс. На двете си рамена той имаше ремъци и въжета, които се кръстосваха отпред на гърдите.

На две от презрамките от дясната страна имаше закачен рог за барут и кожена ловна чанта. Откъм същата страна висеше и голяма катуна, обвита с мрежа от някакъв горски повет, за да я пази от повреда. Под лявото рамо се виждаше гравирани, извит волски рог, явно не за пазене на барут, защото имаше отвор и на двата края. Под рога, до бедрото, се подаваше черна кожена ножница за дългия нож, по който още струеше глиганската кръв.

Това оръжие беше мачете, полусабя-полуловен нож, с право острие и дръжка от сив рог, което се среща ЕЪВ всяка колиба на Испанска Америка – от Калифорния до Огнена земя. Дори там, където испанците бяха минали, без да се задържат, както в Ямайка, вездесъщото мачете можеше да се види в ръцете на ловци и селяни – остатък от конквистадорите.

Преди глиганът да падне мъртъв на земята, момъкът с чалмоподобната кърпа беше твърде зает с разярения звяр, за да има време да се огледа. Едва след като нанесе смъртоносния удар на своя противник, той се изправи и заозърта. Очите му се впериха в пушката на младия англичанин, после в белите останки от палмовото зеле, които бе хрупкал глиганът.

– Охо! – извика той, все още запъхтян, но с поглед, издаващ изненада. – Пушка! Чия ли е? Някой беглец ще е откраднал ловната пушка на господаря си! Най-вероятно! Защо пък е оставил пушката? Какво го е накарало да се махне оттук? Stambo¹¹! Още по-голяма награда и от свинята, стига да го пипна! Накъде ли ще е побягнал? Аха, що виждам? Беглеца? Да, да, той е! Връща се за пушката. Stambo! Какво неочаквано щастие рано-рано: да заловиш избягал роб и да получиш награда за него.

С тези думи ловецът се плъзна крадешком между двата контрафорса, скри се в ъгъла, където се съединяваха корените, и остана неподвижен, като че ли изчаква някого, който се приближава към дървото.

Хърбърт, все още на своя клон, подири с очи човека, когото ловецът бе оповестил. Англичанинът откри новодошлия с изненада – изненада не от появата му, която се очакваше, а от дивия му вид.

Беглецът беше млад момък с медночервен цвят на кожата и права черна коса, разпиляна и безредно паднала на очите, сякаш някой се бе мъчил да я скубе. Лицето му – лице с благороден израз въпреки махагоновия цвят – беше изподрано. Навред по тялото се виждаха белези от

11. Stambo (развален испански) – по дяволите! – Бел. прев.

нечовешки побой. Грубата памучна риза, която покриваше плещите, носеше следи от кръв и дългите червени резки, които преминаваха през гърба, приличаха на отпечатъци от окървавен ремък. Дрехите му се състояха само от ризата. Главата, вратът, бедрата и краката бяха голи. Начинът, по който той се движеше, изненадваше не по-малко от облеклото. Когато Хърбърт го зърна за пръв път, той лазеше на ръце и колена и все пак напредваше твърде бързо. Англичанинът допусна, че този човек пълзи, за да се укрива, а не защото не може да ходи прав. Скоро истинността на предположението се потвърди. Когато беглецът излезе на полянката, той притича приведен напред към памуковото дърво. Какво щеше да търси той там? Не се ли насочваше към горския исполин като към пристанище за спасение от свирепи преследвачи? Тази възможност беше склонен да приеме Хърбърт, докато ловецът смяташе, че меднокожият младеж се връща за пушката си, защото той и не подозираше, че истинският собственик на пушката се намира точно над главата му.

Англичанинът и ловецът притаиха дъх, при все че се ръководеха от подбуди, които нямаха никаква прилика помежду си.

За няколко секунди беглецът, за какъвто го издаваха действията му, достигна до основата на дървото.

– Стой! – извика ловецът, изскачайки от скривалището си и приближавайки се до новодошлия. – Ти си беглец и мой пленник!

Робът коленичи, кръстоса ръце на гърди и произнесе няколко изречения на непознат език, от които Хърбърт различи само думата „аллах“. Ловецът изглежда също не разбра значението на думите, но позата на младежа и изражението на лицето му не можеха да бъдат погрешно изтълкувани: той молеше за милост.

– Stambo – възкликна ловецът, който се наведе и погледна гърдите на беглеца, на които бяха дълбоко отпечатани буквите „J.J.“^{12c} – С тая татуировка на кожата не ми е чудно, че си избягал от господаря си. Сиромашът! Те са го татуирали още по-жестоко по гърба!

Своите възклицания ловецът каза по-скоро на себе си, отколкото на коленичилиия пред него нещастник, чиято риза той повдигна, за да разгледа гърба му. Кожата беше покрита с червени белези от бич, които се кръстосваха като артериите в анатомически препарат.

Възклицанията на ловеца бяха прекъснати от нови молби от страна на беглеца, казани и този път на непознат език.

Сега жестикулациите означаваха зов за закрила от някакъв враг,

12. J.J. – английски инициали на търговеца на роби Джейкъб Джесурън. Бел.прев.

който го преследва, понеже съчувствените погледи на ловеца бяха спечелили доверието на избягалия роб.

– Ще те гонят, не се съмнявам – рече ловецът. – Добре, да заповядат. Които и да са преследвачите, няма да успеят. Тоя път наградата ще бъде моя, а не тяхна. Клетникът! Противно ми е да го предавам обратно и ако не ме заставяше законът, бих презрял жалката им награда. Аха, ето ги! Идат! Кучета! Да, наистина! Я чуй, лай на копои! Ех, ония проклети ловци на хора от Батабано! Казаха ми, че старият Джесурън ги взел на служба при себе си. Насам, друже, насам!

Ловецът придърпа беглеца над трупа на дивата свиня и го намести между високите като контрафорси корени на памуковото дърво.

– Стой по-близо до ъгъла – продължи тон. – Аз ще пазя фронта. Ето ти пушката. Виждам, че е пълна. Надявам се, че знаеш да си служиш с нея. Не стреляй, докато не си сигурен, че ще улучиш. Налага се да се борим с пушка и с нож, за да се спасим от тия испански песове, които не ще направят разлика между тебе и мене. Пък и самите испанци не си поплюват. Стамбо! Ей ги!

Ловецът не бе изрекъл проклятието, когато две едри кучета изскочиха из храстите откъм противоположния край на полянката. Те въртяха възбудено опашки и душеха следите на беглеца. Червеният цвят на муцуните им показваше, че са ги поили с кръв, която, след като бе засъхнала, имаше тъмна краска и открояваше по-ярко белите им, прилични на глигански бивни зъби.

Копоите бяха от кръстосана порода: полухрът и полумастиф, но когато преследваха прясна диря, гонеха като чисто кръвни ловни кучета. Следите от стъпките на бития роб бяха съвсем свежи и само миг след като се показаха на полянката, песовете се насочиха към памуковото дърво, в чиито корени се бяха приютили беглецът и неговият покровител.

Кучетата нямаха инстинкт за самосъхранение, а единствено инстинкт за преследване и унищожение. Без да престанат да лаят или да скимтят, без да намалят скоростта, те припнаха напред, засилиха се и се хвърлиха върху жертвите си.

Първият пес се надяна сам на голото мачете на жълтия ловец и се строполи на земята с предсмъртно хриптене.

Другото куче, скачайки върху беглеца, получи съдържанието на пушката. При все че тя беше заредена само с дребни сачми за пернат лов, от това близко разстояние изстрелът имаше силата на куршум и повали копоя безжизнен до другаря му.

Глава XXXII

НЕПРИЕТО СРАЖЕНИЕ

Седналият на клона на дървото наблюдател почна да си мисли, че сънува. За някакви си двайсетина кратки минути той видя много повече вълнуващи събития, отколкото би могъл да види за двайсет години в родината си. И все пак завършекът на драмата още не беше настъпил. Жестикулациите на беглеца и думите на неговия покровител дадоха възможност на Хърбърт да разбере, че следва ново действие; позицията пък, която двамата заеха, подсказваше, че това действие ще се разиграе на същата сцена, без да се сменят декорите.

Засега младият англичанин нямаше особени основания, които да го заставят да напусне положението си на зрител и да се превърне в действащо лице в тази западноиндийска драма. Че жълтият ловец уби един глиган и залови един избягал роб, а след това защити своя пленник и себе си от двата песа, поваляйки ги мъртви, не беше работа на Хърбърт. Единственото нещо, което засягаше младия англичанин, беше безцеремонната употреба на ловната му пушка, но едва ли е нужно да се поменава, че ако бяха го замолили, той на драго сърце би я заел на беглеца.

Досега обаче нищо не го караше да изостави пълния си неутралитет и той реши да не напуска положението си на бездействие, докато може.

Едва Хърбърт взе това решение, когато на сцената се явиха нови действащи лица. Очевидно както беглецът, така и покровителят му ги очакваха, защото и двамата, след като се отърваха от кучетата, гледаха към гъстака, откъдето бяха изскочили животните.

Новодошлите бяха трима. Единият, който вървеше най-напред и вероятно водеше групата, беше висок мъж с чер на брада, жилетка от червен плюш и високи чизми от конска кожа. Другите двама бяха слаби, жилави хора с ризи и панталони на резки и широкополи палмови шапки, които засенчваха острият испански черти на лицата.

Братият човек беше въоръжен с пушка и пищови, а останалите не носеха огнестрелно оръжие; те държаха в ръка само по един дълъг като рапира нож, чийто калъф висеше на кръста им. И те използваха същата сабя като оная, с която умело си послужи само преди малко жълтият ловец и която се наричаше мачете.

Когато зърнаха картината под дървото, новопристигналите се стъписаха, по лицата им се изписа силна изненада. Мъжете с испански

образ останаха съвсем поразени; негодуванието се смеси със смайването при вида на проснатите на тревата мъртви кучета.

Брадатият мъж, който, както казахме, изглежда беше водач на групата, пръв даде израз на чувствата, които развълнуваха и тримата.

– Как – изкрещя той с пламнало от ярост лице, – как смееш да се бъркаш в нашите работи?

– Caray!¹³ Кой уби кучетата ни? – ревна единият от испанците.

– Demonios!¹⁴ С живота си ще платите! – викна другият испанец и вдигна заплашително своето мачете.

– Е, какво, като убих песовете? – отговори жълтият ловец с хладнокръвие, на което се възхити безмълвно наблюдателят от клоните на дървото. – Какво, като ги убих? Ако не бях ги убил, щяха да ме разкъсат.

– Не – обади се единият от испанците, – нямаше да те докоснат. Caramba!¹⁵ Те са достатъчно обучени, за да не те разкъсат. Кучетата го неха само него. Защо го браниш? Какво се месиш в чужди работи?

– Греша, любезни – отвърна момъкът с чалмоподобната кърпа на главата, усмихвайки се подигравателно. – Не се меса в чужди работи, защото точно това ми е работата: да го запазя, иначе ще пострада джобът ми. Той е мой пленник.

– Твой пленник! – възкликна един от мъжете с озадачен поглед.

– Да, мой пленник и аз имам интерес да не го разкъсат копоите. За главата му ще ми дадат само два фунта награда, а ако го отведе жив, ще ми се заплати двойно повече, и премия отгоре, макар и със съжаление да виждам от инициалите на гърдите му, че премията не ще бъде голяма. Е, какво имате да възразите, господа?

– Ще възразим – разяри се мъжът с черната брада, – че не ни интересуват брътвежите ти. Хич и не искам да зная кой си ти. Досещам се кой ще си, но ще ти кажа направо да не се навираш в нашите работи. Беглецът е роб на Джейкъб Джесурън. Аз съм негов управител. Робът е уловен в Джесуръново землище, тук се простират неговите земи. Беглецът нито е твой пленник, нито ти се полага награда. Предай ни го начаса!

– Caramba – така е, да! – изкрещяха в един глас двамата испанци и в същия миг тримата пристъпиха към беглеца: брадатият управител с пицов в ръка, а двамата му помощници с голи мачетета.

13. Caray (исп.) – проклетие!

14. Demonios (исп.) – дяволи!

15. Caramba (исп.) – по дяволите! Бел.прев.

– Само да посмеете! – закани се ловецът с предизвикателен глас, правейки знак на беглеца, чиято пушка той бе напълнил по-рано, да бъде готов. – Мислете му! Първият, който посегне към него или към мене, го чака смърт. Вие сте трима, ние двама, и то единият полумъртъв от нечовешкия побой.

– Трима срещу двама! Не е честно! – намеси се младият англичанин, като се спусна от клона и застана на страната на по-слабите. – Сега силите са равни – добави той, извади изпод дрехата си пищов и го насочи към управителя с намерение да стреля, ако брататият мъж продължи настъплението.

Това присъединяване към сражаващите се противници – еднакво неочаквано и за двете страни – предизвика общо смайване.

Но когато се видя на коя страна застана Хърбърт, други вълнения отстъпиха място на изненадата. Едната страна го посрещна с погледи на благодарност, а другата – с нескривана враждебност.

Намесата на младия англичанин, не само изравни числото на противниците, но почти уравни силите на двете групи и принуди, кое го не бе рядкост в подобни случаи, брататият управител и двамата му помощници да се откажат от сражението внезапно изоставени от нападателния си устрем. Почнаха се преговори.

– *Кой* сте вие? – запита водачът на преследвачите грубо. – Кой е, искам да зная, тоя бял човек, който се осмелява да нарушава островните закони? Знаете какво наказание ви очаква, и давам ви дума, че ще заплатите за постъпката си.

– Ако съм погазил закона – отговори Хърбърт, – готов съм да отговарям за провинението си. Но най-напред трябва да зная какъв закон съм нарушил и не вие ще бъдете мой *съдник*.

– Помагате на един роб да се укрие.

– Не е вярно – възрази жълтият ловец. – Робът е вече уловен и не може да избяга. Тоя млад благородник, който е толкова непознат за мене, колкото и за вас, сигурен съм, не подпомага никакъв роб да се укрие.

– Ба – тросна се управителят, – не искам и да зная какво дърдорих. Ти нямаш право да го улавяш и не можеш да се бъркаш в нашите работи. Ние бяхме открили дирята на беглеца с кучетата и щяхме да го уловим и без тебе. Нам се пада наградата и ти казвам още веднъж да ни го предадеш.

– Хайде де! – подигра се жълтият ловец.

– Искам го – поде брататият мъж, правейки се, че не е забелязал подбива – в името на Джейкъб Джесурън, чийто управител съм аз, както

вече обясних.

– Даже и лично Джейкъб Джесурън да сте, пак няма да го предам – отвърна ловецът студено, без гласът му да издава желание за самохвалство.

– Значи отказваш да го предадеш? – рече управителят, като че питаше за последен път.

– Да – беше решителният отговор.

– Достатъчно! Ще се разкайваш за това. А вие – продължи пратеникът на Джесурън, обръщайки се към Хърбърт – ще отговаряте пред съдията за участието си в тая история. Само за Ямайка сте вие! Неколцина като вас и добре ще се подредим с негрите! Не се тревожете, ще се срещнем пак.

– Не държа – възрази младият англичанин. – Досега – продължи той язвително – не бях срещал по-неприятна физиономия от вашата и не ще изпитам никакво удоволствие да ви се любувам още веднъж.

– Проклятие! – изръмжа управителят. – Ще се разкайвате за тая обида, преди да е минал и месец. Жив да не остана, ако не се разплатя с вас.

С тази закана негодникът обърна гръб и тръгна сърдит.

– *Cosita!*¹⁶ – възкликна единият от испанците, които избързаха да последват водача си. – Хубавите ни кучета! Ах, *demonio*, скъпо ще ни платиш за тях. Двеста песи за всяко едно, ни меден петак по-малко.

– Ни меден петак по-малко! – отвърна жълтият ловец с насмешлив глас. – Видяхте ли се колко пари струват? Само се хвалите с песовете си, а ей ги къде лежат. *Vaya!*¹⁷, приятели, връщайте се в родината си и там ловете негри бегълци! Тук тоя дивеч ще го оставите за ония, които знаят как да го ловят – за мароните.

Хърбърт забеляза, че когато ловецът произнесе последната дума, той се изпъчи гордо и погледна презрително испанските ловци на негри.

Едно яростно сагау, изскочило едновременно от устата на двамата, беше единственият отговор на испанците, които, обръщайки гръб на памуковото дърво, догониха водача си през полянката.

След някой миг и друг тримата преследвачи се шмугнаха в шубрака и се загубиха от погледите на англичанина, жълтия ловец и червения беглец.

16. *Cosita* (исп.) – нищожество!

17. *Vaya* (исп.) – хайде! Бел.прев.

Глава XXXIII МАРОНИТЕ

Веднага щом преследвачите изчезнаха, ловецът се обърна към Хърбърт с поглед, пълен с благодарност.

– Думите – каза маронът, като се поклони ниско – съвсем бледо могат да изразят благодарността ми за онова, което сторихте. Но ако сърцатият бял благородник, който изложи на опасност живота си заради една цветна отрепка, благоволи да ми каже името си, то не ще бъде забравен от марона Кюбина.

– Марона Кюбина!

Младият англичанин, изненадан от особеността на името и титлата, както вече го бе изненадал външният вид и държането на момъка, който уби глигана, повтори последните му слова машинално, без да влага някакво съдържание в тях.

– Да, така се наричам.

Отговорът не помогна много на Хърбърт да разбере чудноватото название, но той беше достатъчно добре възпитан, за да не поиска обяснения.

– Прощавайте, че не отвърнах направо на въпроса ви. Аз съм англичанин и се казвам Воуан – Хърбърт Воуан.

– Ако се съди по името, допускам, че имате роднини на острова. Собственикът на Гостоприемната планина...

– Той ми е чичо.

– Е тогава, онова, което може да направи за вас един беден ловец марон, ще е твърде малко. Все пак аз ви благодаря и ако... Но – прекъсна маронът и смени тона си, като че се поддаде на някакво любопитство, – ще ми позволите ли да запитам защо сте толкова рано на крак? Няма и десет минути, откак слънцето се извиси над върховете на дърветата, а Гостоприемната планина е на три мили оттук. Трябва да сте вървели по тъмно... не е леко из тия гъсти гори.

– Тук прекарах нощта – рече англичанинът с усмивка. – Леглото ми беше там, където сега лежи глиганът.

– Тогава пушката е ваша, а не негова?

Ловецът направи въпросителен знак с глава към беглеца, който, застанал на няколко крачки, се бе прехласнал в двамата си спасители, с поглед, пълен с благодарност и едновременно с боязън.

– Да, пушката е моя. Радвам се много, че оръжието не беше празно и позволи на този нещастник да се спаси от свирепото животно, което инак щеше да го разкъса. Колкото и да е изтощен, бедният, добре се справи. Какво представлява той всъщност и защо го преследват?

– Ах, г. Воуан, от тия ви въпроси е лесно да се заключи, че сте чужденец. Мисля, че мога лесно да ви дам отговор, макар никога да не съм виждал този младеж. Отговорите са написани на кожата му със знаци, които не изискват голяма ученост, за да се разчетат. Тия букви на гърдите показват, че той е роб – роб на J.J.: Джейкъб Джесурън. Ще извинявате, ако не ви кажа мнението си за господаря му, защото той е мирови съдия в околията и е приятел на чичо ви кустоса.

– Какво ви сториха, приятелю? – обърна се Хърбърт към беглеца, защото живо съчувствие го направи нетърпелив.

Окървавеното същество, като забеляза, че го питат, почна да разказва нещо надълго, но на език непознат и за ловеца, и за Хърбърт. Последният можа да различи само две думи, които не бе чувал никога по-рано – фулах и аллах – и двете се повтаряха често в говора на беглеца.

– Няма смисъл да го разпитвате, г. Воуан. Подобно на вас и той е чужденец, при все че, както виждате, вече е запознат с начина, по който тук се отнасят с робите. Тази дамба върху гърдите е съвсем прясна, ако се съди по възпалената кожа около инициалите. Изглежда, че току-що са го разтоварили от кораба, пристигнал от Африка. Колкото пък до отпечатъците по гърба му, те са оставени от една играчка, в която белите плантатори и техните управители из тъдявашните краища са просто влюбени – бича. Те са били с гърбач нещастника и, stambo, кожата са му одрали!

При тази забележка маронът повдигна окървавената риза и оголи жестоко набраздения гръб на роба. Гледката беше потресна. Хърбърт не можа да я понесе и начаса отвърна очи встрани.

– Току-що пристигнал от Африка, казвате? Че той няма черти на негр!

– Що се отнася до чертите, това е без значение. Има много африкански племена, които нямат негърски черти. Видът му издава, че е фулах. Чух го да употребява тая дума, когато говореше.

– Йой, фулах, фулах! – повтори злочестият момък, когато чу да се произнася името на народа му, после почна отново да обяснява нещо на същия език, като ръкомахаше възбудено.

– Бих желал да разбирам говора му – прошепна ловецът. – Зная, че е фулах. Има причини, които ме карат да се интересувам от него и може

би само заради това бих...

Маронът, който сякаш говореше сам на себе си, замълча и продължи монолога си негласно. Подир кратка пауза той довърши мисълта си:

– Стамбо, как ми се ще да не го връщам на господаря му!

– Нима сте длъжни?

– Да, ние, мароните сме обвързани с една спогодба, която ни застава да предаваме всички избягали роби, които заловим. Когато не го сторим, тоест когато стане известно... но тия мръсници при стария Джесурън знаят, че съм уловил беглеца...

– Ще получите награда, казахте?

– Да. Те ще се опитат да не ми я дадат, но наградата не ме изкушава сега. Има нещо у тоя младеж... Честно слово, прилича й, негли е неин брат!

Последните думи се изтръгнаха неволно и приличаха на монолог.

– Прилича й! На кого прилича? – запита Хърбърт с озадачен поглед.

– Прощавайте! – измънка ловецът. – Направи ми впечатление известна прилика между тоя несретник и една позната, но г. Воуан – оживи се маронът, сякаш за да смени темата на разговора, – вие не ми обясните какво ви накара да нощувате в гората? Навярно бяхте на лов и загубихте пътя?

– Наистина загубих пътя, ала не точно защото ходих на лов.

– Може би туй е закуската ви? – и ловецът посочи няколко късчета зеле, които се търкаляха още по земята.

– Вечерях и закусих с палмовото зеле. Бях се покатерил на дървото за вода, когато дойде глиганът да си хрупне от зелевите останки.

Маронът се усмихна, защото сега му се изясниха някои обстоятелства, които го бяха подвели преди.

– Добре тогава – каза той, – ако не бързате да се върнете веднага в Гостоприемната планина и ако ми дадете пет минутки на разположение, мога да ви предложа нещо по-вкусно от суровото зеле.

– Не бързам особено за Гостоприемната планина. Дори... едва ли изобщо ще се върна там.

Тези слова и начинът, по който бяха произнесени, не убягнаха на умния марон.

„Има нещо странно в историята на тоя момък – рече си той, но бе достатъчно внимателен, за да не иска обяснения. – Не ми влиза в работата най-после!“

Сетне той се обърна към англичанина и го покани гласно:

– Бихте ли приели, г. Воуан, ако ви предложи една горска закуска, която ще ви приготвя сам.

– С удоволствие – съгласи се Хърбърт.

Ловецът вдигна извития рог, който висеше под лявата му ръка, постави тесния край на устата си и засвири с продължително тремоло.

Зовът на рога още не бе заглъхнал, когато от гората десетина подобни звука му отговориха. Те така приличаха на гласа на ловния рог на марона и така се сливаха помежду си, че на Хърбърт те се сториха като ехо на първия зов.

– Ще имаме дружина и хранителни припаси – поясни ловецът, като върна рога на мястото му. – Хе, пристигат вече – добави той. – Четата се събира. Знаех, че не е надалече. Виждате ли, ония лешояди нямаше лесно да ми излязат наглава, защото моите соколи бяха съвсем наблизно. Но въпреки това аз ви дължа много, г. Воуан. Не намирах за нужно да призовавам хората си. Знаех си, че ония страхливци само се перчат. Ето ги, идат.

– Кои?

– Мароните.

Младият англичанин чу да шумолят храстите отвъд полянката и след малко из листака изскочиха десетина въоръжени мъже, които забързаха към памуковото дърво.

Глава XXXIV ГОРСКА ЗАКУСКА

Хърбърт се загледа с любопитство в приближаващите се хора. Те бяха около дузина, всички или почти всички – черни, само един или двама имаха по-светъл цвят на кожата. Ни един не беше хилав или недъгав. Напротив, всички се отличаваха със стройност, яки мишци, кожа, от която лъхаше здраве, и светещи очи, в които се отразяваше решителният блясък на вродено чувство за свобода и независимост.

Тяхното гордо, открито държане и напетата им смела стъпка затвърди у младия англичанин мисълта, че тия чернокожи не са никакви роби. Нямаше нищо робско ни в погледите, ни в движенията им. И ако не беше цветът на кожата, никога не би му минало през ума да свързва тези хора с представата за робство. Както бяха въоръжени с дълги ножове и пушки, някои и със здрави копия, тези мъже не можеха да бъдат роби. Снаряжението им също сочеше, че са ловци, и когато се наложи, воини. Всички носеха рогове и чанти, закачени на рамената. Всеки беше снабден с обвита в мрежа катуна за вода като оная на жълтия ловец, която вече описахте.

Снаряжението на неколцина беше малко по-различно и представляваше малък кош от майсторски изплетена ракета или палмови влакна. Кошът бе закрепен на гърба с помощта на колани от същите палмови влакна, които преминаваха през раменете, гърдите и челото, за да се разпредели правилно тежестта. Тия кошове се наричаха „кътейку“ и представляваха „складът за провизии“ или за други припаси, необходими на четата при броденето ѝ из дивите гори.

Що се отнася до облеклото на черните ловци, то изглеждаше чудновато и живописно. Не се срещаха двама души с еднакви дрехи и все пак се чувствуваше една своеобразна прилика, която издаваше, че всички са от една и съща дружина. Повечето бяха увили на главата си като гъжви пъстри кърпи – неколцина бяха предпочели палмовите шапки. Само малцина имаха ризи с ръкави – виждаха се няколко души с къси панталони, а един-двама бяха голи от кръста нагоре и носеха само къси гащета от бяло памучно платно, които оставяха открити голите им бедра. Краката и глезените на всички бяха защитени с цървули, за да се предпазят от каменистите и бодливи планински пътеки. Опинците бяха еднакви у всички и приличаха на плътно прилягащи ботуши от

необработена кожа, без шев и клечки. Червеникавата четина, която покриваше повърхността на кожата, сочеше, че произлиза от дива свиня. Цървулите се приготвяваха от задните глигански бутове, чиято одрана кожа се надяваше прясна и топла на крака. След изсъхване тя прилягаше плътно като еластичен чорап. Един малък разрез с нож беше всичко, което се изискваше за тези готови мокасини, които веднъж обути не се сваляха никога, докато не се прояде подметката и се наложи да се подменят целите опинци. Следователно във всекидневните обязанности на ямайските ловци на диви свине не влизаше свалянето на ботушите.

Аз поменах, че Хърбърт Воуан разглеждаше новодошлите с любопитство и изненада. Няма нищо чудно! Начинът, по който те бяха призовани, ехото на ловджийските рокове, бързата, почти мигновена поява – всичко това представляваше поредица от събития, които приличаха повече на неща, видени на театралната сцена, отколкото в действителност, и ако жълтият ловец беше бял човек, а свитата му – облечена в светлозелени дрехи, младият англичанин би помислил, че е попаднал в Шеруудската гора и пред себе си вижда безстрашния Робин¹⁸, възкръснал с веселата си дружина, извикана на сбор.

Какви можеха да бъдат тия хора? Подобен въпрос си постави Хърбърт Воуан. Чернокожи разбойници? Оръжието и снаряжението им не изключваше възможността да бъдат шайка пладнешки разбойници. „Марони“ ги беше нарекъл жълтият ловец и той бе употребил същото наименование, говорейки и за себе си.

Хърбърт беше чувал често тази дума, срещал я беше в книги и по вестници, но не знаеше точното ѝ значение. Марон: под тази дума обикновено разбираха избягал негър. Ала мъжете пред него не се включваха в това определение. Макар и негри, те нямаха вид на бегълци. Напротив, жълтият ловец току-що доказа, че те самите преследват избягали роби. Следователно те не бяха никакви бегълци.

– Тоя бял благородник не е закусвал още – каза Кюбина, когато хората му го заобиколиха. Я да видим, Куокоу, какво носят момчетата в кошовите.

Негърът, към когото се обърна жълтият ловец, беше черен като смола великан със сериозно и все пак смешно изражение на лицето. Той изглежда беше нещо като лейтенант на четата, нейният черен „Литъл Джон“¹⁹.

18. Робин Худ – герой от английския народен епос; средновековен разбойник и закрилник на сиромасите; той се е подвизавал в Шеруудската гора в средна Англия, където е водил волен живот, напомнящ живота на нашите хайдутни.

– Ето, капитан Кюбина – отговори той, като поздравяваше малко тремаво. – Едно на друго, мисля ще има достатъчно, ако господарят ще има добър апетит и не ще е много придиричлив.

– Какво носите? Я да видя! – прекъсна го Кюбина й почна да проверява съдържанието на кошовете. – Пушен бут от дива свиня – продължи той, опразвайки кошовете. – Добре! Като за начало не е зле, макар че вие, белите господари, не харесвате нашето пушено свинско. Какво друго? Два рака пустинници. Добри са. Аха, нещо по-добро: два горски гълъба и една дива токачка. У кого е кафето и захарта?

– У мене, капитан Кюбина – провикна се един от носачите на кошове и свали товара си на земята, откъдето извади няколко торбички с необходимите продукти за приготвяне на кафето.

– Накладете огън! Бързо! – нареди Кюбина, който беше явно главатар на негърската дружина.

При тази заповед мароните зацъкаха с огниво, събраха набързо сухи листа и съчки и скоро пламна буен огън, в който почнаха да пращят клонките и да се извисяват искри. Над огъня поставиха прът, закрепен на два побити в земята чаталести кола, и над пламъците увиснаха две железни котлета.

С толкова много готвачи всичко тръгна светкавично. Гълъбите и токачките бяха опърлени толкова бързо, колкото може да гори перушината. После негрите ги изчистиха, нарязаха на късове и сложиха в по-големия котел.

Същото се повтори с раците пустинници и няколко парчета от свинския бут. Сега готвачите прибавиха шепа сол, вода, няколко резена райски банани, корени от колокасия, ксантосома и червени чушлета, които те извадиха от кошовете си.

Обхванати от буйните пламъци на разгорелия се огън, котлетата скоро завряха. Лейтенант Куокоу, който навярно беше и главен готвач, след като опитва на няколко пъти гозбата, съобщи, че лютивата яхния е готова.

Занареждаха се най-разнообразни чинии, паници, канчета и гаванки, всички направени от кратуни. Веднага, щом Хърбърт и капитанът получиха най-хубавите късове от вкусното ястие, останалото се разпредели между черните ловци, които, насядали на групи по земята, нападаха яденето с охота, сочеща че и те не са закусвали.

Лютивата яхния не беше единственото ястие. Последваха пържоли

от прясно убитата дива свиня, а в пепелта готвачите изпекоха райски банани и корени от таро, един заместител на хляба, който не бива да се подценява.

Във второто котле, което вреше на огъня, имаше кафе. То бе изпито бавно с кратунките и имаше същия изискан вкус, като че се пие в чашки от най-чист севърски порцелан.

В тази гощавка на открито не бе забравен и плененият беглец. Той получи своя дял наравно с другите, като за него се грижеше състрадателният исполин Куокоу така тронаво, че будеше смях.

Глава XXXV КАПИТАН КЮБИНА

След закуската мароните стегнаха кошовете си и се приготвиха за път.

Те одраха глигана и го нарязаха на удобни за носене късове, които натикаха в кошовете.

Куокоу намаза раните по гърба на беглеца с някакъв мехлем. С ръкомахания обясниха на пленника, че трябва да последва дружината. Вместо да възрази, той грейна от радост. От вниманието, което му оказваха, той заключи, че не може да очаква нещо лошо. Каквито и да бяха намеренията на ловците, техният вожд го беше спасил от врагове, чиято нечовешка безсърдечност беше неизлично отпечатана на кожата му. Той знаеше, че не може да попадне в по-безчувствени ръце от ония, от които бе избягал. Доволен, той виждаше новите си познати в светлината на освободители. Ако той подозираше истинския характер и занятие на мароните, едва ли би се отдал на такива блажени илюзии.

Мароните, от уважение към своя главатар, към когото се отнасяха с покорна почитателност, се оттеглиха на известно разстояние и оставиха капитан Кюбина насаме с английския гост. Последният с пушка на рамо се готвеше да тръгва.

– Вие сте чужденец на острова, нали? – запита ловецът предпазливо. – Предполагам, че не сте живели дълго време у чичо си.

– Не – отвърна Хърбърт. – Не бях виждал чичо си до вчера следобед.

– Стамбо! – възкликна капитанът на мароните с известна изненада, – вие значи току-що сте пристигнали. В такъв случай, г. Воуан – аз затова се осмелих и да ви запитам, – вие едва ли ще успеете да намерите обратния път за Гостоприемната планина. Един от моите хора ще ви придружи.

– Благодаря. Мисля, че ще се оправя и сам.

Хърбърт се поколеба дали да признае, че няма намерение да се връща в Гостоприемната планина.

– Пътеката е много объркана – настоя ловецът, – макар и да е достатъчно права за оня, който познава пътя. Не е нужно да отвеждате водача си до голямата къща, въпреки, че г. Воуан, знаейки, не забранява на нашите хора да влизат в земите му като някои други плантатори. Вие

можете да освободите човека, щом се покаже плантацията. Без водач, опасявам се, не ще налучкате пътеката.

– Да си кажа истината, капитан Кюбина – рече младият англичанин, без да се грижи какво впечатление могат да произведат думите му на марона, – аз не държа да намеря пътеката, за която говорите. Аз не отивам в тая посока.

– Не отивате към Гостоприемната планина?

– Не.

Ловецът замълча; по лицето му се изписа озадаченост. „Едва пристигнал вчера – цялата нощ навън в гората, – не желае да се върне назад: има нещо нередно тук!“ Такива мисли бързо минаха през главата на Кюбина. Той беше вече забелязал разсеяния и мрачен вид на чужденеца. На какво можеше да се дължи това? И защо беше закачена светлата панделка на петелката на редингота му?

Капитанът на мароните беше на такава възраст и тъкмо по това време и в такова душевно състояние, че обръщаше внимание на подробности, издаващи някои нежни чувства. А както синята панделка, така и замисленото изражение имаха подобно значение. Ловецът беше донякъде запознат с белите обитатели на Гостоприемната планина и по-добре навярно с нейните цветнокожи жители. Не се ли дължеше на някакво семейно недоразумение странното поведение на младия англичанин?

Маронът мислено сам отговори на въпросите си със заключение, че вероятно нещо подобно се е случило.

А може би капитан Кюбина не правеше само предположения? Той навярно бе дочул вече някоя от сплетните в плантацията, защото едва ли електрическият ток се движеше по-бързо от новините в негърското поселище. Но дори и да имаше някакви подозрения относно действителното положение на своя горски гост, ловецът беше достатъчно внимателен, за да ги не издаде. Напротив, той отмина сгодата, която му се представи с двусмисления отговор на Хърбърт, и каза просто:

– Дори и да отивате другаде, пак ще имате нужда от водач. Тая полянка е обкръжена от непроходима гъста гора. Не се вижда никаква пътека, която да ви отведе на прав път.

– Много сте любезен – отговори англичанинът, трогнат от цветнокожия си домакин. – Искам да отида в Монтего Бей и ако някой от хората ви пожелае да ме придружи до главния път, ще се чувствавам много задължен. Но съжалявам, че за безпокойството му ще мога да го възнаградя само с гола благодарност, защото, да си призная, обстоятелствата тъкмо сега не ми позволяват да сторя нещо повече.

– Господин Воуан – рече маронът, усмихвайки се приветливо, – ако не бяхте чужденец за нас и за нашите нрави бих се засегнал. Вие изглежда забравяте, че само преди час се изложихте на дулата на пищовите, за да защитите живота на един марон – един жалък, отритнат мулат от планините. Но не ви се сърдя. Вие не ме познавате...

– Прощавайте, капитан Кюбина. Уверявам ви...

– Да не говорим повече по този въпрос! Цена английското ви сърце, още неразвратено от предразсъдъците за касти и цвят на кожата. Дано то си остане задълго чисто. Не зная дали ще се срещнем още веднъж, но помнете, че там горе, в сините планини – и ловецът показва към ясночервеното очертание на планинския хребет, който се открояваше точно над върховете на дърветата, – там горе живее един човек, цветнокож наистина, чието сърце е толкова искрено признателно, колкото би могло да бъде и сърцето на най-белия благородник И ако пожелаете да удостоите с посещението си този човек, под скромния му покрив ще намерите добър приятел и радушен прием.

– Благодаря – отвърна младият англичанин, развълнуван до сълзи от непринудената проява на приятелство от страна на марона. – Може би ще се възползувам от гостоприемната покана. Довиждане!

– На добър път! – рече мулатът и стисна мъжки подадената от Хърбърт ръка.

– Куокоу – обърна се капитан Кюбина, към своя лейтенант, – заведи този млад господар до шосето, което води за града. На добър час, г. Воуан. Всичко най-хубаво!

Не без съжаление младият англичанин се раздели с новия си приятел. Дълго време Хърбърт вървя подир Куокоу, без да престане да размишлява върху обстоятелствата, които го доведоха до това неочаквано запознанство.

Глава XXXVI ВОДАЧЪТ КУОКОУ

Куокоу беше мълчалив по природа и не се опита да прекъсне раз-мислите на Хърбърт, преди да бяха изминали повече от миля. След това обаче един въпрос, кой го занимаваше ума на водача, го накара да спре и да заговори.

– Оттук два пътя, господарю. Можем да минаваме и по двата. Път вдясно най-къс и най-добър.

– Тогава да уловим него.

– Не. Има причини.

– Какво! Да не минаваме ли по него?

– Мда – отвърна провлечено и замислено негърът.

– Защо, драги?

– Виждате ли покрив на къща, точно над върхове на пъпешови дървета?

– Да, е та какво?

– Там чифлик.

– Какъв чифлик?

– Там къща на евреин Джесурън.

– Че какво от това?

– Хе, господарю, какво от това! Ако ще вземаме десен път, ще минаваме покрай Еврейска къща. Негови хора ще виждат нас сигурно. Тоя лешояд мирови съдия, ще има да берем яд.

– Аха, заради беглеца, нали? Вашият капитан каза, че той е на някой си Джесурън.

– Толкова за кучета, колкото и за човек. Капитан Кюбина прав да иска беглец за пленник, но испански гарвани ще правят истории за кучета. Ще казват наш капитан убива тях от яд, защо иска испанци да се махат оттук. Всички знаят ние планинци не обичаме такива, дето Ще бъркат наша работа.

– Добре, ама нито вие, нито аз убихме кучетата.

– Хе, господарю, все едно. Вие помагате. Ваша пушка убива куче. Вие пречите на лешояди да уловят плячка.

– За онуй, което съм извършил, не се страхувам да отговарям пред съдията, бил той г. Джесурън или кой да е друг – заяви младият англичанин, чувствавайки, че е постъпил правилно, като се е намесил в

свадата.

– Не ще да очакваме много справедливост от съдия, какъвто Джесурън. Ако ще слушате мой съвет, да не навираме нас в ръце на съдия. Така ще правим и ще хващаме път вляво.

– Ще се отклоним ли много? – запита Хърбърт, без да се тревожи кой знае колко от доводите, изтъкнати от спътника му.

– Не нещо особено – отвърна Куокоу, при все че не каза пълната истина, защото пътеката, прел която предлагаше да минат, беше всъщност много по-дълга от онази, която водеше покрай Джесуръновата къща.

Без повече обяснения водачът сви по пътеката, която се отклоняваше вляво, и все така безмълвен, както преди, тръгна, следван от чужденеца. Пътеката, по която вървяха, минаваше през гората. На места преминаването се затрудняваше от бодливите храсти и неравния терен, тъй като пътеката ту се изкачваше стръмно нагоре, ту се спускаше право надолу. Накрая въпреки всичко стигнаха до билото на високия рът и почнаха да се движат из бахарови дъбрави, които бяха по-редки от досегашния гъстак.

От билото на рида Хърбърт видя да изпъква на зеления фон на пейзажа голяма къща. Той веднага позна, че това е господарският дом на Гостоприемната планина. Двамата пътници не отиваха към него, а вървяха в диагонална посока, която щеше да ги отведе на алеята близо до входните порти.

Англичанинът замоли водача си да спре. Момъкът не желаше да излиза на тази алея, от страх да не би да срещнат някого от чичовите му хора – една среща, за която той не искаше да се узнава в голямата къща. Затова той настоя Куокоу да го прекара през някоя пътека по-вдясно, тъй че да излязат на главния път, без да ги видят от Гостоприемната планина.

Негърът се съгласи с нескривана неохота и измърмори нещо относно необходимостта „да се обикаля колкото ще може повече еврейски чифлик“.

Въпреки това той кривна в друго направление и след като се полуха отново из шумаците, най-после се озоваха на главния път, който водеше за Монтего Бей. Хърбърт не би го познал без водача си, защото той бе изминал по този път само разстоянието, водещо до входните врати на Гостоприемната планина, а мястото, където излязоха, се намираще на половин миля по-далеч. За англичанинът щеше да бъде по-добре да беше оставил Куокоу да го води, както той си знае, и да го прекара през

първоначално намислената пътека. Ако беше постъпил така, щеше да стигне до по-близка до града част от пътя и по всяка вероятност щеше да избегне една извънредно неприятна среща.

На главния път Хърбърт нямаше нужда от водач и вече се канеше да се сбoguва с Куокоу, когато от един завои изскочиха ненадейно група конници. Те бяха шест или седем души и язدهа с ускорен ход, като че бяха тръгнали по спешна работа. Щом ги зърна, негърът – бърз като стрела – се мушна а храстите и подкани младия господар да последва примера му. Хърбърт обаче отказа да се скрие и остана наред пътя. Като се убеди, че англичанинът е непреклонен, Куокоу се върна при него и почна шумно да го упреква за неразумността му.

– Не харесва на мен темен вид – дразнеше се маронът, гледайки изпитателно към ездачите. – Може да бъде... – велики Акомпонг! – ето проклет Рейвънър, на Джесурън управител. Сега ще уловят нас. Няма смисъл да крием нас. Те ще хващат нас.

Едва негърът свърши с възклицанията си, и конниците приближиха, като се спряха пред двамата пешеходци.

– Ей го нашият човек – провикна се брататият мъж, който яздеше пръв и когото Хърбърт лесно позна. – За вълка говорим, а той в кошарата. Господин Тарпи, изпълнете дълга си! Да видим тоя господин как ще се оправя пред съдията.

– Арестувани сте! – заяви лицето, към което се обърнаха с името Тарпи. – Аз съм околийският началник. Арестувам ви в името на закона.

– На какво основание? – възмути се англичанинът.

– Господин Рейвънър ще посочи основанието. Тоя въпрос не ме засяга. Дължни сте да се явите пред най-близкия съдия. А най-близкият съдия отгук се пада кустосът Воуан, нали?

Последния въпрос околийският началник отправи не към Хърбърт, а към спътниците си. Макар и прошепнат полугласно той достигна до Хърбъртовите уши. Момъкът не изпита никакво удоволствие, когато чу, че се канят да го върнат обратно у чичо му, когото той така оскърбително предизвика. И при това да го отведат като престъпник при най-унизителни обстоятелства пред очите на прелестната му братовчедка, пред монокъла на спътника му от кораба – перспективата не беше никак примамлива. Хърбърт с облекчение видя как Рейвънър, който навярно имаше известно влияние върху околийския началник и неговия отряд от доброволни пазители на реда, успя да наложи становището си, че най-близкият съдия е знатният господин Джейкъб Джесурън от Щастливата долина.

След кратко разискване по спорния въпрос относно подсъдността твърдението на управителя надделя и всички се съгласиха, че случаят следва да се решава от съдията Джесурън.

Сега Хърбърт и Куокоу бяха формално арестувани в името на краля. Поведоха ги под стража, не без шумни противопоставяния от страна на негъра, който се заканва продължително на околийския началник и на управителя, че някой ден ще се разплаща с тях заради обидата, нанесена на личността на един марон.

Глава XXXVII

ЕДИН ЯМАЙСКИ МИРОВИ СЪДИЯ

Знатният господин Джесурън раздаваше правосъдие на верандата на своето разнебитено жилище, където вече го видяхме да присъства на едно по-различно зрелище. Сега той бе седнал пред покрита със зелена чоха масичка, върху която беше поставена златна кутия за емфие, мастилница, пера и няколко листа хартия. На масата бяха сложени и една-две книги, едната от които беше, както се виждаше от надписа на корицата, „Ямайският сборник от закони“. Тя беше подвързана с черна кожа, цвят – достатъчно символичен за главната материя, която се разглеждаше, защото повечето от четири пети от законите и правилниците, които съдържаше, се отнасяха до чернокожи същества.

Съдията беше облечен официално, както налагаше случаят; той бе сложил най-хубавия си син сюртук с позлатени копчета, бежови плътно прилягащи панталони и високи ботуши. Бялата боброва шапка бе поставена встрани на масата, тъй като светостта на правораздаването повеляваше съдиите да заседават гологлави. При съдията Джесурън това задължение се свеждаше единствено до снемане на шапката. Бялото памучно кепе продължаваше да покрива черепа му, понеже правораздаването в Ямайка не беше чак толкова строго, че да изисква непременно и то да се сваля. С добре нагласени очила на носа, с тясно лице, надуто и важно, знатният господин Джесурън, седнал зад зелената маса, се готвеше да открие заседанието.

Той заседаваше сам, но в случая се водеше само предварително следствие. За да може да се съди един бял престъпник въз основа на тежкото обвинение, под което бе подведен Хърбърт Воуан, се изискваше пълен състав: най-малко трима съдии, и то единият от тях да бъде кустос.

Джесурън имаше само власт да нареди обвиняемият да бъде предварително задържан, докато се образува и разгледа наказателното дело.

Хърбърт бе изправен пред съдийската маса, а стражата – околийският началник и един-двама от доброволния отряд – застана отдире му. Вдясно се яви Рейвънър и зад него двамата испански ловци на хора, но сега без своите неразделни кучета.

Куокоу оставиха на двора без охрана, защото против него всъщност нямаше никакво обвинение.

На съдебното заседание присъствуваше и един друг зрител – дъщерята на съдията. Като при всички важни случаи, прелестната Джудит и сега вземаше участие, но този път не така явно. Тя бе седнала на един прозорец, който гледаше към верандата. Красивото ѝ лице оставаше полузакрито зад мрежестата плетка на завесите. Избраното положение ѝ позволяваше да наблюдава какво става, без тя самата да се излага на погледите на другите. Все пак ликът и не се закриваше и бялото ѝ блестящо чело и тъмните искрящи очи, които пламтяха през прозрачния муслин, изглеждаха още по-примамливи. Държането на еврейката показваше, че тя не възнамерява да остане незабелязана. В отряда, който придружаваше околийския началник, имаше няколко момъка с приятна външност – галантни кавалери, забрани наслуки по пътя и жадни за зрелища. От момента, в който те влязоха в двора, хубавата стопанка на господарския дом беше почти непрекъснато на прозореца.

Но едва когато всички се събраха в галерията, тя седна зад завесата и заразглежда изпитателно момците. Това развлечение не бе траяло дълго, когато по лицето ѝ се изписа промяна. Първоначално очите ѝ се местеха от образ на образ с израз на предизвикателна подигравателност, какъвто еврейката умееше добре да влага в погледа си. Изведнъж обаче той се закова в една точка и високомерната усмивка постепенно отстъпи място на съсредоточеност. Ако се проследеше посоката на очите, можеше да се установи, че погледът на съдийската дъщеря се бе устремил в „задържания под стража“.

Какво означаваше нейният взор? Симпатия към обвиняемия?

Джудит знаеше за какво съдят момъка. Рейвънър беше докладвал на баща ѝ за случилото се и тя беше чула разказа на управителя. Нима благородно състрадание към изпадналия в беда младеж вълнуваш в тоя час гърдите на красавицата и точно съчувствие предизвика внезапната промяна в израза на лицето? Едва ли нейната душа беше способна за подобно чувство!

Положително все пак беше, че тя се ръководеше от никакви изключителни подбуди; по време на съдебното заседание тя престана да наднича скритом зад завесата, а дръпна настрани пердето и впери настойчиво поглед в чужденеца, без да се интересува какво впечатление ще направи с поведението си. Баща ѝ, който седеше с гръб към нея, не виждаше нищо, ала другите не можеха да не забележат държанието ѝ; Рейвънър изпита изглежда неприятно чувство.

Младият англичанин, макар и малко разположен да се спира в момента на каквото и да е, несвързано пряко със собственото му обръкано

положение, не можеше да не обърне внимание на чаровния образ, който се изпречи пред взора му, нито да не забележи съсредоточеността, с която го гледаха моминските очи.

Нима старецът, пред когото го бяха изправили да го съдят, беше баща на прелестното създание на прозореца? Такъв беше ходът на Хърбъртовите мисли, когато въпросително гледаше двата лика. Ако двамата бяха действително баща и дъщеря, враждебният вид на бащата беше в изненадващо противоречие с нежните, приветливи погледи, които дъщерята отправяше към момъка. Младият англичанин не можа да се въздържа да не направи тази съпоставка.

Управителят надълго описа пред съда случилото се и формулира обвинението си. Когато той свърши, дадоха думата на подсъдимия.

– Млади шовеше – обърна се съдията, – шухте какво говори тоя жвидетел против ваш? Какво ще кажете за жвое оправдание? И най-напред как ви е името?

– Хърбърт Воуан.

Джесурън нагласи очилата си и изгледа обвиняемия изненадано. Присъстващите – флегматичният околийски началник и всички останали – трепнаха, поразтревожени. Куокоу, чиято исполинска снага стърчеше над оградата в дъното, възкликна гласно от задоволство, когато чу името на младия човек, което той не знаеше досега – едно всемогъщо име в целия окръг, защото го носеше и властният кустос.

Имаше едно лице, у което името предизвика сякаш не само чиста изненада. В тъмните очи на еврейката заиграха гневни пламъци, когато тя чу то да се произнася, и погледът на симпатия угасна начаса. Явно – самото име ѝ беше ненавистно.

– Хърбърт Вожан? – повтори съдията. – Да не би да ще роднина на гошпозин Вожан от Гощоприемната планина?

– Негов племенник – последва кратък отговор.

– Ах, негов племенник! Гошпозиди! Ищина ли?

Съобщението произведе очевидно неочакван смут в духа на еврейна. От малкото, което беше известно за тайната му омраза към съседа му от Гостоприемната планина, Рейвънър знаеше нещо повече за тая вражда, – можеше да се очаква, че разкриването на родство между подсъдимия и кустоса ще изпълни с луда радост сърцето на Джесурън. Да съди един близък сродник на Лофтъс Воуан, и то за такова тежко престъпление, беше гордост за търговеца на роби, който бе получавал неведнъж оскърбления от страна на високомерния господар на Гостоприемната планина. Какъв чудесен реванш!

Държането на съдията, когато научи кой стои пред него, показваше със сигурност, че такива мисли минават през главата му. Евреинът потри костеливите си ръце, смръкна емфие от табакерата, усмихна се радостно зад очилата, които оправи още веднъж на острата гърбица на носа, и сетне остана известно време усмихнат, но безмълвен и замислен, като че обсъждаше как да постъпи.

После той вдигна очи и отново разгледа обвиняемия.

– Гошподи! Никога не съм шувал, ше г. Вожан има племенник! От Англия ли ще, млади шовеше? Има ли шишо ви други племенници в Англия?

– Не, доколкото зная – отговори Хърбърт откровено. – Мисля, че аз съм единственият му подобен сродник, в Англия поне.

Отговорът разкри един важен факт: младият човек не беше много добре запознат със семейните работи на своя колониален сродник. Лукавият евреин не пропусна да забележи тази непълнота в познанията на племенника.

– Откога ще в Жамайка? – запита съдията, сякаш се мъчеше да се добере до обяснението на някакъв въпрос, който го затруднява.

– От една нощ и част от два дни – всичко на всичко около шестнайсет часа – отвърна англичанинът старателно и точно.

– Гошподи – възкликна отново Джесурън, – само шежнайсет шаса? Шудно ми е, ше не ще у шишо си. Бяхте ли там?

– Да – рече Хърбърт нехайно.

– Дойдохте да живеете в Гощоприемната планина, предполагам?

Момъкът не отговори на запитването.

– Там шиахте миналата нощ, предполагам? Прощавайте, млади шовеше, ше ви пощавям въпроса, но като съдия...

– Ще ви кажа, ваша милост – съгласи се подсъдимият, влагайки подчертана ирония в обръщението. – Там не спях миналата нощ.

– Къде шпахте?

– В гората – заяви обвиняемият.

– Мойзей! – удиви се съдията евреин и вдигна очила та си, за да изрази учудване. – В гората, кажвате!

– Да, в гората – потвърди момъкът. – Под едно дърво, и то много добре спях, струва ми се – добави шеговито той.

– И шишо ви не жнае това?

– Предполагам, че чичо ми нищо не знае и че малко се интересува от това – отвърна Хърбърт с безгрижно безразличие.

Нескриваната горчивина на последните думи и тонът, с който те

бяха казани, не избягнаха от острата наблюдателност на Джесурън. В ума му бе изникнало едно подозрение, че има нещо нередно във връзката между племенника и чичото. Отговорите на момъка и естеството на работите на неговия чичо позволиха на евреина да отгатне истината. В неговите хлътнали очи светна тайна радост, когато чу последните слова на младия англичанин. Изведнъж той прекъсна разпита на подсъдимия и направи знак на Рейвънър и на околийския началник. Когато служебните лица се приближиха, тримата почнаха да си шушукат тихо, без Хърбърт или другите присъстващи да могат да доловят за какво разговарят те. Резултатът от съвещанието, беше обаче толкова приятен, колкото и неочакван за обвиняемия. Когато Джесурън отново отпрати думата към подсъдимия, настъпи поразителна промяна в обноските на евреина: вместо суровия съдия заговори един хрисим, усмихнат и едва ли не раболепен човек, с вида на приятелски настроен покровител.

– Гошподин Вожан – стана той и подаде дружелюбно ръка на младежа, – прощавайте за грубите обношки от щрана на тия хора. Голямо прещъпление е у наш да се подпомага на един избягал роб да се укрие. Но понеже току-шо ще прищигнали, не може да се ошаква, ще ще жнаете нашите закони, затова законът е мек при първо нарушение. Ожвен това в тоя жлушай беглецът, който е един от моите роби, не се е укрил. Той е в ръцете на мароните и шкоро ще бъде върнат. Наказанието, което ви налагам – и аж нащоявам то да се ижпълни, – е да заповядайте на обед ж мене. Мижня, ще това наказание е доштатъшно. Гошподин Рейвънър – добави съдията, обръщайки се към управителя си и сочейки същевременно Куокоу, – отведете тоя приятел и го нагощете добре. – А сега, гошподин Вожан, моля заповядайте в къщи и пожволете ми да ви предчавя дъщеря ми Жудит.

Би било противно на всяка човешка природа, ако Хърбърт Воуан не би се почувствувал щастлив от благоприятния обрат, който взеха работите му. Задоволството навярно се подсилваше, и от мисълта за предстоящото запознанство. Защото никоий мъж, колкото и студен да е по природа, не би могъл да гледа милите очи, които толкова време го бяха прострелвали от прозореца, без да изпита желание да срещне по-отблизо хубавицата.

Сърдитият поглед у Джудит беше изчезнал. Той отдавна се беше изгубил, много преди да приключи съдебното заседание. Когато младият англичанин, отзовавайки се на поканата на доскорошния си съдник, премина през верандата, прелестният образ се оттегли от прозореца и сладка, пленителна усмивка заля лицето на красавицата.

Глава XXXVIII НЕОЧАКВАН ПОКРОВИТЕЛ

Главата с премеждията, която отведе Хърбърт Воуан в чифлика на Джейкъб Джесурън, достигна следователно до една съвсем неочаквана развръзка.

Но краят още не беше дошъл. Предстояха нови събития – още много събития. Ние видяхме как подсъдимият стана гост на съдията, защото последният го осъди да се храни с него. Младият англичанин никак не намери наказанието за строго, както домакинът между другото бе предсказал. Напротив, момъкът се озова пред една далече по-разкошна софра от оная, на която бе свикнал в къщи, и не много по-скромна от трапезата, която би могла да му се предложи в Гостоприемната планина.

Обедът бе истинско щастие за Хърбърт, при все че той не беше рядкост за масата на Джейкъб Джесурън. Този западноиндийски плантатор беше алчен скъперник, а и малко нехаен към външния си вид, както можеше да се заключи по извехтелите му дрехи, но и той изпитваше слабост към разкоша, макар и с по-малко парадност, и обичаше не по-малко от собственика на Гостоприемната планина да си по-хапва и попийва добре.

В своето домакинство той отделяше внимание и на външната украса. Жилището му беше приветливо, прислугата многобройна и добре стегната, особено през последните години, откакто бе забогатял и се бе издигнал в обществото.

Хърбърт се нахрани превъзходно и, естествено, остана възхитен от неочакваното гостоприемство, което му оказа съдията евреин, още повече, че то бе напълно противоположно на недостойното посрещане от страна на кръвния му сродник.

Момъкът допусна, че честта, която му се прави, се дължи на името на чичо му, едно добросъседско чувство от страна на чифликчията към големия плантатор.

„Те са навярно приятели – рече си Хърбърт – и вниманието към мене е израз на дружбата им.“

Това предположение не само не достави наслада на младежа, но го изпълни с огорчение. Той се почувствува в неловко положение: оказваха му гостоприемство не заради него лично, а заради одного, който го оскърби и когото Хърбърт считаше за свой враг, макар и да му беше

роднина. Ако това хрумване го беше споходило по-рано, той щеше да отклони поканата, дори с риск да обиди съдията. Но нещата се развиха така бързо, че момъкът не се и сети за деликатното положение, в което щеше да изпадне спрямо чичо си. Сега Хърбърт размисли и изпита голямо неудобство. Чичо му щеше без съмнение да узнае за случилото се и можеше да го обвини, че използва името му. При тази мисъл Хърбърт бе обхванат от неприятно чувство. Той едва ли би се безпокоил много, ако само чичо му се научеше за сегашното му лъжливо положение. Но и други щяха да научат. При краткото си и изпълнено с тревоги посещение в Гостоприемната планина младежът се запозна е една девойка, споменът за която щеше навярно да упражнява дълго време влияние върху мислите му, макар и в момента да му се усмихваха примамливо не помалко сочни устни и блестящи очи от нейните. Споменът за братовчедката Кейт беше съвсем пресен; Хърбърт си представяше как звънти в ушите му нейният топъл и сладък глас, как около него витае като сияние лъчезарният момински образ. Свидните спомени поддържаха героичното в характера му и го караха да се мъчи да запази доброто мнение, което тя си бе съставила за него.

Повлиян от тези съображения, младият англичанин реши да свали маската, която обстоятелствата бяха надянали за кратко време на лицето му, и да разкрие истинските отношения между високомерния си чичо и него самия.

Чак когато обедът привърши и дъщерята на домакина се оттегли с усмивка от масата. Хърбърт можа да снесе товара от плещите си. Насърчен малко и от виното, той направи пълна изповед върху зиналата пропаст между господаря на Гостоприемната планина и себе си. Кой знае дали защото изпитото вино го беше замаяло леко, той не забеляза неудоволствие у своя слушател при разказа за крамолата. Не направиха ли неговите думи неприятно впечатление? Хърбърт поне не съзря подобно нещо. Напротив, ако младият човек беше по-проницателен, щеше да открие обратното въздействие: зад зелените очила щеше да прозре как тъмните израилтянски очи искрят от злобна радост при разкритието, което племенникът направи.

Макар и момъкът да не забеляза тези подробности, той все пак си даде сметка, че изповедта не му навреди много в очите на домакина. Евреинът продължи да бъде не по-малко любезен отпреди, дори бе още по-щедър в проявите си ла гостоприемство. И преди да беше се изминал час, бездомният скитник откри в своя еврейски домакин – в своя съдия, който само преди малко го съдеше за тежко престъпление, един

благоразположен приятел, както и намери работодател и покровител. Младият англичанин можа да се убеди в горното от разговора, който се поде, и от последиците от този разговор.

– Съжالياвам ижвънредно много, млади гошпoдин Вoжан – каза еврейнът след известно време, когато изненадата му от Хърбъртовите разкрития попремина – ижвънредно съжالياвам, като шувам, ше вие и шишо ви ще се шкарали. Да се надяваме, ше вшишко ще се оправи, и тъй като аш шъм шкромен приятел на г. Вoжан, може би ще мога да направя нещишко, за да се ижглади тая малка жръдня. Не въжнамерявате ли да се връщате в Гошoприемната планина?

– Никога. След онова, което се случи, никога!

– Не бива да бъдете много отмъщителен. Гошпoдин Вoжан е горделив шoвек и трябва да прижня, ше той е поштъпил жле, много жле, но вше пак ви е шишо.

– Той не се държа като такъв.

– Вярно, много вярно. Тоя ищъншен шужденец, за когото говорите, не може вше пак да щане пришина гошпoдин Вoжан да ижгони собщвения си племенник. Съжالياвам, безкрайно съжالياвам. Но, гошпoдин Хърбърт – продължи чифликчията, запитвайки госта си с явен интерес, – какво въжнамерявате да правите сега? Предполагам, ше имате собщвени пари?

– За съжаление, господин Джесурън, не.

– Никакви пари!

– Ни шилинг – потвърди Хърбърт с безгрижен смях.

– Лошо. А къде жмятате да отидете, щом не ишкате да се връщате в Гошoприемната планина.

– Къде ли? – рече момъкът, запазвайки шеговития си тон. – Връщаче към пристанището, когато вашият уважаем управител и неговият приятел ме пресрещнаха, за щастие бих казал, защото без тяхната намеса щях по всяка вероятност да мина днес без обед или поне не бих се нахранил така богато.

– Жалък обед, гошпoдин Вoжан. Жалък обед в жравнение ж онова, което може да ви предложи шишо ви. Аш шъм беден, шкромен шoвек в жравнение ш кущоса, но каквото имам, е винаги на ваше ражположение.

– Благодаря – каза Хърбърт. – Не зная как да ви се отплатя за гoштоприемството, господин Джесурън. Нямам право да злоупотребявам повече с него. По слънцето виждам, че е време да тръгвам за града.

При тези думи младият англичанин стана, за да се сбогува.

– Шакайте, шакайте! – извика домакинът и натисна госта си отново

на стола. – Не тая нощ, гошподин Вожан. Не тая нощ! Аж не мога да ви предложа толкова фино легло, каквото бихте намерили в Гощоприемната планина, но мижля, ше мога да ви предложа нещо по-добро от онова, на което ще шпали миналата нощ, ха, ха! Трябва да ни гощувате тая нощ. Жудит ще ви пожвири. Не кажвайте не. Не приемам откаш.

Поканата беше съблазнителна и след нови увещания момъкът я прие. Той се повлия донякъде от обстоятелството, че не се надяваше да намери квартира в града, а може би малко и от желанието да послуша музика.

Разговорът, продължи, поддържан от домакина, който заразитва госта си какво възнамерява да работи в града, какви изгледи има да намери работа и по каква „линия“.

– Не се страхувам много от коя и да е „линия“ – заяви младият човек, отговаряйки едновременно и на двата въпроса с тъжна ирония.

– Нямате ли професия?

– За съжаление не – отвърна Хърбърт. – Баща ми възнамеряваше да ми даде някаква професия, но той почина, преди да завърши образованието си, а в училище, както най-често се случва, ни преподаваха предимно мъртви езици.

– Няма полжа от тях, никаква полжа – забеляза умният евреин.

– Мога да екипирам някой пейзаж – продължи младежът скромно – или да нарисувам поносимо, струва ми се, някой портрет – татко ме учи на това изкуство.

– Ах, гошподин Вожан, и от него няма никаква полжа тук на Жамайка. Ако жнаете как се боядишват къщи или коли, ще шпешелите повеше, отколкото да шполушите приликата на кой да е образ на ощрова. Какво бихте казали, ако ви се предложи книговодителшка длъжност.

– За нещастие не разбирам никак от сметки. Не съм изучавал толкова полезното единично или двойно счетоводство.

– Ха-ха! – засмя се под мустак Джесурън. – Вие ще, дето му викаме в Жамайка, зелен. Трябва да жнаете, ше тук книговодителите не водят никакви книги – ни дневник, ни главна книга. Те даже не топват перото в машило.

– Как да разбирам думите ви, господин Джесурън? Същото твърдение чух вече от другито, но тогава не схванах значението му.

– Сега ще ви обяжня, гошподин Вожан. Тук има един закон, който задължава вшишки гошподари на роби да нажнашават по един бял шовек за вшеки петдесет роби, които имат в щопанството си. Много глупав закон, но закон. Тия бели свръхбройки се наричат книговодители, макар

че, както ви казах, не водят никакви книги. Сега разбрахте ли?

– А какви са задълженията им тогава?

– Зависи от общоиятелствата. Някои надзирават робите, другите вършат това и други работи. Но тошно сега, гошподин Вожан, и аж самият се нуждая от един книговодител. Току-що закупих нова партида роби и не бива да нарушавам закона. Обикновено на моите книговодители плащам петдесет фунта ощровни на година, но, ако вие се съгласите да приемете длъжноща, готов съм да покаша заплатата ви – за хатъра на шишо ви – на сто фунта годишно. И ще бъдете продоволщвуван с всишко ощанало. Какво ще кажете, гошподин Вожан?

Неочакваното предложение накара младия англичанин да се замисли. Но не задълго. Неговото отчаяно, бездомно положение се натрапи твърде настойчиво в съзнанието му и го накара да не се двоуми много.

Сто фунта на година, макар и „островни“, бяха повече, отколкото по всяка вероятност биха му предложили другаде. Те бяха много повече, отколкото очакваше. Срещу тях едва ли трябваше да изпълнява много тежки задължения. Наистина той не знаеше нищо за чифликчията, който искаше да го вземе при себе си на работа. Хърбърт не бе пропуснал да забележи неговата отблъскваща физиономия, но след радушния прием, който му бе оказал този човек, Не можеше да се очаква нещо много лошо от негова страна. Най-после какво значение имаше кой ще бъде господарят? Момъкът нямаше възможност да придирия много чий хляб ще яде. В неговия случай се намеси и едно друго съображение, толкова слабо и смътно, че той почти не си даде сметка за съществуването му, но и то беше една подбуда да се съгласи и може би по-силна от всичко друго. С или без останалите доводи, то го накара да даде положителен отговор.

След кратка съпротива относно условията, които Хърбърт намираще много щедри, той прие длъжността и от тоя миг Щастливата долина стана негов дом.

Глава XXXIX ЗАГОВОРЪТ НА ЕДИН БАЩА

Джейкъб Джесурън никога не проявяваше някаква щедрост, ако не очакваше от нея печалба. Той спадаше към ония сметкаджии, които дават кокошка за кон.

Защо стана той господар и покровител на младия англичанин, един отблъснат скитник, неспособен да му се отплати? На какво се дължаха износните условия, които ни бе предявил, ни заслужил Хърбърт Воуан? – Да си признаем истината: той не беше от тестото на хората, родени да бъдат надзиратели на роби.

Не ще и дума, че евреинът имаше някакъв заден план, но, както по много други въпроси, той прикриваше замислите си. В своя кроеж той посвети едва наполовина дори своята „шкьпа Жудит“, макар и един разговор между бащата и дъщерята да разбуди някои подробности, които и позволиха да го отгатне.

Беседата се поде на утрото след пристигането на момъка в чифлика и се отнасяше главно до начина, по който обитателите на Щастливата долина, и по-специално Джудит, следваше да се отнасят с новия книговодител.

– Проявете към младежа особено внимание, Жудит, милишка! Не пещи усилия да му се понравиш.

– Защо именно към него, татко?

– Хм... Жудит, говори нишко, моля те. Да те не шуе, ще викаш така. Тия млади англишани не са жвикнали ж нашите кръсъци. Имам си ожнования да ишкам да бъдеш любежна ж него.

– Какви? Защото е племенник на Воуан Суетния ли? Тия ли са съображенията ти, равни?

– Казах ти да говориш тихо. Той е в щаята си и може да ни шуе. Една думишка само като тая и може да обърка вшишко.

– Добре, татко. Ще говоря шепнешком, щом искаш. Но какво кроиш? Надявам се, че ще ми кажеш.

– Ще ти го кажа, Жудит. Но не тошно сега. Имам една идея, дъще, велика идея! Ако вшишко потръгне, както трябва, Жудит ще бъде най-богатата жена в Жамайка.

– Нямам нищо против да бъда най-богатата жена в Ямайка с принц за лакей! Кой не би завиждал на Джудит Джесурън, дъщерята на

търговеца на роби?

– Шакай! Една думишка и по тоя въпрос. В негово присъствие трябва да се говори колкото може по-малко за роби. Не трябва да вижда как се бият тук те ж биш, докато жвикне поне. Трябва да кажа на Рейвънър да се въздържа. Жная, ше не един англичанин е напушал жлужбата си само заради това. Той изобщо няма какво да се мота по пасищата. Ще се погрижа за това. Но, шкџпа Жудит, вшишко зависи от тебе главно и жная, ше ти можеш, щига да поишкаш.

– Какво мога, скџпи татко?

– Да накараш тоя момџк да ишка да щои при наш.

Погледџт, с който бащата съпроводи думите си, съдържаше значение, малко по-различно от техния буквален смисъл.

– Добре – съгласи се Джудит, преструвайки се, че ги разбира дословно. – Мисля, че не е много трудно. Ако е толкова беден, колкото твърдиш, той ще бџде щастлив, че е намерил работа и ще се мџчи да я запази.

– Съвшем не е сигурно. Той е горделив младеж. Виж как се е раждалил шџш шишо си беш шилинг в жеба, жлед като наговорил куп неща в лицето на кушоса. Гошподи, какџв глупец! Трябва да внимаваме, Жудит. Трябва да бџдем предпажливи! Ти си тошно девойка за тая работа.

– Защо, татко? Ако те слуша човек как говориш, ше си помисли, че тоя беден англичанин е някой богат плантатор, та трябва да се обкрџжава с внимание, като че се очаква голяма изгода...

– Ехе – възкликна старият евреин, прекџсвайки словата й, – може пџк и да е богат земевладелец. Ще видим, ше...

– Виж, да беше знатният гост на Гостоприемната планина – продължи момата, без да обрџща внимание на пресичането, – да беше господарят на Монтагювия замџк и да искаш да бџда внимателна с него – при тези дума еврейката се усмихна многозначително, – шях да те разбере по-лесно.

– Ах, няма шанш, никакџв шанш, Жудит.

– За какво няма шанс? – запита рязко дџщерята.

– Защото за наш няма шанш за... така си е.

– Хайде, рави, изкажи се! Не се страхувай, отгатнах почти мисџлта ти.

– Какво ишкам да кажа ли, Жудит?

Бащата постави въпроса по-скоро с цел да избегне обясненията, Джудит мигновено отговори.

– Искаше да кажеш и, предполагам, че още го мислиш, че аз,

дъщерята на един стар търговец на роби като тебе, нямам шансове пред тоя аристократичен чужденец, който е пристигнал, пред тоя г. Монтагю Смеджи. Тая беше мисълта ти, Джейкъб Джесурън.

– Добре, Жудит, милишка. Жнаеш, ше той е гощ на куцоса и ше куцосът, както имам ожновение да жмятам, е хвърлил око на него заради собщвената си дъщеря. Гошпожица Вожан минава за голяма хубавица. Няма жмисъл да се борим...

– Тя хубавица! – тръсна гордо глава еврейката и сви леко прекрасните си ноздри. – На последния бал в града тя не беше красавицата, а колкото се отнася до брачните планове, дъщерята на един търговец на роби е най-малко равна на дъщерята на една робиня, лишена от права като майката, както съм те чувала да казваш.

– Пшт, Жудит! Ни думишка по тоя въпрош. Ни жлово да не щига до ушите на момъка. Жнаеш, ше е неин братовшед, пшт!

– Не ме интересува, ако ще да е и неин брат – продължи дъщерята раздразнена, защото красотата на Кейт Воуан беше особено ненавистна на Джудит Джесурън. – И ако беше неин брат – добави тя, – бих се държала по-зле, отколкото възнамерявам. За негово щастие той е само неин братовчед и понеже се е изпокарал с всички, предполагам... каза ли нещо за нея?

– За братовшедка си Кейт ли ишкаш да кажеш?

– Че за кого да питам! – отвърна еврейката рязко. – Няма друга „нея“ в Гостоприемната планина. Навярно младежът е разговарял с нея. Нима ти имаш някого другико предвид или в главата ти е влязло онова – медноцветното момиче? Естествено, че имам Кейт Воуан, предвид. Какво каза той за нея? Трябва да я е видял, колкото и кратко да е било посещението му. Ако е така, сигурно сте говорили и за нея снощи, защото останахте до късно, за да изредите всички одумки на острова. Е?

Въпреки изобилието от думи Джудит изглежда не губеше от очи първоначалния въпрос и неговото често повторение беше предназначено по-скоро да прикрие интереса, с който тя очакваше отговора. Ако от словата не можеше да се долови тоя интерес, погледът ѝ положително го издаваше, защото, когато тя се наведе напред, за да чуе отговора, опитният наблюдател би могъл да открие в очите и оная тревога, която издава сърце, в което току-що е напъпила, но не е още разкъфнала любовната страст.

– Вярно, Жудит, вярно – съгласи се търговецът на роби в отговор на настойчивите въпроси на своята рожба. – Момъкът говори и за братовшедка си, защото ишках да жная какво мижли за нея, та го запитах.

Надявах се, ше се е шаркарал и ж нея, но не – не се е карал ж нея.

– Има ли някакво значение за тебе това?

– Голямо, дъще. Много голямо.

– Ти си загадъчен старец, татко, и макар че те изучавам от двайсет години вече, едва наполовина те разбирам. Е, какво каза той за Кейт Воуан? Предполагам, че се е срещал с нея.

– Да, ражговарял и ж братовшедка си. Той ражправя, ше тя се държала много мило ж него. Не й се сърди, бога ми.

Полученото сведение не произведе изглежда много приятно впечатление на еврейката, която с поглед, впит в пода, остана известно време замислена.

– Татко – поде тя с полусериозен и едновременно полунаивен глас, – момъкът носи една синя панделка на петелката си. Забеляза ли я? Любопитна съм да узная значението и. Орден ли е или нещо друго? Какво ти каза?

– Да, и аж я видях, но той не помена нищо за нея и аж го не питах. Не е орден. Нищо подобно. Баща му е бил само беден художник.

– Чудя се откъде е взел тая панделка? – промълви Джудит ниско, сякаш на себе си.

– Можеш сама да го запиташ, Жудит. Няма нищо лошо.

– Не, няма да го питам! – промени изведнъж държанието си девойката, като че ли се засрами от проявената слабост. – Какво ме интересува той и панделката му.

– Няма никакво жнашение, Жудит, няма жнашение, щом го накараш, да се заинтересува от тебе.

– Да се заинтересува от мене! Да не искаш, татко, да го накарам да се влюби в мене?

– Тошно това, тошно това.

– Защо, моля?

– Не питай сега. Имам една цел. Ще я ужнаеш, когато му дойде времето. Накарай го да се влюби в тебе. До уши, ако можеш.

Препоръката изглежда не се стори неприятна на Джудит. Тя посрещна бащиния съвет с поглед, който съвсем не изразяваше неудоволствие.

– Ами – запита тя, след като поразмисли и се засмя – какво ще стане, ако в желанието си да поамая него, хлътна аз самата. Разправят, че понякога тарантулата сама се улавя в собствената си примка.

– Ако ушпееш да хванеш мухата, мое жладко паяше, не ще бъде голяма беда. Толкова по-добре. Но най-напред улови мухата. Не отпушкай

нишките на сърцето си, докато не се увериш, ше си уплела неговото. Пожле можеш да вършиш, каквото ишкаш Но доща. Шувам го, ще иж-лиза от щаята си. Трябва да отида да го отведе на закушка. Сега Жудит, бъди мила. Отправи му най-жладката си ужмивка!

Завършвайки разговора с бащинско насърчение, Джейкъб Джесурън излезе, за да отведе госта в големия хол.

– Ах, мили татко – прошепна Джудит, поглеждайки след него със загадъчна усмивка на лицето, – веднъж да ме намериш готова да изпълня съветите ти, макар и не заради тебе самия или заради него, каквито и да са намеренията ти. Нещо по-велико ме мами: една опасна страст, с която си играя, и заради самата опасност ще се опитам. Охо, идват! Колко гордо пристъпя! Сякаш той е господарят, а ти стари израилтянино, си негов управител, негов книговодител, ха-ха!

– Уф – смехът ѝ се пресече и усмивката се превърна в гримаса, – панделката! Още я носи. Какво ли означава тя? Няма значение, вече. Скоро ще различиш гранката на свилената му тайна, пък ако ще и да разкъсам сърцето си!

Глава XL ЗАГОВОРЪТ НА ЕДИН ДРУГ БАЩА

По същото време в Гостоприемната планина се разиграваше сцена, която изненадващо съответствуваше на току-що описаната. Лофтъс Воуан водеше с дъщеря си разговор, подобен на беседата между Джейкъб Джесурън и Джудит, и темата беше сходна, а подбудите на плантатора бяха също тъй долни като тези на чифликчията.

Смиджи още спеше. В своя „миличък Лоондон“ той никога не беше познал утринните часове и през целия си живот не беше видял как изгрява слънцето. Обичайният час за ямайската закуска се явяваше прекомерно ранен за него, тъй че, познавайки навичите на госта си, внимателният кустос бе наредил закуската да не се поднася, докато франтът не даде признаци, че си е отспал. Никой нямаше право да смущава сънищата или дрямката му, преди Морфей да е напуснал доброволно стаята му. Чак тогава лакейт Томс, на когото беше поверено отговорното бдение, оповестяваше, че предстои господарят му да се яви лично.

Тая утрин, втората подир пристигането си, контето се излежаваше, както обикновено. Плантаторът и Кейт бяха ходили на разходка още преди няколко часа. Макар и в различни посоки, те бяха излизали и сега се срещаша в големия хол в часа, в който бяха свикнали да закусват. Но на масата не се появи закуска, при все че покривката беше застлана. Закуската щеше да бъде поднесена едва когато знатният гост благоволяше не да слезе, а да излезе от спалнята си, понеже стаята му беше на същия етаж. Младата креолка не се вълнуваше много от промяната на часа на утринното или на кое да е друго ядене. Тя беше още много млада, за да може да се оплаква от придобити навичи. Но при г. Воуан нещата стояха другояче. Забавянето на закуската представляваше за него сериозно неудобство. За да го смекчи донякъде, гой бе поискал да му донесат чаша кафе и бисквити, с които се мъчеше да залъже глада си, докато дойде дъщеря му. Случайните полуочаквателни, полунеспokoйни погледи, които той отправяше към коридора, откъдето щеше да се покаже Кейт, издаваха някаква цел: той или искаше да чуе или желаше да направи някакво съобщение. Последното беше по-вероятно, защото при влизането си младата креолка се обърна с въпрос към баща си.

– Викаш ме, татко! Какво? Закуската ли не е готова?

– Не, Катрин – отговори сериозно г. Воуан. – Не те викам за това.

Сериозният тон не беше необходим. Обръщението „Катрин“ беше достатъчно да издаде, че баща ѝ е настроен делово, понеже само в подобни случаи той употребяваше пълното ѝ кръщелно име.

– Седни тук! – каза той и посочи едно кресло срещу себе си. – Седни тук, дъще, и слушай – имам нещо важно да ти съобщя.

Младото момиче изпълни бащината заповед мълчаливо и отчасти с оная неохотна несръчност, която болните проявяват, когато седят пред лекаря, или с която немирно дете се кани да изслуша мъмренето на родителите си.

Природната жизнерадостност на „малката Куошеба“ не се потискаше лесно и при все че изразът на необичайна сериозност у плантатора беше в състояние да я възпре, тържественият тон, с който той заговори, предизвика противоположно въздействие. В двата ъгъла на прелестната ѝ уста пробягна едва скрита усмивка.

Бащата я забеляза, но вместо да се усмихне и той, лицето му се навъси.

– Моля ти се, Катрин – упрекна я той, – извиках те да поприказваме по един важен въпрос. Надявам се, че ще ме изслушаш внимателно, както подобава на предмета, който искам да разгледам.

– О татко, как мога да бъда сериозна, преди да зная за какво ще говорим. Надявам се, че не ти е зле.

– Хм, не. Предметът няма нищо общо със здравето ми, което, слава на провидението, е достатъчно добро, нито с твоето здраве. Става дума не за нашето здраве, а за богатството ни, Катрин.

Той натърти последните думи с поверителна отсянка, сякаш за да събуди интерес у дъщеря си към темата.

– Богатството ни, татко! Дано не се е случило нещо лошо! Да не би да си претърпял загуби?

– Не, миличка – заговори сега с топъл, бащински глас г. Воуан, – нищо подобно. Слава на съдбата и малко може би на собствената ми предвидливост! Не очаквам загуби, а печалби.

– Печалби!

– Да, печалби, малка хитрушо! Печалби, за които и ти можеш да ми помогнеш.

– Аз, татко? Как бих могла да ти помогна, като не разбирам нищо от търговия. Уверявам те, не разбирам нищичко!

– Търговия! Ха-ха! Не се отнася до търговия, Кейт, Ролята, която ти се пада да играеш, е само развлечение, така се надявам поне.

– Моля ти се, кажи ми каква е тая роля, татко? Нали знаеш колко

обичам развлеченията. Всички го знаят.

– Катрин – отново стана сериозен бащата, – известно ли ти е на колко си години?

– Разбира се, татко. Поне както ми е казано. Навърших осемнайсет.

– И знаеш ли за какво трябва да мислят и за какво мислят обикновено момичетата на твоята възраст?

Кейт или се престори, че не знае; или действително не знаеше какъв отговор очаква баща ѝ.

– Хайде – рече г. Воуан шеговито. – Сещаш се какво искам да кажа.

– Уверявам те, татко, че не се сещам. Знаеш, че от тебе нямам тайни. Ти си ме научил така. Ако имах някаква тайна, щях да ти я поверя.

– Зная, че си добро дете, Кейт. Зная. Но подобна тайна не бих очаквал да повериш даже и на мене, твоя баща.

– Моля ти се, татко. Че каква ще е тая тайна?

– Нима не знаеш! На твоята възраст, Кейт, повечето момичета – то е и правилно, и естествено – почват да мислят за някой младеж.

– А, това ли имаш предвид! Тогава мога да ти изповядам, татко, че и аз почнах да мисля за един момък.

– Охо – възкликна плантаторът, приятно изненадан. – Почна значи?

– Да, татко – отвърна Кейт с простодушна невинност. – Почнах да мисля за одного, и то така, че просто не ми излиза от ума.

– Хе-хе – повтори възклицанието си кустосът, малко пообъркан от неочакваната чистосърдечност на признанието. – Откога почна, дъще?

Господин Воуан погледна дъщеря си нетърпеливо.

– Откога ли? – запъна се Кейт замислено.

– Да. Кога почна за пръв път да мислиш за тоя момък?

– От завчера следобед, когато го видях за пръв път, татко.

– На обед, когато го видя за пръв път – поправи дъщеря си бащата.

– Няма значение – продължи той и потри радостно ръце, без да забелязва озадачения израз, който се изписа по лицето на Кейт. – Може би не ти е дошло на ум в първия момент на запознанството, Често се случва. Известна срамежливост, която трябва да се превъзмогне. Значи харесва ти вече, Кейт?

– О, татко, можеш да бъдеш сигурен, че да. Повече от всички други, които досега съм срещала, с изключение на тебе, мили татко.

– Хе, сладичката ми, друго е това харесване, съвсем друго. Едното е любов, другото е дъщерна обич. Всяка си има мястото. Сега слушай, по-неже си добро момиче, ще ти съобща нещо приятно.

– Какво, татко?

– Не зная дали да ти го казвам или не – пошегува се плантаторът и погали закачливо дъщеря си по бузата, – поне сега, струва ми се. Ще те ошастливя извънредно много.

– У, татко! Аз ти признах, каквото искаше да узнаеш, и виждам, че си доволен. Не бива сега ти да криеш онова, което казваш, че ще ме зарадва. Какво е?

– Слушай тогава, Кейт – наведе се напред г. Воуан, сякаш искаше да придаде по-голяма внушителност на съобщението, и прошепна, – той отговаря на чувствата ти. Той също те обича.

– Не ми се вярва, татко – промълви младата креолка с тъжен глас.

– Обича те, уверявам те, момиче. Влюбен е до ушите. Зная го. Видях го още в първия миг. Значи един слепец вижда по-добре от една влюбена девойка. Ха-ха!

Кустосът се разсмя продължително на шегата, която пусна така неочаквано, защото в тоя час той беше в най-весело настроение. Най-съкровената му мечта беше на път да се осъществи. Господин Смиджи беше влюбен в дъщеря му. Той го знаеше от по-рано. Сега и дъщеря му беше почти изповядала, че харесва Смиджи. А какво означаваше „харесва“, ако не „обича“?

– Да, Кейт – подхвана той, когато се поуспокои от възбудата, – ти си сляпа, малка глупачке. Иначе щеше да го забележиш. Държането му щеше да ти го покаже.

– Ох, татко, струва ми се, че държането му показва по-скоро обратното: той нехае и за двама ни. Много е горд, за да се интересува от нас.

– Какво! Много горд? Глупости! Такива му са маниерите. Към тебе положително той не се държи високомерно, Кейт.

– Не мога да го упреквам – продължи девойката все със същия тъжен глас. – Не е виновен той. Ти, татко – не ми се сърди, че ти го казвам сега, когато зная всичко, не трябваше да постъпваш така.

– Да постъпвам, така! – извика кустосът със самооправдаващ се, но озадачен поглед. – Какво бълнуваш, дете? Че и да исках, не можех да го посрещна по-добре. Направих всичко възможно да го приема и да го накарам да се почувствува като у дома си. Колкото пък до неговото държане, всичко, Каквото говориш за гордостта му, е безсмислица. Напротив, той през всичкото време се държа очарователно. Не ще и дума, че никой мъж не се е държал по-внимателно от г. Смиджи...

– Господин Смиджи!

– Влизането в същия миг на знатния гост не позволи на г. Воуан да забележи какво въздействие произведе поменатото име: едно съвсем

неочаквано въздействие, както се виждаше от изражението, което внезапно доби лицето на Кейт.

Ако не беше прекъсването, възпрепятствувало разяснението, което Кейт щеше несъмнено да направи начаса, едва ли плантаторът би могъл да седне на закуска със значително увеличен апетит.

Гостът погълна цялото внимание на бащата, който бе принуден да прекъсне рязко разговора и изглежда не чу как дъщеря му възкликна, повтаряйки името на Сиджи, нито словата, които тя прошепна, когато се обърна към масата:

– А аз мислех, че става реч за Хърбърт.

Глава ХLI В ОЧАКВАНЕ НА ИЗГОРАТА

Тръгването на младия англичанин под водачеството на Куокоу беше сигнал, че е време черната дружина да се пръсва. По знак на главатаря негрите се разделиха на групички от по двама-трима и се насочиха в различни направления, изчезвайки в гъсталака все така безшумно, както и бяха изскочили из него.

На полянката остана единствено Кюбина с беглеца, свит на един пън до него. Капитанът на мароните постоя известно време опрян на пушката си, която един от четата му бе донесъл. Впил очи в пленника, ловецът размишляваше какво да предприеме във връзка с нещастния роб и сянката по лицето му говореше, че го измъчват някои въпроси.

Беглецът, от своя страна, бе вторачил в спасителя си поглед, в който се примесваше бодрост с униние, или по-точно – поглед, чийто израз се менеше в зависимост от промените в израза на лицето на марона. Надеждата все пак вземаше връх над тревогата. Макар и да не си даваше точна сметка какво става и защо ловецът го спаси от преследвачите, робът знаеше, че е избягал от ръцете на безжалостните хора, за да попадне сред люде, които изглеждаха не само милостиви, но и дружелюбни. Ако той можеше да отгатне точно какви мисли вълнуваха в момента спасителя му: дали да го предаде или не на същите хора, от които го беше отървал, или на техния не по-малко безчовечен господар; ако той можеше да си представи, че тоя въпрос занимава мислите на покровителя му, неговата тревога щеше да бъде по-силна от надеждата.

Капитанът на мароните бе изправен пред един трудно разрешим въпрос, който го караше да се колебае и двоуми. Трябваше да избира между дълга и човечността. От самото начало той се бе заинтересувал от чертите на пленника и сега, когато имаше възможност да ги разгледа по-внимателно и да наблюдава благородния му образ, мисълта, че се налага да върне роба на такъв коравосърдечен господар като оня, чиито начални букви бяха отпечатани на гърдите на беглеца, му ставаше още по-противна. Но дългът – законът на страната, договорът, с който мароните бяха обвързани – го заставяше да го стори. Неизпълнението му можеше да повлече тежко наказание.

Наистина Кюбина не би спазвал така покорно закона, ако времената бяха други, когато Трелоуни Таун не беше покорен, или по-точно

предателски завзет, и неговите жители – най-безчовечно осъдени на изгнание.

Предателството беше променило нещата. Онези марони, които бяха успели да се спасят от принудителното изселване и да останат из планинските крепости, ако и да бяха запазили своята независимост, не представляваха вече мощен народ, а жалки останки, чиято слабост ги правеше не само изпълнителни към островните закони, но и жертва на тиранията и произволите на ония плантатори съдии, на които би скимнало да ги преследват. В това състояние се намираше и Кюбина и малката му чета, която се бе установила в Трелоунийските планини. Неволята и дългът заставяха следователно капитана на мароните да предаде заловения беглец. Ако не го направеше, ловецът излагаше на опасност собствената си свобода. Това му беше добре известно и без лютите закани на Рейвънър. А и интересът на марона съвпаднаше с дълга. Нещо съвсем понятно, като се има предвид, че уловеният беглец представляваше плячка, за която се полагаше награда. Това съображение не би оказало никакво въздействие и мисълта за награда не би била изобщо решаваща, ако точно сега Кюбина не се нуждаеше от пари за една особена цел.

Тъй че три властни довода говореха в полза на връщането на роба: дългът, необходимостта и паричният интерес. Но един по-благороден стимул въставаше в гърдите на жълтия ловец – човечността. Щеше ли да надделее той над другите три?

Думите, които Кюбина бе прошепнал, преди да си тръгне Хърбърт, и известна готовност за неподчинение на закона можеха да събудят надеждата, че човечността ще победи.

Докато маронът стоеше и оглеждаше пленника си, желанието за непокорност се повтори в своеобразен неволен монолог и към него се присъедини едно друго съображение, което издадоха една-две случайно изплъзнали се фрази.

– Стамбо! – промълви ловецът, служейки си с това испанско възклицание, което се срещаше още сред мароните в изопачена форма. – Та той прилича на Пола, сякаш й е брат! Сигурен съм, че е от същия народ, дори от същото племе. Два или три пъти той употреби думата „фулах“. А и цветът на кожата, ликът, косата – всичко прилича на нейните черти. Няма съмнение, че е фулах.

Последната дума Кюбина произнесе толкова високо, че тя достигна до ушите на беглеца.

– Йой, фулах, фулах! – възкликна робът и обърна умилителен поглед към ловеца. – No slave, no slave – не роб, не роб! – добави той,

удрайки с ръка гърдите си при тези слова.

– No slave, no slave – не роб, не роб! – повтори маронът поразен. – Че това е английски. Те са го научили тая дума. „Не роб“? Какво иска да каже?

– Мене фулах, не роб! – отново зауверява младежът с движение като предишното.

– Нещо странно има тук! – промълви Кюбина замислено. – Какво иска да каже, като твърди, че не е роб, защото сигурно това иска да каже. Не може да не е роб, инак как ще попадне тук? Чух, че завчера свалили на сушата един товар роби и че старият еврейн закупил по-голямата част или май целия товар. Тоя момък трябва да е от същия товар. Навярно той е научил тая дума на кораба. Може би иска да каже, че не е бил роб в родината си. Ех, несретник! Скоро ще почувствува разликата тук.

– Gambo! – поде отново капитанът на мароните след кратка пауза, през която той се вгледа внимателно в лицето на новопристигналия африканец. – Грехота е да направят роб от левент като него. Той сто пъти повече прилича на свободен човек, отколкото господарят му! Ах, боже, неблагодарна работа! Искан ми се да рискувам и да го спася от тежката участ! Пуста немотия, как ми трябва тия пари точно сега!

Когато тези мисли минаха през ума на Кюбина, лицето му грейна от благородство и гордост.

– Поне да не бяха се научили, че съм го заловил – продължи да разсъждава той. – Но управителят и ония испански страхливци знаят всичко и ще... Да правят, каквото щат... Във всеки случай няма да го предам, докато не видя Йола. Тя положително ще може да се разбере с него, ако е фулах. Тогава ще узнаем какво означават и тия думи „не роб!“. Хм! – възкликна момъкът гласно, когато погледна към небето. – Как лети времето! Нима е вече пладне? След някой миг и друг ще пристигне Йола. В дванайсет ни е срещата. Чакай да го скрия! А и тия мъртви псета трябва да махна оттук, инак ще се изплаши моята хрисима гургулица! Тук така се промени – кръв и димящ огън, че тя просто не ще познае старото място на срещите ни! Ей, фулах, ела насам! Мушни се тук и кротувай, докато не те извикам да излезеш!

За беглеца жестикулациите на ловеца бяха по-разбираеми от словата. Той схвана, че трябва да се скрие между високите корени на памуковото дърво и ставайки от пъна, изпълни послушно заповедта.

Капитанът на мароните хвана едното умряло куче за опашката и го повлече през полянката, после го захвърли в храстите. Връщайки се към

памуковото дърво, той скри по същия начин и трупа на другото куче. Сетне предупреди роба да не мърда от скривалището си и се приготви да посрещне девойката, на която бе определил среща по обед.

Глава XLII

ЛЮБОВНА СРЕЩА ПОД ПАМУКОВОТО ДЪРВО

Любимият, когото една девойка обича, никога не трябва да остава разочарован. Вярна на дадената дума и точна по отношение на уговорения час, очакваната изгора се появи на полянката.

Тя се приближи към памуковото дърво със срамежлива, но кипра походка и с увереност в изражението на лицето, показваща, че девойката иде, без да се страхува. В тъмните очи се четеше доверие, а леко закачливата усмивка, която играеше на красиво извитата ѝ устичка, говореше за разгоряла се вече страст и същевременно издаваше пълна вяра в разменените любовни клетви.

Кюбина излезе напред, за да пресрещне любимата си, и двамата влюбени застанаха на открито, на известно разстояние от дървото. Държането им показваше, че те не за първи път, а често са се виждали на същото това място.

Присъствието на беглеца, който не се виждаше в скривалището му, не попречи на марона да посрещне изгората си с целувка и да я прегърне за миг в обятията си.

Когато първото опиянение от срещата попремина, двамата се разбъбриха. Момичето заговори първо.

– Кюбина, Йола има да каже на теб новини.

– Ох, сърце, какви вести? Виждаш ми се посърнала. Новините не ще да са много радостни.

– Да, не радостни, лоши вести.

– Я да чуя, сърце. Пак нещо ти е набърборила Синти. Казах ти да не обръщаш внимание какво плещи това момиче.

– Не, Кюбина, Йола никак не обръща внимание какво казва Синти. Йола знае, че Синти лошо момиче. Но сега Синти нищо не говори да ядосва Йола. Господарка Кейт казва.

– Ах, нещо ти е казала госпожица Воуан! Вестите трябва да са лоши, щом идват от нея. Но какво е точно, Йола? В края на краищата може пък да не е толкова страшно.

– Не, Кюбина, страшни вести. Йола плаши нещо не дели нея от теб дълго, дълго време.

– Да ни раздели задълго! Не може да бъде. Госпожица Воуан не би се противопоставила на срещите ти с мене.

– Не, това не. Друго нещо пречи на нас.

– Какво? – запита влюбеният и като видя, че неговата изгора се двоуми да произнесе някоя дума, мисълта за която я кара да се черви, я насърчи. – Хайде, миличка, не се страхувай! Знаеш, че сме сгодени. По-между ни не трябва да има тайни. Какво искаше да кажеш?

С плах шепот и влюбен поглед момичето промълви:

– Да се оженим.

– О – възкликна маронът с уверен глас, – мисля, нищо не може да се случи, за да ни попречи. Поне за дълго време. Аз вече спестих близо сто фунта и един щастлив лов тая заран ще ми позволи да донатъкмя парите. Сигурен съм, че кустосът не ще поиска повече от сто фунта. Макар че като станеш веднъж моя – продължи момъкът, хвърляйки нежно усмихващ се поглед към любимата си, – всичките богатства на света не биха ме изкушили да се разделя с тебе. Надявам се – добави той шеговито, – че стотина фунта ще бъдат достатъчни, за да станеш моя робиня.

– Твоя робиня, Кюбина!

– Да, Йола, както сега съм твой роб аз.

– Ах, така Йола твоя, твоя завинаги, завинаги!

– Вярвам ти, момичето ми – съгласи се влюбеният, поглеждайки с признателност изгората си. – Аз съм много щастлив, като си помисля, че си моя и че ми принадлежат, както ме уверяваш, сърцето и душата ти. Но, мила ми Йола, докато друг е господар на тялото ти и не в името на правото, а по силата на властта си може да разполага с теб, както пожелае, уви... защото кой е в състояние да спре тия надути плантатори да вършат престъпления, на които те самите са съдии... Ах, Йола, момичето ми, ужасно е да се говори за безчовечните им дела. Тая утрин пак се сблъсках с тяхната жестокост и когато си представя, че се намираш в ръцете на един от тях, всеки час, докато не откупя свободата ти, ще ми се струва безкрайно дълъг. Все ще се страхувам да не би да се случи нещо, което да ни попречи. Тъкмо днес самочувствието ми е повишено – продължи влюбеният, като придружи твърдението си с усмивка на задоволство. – Успях вече да събера почти сто фунта и като се прибави наградата, която очаквам да получа за избягалия роб, когото улових, сумата ще се закръгли напълно.

Девојката не отвърна нищо на думите на възлюбения си, а го погледна безмълвно сякаш с упрек. Нещо подобно той прочете или си въобрази, че се чете във взора ѝ.

– Какво, Йола, не си ли доволна от онуй, което ти съобших? Упрекваш ме? Наистина, признавам, че не е много почтен тоя начин да

събирам парите за откупа ти. Maldito!²⁰ Какво да правя? За нас мароните има само един начин да спечелим някой лев: да ловим диви свине и да продаваме пушеното им месо. Но от това едва смогваме да преживеем. Crambo! Никога не бих успял да събера сто фунта по този начин. Тъй че не ме кори, скъпа Йола, за онуй, което сторих. Кълна ти се, противен ми е този лов на хора. Що се отнася до момъка, когото хванах тая заран, бих рискувал много и пак не бих го върнал, ако не трябваше да откупя свободата ти. За това ми са нужни сто фунта, които, надявам се, ще стигнат, за да се съгласи господарят ти.

– Ах, Кюбина – въздъхна влюбената робиня, – Йола носи на теб лоша вест. Господар не съгласи на сто фунта. Само преди два дни на него предлагат двойно повече за бедна робиня Йола.

– Предложили му за тебе двеста фунта! – възкликна маронът и навъси вежди начаса. – Това ли искаш да кажеш, Йола?

– Да, това – въздъхна отново робинята тежко.

– И кой е той? Кой? – запита бързо влюбеният с тревожен глас. Ревност пламна в погледа му като начупена светкавица в облачно небе. Той знаеше, че никой не би предложил двеста фунта за една робиня, даже за Йола, ако няма някаква долна подбуда. Хубостта на момичето и необикновено високата цена биха накарали да се усъмни дори един незаинтересуван човек. Колко по-подозрителен следваше да бъде пък един влюбен!

– Някой бял човек, нали? – продължи маронът, без да изчака ответ на първия си въпрос. – Има ли нужда от питане? Но кажи ми, Йола, кой е той, който се кани да стане по този недостоен начин твой господар. Знаеш кой е, предполагам.

– Господарка Кейт каже всичко на Йола. Евреин, проклет бял човек. Същи, който взема Йола от голям кораб и продава първо на господар Воуан.

– Аха – възкликна гневно влюбеният. – Тоя ли дърт лешояд! Хубаво го казваш: проклет бял човек. Познавам тоя негодник добре! Crambo! Какво може да иска от нея? – прошепна си замислено и разтревожено маронът. – Някаква долна подбуда, положително. О, сигурно!

После, като се обърна към изгората си, момъкът продължи:

– Уверена ли си, Йола, че старият евреин е направил това предложение?

– Така каже господарка.

20. Maldito (исп.) – клетник. Бел. прев.

– Двеста фунта! И господин Воуан не ги приел?

– Господарка Кейт не позволи на господар Воуан да продава Йола. Тя каже никога. Да, млада господарка много добра, много, много добра. Не иска да знай колко пари дава той. Тя никога не продава Йола на проклет бял човек. Тя така каже много пъти.

– Госпожица Кейт? Наистина, тя е добра и великодушна! Това е нейно дело, инак кустостът никога не би отхвърлил такова съблазнително предложение. Двеста фунта! Огромна сума! Добре, ще почна отново! Ще се бяхтя денем и нощем, за да я събера. И тогава, ако откажат да те дадат на мене... ха-ха, какво тогава?

Маронът спря, като че очакваше отговор не от изправената пред него девойка, а по-скоро от себе си.

– Не се тревожи! – продължи той с изражение, пълно с надежда и решителност. – Не се плаши от бъдещето, Йола! И най-лошото да дойде, пак ще бъдеш моя. Ах, скъпа, ти трябва да споделиш моя планински дом, дори и ако го превърна в разбойническо гнездо.

– О – възкликна девойката, стресната леко от дивия поглед и словата на любимия и, като същевременно взорът и се спря в червената локва, където бяха убити кучетата. – Кръв, Кюбина!

– Животинска кръв само: един глиган и две кучета. Току-що тук ги убихме. Не се страхувай! Ти трябва да си храбра, моя Йола, щом ще ставаш жена на марон. Нашият живот крие много опасности.

– С теб Йола не се бои. Тя отива навред, далече в планина, на Дяволска канара, навред, където каже Кюбина да отива.

– Благодаря ти, мила. Може би някой ден ще бъдем принудени да отидем в планините. Да избягаме и ние. Но ще се помъча дотам да не стигаме. Ако не успеея, тогава ще избягаш заедно с мене, нали?

– Каквото прави Кюбина, Йола прави същото. Където отива Кюбина, отива и Йола.

Пламенната клетва бе запечатана с една целувка, подир която последва миг на свещено мълчание.

– Доста сме говорили – поде момъкът, нарушавайки мълчанието. – Това ще бъде последният ни изход. Но да се надяваме на нещо по-добро. Съдбата може да се умилистави. Момчетата ми са верни и биха ми помогнали, ала, уви, всички са бедни ловци като мене. Ще мине време, преди да посмея да те нарека моя без боязън пред лицето на всички. Подълго време, отколкото предвиждах. Но няма значение. Ще се срещаме често. А сега, драга, слушай какво ще ти кажа. Слушай и го запомни добре! Ако някой бял негодник се опита да те оскърби, сещаш се какво

искам да кажа; ако си изложена на подобна опасност, както си била, ако старият Джесурън беше станал твой господар; уви, никой не знае как, кога и къде може да ти се случи това преমেждие, избягай веднага тук на тая полянка и ме чакай. Ако не дойда аз, друг ще дойде. Аз всеки ден ще пращам по одного от моите хора да идва тук. Не се страхувай да избягаш. При все че не бих желал да си създавам главоболия за един обикновен роб, за теб ще рискувам и ще те защитя. Да, сърце мое!

– О, Кюбина – извика момичето с пламенен възторг. – Храбър, красота Кюбина! Тебе не плаши опасност.

– Тук няма голяма опасност – отвърна капитанът на мароните самоуверено. – Ако наумя да избягам с тебе, лесно ще те отведе там, където не могат ни стигна преследвачи. В Черните полета ще живеем, без да се плашим от тиранията на белите хора. Но не бих желал да бъда гонен като дива свиня. Искан ми се да станеш моя по почтен начин, като те откупя, както възнамерявам да постъпя. Тогава ще се установим недалече от плантацията и ще живеем без страх. В края на краищата кустосът може пък да не бъде така непреклонен за мене. Кой знае. Господарката ти е блага. Навярно ще ни помогне да се осъществят мечтите ни.

– Истина, Кюбина. Господарка мене обича. Тя каже никога не дели от Йола.

– Това е добре. Тя иска да каже, че никога няма да се раздели с тебе против волята ти. Но ако аз предложа да те откупя, ще бъде друго. Ти може да й разкажеш всичко полека-лека по-нататък. Но първо искам да узная някои подробности и дотогава не й казвай нищо. Запази тайната ни за по-дълго време, мила ми Йола. А сега – продължи момъкът, като смени тона и се обърна към памуковото дърво – улових нещо, което искам да ти покажа. Виждала ли си беглец?

– Беглец! – рече девойката. – Не, Кюбина, никога.

– Ето, сърце, недалече оттук има един. Оня, за когото поменах, че съм го хванал недавно – тая сутрин. Искан да ти кажа защо го задържах тук. Стори ми се, че ти прилича, Йола.

– Прилича на Йола?

– Да. И затова изпитвам към нещастника състрадание. Той принадлежи на оня коравосърдечен евреин. Доколкото мога да преценя, трябва да е от вашето племе. Любопитен съм да узная какво ще ти разкаже за себе си.

– Той фулах, мислиш? – запита африканското момиче с очи, светнали от радост при мисълта, че ще срещне някого от родния си край.

– Да, почти съм сигурен. Той сам се назова на няколко пъти фулах,

при все че не мога да разбера какво говори. Ако е от вашето племе, ще можеш да си поприказваш с него. Ей го!

Кюбина беше отвел междуременно любимата при дървото откъм страната, където между два корена се беше сгушил беглецът.

Робът се беше свил в ъгъла близо до стеблото на памуковото дърво. Когато двамата влюбени се приближиха до него и беглецът зърна лицето на момичето, той скочи на крака с вик на дива радост.

Йола повтори същия вик като ехо и, произнасяйки няколко бързи слова на непознат език, се хвърли към него. Двамата се прегърнаха.

Кюбина остана закован на място. Изненадата го накара да изгуби ума и дума. Една само мисъл мина през главата му:

„Тя го познава! Дали не е любимият и от родината?“

Остра болка на ревност придружи тази негова мисъл. Тя продължи да трови гърдите на момъка, докато Йола, изтръгвайки се от сладката прегръдка, посочи избягалия роб и изрече успокоителните думи:

– Брат ми!

Глава XLIII СМИДЖИ В ЛОВЕН КОСТЮМ

Изминаха няколко дни, откак г. Монтагю Смиджи пристигна в Гостоприемната планина и през това време Лофтъс Воуан не пестеше ни усилия, ни средства, за да забавлява знатния гост. На последния бяха предоставени коне за езда и екипажи за разходка, в негова чест се уреждаха гошавки и се канеха гости. Най-отбраното общество от града и от съседните имения бе вече представено на богатия английски фронт – притежател на една голяма захарна плантация, и както се замълви навред, вероятен собственик на второ стопанство.

Проектите на знатния кустос, които проличаха от самото начало, станаха скоро предмет на чести разговори и одумки.

Едва ли е нужно да се поменава, че г. Воуан не остана без съперници в своите сватбени кроежи. Сред плататорското съсловие се срещаха и други родители с дъщери хубавелки и мнозина от тях, бащи и майки, хвърлиха око на господаря на Монтагювия замък като на желан жених. Всяка една от тези претендентски двойки даде по един голям обед и извади на показ пред британския „лъв“ своите невинни агънца.

Франтът се усмихваше приветливо на всички техни старания и смяташе, че е напълно естествено той да бъде предмет на всеобщо внимание.

Така преминаха забавно първите две седмици от престоя на Смиджи в Ямайка.

Една приятна утрин, към края на втората седмица, в една от най-големите спални на Гостоприемната планина, отредена за знатни гости, г. Монтагю Смиджи бе застанал пред огледалото. Той се обличаше или, да се изразим по-правилно, позволяваше да го облича неговият лакей.

В богатия гардероб на лондонското конте имаше облекло за всякакви цели и за всички случаи: предобедни, обедни и вечерни дрехи, костюм за езда и костюм за разходка с кола, ловен костюм и костюм за по-благородния лов с конна хайка, гребен костюм с моряшка кройка и гала бален костюм.

Тази заран величайшата фигура на г. Смиджи бе облечена в ловно облекло и при все че един западноиндийски ловец или един английски ловен придружител биха се усмихнали подигравателно на подобна „премяна“, фронтът разглеждаше със задоволство дрехите си, които

намираше за точно „най-поодходящото“.

Костюмът се състоеше от туникоподобна къса дреха с френска кройка от зелено копринено кадифе, гарнирана с кожички; шапка във формата на шлем, отговаряща на дрехата, и яркочервена жилетка, украсена със сърмени гайтани.

Господин Смиджи си въобразяваше, че е усъвършенствувал облеклото си, като вместо бричове и високи ботуши е обул дълги панталони. Те бяха направени от обработена еленска кожа със сламен цвят, която беше мека като най-финия велур. Панталоните прилягаха твърде плътно към краката, макар че фланелът имаше тънки като вретена крака. Нещо повече: отдолу на крачолите имаше щрайфелки, които преминаваха под огледално лъскави лачени ботушки, една друга грешка, на която всеки истински ловец би се усмихнал.

Но това нямаше значение. Тези малки ексцентрични нововъведения в ловното облекло от онази епоха бяха измислени от г. Смиджи, който минаваше за блестящ образец на модна изисканост, тъй като голямото му състояние му позволяваше да налага своя стил на един ограничен кръг от познати във великото кралство на франтовщината.

Господин Смиджи се беше докарал така, защото се канеше да отиде на лов из хълмищата, за да разнообрази своето всекидневие, нанасяйки поражения сред горските гълъби и дивите токачки, за които му бяха казали, че се срещат в изобилие по тези краища. Да се покаже в своя гиздав ловен костюм беше друга подбуда, тя бе също така важна, но известна само на слугата му – една твърде съвършена личност, защото не издаваше, че в очите му неговият господар е престанал отдавна да бъде герой.

Проектираната експедиция не представляваше някакво голямо начинание по предварително установена програма, а чисто и просто едно обикновено, случайно хрумване. Ловецът възнамеряваше да излезе сам на лов, понеже тоя ден кустосът имаше някаква важна работа в града и фланелът си въобрази, че една разходка из съседните гори ще може да убие твърде приятно времето между закуската и обедата. Той нямаше нищо друго предвид и се нуждаеше единствено от един негър за водач.

– Наистина – забеляза контето в изблик на възхищение, застанал пред огледалото, като се обърна към лакея си – тия креолски същества са очарователни, наистина очарователни! Нищо в театъра и операта не може да се сравнява с тях! Такиива мили очи, такаава божествена снаага и такиива лееки победи! Боога ми, наброоявам веече цяяла дузиина! Ай, ай – засмя се той самодоволно, – съвсем естествено,

че... Не намираш ли, Томс?

– Съвсем естествено, ваше благородие – съгласи се Томс със силен ирландски акцент, показващ, че е родом от Уелс.

Изглежда, че покорителят на женските сърца или не беше доволен от дванайсетте си леки победи и желаше да увеличи броя им на тринайсет, или не беше сигурен в завоюването на една от дванайсетте крепости – такъв извод можеше да се направи от разговора, който последва между него и душеприказчика му.

– Слушай, Томс – каза франтът, обръщайки се към лакея с по-сериозен глас, – ти си извънредно умен мъж. Точно такаа, честна дума.

– Благодаря ви, ваше благородие. То се дължи на туй, че се намирам в обществото на ваше благородие.

– Няма значение, няма значение. Забелязал съм, че си умен мъж.

– То е от скромната ми служба при ваше благородие.

– Дообре, Томс. Искам да използвам интелигентността ти.

– По какъв начин, ваше благородие. Искате да свърша някаква работа?

– Даа. Познаваш ли оная неегърка – каафявото момиче с тюрбана, искам да каажа?

– Прислужницата на госпожица Воан ли?

– Тоочно тя. Йоола или нещо подобно е името на създаанието.

– Да, Йола, така се казва, ваше благородие.

– Дообре, Томс. Предполагам, че имаш прекрасна възможност да разговаряш с нея, с неегърката, искам да каажа.

– Много често, ваше благородие. Разговарях вече с нея сума пъти.

– Дообре! Сега следния път, когато разговаряш с нея, Томс, искам да я изпоопиш.

– Да я изпомпя! Какво е това, ваше благородие?

– Защо, драаги! Не си ли чувал такоова нещо?

– Хм, не ви разбирам, ваше благородие.

– Не ме разбираш? Ти си глупаак, Томс!

– В обществото на ваше благородие...

– Каквоо, драаги! В моето общество си стаанал глупаак!

– Не, ваше благородие. Не ме изслушахте. Искях да кажа, че в обществото на ваше благородие скоро ще престана да бъда глупак.

– Виж, тоо е друго. Дообре, слушай тогава и ще разбереш. Искам да поговорим с тая Йоола и да измъкнеш някои таайни от нея.

– Ахаа – възкликна Томс, като допря показалец до челото си. – Сега

разбирам, ваше благородие.

– Отлично! Отлично!

– Ще го направя, не се тревожете. Но какви тайни желае ваше благородие да измъкна от нея?

– Искаам да узнаеш какво казва за мене не неегърката, а господарката й.

– Какво казва негърката за господарката си?

– Томс, ти си непоносимо глупав тая утрин. Съвсем не, съвсем не, а какво казва нейната господарка за мене, за мене.

– Аха, какво казва госпожица Воан за ваше благородие!

– Точно така.

– Дума давам, ще го узная. Всяка дума ще узная.

– Ако го направиш, Томс, ще ти бъда задължен с една гвинея.

– Една гвинея, ваше благородие!

– Даа. И ако се справиш сръчно с поръчението, ще увеличи наградата на две – две гвинеи. Чувах ли?

– Не се безпокойте, ваше благородие. Ще измъкна всичко от негърката, ако ще и да изтръгна езика и измежду лъскавите й зъби.

– Нее, Томс! Нее, приятелю. Ниикакво насилие! Тук сме на гоости. Гостоприемната планина не е хотел. Трябва да се действа със стратегия, не със сила, както Шекспир или някой друг от тия писатели е каазал. Несъмнено ще победи само стратегията!

С тази двусмислена забележка – двусмислена, защото не се знаеше дали се отнася до изхода на Томсовото поръчение или до собствения му успех в ухажването на госпожица Воан, г. Монтагю Сиджи приключи разговора.

Томс оправи последните гънки в ловната премяна, наложи на главата на господаря си ловната шапка и прекара по раменете му многобройни ремъци, на които бяха закачени: ловна чанта, меден рог за барут, калайдисана манерка с чашка и ловджийски нож с кожен калъф.

– Честна дуума, ужасно подходящ костюм – възхити се франтът, оглеждайки се от глава до пети в огледалото, – убийствен костюм, съвсем лоовен. Не намираш ли, Томс?

– Бога ми, точно така, ваше благородие.

– Трябва да виидя приятели си и да им кааж довиждане, преди да потеегля. Ай, непременно трябва!

При тези думи Сиджи излезе от стаята вдървено, защото плътно прилягащите панталони не му позволяваха да се движи много свободно. Той се насочи към големия хол явно с надежда да поразии прекрасното

създание Кейт със своя убийствен костюм.

Глава XLIV КОНТЕТО НА ЛОВ

Че г. Монтагю Смиджи сполучи да разговаря, с когото си беше наумил, и че е доволен от постигнатия успех, можеше да се заключи от блажената усмивка, която играеше по лицето му, когато излезе от къщи. Дори когато прекоси двестата или триста ярда открита местност, които отделяха жилището от гористия склон на рида, той вървя с възторжено бодро стъпка, като от време на време поглеждаше през рамото си назад, чувствайки, че е наблюдаван.

Той беше действително предмет на наблюдение. На един прозорец се мяркаха два образа, единият от които франтът знаеше много добре, че е на Кейт Воуан. Другият с по-тъмен цвят беше образът на прислужницата Йола.

И двете девойки се усмихваха. За г. Смиджи нямаше значение дали робинята се усмихва или не, но той наивно си въобрази, че открива израз на задоволство по лицето на господарката. Той беше твърде далече, за да бъде сигурен, но не се усъмна, че докато младата креолка следи неговите мъжествени стъпки, погледът ѝ е изпълнен с безграничен възторг.

Ако беше по-наблизо, за да изтълкува по-правилно изражението, би се усъмнил дали е предмет на подобно възхищение, а ако пък до ушите му бе достигнала и забележката, която Йола направи пред господарката си и която предизвика звънлив смях, съмненията му щяха да получат печално потвърждение.

– Това англичанин много надут, господарке – каза момичето. – Прилича на „сусамено петле“, кое става „жълта опашка“ – една поговорка на негрите от плантациите, която, предадена на разбираем книжовен език, означава, че дребната и костелива риба, наричана от негрите „сусамено петле“, се е превърнала в едрата и вкусна риба, която е позната на робите под названието „жълта опашка“.

Понеже ловецът не чу нито забележката, нито смеха, който тя възбуди, той можа да отнесе в горите самочувствието си незасегнато и непонижено.

По петите на франта подтичваше неговият прислужник – едно негърче, чиито дрехи се състояха само от риза от грубо домашно платно, с огромна ловджийска торба на рамо, която висеше до прасеца му. Това

беше Куоши, който изпълняваше длъжността на пощаджийче, конярче и момче за всичко.

Задълженията на Куоши в настоящия случай бяха да заведе английския господар в най-богатите ловни полета из хълмовете и да прибрира убития дивеч. Тъй като не водеха куче, защото ловът на гълъби и на токачки не изисква помощта на това умно животно, Куоши трябваше да открива и да „носи“ дивеча.

Ревността на ловец и неговият етиопски придружител пребродиха цяла миля през „гъстази, храсти и ровове“. Куоши следваше големия господар по петите като сянка. Но в торбата още никакъв дивеч не бе прибран. Дивите гълъби бяха редки и плашливи, а що се отнася до красивата, напръскана на точки екзотична кокошка *Numida meleagris*, не се мярна дори гребенът на нита една. Тънкият, писклив глас, подобен на стържене с бичкия; на токачките се чуваше далече в гората и ловецът, мамен от надеждата, че насреща му ще изскочи някоя от тях, навлезе навътре в леса.

Извървяха втора миля и отлетя втори час – почти еднакво бедни на събития. Показаха се няколко диви гълъби и контето стреля по тях, но дебелата перушина, която покриваше безстрашните гърди на красивите птици, изглеждаше непроницаема за сачмите му – поне такава се оказва тя за двуцветната „мантонка“ на лондонския ловец.

Изходиха трета миля и се търкулна трети час, а все още никакъв дивеч не прибраха в торбата.

Липсата на успех не се отрази на апетита на франта и в края на третата миля той почна да усеща под лъжичката някаква празнота, която подканяше за ядене. Господин Смиджи знаеше, че в торбата, която мъкнеше Куоши, има закуска, приготвена и грижливо загърната от домоуправителя на Гостоприемната планина. Беше време да се изследва съдържанието на торбата и сядайки на сянка под едно клонесто дърво, ловецът накара негърчето да извади провизиите.

За Куоши нямаше нищо по-радостно от тази заповед, защото тежестта, под която той се кривеше от няколко часа, и издутоста на торбата обещаваха и за него остатъци, след като големият господар засити глада си.

В торбата имаше положително храна и за двамата, дори в излишък, защото, когато я развързаха, извадиха цяло петле, хляб, шунка, език на резени и всевъзможни притурки като сол, пипер и горчица.

На дъното на торбата се намери една бутилка бордо. Заедно с мареката ракия, която сам ловецът носеше и която той сега постави

настрани, за да се освободи от нея, се събираха достатъчно течности, за да се размият вкусните твърди тела, които предвидливият домакин беше приготвил.

Сетне извадиха вилица и нож и тъй като г. Смиджи умееше по-сръчно да върти тези оръжия, отколкото да си служи с ловната пушка, за миг пилето бе нарязано на късове. Също така за кратко време много от тези парчета, придружени от дебели резени шунка и език, изчезнаха между зъбите на контето.

Куоши не бе поканен да участва в яденето. Той бе застанал встрани, до нозете на франта, и следеше лакомо движенията му, като куче, което дебне господаря си, зает с подобно занимание.

Понеже дъвкателните способности на контето ловец изглежда не бяха малки, погледът на Куоши почна да издава озадаченост, примесена с тревога, при мисълта, че остатъците, които му се полагаха, не ще бъдат нито многобройни, нито обемисти. Половината от петлето и голяма част от резените жамбон и език бяха вече погълнати.

„Това ненаситно господар лакомо като прасе. То изяжда всичко до последно парче – говореше си на ум негърчето в лошо разположение на духа. – Ай, и изпива всичко до последно капка!“ – продължи момчето, когато видя как г. Смиджи гаврътна на един дъх пълна чаша с вино.

Подир малко в същата бездънна фуния се изля втора чаша, защото от умората и жегата господарят бе ожаднял здравата.

За голямо съжаление на Куоши и не по-малко огорчение на самия ловец случи се беда, по-лоша от опасността да бъде пресушена и последната капка вино. След като си наля чашата за втори път, франтът постави шишето на земята несръчно, без да го закрепил. Бутилката загуби равновесие, обърна се и остатъкът от виното се разля на тревата.

Издръжливостта и търпението на Куоши бяха поставени на сурово изпитание, но най-подир апетитът на господаря бе заситен и на негърчето бе разрешено да нападне и да изяде все още изобилните останки от гошавката.

Момчето не чака да го канят два пъти и от начина, по който то започна да лапа, пролича, че ако г. Смиджи няма след закуската по-добра сполука, ловната торба ще бъде върната в къщи много по-лека, отколкото при тръгването.

Докато Куоши мляскаше сладко, ловецът, с повишен от изпитото вино дух, намисли да поскита сам. Нямаше време за губене. Опасността, че ще се върне в Гостоприемната планина с празна торба, започва да се натрапва на съзнанието му. Ако той след розовите надежди, които

неговият внушителен ловен костюм будеше, и перченето си не успееше да оправдае очакванията, предстоеше му унизително завръщане.

Затова франтът реши да продължи лова с по-съсредоточено внимание и ако е възможно, да навакса пропуснатото сутринта.

Беше един часа следобед. Оставаха му още три часа, докато стане време за прибиране. Откакто бе пристигнал в Гостоприемната планина, обядваха в пет. Господин Воуан беше променил часа на това важно ядене от три на пет, за да се приспособи към светските навици на своя аристократичен гост.

Ловецът метна на рамо рога с барут и ловната чанта, взе пушката и потегли, оставяйки прислужника си да гложга пилешките кости.

Глава XLV

УЛУЧЕНАТА ПУЙКА

Изглежда, че небесният покровител на ловците, добрият свети Хюбърт, прие разлятото вино като нему отредена преливна и от благодарност се съгласи да възнагради с успех г. Смиджи.

Франтът не беше се отдалечил и двеста ярда от мястото, където закуси, когато пред очите му се изпречи ято едри птици с примамлив изглед. Те бяха накацали на земята, на открито поле или горска поляна, просторна няколко акра, до чийто край се приближи ловецът.

Птиците седяха или по-правилно стояха накуп и ако г. Смиджи не беше така замаян от гледката, щеше да забележи, че те се трупат около скелета на свиня или на някакво друго животно, от чиито кости отстраняват месото така грижливо, като че скелетът се приготвя за някой музей.

Тъй като познанията на ловеца по естествена история се ограничаваха до онова, което бе зърнал при едно случайно посещение на една лондонска менажерия, той не се и запита какви птици вижда пред себе си и какво търсят те тук.

Най-напред той ги взе за токачките, които диреше, но когато ги разгледа по-внимателно, почна да се съмнява дали са токачки. Последните, поне питомните, които франтът бе виждал в Гостоприемната планина, имаха синкава перушина с бели точки, а птиците на поляната бяха съвсем черни. Кой знае дали дивите токачки не се различаваха от питомните си братовчедки. Навярно с това можеше да се обясни и разликата в цвета на перушината им.

Докато правеше тези догадки, контето забеляза една друга особеност в птиците. Всички имаха голи вратове и глави с червеникав или кървав цвят, точно като пуйките.

„Ха, че тоова са пууйки, бога ми! Ято диви пууйки!“

Лондонският франт беше чувал от някого или някъде, че дивата пуйка се въди в Америка, следователно и в Ямайка, щом островът съставляваше част от Америка.

Колкото и погрешен да беше изводът, разсъждението задоволи Смиджи и го убеди твърдо, че има пред себе си ято диви пуйки, затова той реши да го обходи.

Птиците бяха на твърде голямо разстояние и по тях не бе възможно

да се стреля. За да се приближи, ловецът коленичи и почна да лази зад ниските храсти, които растяха около поляната.

Кожените му панталони щяха вероятно да пострадат от този начин на придвижване и той едва сега почувствува неудобството от щрайфелките, но така силно желаше да сполучи, че не би се спрял, дори да се похабяха целите панталони заедно с щрайфелките. Той само си представяше срама, който го очакваше, ако се върне с празна торба в Гостоприемната планина, и славата, която щеше да го осени, когато се прибере с пълна.

Вместо да пълзи между храстите в безсмислено усилие да се прикрива от бдителността на птиците, ако Сמידжи беше тръгнал направо към тях, щеше по всяка вероятност да улучи нещо. Шансовете бяха големи, защото птиците не бяха никакви пуйки, а пуякоподобни лешояди (или, както ги наричат в Ямайка, „Джон Кроу“) и понеже биенето им на острова беше забранено със закон, те нямаше да обърнат на ловеца повече внимание, отколкото на някоя крава, която се вре помежду им.

Обстоятелството обаче, че той беше конте, което изглежда ямайските лешояди не можеха да пропуснат да не забележат, съчетано с лукавия начин на приближаването, събуди подозрението на птиците и, изплашени, те всички се издигнаха лениво във въздуха.

Лешоядите не отлетяха надалече и повечето от тях накацаха по съседните дървета, а един кацна на един дънер, който не отстоеше на повече от сто ярда от мястото, където бе коленичил Сמידжи.

Тази птица, очевидно най-хубавата от ятото, погълна цялото внимание на ловеца.

Той се убеди, че един изстрел наслуки върху ятото не е повече възможен, защото птиците се пръснаха по дърветата, и реши, че е по-разумно да се задоволи с една-единствена пуйка. Едно само от тези създания беше достатъчно, за да издуе ловджийската торба. Та една дива пуйка или пуяк по-правилно се равняваше на половин дузина токачки или на десетина диви гълъби.

За да си осигури успех, франтът продължи да стои на колена и предпазливо пропълзя напред. Ако успееше да се придвижи напред само трийсет ярда, за останалите седемдесет – разликата до стоте ярда, на които му се виждаше, че отстои пуйката – щеше да се погрижи ловната му пушка.

Най-после трийсетте ярда бяха изминати, а птицата не бе мръднала от дънера.

Ловецът насочи пушката си към пуйката и „Джо Мантън“⁴²¹ свърши

своята работа. Едновременно с изстрела птицата се преметна и изчезна от върха на дънера. Преизпълненият с радост англичанин изтича да прибере дивеча и скоро се озова на мястото, където очакваше да го намери. Но за негова изненада пуйката не се виждаше никаква.

Другите птици бяха отлетели. Нима и тя беше литнала с тях?

Невъзможно! Стрелецът я видя да пада, без да хвъркне. Сигурно я беше убил на място. Тя не можеше да оживее. Той почна да я търси навсякъде и обиколи дънера най-малко десетина пъти, оглеждайки старателно всеки инч от мястото на разстояние двайсет ярда във всички посоки, но не намери никаква птица.

Ако злополучният ловец се съмняваше, че е улучил пуйката, той би се отчаял и би престанал да я дири. Но той беше толкова сигурен в удара си, колкото, че е жив, и затова упорствуваше в усилията си да открие дивеча. Смиджи реши да не остави камък необърнат и за да има помощник при търсенето, почна да вика високо своя придружител Куоши.

Но на многократните повиквания негърчето не се обади и франтът заключи, че или момчето е заспало, или е офейкало. Той възнамеряваше да се върне, за да подири Куоши, но докато обмисляше какво да предприеме, хрумна му нещо, което обещавахе да разгадае тайнственото изчезване на птицата.

Дънерът, на който беше кацнала „пуйката“, едва ли можеше да се нарече само пън. Той представляваше по-скоро огромно стебло, чийто клони бяха счупени: то се издигаше на височина петнайсет-двайсет фута и беше право и дебело като кулата на разрушен замък. Макар и сухо и без клони, то беше украсено със зеленина. Истински губер от лози, израснали около корените му, и паразити, поникнали в гниещата дървесина, го обвиваше с криволичещи гирлянди и само около върха се различавахе лобът на сухото дърво.

В началото ловецът предположи, че дивечът е паднал в храстите около дънера, и ги претърси най-грижливо, но безрезултатно.

Сега се сети, че може би птицата изобщо не е паднала на земята, а лежи мъртва на върха на стеблото.

Дебелината на дървото, което в пресечения си връх имаше диаметър пет-шест фута, правеше предположението правдоподобно и Смиджи реши да се изкачи на върха, за да провери. Той би накарал негърчето да се покатери, но Куоши беше *non esset inventus* – неоткриваем.

21. Джоузеф Мантън – английски производител на оръжие (1766–1835). Бел. прев.

Няколко дебели, прилични на възета лози, които стигаха до върха на сухото дърво, предлагаха лек начин за изкачване и при все че контето умееше да се катери толкова пъргаво, колкото котарак в чизми, той си въобрази, че не е много трудно да се добере до върха на дънера. Той остави пушката си на земята и реши юнашки да опита.

Работата не излезе толкова лесна и коства много усилия на франта. Но подтикван от желанието да открие дивеча и от представата за празната ловджийска торба, за която вече поменахме, той напрегна всички сили и успя да се добере до върха.

Предположенията му се оказаха правилни. Там се намираще птицата – не на върха, а вътре в него, на дъното на една цилиндрична вдлъбнатина, която се виждаше на няколко фута в сърцевината на дънера. Вътре лежеше пуйката, мъртва като самото сухо дърво.

Ловецът не можа да се въздържи да не нададе радостен вик, когато най-после зърна прекрасния дивеч в ръцете си.

Но излезе, че той не му е точно в ръцете, защото когато франтът коленичи и се наведе, за да бръкне с ръка, той не успя да докосне птицата даже с върха на пръстите си.

Работата не изглеждаше тревожна. Трябваше само да се слезе в кухнята, която беше твърде широка и не по-дълбока от четири фута.

Без много да му мисли, контето се изправи и скочи в дупката.

По-разумно щеше да бъде, ако той си бе припомнил бащинския съвет на старата жаба към жабчетата и се беше по-огледал, преди да рипне. Господин Смиджи направи един от най-злополучните скокове в живота си. Кафявата повърхност, върху която лежеше птицата и която изглеждаше така измамнически здрава, беше само гнила сърцевина, проядена от продължителното разлагане. Нейният строеж беше толкова крехък, че ако и да крепеше мъртвата птица, тя пропадна под тежестта на живия човек и господарят на Монтагювия замък изчезна така бързо, като че ли скочи с краката надолу от грот-рея на „Морска нимфа“ в най-дълбоките води на Атлантическия океан.

Глава XLVI

СМИДЖИ ЗАТРУДНЕН ОТ БОТУШИТЕ СИ

Колкото и да беше бързо свличането и черна пропастта, в която пропадна, ловецът не се уби. Дори не се нарани тежко, защото „прахан-та“, през която се повлече, макар и не достатъчно здрава, за да го задържи, оказа известна съпротива на скоростта на падането и той достигна до дъното постепенно.

Въпреки че не беше нито убит, нито зашеметен, той остана известно време напълно лишен от чувства, сякаш бе мъртъв или в несвят. Изненадата му отне не само способността да говори, но и да мисли и той стоя доста време неподвижен като човечето на старинен часовник, което, след като е ударило камбанката, се е прибрало отново в къщичката си.

Сетне независимо от ужасната уплаха той почувствува, че не е тежко контузен и съзнанието му почна да се възвръща. Сега той се опита да освободи краката си, защото при пропадането те се бяха подгънали донякъде, както ги свиват при сядане терзиите.

След известно усилие контето успя да измъкне краката си и като забеляза, че отгоре идва светлина, насочи поглед в тази посока.

Нужно му беше известно време, за да определи точното естество на мястото, където се намираше, понеже гъст облак прах се носеше наоколо му. Той не само пречеше на ловеца да вижда, но и беше проникнал в устата и ноздрите му и го караше да киха силно.

Пепелта обаче постепенно се разнесе и Сמידжи смогна да определи местоположението си.

Над главата му се виждаше светло кръгло петно, което той знаеше, че е небето, а наоколо му се Издигаше тъмнокафява стена, висока няколко фута над прострениите му нагоре ръце. Той схвана, че се намира в кухнята на един огромен прав цилиндър с грапава гнила повърхност.

Колкото усещанията на франта се избистряха – а едновременно и атмосферата се изясняваше, – толкова по-определено той разбираше нещастieto, което го бе сполетяло. В началото той не го погледна в светлината на нещастие, поне не го счете за много тежка беда. Искаше му се по-скоро да се изсмее на необикновеното приключение.

Чак когато реши да се покатери нагоре, за да излезе, и се опита да го стори, той разбра трудността, която дотогава не бе подозирал и която

го изпълни с тревога.

Вторият опит да се измъкне се оказа толкова безуспешен, колкото и първият. Третият има същия изход. Четвъртият не беше по-щастлив. Петият не даде резултат и след шестия Сиджи се отпусна на гнилите отпадъци със свито от отчаяние сърце.

Той можеше да възкликне:

„Facilis descensus Averni, sel revocare gradum“.²²

Духът му бе обхванат от неопишуем ужас. Той така го притисна, че отне способността му да разсъждава.

Когато си възвърна тази способност, франтът се увери още повече в безизходността на своето положение. Колкото повече си блъскаше главата, толкова по-силно му се натрапваше мисълта за опасността, в която го хвърли прибързаният му скок.

Бедата не беше малка – никакво забавно приключение: отдавна тя загуби този си приятен изглед. Дебнеше го не нещастие, а открита опасност: опасност за живота му!

Да, съвсем сигурно – животът му беше в опасност. Франтът не закъсня да стигне до това убеждение. Веригата от индуктивни съждения, която доведе до подобен извод, беше поразително ясна. Ако ловецът не съумееше сам да се измъкне от клопката, в която чрез своя съдбоносен скок се вкара сам, кой можеше да го спаси?

Да се възлагат надежди на Куоши беше неоснователно. Негърчето остана надире му и щом не се отзова на виковете му, или спеше, или си беше отишло. Но дори и да беше будно, и още в бивака, каква вероятност имаше то да намери господаря си?

Можеше ли момчето да проследи дирите му до дървото? Едва ли Куоши щеше да успее. Сиджи си спомни, че по-голямата част от местността, през която мина, беше покрита с диво гигантско просо, в което нито стъпките, нито колената оставяха никакви следи. Жилавите стебла на тревата се изправяха веднага, щом човек отминеше, и запазваха твърде малко доказателства, че някой е вървял. Навярно подобни дири биха били достатъчни за един опитен ловец, но щяха ли да помогнат на гламавото негърче, просто коняръче в плантацията! А ако Куоши не успееше да открие следите му, каква вероятност имаше, че той ще намери ловеца. Никаква – или едно на хиляда само!

22. „Лесно е да се слезе в Аверн, но не и да се излезе“ – стих от Вергилиевата „Енеида“.

Аверн е езеро в Южна Италия, недалече от Неапол, в кратера на угаснал вулкан. Древните римляни са смятали, че там се намира входът за подземния свят. Бел.прев.

Ала кой друг можеше да открие контето, ако не негърчето? Кой друг? Кой би минал по тези места?

Ни жива душа! Дървото, което бе погълнало човека, се намираше в един див участък сред самотна гора, Смиджи не бе срещнал ни път, ни пътека наоколо. Той можеше да остане в тъмницата си с месеци, без човешко същество да се приближи до дънера, а само една седмица стигаше, за да престане да живее клетникът. Да, за седмица, даже за по-малко той щеше да умре от глад. Мисълта беше смразяваща. Тя така го зашемети, че той се отпусна вцепенен от отчаяние.

Все пак не е естествено за един жив човек да се отдава на безпределно униние, преди да е направил някакво крайно усилие. Инстинктът за самозапазване, присъщ на най-низшите животни, е в състояние да стресне и най-немощния човешки дух. Духът на Монтагю Смиджи не беше измежду най-силните и контето клюмна още при първото сътресение, но след време настъпи реакция, която го подтикна да се опита отново да спаси живота си.

Още веднъж той се изправи на нозе и се помъчи да се изкатери по стените, които го обкръжаваха. И сега опитът завърши както преди с поражение.

При последното усилие обаче франтът откри, че неговите опити са значително затруднени от редица *impedimenta* – обременителни предмети: тесните панталони от еленова кожа, които, овлажнени от потта, бяха полепнали плътно към краката, ботушите и преди всичко щрайфелките, които притегляха панталоните към чизмите.

Начаса съобрази, че трябва да се освободи от тези пречки, и изпълнението на взетото решение му се стори твърде леко.

Но когато ловецът се помъчи да отстрани досадните предмети, оказа се, че всичко е много трудно.

В тясната дупка, в която се намираше, той не можеше да се наведе, за да достигне до щрайфелките и да ги откопчи, а докато те не се освободяха, немислимо бе да се извадят ботушите. Той можеше да клекне и да приседне като терзиите с кръстосани крака, както беше го направил при пропадането си, но в това положение кожените каишки се опъваха толкова, че ставаше невъзможно откопчаването им. Нежните пръсти на контето не бяха пригодени за подобно усилие.

„Неволята учи човека.“ Народната мъдрост се оказа вярна и в Смиджевия случай, защото точно сега му хрумна, вместо да откачва щрайфелките на панталоните, да освободи презрамките и да изуе начаса панталоните и ботушите.

Когато се изправи, той бе осенен от една по-щастлива мисъл: да изреже кожените си панталони точно над колената и така да се освободи наведнъж от ботуши, щрайфелки и копчетата на панталона.

Франтът бе оставил ловния си нож до манерката с ракия, където бе закусвал. За щастие той носеше в джоба на жилетката си малко ножче, което беше още по-подходящо за целта. Той го извади и изпълни решението си.

Той лесно пререза панталоните точно над колената, сетне, натискайки последователно с пръстите на краката в тока на ботушите, той измъкна едновременно чизмите, отрязаните крачоли и каишките. Господин Смиджи остана по чорапи.

Той не стоя дълго време в бездействие. Опасността го тласна да прояви силите си и той се опита наново да изкачи стените на дървото затвор.

Уви, след много усилия и неколкократно несполучливи катерения той стигна до ужасяващото заключение, че е невъзможно да се спаси.

Той се изкачваше на около четири фута от отвора, където откритата повърхност, изложена дълго време на атмосферните влияния, се беше изгладила и не бе възможно човек да се закрепя. При всяко усилие да се задържи за гнилото дърво затворникът губеше равновесие и се сгромоляваше на дъното.

Всяко свличане зашеметяваше ловеца и го оставяше без дъх. Той падаше от твърде високо, от десет-дванайсет фута, и ако отдолу не беше меката гнила дървесина, която умъртвяваше ударите при всяко сгромоляване, едно-единствено падане щеше да бъде достатъчно, за да го осакати за цял живот.

Още веднъж г. Смиджи изпадна в униние. Още веднъж отчаянието го потисна.

Глава XLVII

ТРОПИЧЕСКИ ПОРОИ

Когато след време нещастният ловец си възвърна способността да разсъждава, мислите му взеха друга посока. Той престана да прави усилия да се покатери; многобройните опити го убедиха напълно в невъзможността да се спаси сам. Сега се увери, че единствената му надежда лежи във вероятността да мине покрай него Куоши или някой друг – нещо твърде съмнително. Даже някой и да се доближеше до хралупата, как щеше да узнае, че вътре е Смиджи. Кой би допуснал, че дънерът е кух – поне дотолкова, та вътре в цилиндричната му клетка да се затвори едно човешко същество, живо погребано като в прав дървен саркофаг.

Наистина минувачите можеха да забележат оставената на земята пушка, но нима тя би била достатъчно указание къде е скрит нейният собственик. Нямаше изгледи да го видят. Единствената надежда беше да го чуят и в момента, когато тази мисъл му дойде на ум, той почна да вика, колкото му сили държат.

Той съжаляваше, че не се е сетил по-рано, защото някой междуременно може да е минал.

След като се свлече, фронтът изпищя няколко пъти, докато трая началната уплаха, но когато се запретна да се изкачва нагоре, престана, защото всичките му усилия бяха погълнати от трудното упражнение.

Сега той схвана нуждата да вдига шум и реши да поправи допуснатия пропуск. Почна да надава вик подир вик с всичката сила на дробовеците си.

В продължение на няколко минути той се напъва без прекъсване, но въпреки големия шум се усъмна, че ще бъде чут. Около себе си имаше дебела обвивка. Съдейки по диаметъра на дънера, той си даваше сметка, че от външния свят го дели плътна стена от здрава дървесина, без да се поменават лозите и паразитите, които умъртъвяха звука още повече.

Щом мисълта за тези обстоятелства му мина през главата, съмнението, че ще бъде чут, се превърна в увереност и отново пред него се изправи ужасният призрак на отчаянието – по-застрашителен и зловещ отпреди.

За миг страхът вцепени ловеца и го лиши почти от способността да говори. Но неволята го застави да поднови напъните си. Единствената

възможност да се спаси беше да го чуят. Нямаше друг изход и той отново се развика с тонове, които се меняха от врясък в хленч.

Близко цял час нещастникът продължи своята тревожна кавантина, без да получи друг отклик освен ехото на собствения си глас, който се отразяваше през отвора на хралупата с кухи, гробни стонове – жалостив монолог на последователно крещене и ръмжене, пресичан от чести паузи, през които викацията се вслушваше за отговор.

Но отговор не дойде. Никаква промяна не настъпи в положението на затворника, с изключение на една, предназначена да го направи още по-окаяно и безнадеждно. Като че неговите отчаяни викове разгневиха злия дух на бурята. Небето над главата на ловеца се покри неочаквано с гъсти черни облаци, от които се изля дъжд, какъвто трябва да е валил през четиридесетте дни на потопа.

Изля се един от онези тропически порои, при които водата не пада на отделни, единични капки, а се стича на дълги, непрекъснати потоци, сякаш небето се е превърнало в чудовищен душ, чиято верига е изтеглена и завързана.

Макар и добре защитен срещу вятъра, горкият Сиджи нямаше покрив, никакъв навес, за да се запази от дъжда, който се сипеше над знатната му глава, като че ли към корубата на сухото дърво бе насочено гърлото на помпа. И наистина фуниообразният отвор, който беше по-широк от останалата кухня, спомагаше да се вкарва вътре по-голямо количество вода и ако тя не намираще отвори да се изтича, изцеждайки се през шуплите на гнилака право надолу, контето можеше да се изложи на една по-бърза смърт от глада, защото щеше да се събере достатъчно вода, в която да се удави.

Ако не се удави, той все пак добре се окъпа. От дрехите му не остана местенце сухо: ловният късак от копринено кадифе, алената жилетка и каквото се бе запазило от панталоните – всичко беше мокро и подгизнало. Дори бакембардите се бяха разделили със своята накъдрена стегнатост, мустаците бяха изгубили извивката на краищата, косата беше изоставила своята пригладеност – и трите: коса, бакембарди и мустаци – висяха надолу и отцеждаха водни капки.

Необходимо беше живо въображение, за да се познае в този печален образ на мъжественост, който тръпнеше от студ в хралупата, накипаеният ловец от утрото.

Колкото и жалък да беше външният му вид, той не можеше да се сравнява с вътрешния смут. Имаше моменти, когато ярост обхващаше затворника: той упрекваше злата си участ, гневеше се на Куоши,

сърдеше се на г. Воуан, че му прати толкова неизпълнителен прислужник. Настъпваха мигове, когато франтът се чувствуваше толкова раздразнен, че почваше да ругае. В своето заслепление той хулеше собственика на Гостоприемната планина и негърчето. Ямайка с нейните гълъби и токачки, и дървета, и най-вече диви пуйки, не бе също пощадена.

„Проклеетият остров!“ – кълнеше той в своя гняв. – По-добре неговият „създаател“ никога да не бе го довеждал да гледа „чудесаата му“! Какво не би дал Смиджи в тоя час да се озове отново в „миличкия Лондон“? Той би заменил с радост своето дърво-затвор с една стая в Кингс Бенч²³... ай, за най-тясната килия, която биха му предложили в Олд Бейли²⁴!

Бедният Смиджи! Той още не бе достигнал до върха на изпитанията. Очакваше го ново страдание, в сравнение с което всичко досега изживяно представляваше само леко премердие. Едва когато нещо кално почна да пълзи по краката му и да се увива около глезените му – ловецът почувствува болезнено през своите копринени чорапи студена влажна прегръдка, – едва тогава той изпита нещо като подлудяващ ужас.

Той беше застанал прав и мигновено подскочи, сякаш по ходилата му бяха полепнали живи вългени. Но скокът не помогна, защото нещастникът падна на същото място и почувствува отново под нозете си да се гърчи плъзгавото тяло на змия!

23. Кингс Бенч – наказателното отделение при Върховния съд в Англия, което е съдило по обичайното право; с оглед на контекста – затворът към този съд.

24. Олд Бейли е главният наказателен съд в Лондон, намиращ се на едноименната улица, недалече от катедралата „Св. Пол“. Тук трябва да се разбира затворът при този съд. Бел.прев.

Глава XLVIII ОПАСЕН ТАНЦ

Вън от всяко съмнение, Смиджи беше стъпил на змия или по-скоро танцуваше върху змия, защото, когато усети люспестото същество да пълзи и да се вие със силен мускулен напън под краката му, би било противно на човешката природа той да остане неподвижен върху опасния пиедестал.

Известно време той танцува върху страшните deis – божества, очаквайки всеки миг да почувствува острата болка от ухапването. Всеки, който би могъл да го зърне в този критичен момент, щеше да види лицето му побеляло от ужас, очите му изскочили от орбитите и увисналите му бакембарди и коса настръхнали.

На тъмното небе на подлудяващия страх проблесна все пак светло пламъче: ловецът си спомни, че в Ямайка, както бе чувал, няма отровни змии.

Уви! – само искра на утеха! Ако влечугите не можеха да тровят, умееха да хапят. Щом покриваха с телата си целия под на цилиндричната килия, те трябваше да са огромни чудовища и ухапването им да носи гибел.

Кой знае дали на дъното лежеше само една змия. Навярно там се криеше цяла змийска челяд, която се виеше и гърчеше на фантастични осморки под нозете на франта.

В такъв случай – а той беше твърде правдоподобен – всички змии щяха да нападнат човека и да го изядат късче по късче.

Имаше ли някакво значение дали влечугите са отровни или не? Той можеше да загине от ухапване, със същия успех, както от отровните змийски зъби.

За щастие на Смиджи чудовищата, тъй като предположението му, че са повече от едно, беше правилно, бяха още полусънни, иначе опасността, от която той се боеше, щеше да се сбъдне. Сега обаче кълбото от влечуги току-що се бе събудило от своята вцепененост: банята на студения дъжд завари змиите в тяхната пещера и разкъса кълбото, в което се бяха оплели, за да спят. Те бяха още само полусъбудени и не можеха да различат приятел от враг. На това обстоятелство контето трябваше да благодари, че кожата на краката му и копринените чорапи дори останаха непокътнати.

Без да знае причината, Смиджи се отърва без никакво ухапване.

Но независимо от това, че толкова време остана незасегнат, уплахата му никак не намалая. Напротив, представата да бъде изяден жив, която замени мисълта, че ще бъде ухапан от отровните зъби, продължаваше да поддържа ужаса и тласна нещастника към нови усилия да се спаси от опасното положение.

Пред него се откриваше само един изход: да се покатери по „камината“, докдето може да стигне, и така да се измъкне от досега на влечугите.

Веднага, щом тази мисъл го осени, той подскочи нагоре, освободи краката си от увилите се по тях чудовища и след няколко мига на драккане и катерене се добра до една височина от около десет фута над дъното на корубата.

Тук една лека издаденост предложи сносна опора за нозете му. Той вкопчи пръсти в насрещните стени и се опита да се закрепи колкото може по-добре.

Напъните бяха уморителни и не можеха да продължат много, както за свое огорчение затворникът установи.

Силите скоро щяха да му изневерят, пръстите почнаха да се схващат и да изтръпват. Не му оставаше нищо друго, освен да изостави мястото си, да се отпусне и да падне долу върху змиите, които при ново докосване едва ли щяха да се откажат от употребата на зъбите си.

Представата за потресната участ, която го очакваше, го подтикна да напрегне последни сили, за да запази равновесието и положението си, и същевременно изтръгна от гърдите му викове на смъртен страх.

Силата едва ли щеше да го избави, но виковете в този решителен час се оказаха спасителни. Точно когато издръжливостта му се изчерпа, и той се готвеше да се отпусне, пред извърнатите му нагоре очи се мярна един предмет, който го накара да се закрепи още малко, дори с риск да се откъснат пръстите му от ставите си.

Запълваща половината от отвора на дупката над ловеца се показва една огромна глава с лице, черно като Ереб – бога на вечния мрак, и две светещи посред лицето жълто-бели очи. Никакви други черти не се видяха най-напред, но после се бялна двойна редица едри лъскави зъби, които се откряха между две току-що отворени червени устни под голям месест нос.

В своя смут Смиджи беше разположен да допусне за миг, че е попаднал между два зли духа: единия отдолу под формата на страхотна змия, другия отгоре в човешки образ, защото усмихващите се бели зъби

и жълтите очни ябълки, които се въртяха в орбити с черна основа, имаха наистина сатанински вид.

От двата демона франтът все пак предпочете оня, който носеше човешки лик, и когато един черен исполин като стеблото на младо дърво с ръка на титан подаде своята великанска лапа, ловецът не я отблъсна, а я сграбчи трескаво и почувствува как се издига нагоре с лекота, сякаш е седнал на края на люлка.

Само след минутка той се намери на върха на сухия дънер със спасителя до себе си.

В очите на спасения изведнъж нахлу толкова светлина, че той, вместо да може да различава ясно наоколо си, се заслепи и само чрез пипане усети застаналия до него човек, който трябваше да има ръст на гигант и да е почти гол.

Всичко това франтът почувствува чрез опипване, защото той се зашемети при излизането си от хралупата, и спасителят му бе принуден да го крепи известно време в обятията си, за да не залитне и падне долу. При допир с гърдите на великанския си спасител Смиджи докосна разни ремъци и въжета, по които висяха рокове и торби, и по това той заключи, че човекът е ловец.

Очите на спасения скоро се успокоиха достатъчно, за да понесат дневната светлина, и тогава той видя в пълен ръст негъра, който го беше спасил от опасността. Той забеляза също, че човекът не е сам, защото, поглеждайки от високото си място надолу, контето видя дузина мъже, застанали около дървото. Те бяха всички или почти всички чернокожи и всички, с едно или две изключения, бяха еднакво въоръжени, облечени и снаряжени.

Те не можеха всички да бъдат ловци. Първото впечатление на Смиджи беше погрешно. Спасителят не беше ловец, а избягал роб от плантациите. Франтът беше попаднал сред шайка разбойници, и то черни разбойници, защото какво друго можеше да очаква той да срещне в ямайските планини.

– Разбойници са положиително! – прошепна си господарят на Монтагювия замък.

Ако те бяха злодейци, изглежда, че съставляваха поне весела тайфа, защото, щом ловецът се изправи на върха на дънера, за да слезе, отдолу го посрещна шумен хор от смехове и към общия кикот не само се присъедини исполинският спасител, но засвири първи тромбон.

Макар и повече от сигурен, че разбойниците се смеят за негова сметка, г. Смиджи беше доволен от веселото им настроение. От тези

ухилени мъже той не можеше да очаква лоши обноски, най-много щяха да задигнат кесията, оръжието и снаряжението му, защото дрехите му в сегашното си състояние едва ли биха ги съблазнили.

За да предразположи благосклонно обирниците и да превари заплахите им, франтът веднага щом здраво стъпи на terra firma – твърда земя, извади пунгията си и почна да раздава съдържанието ѝ на своите нови познайници, заделайки за своя спасител, под чието специално покровителство той сега се постави, двоен пай от монетите.

Доброволното предаване очевидно оказа щастливо въздействие. Злодейците престанаха да се смеят на пленника си и избързаха да му засвидетелствуват цялата учтивост, на която бяха способни. Единият от тях, един момък със светложълт цвят на лицето, който изглежда беше темен капитан, отказа дори да приеме, каквото и да е, отблъсквайки предлаганата проява на внимание с грациозно достойнство, което някак си изненада Смиджи. Последният обаче реши да не пада по-долу по учтивост и, подозирайки, че дарът се отказва, защото главатарят се кани да го вземе за заложник, замени веднага парите със своя хубав лондонски патрондаш и рога за барут, които през всичкото време на премеждията бяха останали да висят на рамената му. Тези подаръци се оказаха поприемливи за разбойническия вожд, който при получаването им от дарителя благодари с няколко на място казани думи.

Когато се увери, че опасността да го сполети някакво друго зло премина, Смиджи си възвърна бързо своето обичайно самочувствие и по молба на главатаря на злодейците обясни как се бе хванал в капана на кухото дърво, разправяйки с подробности приключението си от момента на прицелването в „дивата пуйка“ до часа на спасението.

Неговите необикновени слушатели следяха разказа му с жив интерес; особено впечатление им направи съобщението, че в ямайските гори се срещат диви пуйки, нещо, към което те някак си се отнесоха с недоверие.

Веднага щом франтът завърши повествованието си, капитанът на разбойниците направи знак и прошепна няколко думи на един от своите хора – най-малкия от бандата.

Негърът в изпълнение на получената заповед извади чифт дълги ръкавици от козя кожа, които достигаха до лактите му, и без да се бави, изкачи дънера. Тогава завърза едно въже, което бе отнесъл със себе си, около върха на сухото дърво и безстрашно се спусна в тъмната, пълна със змии коруба, от която контето бе излязло с такава радост.

Не повече от половин минута, след като малкият човек се изгуби от

погледа, от хралупата бе изхвърлена лъскава гадина, имаща змиевидна форма с ярък светложълт цвят. Гърчеща и виеща се, змията увисна за миг във въздуха, сетне подчинявайки се на законите за земното притегляне, падна с тъп звук на тревата. Нейният голям размер и чертите от черно и жълто позволяваха да се определя, че тя е от вида на ямайските „жълти змии“ (*Chilabothrus inornatus*).

Чудовището едва докосна земята, и от хралупата бе изхвърлен втори подобен снаряд, последван от трети, четвърти и пети, докато на тревата се проснаха не по-малко от една дузина гнусни влечуги.

Веднага, щом змиите падаха, негрите ги убиваха, но не от някаква омраза към тях. Напротив, всяка убита змия се прибираше внимателно в раkitените кошове, които артелчиците на горската чета носеха.

След като сухото дърво бе очистено от последната змия, по същия начин от него изскочи един предмет от съвсем друго естество. Той представляваше безформена маса с мръсен светложълт цвят и при разглеждане се оказа, че един от ботушите на г. Смиджи, неосвободен още от своята обвивка от еленова кожа. Излетя и вторият ботуш и сетне, за голямо забавление на бандитите, „дивата пуйка“, която бе довела ловеца до безизходно положение. Част от перушината ѝ бе изпопадала, а останалата бе изпоцапана, тъй че дивечът не беше достатъчно угледен за една ловна торба. Но франтът беше твърде доволен, че е спасил живота си, и вече не се и сещаше за ловната чанта. Него го занимаваше само мисълта как да се прибере в Гостоприемната планина по възможния най-къс път.

Предадоха на ловеца ботушите и той не закъсня да ги обуе, оставяйки долния край от панталоните си до изгубилата своята стойност „пуйка“, за която, разбойниците, по-добре запознати с науката за птиците в Ямайка, го увериха, че не е никаква пуйка, а само пуйкоподобен лешояд, „Джон Кроу“, накратко казано, вонящ картал.

За голяма радост и не по-малко за изненада на Смиджи обирниците не се опитаха да му отнемат каквото и да е освен парите, които всъщност той доброволно раздаде, без да изчаква да му ги поискат. Дори му оставиха скъпия часовник със звънчев механизъм и не само му върнаха пушката, но внимателният войвода на разбойниците му предостави един водач, който да го отведе в Гостоприемната планина.

Унизеният господар на Монтаговия замък бе така по-кърген от милите обноски на чернокожите, но учтиви бандити, че когато се раздели с тях, се ръкува с всекиго поотделно и обеща на всички да използва цялото си влияние, за да ги отърве от въжето, щом узнае, че някой от тях

го е сполетяла подобна беда.

Мароните (защото в действителност Куокоу и мароните бяха спасили франта, който погрешно ги бе взел за злодейци), макар и малко озадачени от великодушното обещание, благодариха за добрите му чувства и след повторно ръкостискане с техния капитан злополучният ловец си замина.

Глава XLIX КУОШИ В ОМАГЪОСАН КРЪГ

Къде беше Куоши през цялото това време? Какво се случи с него?

Господин Смиджи не знаеше и не се интересуваше. Твърде щастлив, че се маха от сцената на своето неприятно приключение, той не запита за неизпълнителния си придружител, нито поиска да се върне там, където го бе оставил. Пътят, по който го прекара новият му водач, отиваше в съвсем друга посока. Що се отнася до празната ловджийска торба, останала при негърчето, франтът не искаше и да знае за нея, а колкото до ловния нож и манерката с ракия – без съмнение момчето щеше да ги види.

Тук г. Смиджи улучи пилето в сърцето, поне по отношение на манерката с ракия. Именно защото я видя много добре, Куоши забрави не само задълженията си, които му бяха възложили да изпълнява, а цялата земя с всичко живо върху нея. Нямаше и двацет минути, откак господарят се бе махнал от очите на негърчето, когато то чрез многократно прилепване на уста до манерката с ракия доведе своите зрителни органи в такова състояние, че не би могло да различи по-добре от контето една пуйка от един лешояд.

Изпитата ракия оказа върху Куоши въздействие, напълно противоположно на онова, което тя би предизвикала у един ирландец. Вместо да го направи шумно и кавгаджийски настроено, тя предразположи негърчето към унес дотолкова, че за по-малко от пет минути подир последното пийване от манерката то се търкулна на тревата и заспа непробудно.

То заспа така дълбоко, че не само не чу гърма на Смиджиевата пушка, но дори залпът на цяла батарея оръдия близо до ушите му не би го стреснал.

Едва ли е възможно да се каже колко време Куоши би продължил да лежи в това състояние на полусън и полупиянство, ако го оставеха необезпокояван или не го свестяха хора или какви да е други живи същества. Онова, което го върна към действителността, като едновременно го събуди и отрезви, беше дъждът, който се изля като студен душ върху голата му кожа и го накара да скочи на крака.

Момчето обаче си беше поспало повече от час, преди да завали, и това време беше достатъчно изпитата ракия да изгуби до известна мяра силата си.

Куоши чувствуваше, че е сгрешил, дето изпи ракията на господаря, и тъй като временната смелост, която тя му вдъхна, се изпари напълно, сега се страхуваше да срещне белия господар. Той би желал да го избегне, ако имаше някаква възможност, но знаеше, че ако се прибере незабелязано сам в къщи, ще разсърди господаря на Гостоприемната планина и съвсем сигурно ще получи две дузини удари с камшик.

След известно размишление негърчето реши, че е най-разумно да изчака да се върне младият господар и да му разправи някаква измишльотина.

Щеше да каже, че го е търсил и така е минало времето – подобна история смяташе да скрои Куоши в обърканото си въображение.

За да обясни изчезването на коняка, който бе пресушило до капка, момчето намисли друга малка лъжа, подсказана несъмнено от злополуката, която бе сполетяла бутилката с вино. То възнамеряваше да съобщи на големия господар, че той – господарят – е оставил отворена запушалката на манерката и конякът е последвал примера на стъклото с бордо.

Успокоен от тези приемливи измислици, Куоши зачака да се върне господарят ловец.

След време небето се изясни, но господарят не дойде. Дори след значително дълго време той не се показа.

Негърчето стана нетърпеливо и почна да се притеснява. Да не би английският господар да се е загубил в гората? В подобен случай Куоши не можеше да разчита на милост. Господарят „Вон“ щеше сигурно да го накаже. Във въображението си момчето чуваше вече да плющи би-чът, ехтящ далече над хълмовете.

След като почака още малко, Куоши реши да сложи край на своята тревога и да тръгне да дири ловеца. Той нарами празната торба, изпитата манерка и ловджийския нож и потегли.

Той беше видял г. Смиджи да се насочва към полянката и доколкото можа, проследи дирята му, но когато стигна до откритото поле, спря, без да знае накъде да хване.

Негърчето постоя малко, за да премисли, сетне тръгна надясно към сухия дънер, чийто връх се виждаше от мястото, където се беше спряло на поляната.

Не случайността все пак го насочи натам, защото негърчето чу Или му се стори, че чу гласове в това направление.

Когато то приближи до обезглавеното дърво, един лъскав предмет на земята привлече вниманието му. То се спря, за да провери дали не е змия – едно същество, от което повечето от негрите в плантациите

изпитват основателен страх.

Когато огледа предмета по-внимателно, Куоши откри с изненада, че е пушка, а когато я изследва по-отблизо видя, че е пушката на господаря ловец.

Тя лежеше на тревата недалече от сухия дънер. Какво търсеше тя там?

Къде беше самият господар? Някакво нещастие ли го бе сполетяло? Защо бе захвърлил пушката си? Да не би да, се е самозастрелял? Какво изобщо му се бе случило?

Точно в тоя момент до негърчето достигнаха жални звуци – едно скимтене, продължително и кухо, като че ли някакъв измъчван дух се сбогуваше със земята. Звукът приличаше на човешки глас и все пак се различаваше от него. Наподобяваше гласа на някой, който говори от вътрешността на гроб.

Ужас обхвана момчето и с бързината, с която хамелеонът мени цвета си, черната му кожа доби мигновено пепелявосив цвят.

То би побягнало, но го задържа една мисъл. Може би господарят беше още жив и се намираще в беда. В подобен случай наказание очакваше Куоши, загдето го е изоставил.

Гласът идваше сякаш иззад сухото дърво. Оня, който го бе издал, се криеше там. Навярно на другата страна лежеше ранен ловецът.

Негърчето събра смелостта, която му бе останала, и се придвижи към другата страна на дънера. То вървеше предпазливо, стъпка по стъпка, и изследваше местността.

Най-после достигна до отвъдната страна. Огледа навсякъде. Не намери никого – ни мъртъв, ни ранен.

Там нямаше храсти, в които би могъл да се скрие един толкова голям предмет като човешко тяло, поне в кръг от двамайсет ярда около стеблото. А скимтенето не идваше отвъд това разстояние.

Невъзможно бе някакъв човек да се скрие и под шумата на пълзящите растения, които се виеха около храстите. Куоши се престраши и подири и между тях. Но и там не откри никого.

Сега обаче прозвуча второ скимтене и момчето се уплаши още повече. Скимтенето беше точно като първото – провлечено и гробно, сякаш излиза от дъното на кладенец.

То идваше пак откъм дънера, но сега от отвъдната страна, която негърчето бе напуснало и където не бе видяло никого.

Да не би раненият човек да беше пропъзлял на другата страна, докато Куоши се придвижи в обратната посока?

Тая мисъл мина през главата на момчето и за да реши загадката, то се върна на мястото, откъдето беше дошло, но този път по-бързо, преди да му е избягал тайнственият глас.

Когато то стигна до точката, откъдето бе първоначално тръгнало, изненадата му нарасна още повече. Не се виждаше никой. Пушката продължаваше да лежи на мястото си, както бе оставена. Никой не беше я докоснал, никой се не мяркаше.

Отново прокътят гласът, но сега тънък и приличен на писък! Викът изплаши Куоши, по челото му изби пот, която потече по бузите му като едри сълзи.

Сега все пак вряскът приличаше повече на човешки глас и насърчи негърчето да остане още при дървото. То не се съмняваше, че гласът идва от отвъдната страна на дънера и отново се опита да зърне предмета, който издаваше звуците.

Все още убедено, че човекът, който и да беше, поради някаква причина продължава да обикаля около дървото, момчето отново тръгна напред с намерение да не спре, докато не догони бягачия пред него. То почна да се върти около дънера, в началото в тръс, но като чуваше от време на време скимтенията и писъците, винаги идващи откъм обратната страна, то ускори крачката, докато се разтича с цялата скорост, на която бяха способни нозете му.

То продължи гоненицата, докато обиколи няколко пъти дървото и се увери накрая, че е невъзможно да припка пред него някакво човешко същество, без да бъде то застигнато.

Това убеждение накара Куоши да се спре внезапно и бързо да размисли.

Щом не беше човек, трябваше да бъде „призрак или самото дявол!“

Заключението, че е или едното, или другото, изглаждаше съвсем неоспоримо. Куоши не можа да издържи повече.

– Бродник! Джъмби! Дявол! – изпищя той с тракащи зъби и готови да изхвъркнат от орбитите си очни ябълки. После хукна и се понесе към Гостоприемната планина толкова бързо, доколкото треперещите му крака бяха в състояние да го носят.

Глава L

ЗАГРОЗЯВАЩИТЕ ПАНТАЛОНИ

Господин Смиджи се влачеше нещастен подир водача, когото капитанът на разбойниците му предостави, за да го отведе в къщи.

Колко много се различаваше окаяният и оклюмал мъж от спретнатия и елегантен ловец от утринта. Външният вид и състоянието на духа му бяха еднакво плачевни.

На франта не тегнеше преживяното. Той не бе понесъл наранявания, от които би заслужавало да се оплаква. Похабените скъпи дрехи и раздадените пари на бандитите, за каквито той продължаваше да счита мароните, представляваха дреболия за един богаташ като него. Огорченията му следователно не се дължаха на загубата и на прежеждията. Измъчваше го нещо предстоящо, нещо в перспектива.

Сега, когато се приближаваше до дома, той се връщаше в много по-смешно състояние, отколкото когато се раздели с веселата горска чета, защото след отдавна спрелия дъжд пекна изгарящо слънце. Атмосферното въздействие върху онова, което бе останало от кожените му панталони, предизвика тяхното скъсяване и изрязаните краища се вдигнаха нагоре до половината от бедрата, вадейки на показ значителна част от кривите кльощави крака между крачолите и ботушите.

Воден от своята суета, франтът съзнаваше недостатъка на краката си. Там беше най-уязвимото му място. Поради тази причина той отдавна избягваше употребата на високи ботуши, така наречените в Англия „хесенски“ ботуши, които са най-грациозните измежду всички видове обувка с изключение може би на сандалите. Смиджи ги мразеше като всеки мъж с вретеновидни крака, който е принуден да ги носи, и това обяснява тяхното изчезване. Контето ненавиждаше бричове, защото и те водеха до същите последици и издаваха слабото му място.

Няма съмнение, че това отвращение го бе довело до нововъведените в ловния костюм, което вече описахме и което в случая се оказа сериозна грешка.

Ако кожените панталони бяха запазили дължината, на която бяха отрязани; не би се забелязвало нищо особено, поне нищо толкова смешно. Те биха могли да се уподобят на панталонките на шотландските планинци или на свободно падащи кожени бричове – премяна, подходяща за един ловец. Но както сега се бяха свили и разголваха кривите

скелетоподобни форми на Смиджиевите крайници, те правеха контето съвършен образец на „плашило“.

Смиджи съзнаваше твърде добре всичко и в тоя момент беше готов да назначи за книговодител в имението си всекиго, който би му набавил едни панталони. Той се нуждаеше само от панталони. Останалото му облекло, макар и тежко пострадало в сравнение с вида си, преди да тръгне ловецът сутринта, беше все пак поносимо, във всеки случай не беше смешно. Единствено панталоните можеха да донесат нещастие на контето.

Една ужасяваща перспектива се очертаваше пред нашия бивш ловец, защото сега той заслужено можеше да се нарече така. Може би някои биха предпочели да се употреби едно по-малко ласкаво определение: нашият самозван ловец.

Той се страхуваше да се завърне. Празната ловджийска торба и глупавото приключение, завършило с това, че го постави в такова смешно положение, съставляваха наистина неприятна, ужасяваща перспектива. Как щеше да се яви франтът пред своите приятели в Гостоприемната планина? Той не береше голяма грижа за г. Воуан, но как можеше да се укрие от госпожица Воуан, от Кейт, ах, от Кейт! Тук лежеше причината за неговата загриженост, за неговото огорчение.

Не можеше ли да се добере до къщата и да се промъкне до стаята си, без да бъде забелязан? Имаше ли някакви изгледи за успех?

Когато Смиджи поразмисли, убеди се, че няма големи шансове. Гостоприемната планина, като всички други плантаторски жилища в Ямайка, беше подобно на птича клетка открита от всички страни. Извън границите на вероятното трябваше да се счита възможността ловецът да се вмъкне незабелязан.

Смиджи искаше все пак да опита и върху успеха на този опит заложил единствената си надежда. Защо не владееше великата тайна, позната само на ревнивата Юнона – съпругата на Юпитер, – тайната човек да става невидим! Какво не би дал франтът, за да може да наеме само десетина минути картагенския облак.

Подобна мисъл действително занимаваше Смиджиевия ум, защото, като всички англичани от добро семейство, и той бе изучавал древните класици.

Идеята роди в него едно вдъхновение. Щом нямаше възможност да използва Юнония облак, защо да не се прикрие под булото на нощта. Когато се стъмни, той можеше да влезе и да се добере до стаята си неусетно, избягвайки неприятната среща, от която се страхуваше

толкова.

Контето се спря, погледна водача, погледна слънцето и накрая голите си колена, които сега от умората се бяха огънали навътре едно към друго.

Гостоприемната планина се виждаше. Водачът се готвеше да се раздели с ловеца. Следователно франтът можеше да постъпи, както пожелае, без да има никакви свидетели.

След миг маронът се сбогува със Смиджи и го остави сам.

Контето измери още веднъж с очи небето и погледна часовника си. След два часа щеше да падне здрач. Промеждутъкът от сумрака щеше да му позволи да се доближи до къщата и в първите минути на тъмнината, преди да се запалят лампите, той щеше да се промъкне незабелязано или най-малко не би проличал така силно окаеният му вид.

Планът беше осъществим. Смиджи реши да го приложи и се сгуши на скрито, за да изчака да залезе слънцето.

Той броеше часовете, половинките и минутите; послушваше се в гласовете, които идваха от негърското село; наблюдаваше пъстрокрилите птици, които летяха между клоните над главата му, и им завиждаше за непокътнатата перушина.

Въпреки че прелестни гледки галеха очите и сладки напеви омайваха ушите на нещастника, двата часа, които той прекара в скривалището си, не преминаха приятно; неизвестността дали ще сполучи планът му лишаваше от чар дивната картина, която заобикаляше ловеца.

Часът за действие настъпи. Слънцето залезе зад отсрещния рид, където се намираше Монтагювият замък, собственото му стопанство. Дрезгавината се спусна нежно като пурпурна завеса над долината на Гостоприемната планина. Дойде време за тръгване.

Смиджи се изправи и след като извърши разузнаване на местността пред себе си, се насочи към господарската къща.

Той се мъчеше да върви по възможност под прикритието на дърветата, което му се удаде, защото бахаровите дъбравки откъм тази страна се спускаха чак до парка, който обкръжаваше жилището.

Франтът отмина негърското село и го остави вдясно от себе си, без да бъде открит. Обходи също складовете и захарните работилници, използвайки особеностите на терена, и успя да достигне незабелязано до площадката, на която се издигаше къщата.

Той все още не беше превъзмогнал заплахата: опасното поле се намираше пред него и трябваше да се прекоси. Оставаше да се преминат цветните лехи пред къщата, защото пътеката бе отвела контето пред

главния вход.

Беше тъмно и никой не се показва; поне ловецът не видя никого на стълбищната площадка и на прозорците на големия хол. Дотук всичко бе минало благополучно.

Сега беше нужно само Смиджи да притича до отворената врата и после до собствената си стая, където Томс щеше набързо да го премени в по-угледни дрехи.

Франтът се засили да прибяга и успя да премине половината път през градинските лехи, когато внезапно иззад жилището се показва тълпа от хора, носещи над главите си големи запалени факли.

Бяха слуги и ратаи от плантацията с Тръсти начело.

Човек би могъл да си помисли, че са потеглили за някакво тържествено шествие, ала бързият им ход и присъствието на Куоши, който притичваше отпреде им, сочеха, че са тръгнали по друга работа.

Смиджи отгатна закъде се бяха запътили. Отиваха да го търсят!

Гледката изпълни с отчаяние контето. Факлоносците го превариха. Те достигнаха вече пред главния вход и пламъкът на техните големи факли освети всичко, като че някакво нощно слънце разкъса небесния мрак.

Нямаше вероятност Смиджи да успее да се изплъзне от ярката светлина; поне той не виждаше никаква възможност.

Той се закова на място, ри желал да се върне към храстите и там да изчака да се отдалечи групата, но се страхуваше, че с движението си назад ще привлече вниманието върху себе си; тогава всичко щеше да се провали и приключението щеше да завърши по най-нежелателен начин.

Вместо да се отдръпне, франтът спря, вдървен и неподвижен, сякаш забоден с игла.

В този момент на горната стълбищна площадка се появиха две фигури, които на ослепителното осветление на факлите можеха да се разпознаят лесно. Бяха плантаторът и дъщеря му, следвана от прислужницата си Йола. Господин Воуан беше излязъл, за да даде упътвания как да се извърши диренето.

И тримата бяха обърнати с лице към тълпата и, естествено, към контето.

Плантаторът отвори уста да заговори, но един вик на Йола, към който се присъедини и господарката и, го прекъсна. Острият поглед на фулахката беше паднал на Смиджи, чийто бял образ лъщеше под пламъка на факлите като лика на статуите, които бяха поставени тук-там из градината.

Франтът бе застанал по средата на парка и тъй като прислужницата знаеше, че там няма никаква статуя, неочакваната му поява предизвика нейния тревожен писък.

Мигновено всички погледи се насочиха към мястото, където се намираше лондончанинът, и факлоносците с Тръсти начело забързаха към лъжливата статуя.

Нямаше шансове злочестият ловец да се укрие. Той бе намерен и обилно осветен; към него се насочиха десетки погледи, между които и погледът на любимата, която, вместо да изрази състрадание към жалостивия му вид, засия от подигравателно задоволство.

Злополучният лов на контето завършваше с ново, още по-тежко поражение. Сиджи си проби път през тълпата и без да се бави, се измъкна от наблюдение, избързвайки към стаята си, където благодарение на утехата и насърчението на съчувствения Томс скоро доби поносим вид.

Глава LI

ХЪРБЪРТ ВОУАН В ЩАСТЛИВАТА ДОЛИНА

Колкото и неподходящо да считаха съседите на Джейкъб Джесурън названието на стопанството му, Хърбърт Воуан нямаше основание да смята името „Щастливата долина“ за несполучливо. От момента, в който той зае книговодителската длъжност, за него последваха не задължения, а удоволствия. Новият му живот не бе погълнат от труд и представляваше непрекъснат низ от приятно прекарани часове. Вместо да води книги или да надзирава роби, накратко казано, да върши нещо полезно, той посвещаваше по-голямата част от времето си на излети, чието единствено предназначение беше да доставят отмора или развлечение. Разходки до града заедно с Джесурън, който го представи на своите търговски познати; посещения на съседните чифлици и плантации заедно с красивата Джудит, която го въведе в своя кръг от близки; риболовни излети по реките и гощавки на открито из горите – съставляваха програмата на неговите занимания.

Дадоха му кон за езда, кучета и снаряжение за лов и изобщо всичко, което се изискваше, за да му се обезпечи съществуването на благороден безделник. Предплатиха му заплатата за половин година, без да беше я поискал. Така по деликатен начин му набавиха средства, с които да попълни гардероба си с подходящи за всеки случай дрехи.

Не ще и дума, че на бедния пътник от трюма потръгна. Благодарение на щедростта на своя неочакван благодетел той почна да играе в Еврейския чифлик „роля“, не различаваща се от тая на лондонския франт, който се подвизаваше по същото време в Гостоприемната планина.

И понеже нямаше голяма разлика в общественото положение на средите, в които се движеха и двамата, не беше изключено те да се срещнат отново, но на по-равна нога отпреди.

Справедливостта налага да се признае, че Хърбърт Воуан посрещаше своя празен разкошен живот повече с изненада, отколкото с благодарност. Щедрото великодушие на евреина криеше нещо тайнствено, което твърде озадачаваше момъка. Как следваше да си обясни той подобно мило гостоприемство?

Дни наред, откак Хърбърт Воуан направи Щастливата долина свой дом, нещата се движеха достатъчно гладко за повърхностния наблюдател. Леките дрязги, които прозираха от време на време, се изглаждаха

успешно и младият англичанин, неподозиращ никакви зли помисли, макар и в недоумение от оказваното гостоприемство, не виждаше нищо необикновено в обстоятелствата, които го обкръжаваха. Ако беше по-малко тачен гост на своя израилтянски домакин, той навярно би бил по-проницателен и придирчив. Но една арабска пословица гласи, че не е човешко да се хули конят, който ни е спасил от беда и опасност. А източният човек не се различава от западния си събрат. Благородното сърце на момъка беше твърде човешко, за да одумва моста, през който той бе преминал, за да се спаси от брега на отчаянието, където съдбата го бе изхвърлила.

И да изпитваше някакви съмнения относно почтеността на своя покровител, младият англичанин ги пазеше грижливо за себе си, без да възнамерява да се откаже от своята самостоятелност и достойнство, когато види по-нататъшния облик на някак си необяснимата любезност, на която той бе предмет.

Не само еврейният домакин беше внимателен към своя гост. Неговата дъщеря, както Хърбърт забеляза отдавна, проявяваше същата ласкавост, и то с много повече миловидност. Действително между другите промени, които настъпиха в Щастливата долина, и духът на прелестната Джудит се преобрази поразително. Макар от време на време нейният надменен и властен характер да се проявяваше, сега най-често тя изпаднаше в сантиментално настроение, което неведнъж се превръщаше в униние. Понякога се случваше да пламне в нея старата ненавист. Тогава извивката на ноздрите се свиваше от презрение и тъмните израилтянски очи искряха със зловещ блясък.

За щастие тези загрозяващи изблици, подобни на торнадото от родния ѝ край, бяха редки, защото пред нея рядко се произнасяше името, което ги предизвикваше: Кейт Воуан.

Омразата на Джесуръновата дъщеря към младата креолка се беше породила от съперничество. И двете се славеха като красавици. Безделните ергени от града ги съпоставяха често и спореха на коя от двете се пада първенството. Тези сравнения и препирни достигаха до ушите на еврейката и за нейно огорчение не винаги решенията бяха в нейна полза. Оттам произлизаше и озлобението ѝ.

Досега Джудит изпитваше само завист и като отмяташе назад глава с леко присвити ноздри, отминаваше неприятната тема. Напоследък обаче едно чувство, по-силно от завистта, почна да се проявява и споменеше ли се – колкото и случайно и непреднамерено да се случеше – името на Кейт Воуан, очите на еврейката светваха от пламъка на

ревността, устните ѝ потрепваха, сякаш мълвяха клетви, и девойката, която само преди миг наподобяваше същински ангел, добиваше изведнъж сатанински вид.

Би могло да се предполага, че присъствието на братовчедата на Кейт ще укроти тези необуздани пориви. Ала то, напротив, ги разгаряше, защото Джесуръновата дъщеря се отдаваше на подобни пристъпи именно пред Хърбърт, и когато той изтървеше някоя блага дума за братовчедка си – да бъдем справедливи, той никога не се изразяваше неблагоприятно за нея, – прекрасната еврейка не издаваше своята горест, само със знаци, а се нахвърляше с язвителни нападки. Тогава до момъка стигаха странни разкрития. От тях той узна за първи път, че Кейт Воуан, неговата чаровна братовчедка, е дъщеря на кварталонка робиня.

По същия начин той можа да си разтълкува двойното име на „малката Куошеба“, което креолката не беше в състояние да си обясни сама, и разбра оплакването, което тя чистосърдечно беше направила, че се чувства откъсната и без приятелки.

Хърбърт не обръщаше голямо внимание на злословията, но избягваше да отрича или да противоречи. Напълно незапознат с миналото на своята братовчедка, той не можеше да каже и дума в нейна защита, за да отрече фактите или да отблъсне лъжливите подмятания. Той почти не се осмеляваше да я брани, защото – да признаем истината – властният темперамент на еврейката бе спечелил вече известно надмощие над него.

Джудит се мръщеше само когато за Кейт се изказваха благосклонно и главно когато това вършеше Хърбърт Воуан. Иначе лицето на еврейката беше винаги озарено от медена, изкусителна усмивка.

Държането на Джудит можеше да се обясни лесно: тя беше влюбена в Хърбърт Воуан.

Евреинът Джесурън почна една игра, в която използва дъщеря си за примамка. В случай на сполука наградата трябваше да бъде младият англичанин. Какъвто и да беше подтикът, дивечът изглеждаше труден за улавяне и опасен за примамката. Каква облага следваше да се очаква, ако търговецът на роби спечелеше? Какво имаше той предвид, за да кара рожбата си да покорява Хърбъртовото сърце?

Загадка забулваше крайната цел. Но при неуспех можеше да загуби и примамката. В играта се криеше и опасност. Колкото и да беше хитър, Джейкъб Джесурън едва ли предвиди опасността. Заслепен от обичайната хладина и опитност на дъщеря си, той смело почна играта.

Не по-малко нехайна за последиците се показва и Джудит. Тя нямаше точна представа какви са намеренията на баща и: тих тя ги узна

много по-късно, едва когато собствените ѝ подбуди станаха толкова силни, че продължи играта за своя лична сметка.

В началото тя се ръководеше от суета и кокетство, към които се прибави и основателно възхищение. Към тези подбуди се прибави и желанието да подразни Кейт Воуан, защото еврейката предугади веднага възможно съперничество. Тя знаеше, че разговорът между братовчедите е бил съвсем кратък, и все пак подозираше, че се е случило нещо; издайническа беше и панделката, която Хърбърт продължаваше да цени и чито значение Джудит напразно се мъчеше да отгатне.

Нейните съмнения не се разсеяха, както би могло да се предполага, щом гостът престана да се интересува от своята сродница. Напротив, те се разпалиха още повече, когато влечението на еврейката към младия англичанин се засили, защото сега тя не беше в състояние да си представи как някоя девойка – Кейт Воуан или друга – би могла да срещне мъжа, който плени сърцето ѝ, без да бъде очарована от него.

Той я омая не постепенно, а внезапно и шеметно; любовта ѝ се превърна в дива страст, каквато може да изпита тигрица към своя жълт другар.

Не мина и седмица, откак Хърбърт Воуан се настани под покрива на еврейския дом, и неговата господарка се влюби – до полуца, до крайния предел на ревността.

Момъкът беше по това време неспособен да анализира собствените си чувства и още по-трудно би могъл да ги схване един външен наблюдател.

Няколко подробности все пак ще спомогнат те да бъдат разбрани.

По време на краткия разговор със своята братовчедка Хърбърт Воуан погледна за пръв път в живота си девойка с очите на влюбен. Синеоката хубавица от родното му село, красивата прислужница от странноприемницата, миловидната хористка от църквата и други момчешки примуци бяха поизбледнели след двумесечно откъсване и мигновено потънаха в праха на забравата при срещата с неземното видение. Той се изправи срещу жена, достойна за чувства му, жена, способна да пробуди най-възвишените устреми в душата му. Той го усети интуитивно и от пръв поглед, а нейните топли слова на трогателна раздяла го омагьосаха. На тях се дължеше пламенността, с която ѝ предложи крепка десница и вярно сърце; те го накараха да се откаже рицарски от кесията и да предпочете панделката.

Той нямаше основание да смята, че Кейт отговаря на любовта му. Хърбърт си даваше сметка, че милите думи, които тя му отправи по

време на мимолетния тревожен разговор, и златото; което му предложи, отразяват порива на състрадателното и сърце и представляват по-скоро отрицание на любовта, вместо да издават нейното съществуване. Панделката, която той с радост взе като любовен залог, имаше само стойност на приятелски спомен с не по-голяма цена от кесията, която тя бе украсявала, или златното съдържание, съхранявано в самата кесия.

Макар и да чувствуваше, че няма право върху своята братовчедка отвъд границите на родствените връзки, макар и тя да не каза дума, да да му даде да разбере, че изпитва към него нещо повече, у Хърбърт – твърде странно – грейна надежда, че някой ден една по-нежна връзка ще сближи сърцата им.

На какво се дължеше този сладостен копнеж? Момъкът не беше способен да обясни причината, тъй като в Кейтините слова не се криеше опора, на която да изгради той своите блянове. Може би обноските й? В тях като че се криеше нещичко. Колкото и плахо изразен, Хърбърт предугади един трепет, който се отпечати в паметта му. Той подхрани и мечтите му.

Но свидният спомен не ободрява дълго младежкото сърце. Той беше твърде крехък, за да издържи изпитанията на времето. Ден след ден до момъка достигаха слухове за веселите пиршества в Гостоприемната планина. Нарочно му разказваха за задоволството на братовчедката му Кейт от обществото на новия ѝ обожател Смиджи,

От коварните вести бавно и болезнено гаснеше слабата надежда, която бе покълнала в Хърбъртовата душа.

Обстоятелствата, с които случайността сега обкръжи госта, можеха да направят неговите съжаления по-малко мъчителни. Макар братовчедка му да нехаше за него, той нямаше основание да се счита за изоставен. До него почти непрекъснато се въртеше друга красавица с рядък чар, която го обсаждаше със своите омайни усмивки.

Ако тези усмивки се бяха насочили към него само един ден по-рано, преди ликът на Кейт Воуан да се отпечати в сърцето му, той навярно щеше да се поддаде по-лесно на тяхната съблазн. А, от друга страна, ако подозираше как неговият образ е завладял сърцето на Кейт, той би се съпротивявал положително по-мъжки на примамките на сирената, която го изкушаваше.

Ала сърцата на влюбените не са стъклени предмети и при все че понякога приличат на огледала, които отразяват едни и същи образи, много често под влиянието на неблагоприятни условия огледалата се обръщат гърбом едно към друго и насочват отразените образи навътре към

гълбините на сърцето.

В подобна безизходица се бе озовало и Хърбъртовото сърце. И няма нищо чудно, че не беше леко да се анализира то.

Но и Кейт не остана в неведение за външните събития. Новините достигаха до нея чрез прислужницата ѝ Йола. От нея тя узна, че Хърбърт се намира наблизко и че е щастлив. Вместо да я зарадва, вестта я наскърби, защото девойката дочу, че братовчед ѝ е прещастлив. Странно, че подобно известие можеше да бъде повод за печал!

В състояние твърде близко до Хърбъртовото беше и сърцето на братовчедка му, макар че нейното можеше да се анализира по-лесно. То чисто и просто изгаряше от пламъка на първата девическа любов. Пред него се бяха вестили едновременно два лика, и двата в разцвета на своята младежка мъжественост, единият – знатен благородник, другият – клет скитник.

Първият имаше преимуществото, че го бяха представили по-рано, а вторият даже не бе удостоен с подобна чест. Ала не винаги печели пооблагодетелствуваният. Не всякога, който пръв потегли в едно надбягване, пръв и завършва. Сърцето на младата креолка разгъна своята девствена първа страница, но на нея се отбеляза не образът на оня, който се яви по-рано.

Не е необходимо да се описват в подробности тревогите, които последваха: надежди и страхове, тъмни съмнения денем и нощем, измамни блянове и мечти. Няма човек, който да не ги е изживял при първата любов; малцина не са изпитали това пъстро редуване на вълнения.

Що се отнася до знатния Сиджи, той не беше винаги на един ум. И него го смущаваха редуващи се надежди и страхове. Първите все пак преобладаваха, и най-често той чувствуваше в душата си гордата увереност на покорител. Често франтът повтаряше победоносно пред прислужника си Томс малко самохвалното послание на Цезар: „Veni, vidi, vici!“ „Дойдох, видях, победих!“.

Глава LII

БОРБА ЗА ПРАВОСЪДИЕ

Взаимната омраза между плантатора и чифликчията водеше началото си още от първото им запознанство. Бе я предизвикала една разпавия във връзка с покупко-продажбата на роби и винаги се явяваха поводи, които не я оставяха да заглъхне напълно, най-вече откак евреинът купи Щастливата долина и стана непосредствен съсед – а по богатство и съперник на собственика на Гостоприемната планина.

Враждебността, която двамата изпитваха един към друг, приличаше на антипатия. Само в много редки случаи и винаги съвсем съдържано тя избиваше навън. Всеки един знаеше така положително, че другият го ненавижда, като че всекидневно тази омраза се изповядваше явно.

Неприязнеността им ту се засилваше, ту отслабваше според обстоятелствата; случваше се да стигне до проста нелюбезност, ала никога не угасваше.

По едно време към ненавистта на кустоса спрямо израилтянския му съсед се примеси друго чувство – чувството на смътен страх. То се беше появило, след като магьосникът Чакра бе осъден на смърт. Породили го бяха някои недомлъвки от страна на евреина във връзка с тази потресна случка, които бяха достигнали до ушите на г. Воуан.

Макар и да липсваха причини, които да засилят безпокойството на плантатора, изникна друг повод, който разгоря недружелюбността му. Закрилата, която неговият съсед даде на отблъснатия му племенник, беше предизвикателство, което нараняваше болезнено кустоса. Сведенията или слуховете, които постоянно идваха до него, така го дразнеха, че омразата му към евреина се засили повече от всякога. Сега плантаторът беше готов да подари цяла дузина бурета от своя най-добър нерафиниран захарен сироп на всекиго, който би го улеснил да унижи ненавистния чифликчия.

Именно в този мъчителен час случайността му даде в ръцете средството, за което той мечтаеше, при това с такава изгода, че вместо да се лиши от дузина бъчви захар, той можеше да очаква да сложи по всяка вероятност много по-голяма печалба в джоба си.

Събитието се случи един ден, преди Смиджи да пропадне в сухото дърво. Кустосът седеше сам в павилиона с пура от местен тютюн в уста и разучаваше съдържанието на „черния кодекс“, едно любимо и

наложително за него занимание, понеже се бе домогнал до отличieto да бъде главен съдия на окръга. Неочаквано в павилиона се мярна сянката на г. Тръсти.

– Какво има, г. Тръсти?

– Един човек иска да говори с ваша милост.

– За какво?

– Не зная – отвърна пестеливият на думи управител. – Не казва. Твърди, че е важно и може да го съобщи само на вас.

– Що за човек е? Негър или бял?

– Ни едното, ни другото. Светъл мулат. Виждал съм го нейде по-рано. Той е един от мароните, които се заселиха горе по Трелоунийските възвишения. Нарича се Кюбина.

– Аха – развълнува се леко кустосът, когато чу името. – Кюбина? Кюбина? Слушал съм това име. Май че съм го виждал... отдалеч. Млад човек, нали?

– Съвсем млад, ако и да разправят, че бил капитан на четата.

– Какво може да иска от мене тоя марон? – прошепна на себе си г. Воуан. – Да не би да води някакъв беглец?

– Не – отговори управителят. – Благодарение на това, че ваша милост се отнася толкова добре с робите, напоследък, откак се махна оня стар подстрекател Чакра, никой не е бягал.

– Благодарение на вас, че вие се държите така добре, г. Тръсти – върна плантаторът ласкателството на управителя си, не без проява на неспокойно възбуждение при спомена за Чакра. – Значи нищо подобно, мислите? – избърза да добави господарят, сякаш за да смени темата.

– Не, ваша милост. Невъзможно. По моя списък нямаме бегълци – увери Тръсти с тържествуващ глас.

– Слава богу, радвам се – потри ръце от задоволство кустосът. – Тогава момъкът иде, предполагам, да се посъветва с мене в качеството ми на съдия. По някоя разправия навярно. Тия марони постоянно имат ежби с някои от плантаторите. Чудя се срещу кого ще е дошъл да се оплаква?

– Предполагам, че мога да ви го кажа – добави управителят, който явно знаеше малко повече от онова, което бе съобщил, защото обичаше прикритите неща. – Ако ваша милост ми разреши да правя догадки, ще допусна, че работата се отнася до нашия съсед от Щастливата долина.

– Какво! Евреина?

– Да, знатния господин Джейкъб Джесурън.

– Така ли смятате, Тръсти? – запита сериозно г. Воуан с поглед на

благодарност. – Каза ли нещо младежът?

– Не – отвърна управителят. – Нищо не каза. Но преди ден или два дочух да става реч за един беглец, когото мароните уловили, един роб, собственост на евреина. Изглежда, че отказват да му го предадат.

– Кой ви го съобщи?

– Хм! Точно казано – никой. Да си призная, не ми го съобщиха, а го подслушах съвсем случайно. Един от трелуонийските марони, един снажен мъжага, който ни спохожда от време на време заради Черната Бет, й разказваше нещо. Минавах покрай Бетината колиба и ги чух да се разправят.

– Отказват да му го предадат! И защо отказват?

– Не мога да ви кажа, ваша милост. Само горното долових от приказките им.

– Значи ти смяташ, че момъкът иде във връзка с тая разпра.

– Допускам, ваша милост. Той обаче мълчи и не успях да изкопча и думичка от него. Настоява да ви види.

– Добре тогава, доведете го. Може и тук. И слушайте, Тръсти, намерете Черната Бет и измъкнете, каквото смогнете, От нея. Случаят е интересен. За да откажат мароните да върнат един беглец, трябва да има някаква причина. Може би мулатът ще ни осветли по въпроса, но, тъй или иначе, подирете Бет. Можете да и обещаете нова рокля или каквото пожелаете. Доведете ми начаса младежа! Готов съм да го приема.

Господин Тръсти се поклони и се запъти към работилниците, където бе оставил марона, а кустосът с тържествено изражение на лицето зачака да се яви посетителят. – Бих дал добри пари – заговори плантаторът на себе си, – само да узная, че старият разбойник се е скарай е тия марони. Не бих се изненадал – добави той в радостно очакване. – Не бих се учудил. Те много не го обичат, особено откак взе на служба при себе си испанците. Кой знае с какви тъмни сделки се занимава той напоследък. От ден на ден става по-важен и никой не може да каже откъде натрупа богатството си. Дано тоя марон ми разкрие нето и ако е срещу Джесурън, ще му дам възможност да не премълчава нищо. А, ей го, иде. Я виж, бива си го! Гледай кой бил момъкът, за когото дъщеря ми задява Йола! Не се учудвам, че фулахката е хлътнала по него, но трябва да внимавам да се не подиграе с нея. Тия марони са опасни съблазнители сред жените от плантациите и Йола, макар и принцеса или не в родината си... принцеса, ха-ха! Както и да е, момичето не е обикновена негрка! Не бих допуснал тоя марон да я прелъсти. Ще му натрия носа, тъкмо ми е паднал в ръцете. Но очаквам, че сега е тръгнал по друга работа.

В това време капитанът на мароните със снаряжението, както го видяхме в гората, стигна пред павилиона и покланяйки се почтително, без да сваля неудобния за снемане тюрбан, изчака да го заговори кустосът.

Господин Воуан след едно машинално „добро утро“ замълча продължително. Образът на посетителя очевидно го поразил и той се завзира с интерес, който се различаваше от чистото любопитство или възхищението. Изпитателният поглед издаде, че лицето на младежа събуди у плантатора някакъв спомен, но във всеки случай не особено приятен. Това пролича от леката сянка, която помрачи за миг образа на кустоса.

Каквото и да беше усещането, той се помъчи да го потисне и като се насили, сполучи, защото веднага сянката изчезна. Сега г. Воуан почна разговора, усмихвайки се важно, но учтиво.

Глава LIII СЪДИЯ И МАРОН

– Е, момко – поде кустосът вежливо, – вие сте, струва ми се, един от мароните в Трелоуни?

– Да, ваша милост – потвърди открито Кюбина.

– Капитан на града, нали?

– Само на няколко домочадия, ваша милост. Нашето селище е малко.

– И как ви беше името?

– Кюбина.

– Аха, чувал съм го – рече съдията. – Мисля – добави той с многозначителна усмивка, – че тук, в плантацията, имаме едно момиче, което ви познава.

Младежът порумения и отговори утвърдително със заекване.

– Не е зле – каза насърчително г. Воуан. – Стига да нямате лоши помисли. Господин Тръсти ми предаде, че желаете да поговорите с мене. За това ли дойдохте?

– За кое, ваша милост? – запита маронът, малко изненадан от неочаквания въпрос.

– За любимата си?

– За любимата ми, ваша милост!

– Да, за Йола. Нали тя ви е избраницата?

– Вижте, господин Воуан – призна момъкът, – не отричам, че помежду ни има нещо, но точно сега не идвам по тази работа, макар че, щом съм тук, можем да побеседваме и по тоя въпрос, ако благоволи вашата милост.

– Отлично, капитан Кюбина, готов съм да ви изслушам. Почвайте.

– Добре тогава, ваша милост. Вярно е, че искам да купя Йола.

– Какво! Да купите любимата си?

– Точно така, ваша милост. Естествено, когато тя стане моя, аз ще ѝ даря свободата.

– Искате да кажете, че ще замените веригите, които тя сега носи, с брачните, ха-ха! Нали, Кюбина?

Кустосът се разсмя на собствената си находчивост.

– Нещо подобно, ваша милост. Не бих правил такова предложение и за мене не би имало смисъл да притежавам момичето, ако не го

харесвах.

– Значи харесвате го?

– Да, ваша милост, така е. Не че тя не обича младата си господарка, която я притежава сега, но нали знаете, ваша милост, нали знаете...

– Има някой, когото тя обича повече от господарката си, и тоя някой сте вие, любезни Кюбина?

– Да, ваша милост. Нали знаете, тая обич е друга и...

– Вярно, вярно – прекъсна събеседника си плантаторът, като че желае да ускори края на разговора, поне на Тази тема. – Добре, капитан Кюбина – добави той, – да допуснем, че се съглася да се разделя с Йола, колко бихте Ми предложили за нея. Имайте предвид, че не съм се съгласил още, защото в края на краищата момичето принадлежи на дъщеря ми и тя трябва да каже думата си по тоя въпрос.

– Ах! – възкликна влюбеният с глас, изразяващ прочувствено доверие. – Госпожица Воуан е добра и великодушна. Казвали са ми го много пъти. Сигурен съм, че тя не ще се противопостави никога на щастието на Йола.

– О, вие смятате, че ще ощастливите Йола?

– Надявам се, ваша милост – наведе скромно очи маронът.

– Всъщност – поде плантаторът – въпросът е делови. Дъщеря ми и да склони да се раздели с Йола, не ще го стори за по-малко от пазарната цена на момичето, която в случая е висока. Колко допускате, че ми предложиха за нея?

– Чух, че ви предложили двеста фунта, ваша милост.

– Точно толкова. И аз отказах.

– Може би, г. Воуан, не бихте отказали на друго, на мене например.

– Хм, не зная. Но в състояние ли сте да ми предложите толкова пари?

– Сега точно не, ваша милост. Съжالياвам, но трябва да призная, че не мога. Бях спестил стотина фунта, като смятах, че ще стигнат, когато научих, за мое огорчение, че съм събрал само половината. Но ако ваша милост се съгласи да изчака, мисля, че ще смогна за месец-два да донатъкмя и останалите сто, пък тогава...

– Тогава, драги капитане, ще поговорим за продажбата на Йола. Междувременно мога да ви обещаая, че не ще я продам на друго. Доволен ли сте?

– О, благодаря ви, ваша милост. Много трогателно от ваша страна, господин Воуан. Ще ви бъда вечно признателен. Докато Йола...

– Йола е на достатъчно сигурно място в ръцете на дъщеря ми. А сега, млади ми приятелю, казахте, че не точно по тая работа сте дошли. Я да чуя какво ви води тогава.

При този въпрос кустосът седна, за да може да изслуша по-внимателно какво ще му разкажат.

– Да, ваша милост – съгласи се Кюбина, – дойдох при вас за съвет относно един спор между мене и г. Джесурън, който има чифлик в съседство с вас.

Вниманието на г. Воуан се удвои.

– Какъв спор? – запита той направо, от страх да не би заобикалките да отдалечат събеседника му от първоначалното изявление.

– Една долна история, ваша милост! Не бих се осмелил да ви безпокоя, ако не беше заради оня клет младеж, който е бил лишен от правото си и излезе, ни повече, ни по-малко, брат на Йола. Все пак всичко е съвсем невероятно и ако старият евреин не беше извършил наистина тая гадост, човек не би повярвал.

– Каква гадост? Обяснете ми, приятелю.

– Прието, ваша милост. Стига да имате търпение да ме изслушате, ще ви разкажа цялата случка от начало до край, поне докъдето е стигнала, защото тя още не е свършила.

– Добре, почвайте! – заповяда плантаторът. – Ще слушам внимателно. Не се страхувайте, капитан Кюбина – добави той насърчително. – Разправете всичко, каквото знаете, всички обстоятелства. Ако се стигне до съд, обещавам ви, че ще отсъдя справедливо.

Кустосът каза изтрития съдийски израз по навик и се нагласи да слуша най-съсредоточено.

– Не ще премълча нищо, ваша милост, без да се плаша от последиците. Ще ви разправа всичко, поне онуй, което научих.

След горното уверение маронът разказа с подробности обстоятелствата, при които бе пленил избягалия роб, странната среща между брат и сестра, които се бяха познали тутакси. Сетне описа разкритията на младежа, че е африкански принц, тръгнал да дири сестра си, за която докара откуп; как капитан Джоулър го поверил на Джесурън; как евреинът се отнесъл с принца и го измамил, как после го жигосал и ограбил; как момъкът избягал от чифлика и бил пленен от Кюбина – подробност, описана още в началото, и накрая как маронът отказал да предаде беглеца въпреки неколкократните покани и заплашвания от страна на търговеца на роби.

– Ето – извика Лофтърс Воуан, ставайки от стола, очарован от малко

драматично предадения разказ на посетителя, – казвам ви, една мелодрама, на която липсва само едно действие, за да завърши. Бога ми, ще ми се да се намесе преди да е приключила. Охо! – възкликна той, осенен внезапно от някаква мисъл. – Сега си обяснявам защо старият негодник искаше да купи момичето, макар и да не виждам за какво му беше притрбявало. И то ще се изясни без съмнение.

Сетне кустосът се обърна отново към Кюбина.

– Двайсет и четири мандингоанци, казвате! Двайсет и четири принадлежели на принца?

– Да, ваша милост. Двайсет редовни роби и четири други, които били личната му свита. Имало повече роби, но те били законна собственост на корабния капитан, загдето ги превозил.

– И всички били отведени в чифлика на евреина?

– Всички заедно с другите. Всъщност Джесурън закупил целия товар. Между робите имало няколко коромантийци и един от моите хора разговарял с тях, та научил доста неща, които потвърждават думите на момъка.

– Ех, жалко, че черните езици не могат да се развързват в съда. Техните думи нямат тежест. Но аз ще помисля какво следва да се предприеме.

– Помена ли вашият принц името на капитана, който го е довел тук? – запита кустосът след кратко размишление.

– О, да, ваша милост. Казва се Джоулър. Той търгувал с Гамбия, където живее бащата на фулаха. Младежът го познава добре.

– Май че зная нещо и за него, за тоя Джоулър. Искан ми се да сложа ръка на него и за друго. Истински нехранимайко! Но в края на краищата и да го пипнем, ползата ще бъде малка. Положително двамата са си плюли в устата и ще поддържат едно и също. Хм, откъде да намерим бял свидетел? – продължи съдията, говорейки по-скоро на себе си, отколкото на своя посетител. – Опасявам се, че тук ще възникне непреодолимо затруднение. Чакай, казахте, че Рейвънър, Джесуръновият управител, присъствувал на разговорването на робите?

– Да, ваша милост. Тоя негодник е участвувал дейно във всички безобразия. Той смъкнал дрехите на принца и скъпоценностите му.

– И скъпоценностите му?

– Crambo! Момъкът имал доста ценни неща. Джоулър задържал повечето от плячката на борда на кораба.

– Грабеж, господи, пладнешки грабеж! Добре, капитан Кюбина – продължи плантаторът, придавайки по-делови оттенък на тона си, –

обещавам ви, че на евреина няма да му се размине. Още не зная какъв ход ще вземе всичко. Подобни дела не са леки. Ще срещнем затруднения със свидетелите, още повече че самият Джесурън е съдия. Въпреки всичко правосъдието ще възтържествува, дори той да е най-високопоставената личност на острова. Точно сега обаче не може да се предприеме нищо. Окръжният съд ще заседава в Савана чак след месец и едва тогава ще можем да се занимаем със случая. А дотогава ни думичка на никого – ни сричка от онуй, което знаете!

– Обещавам ви, ваша милост.

– Трябва да задържите фулаха при себе си. Не го предавайте на никаква цена. Ще се погрижа да не пострадате, загдето отказвате да го върнете. Като имам предвид как стоят нещата, не очаквам евреинът да стигне до крайности с вас. Едва ли би седнал да хвърля камъни в рядка кал, тъй че няма от какво да се плашите много. А сега, млади момко – промени тона си плантаторът, за да покаже колко приятелски е разположен към оня, който му съобщи такава благодарна вест, – ако всичко мине благополучно, леко ще донатъкмите стоте фунта за откупа на любимата си. Помнете го добре!

– Благодаря ви, знатни кустосе – поклони се изящно Кюбина. – Ще разчитам на обещанието ви.

– Можете. Приберете се спокойно у дома си и чакайте, докато пратя да ви повикат. Утре ще се видя с адвоката си. Може скоро да ни потрябват.

Лофтъс Воуан се срещна с адвоката си още на следния ден, защото именно по тази работа той отиде в Монтего Бей в деня, в който Смиджи пропадна злополучно в гнилия дънер.

Глава LIV СМИДЖЕВОТО СЛЪНЧЕВО ЗАТЪМНЕНИЕ

Прочутото Колумбово затъмнение, с чиято помощ мъдрият мореплавател бе подвел лековерните диваци от Дон Христофоровия залив, за да извлече изгода, не е единственото, с което остров Ямайка би трябвало да се слави. Мой дълг е да опиша още едно, което, ако и да не е достойно да влезе в страниците на историята, заслужава поне една глава в нашия разказ.

Последиците от въпросното слънчево затъмнение, макар и може би не така важни като онези, които бяха принесли полза на великия откривател, представляват все пак значителен интерес, особено за някои от действащите лица на нашия разказ, върху чиято съдба те значително повлияха.

Около две седмици, след като знатният Сиджи пристигна, слънцето сякаш реши да се прояви и да доведе до връхната им точка поредицата от бляскави празненства и забави, които бяха уреждани в чест на господаря на Монтагювия замък. Редно е следователно то да се нарече Сиджиевото слънчево затъмнение.

Когато това природно явление завърши, Сиджи не бе така щастлив като Колумб, защото вместо да увенчае някои надежди, които дотогава бе хранил, то спомогна да ги помрачи като самото слънце, едва ли не до пълното им угасване.

В деня, предхождащ тоя, в който се очакваше слънчевото затъмнение, контетто измисли един великолепен план: да се наблюдава затъмнението от върха на планината – от Дяволската канара.

Имаше нещо дръзко и оригинално в проекта и затова фронтът го възприе. Кейт Воуан трябваше да го придружи. Той замоли за съгласието на г. Воуан и, естествено, го получи, а получи и съгласието на Кейт, защото девойката се убеди в последно време, че волята на баща ѝ има за нея силата на закон.

Сиджи предложи да се изкачат на естествената обсерватория на Дяволската канара не случайно: той преследваше повече от една цел. Смелостта на замисъла и собствената му храброст, както и възможността да „разгърне“ познанията си по „астрономия“, с които се надяваше да блесне и с които се бе запасил за случая, щяха да го направят интересен в очите на младата креолка, която не бе въведена в тънкостите на

науката.

Но той имаше и нещо друго на ум. Нещо по-важно което му беше присърце и което той пазеше за някой критичен момент – точно такъв, какъвто можеше да се очаква, че ще предложи предстоящото затъмнение. В тоя час, когато цялата земя щеше да потъне в светлосянка, когато тя щеше да се загърне под покрива на безкрайността, в тоя час франтът бе решил да направи своята любовна изповед и да поиска ръката на своята избраница.

Страхувам се, че ще остане тайна защо контето избра това място и време: и двете еднакво мрачни. Навярно в избора му се намесиха различни съображения. Той считаше, че поетическото име на мястото, съчетано с романтичната тържественост на сцената и на часа, ще спомогнат да се разнежи моминското сърце и да получи утвърдителен отговор. А може и фактически той, воден от слабостта си към театралните положения, да се бе вдъхновил от нещо, видно на сцената, и по негово подобие избра декори за развръзката на представлението, в което сам участвуваше.

С това напълно узряло решение Смиджи изчака да наближи затъмнението: едно събитие, което по законите на слънчевата система трябваше да стане на следния ден, малко преди обедния час. На утрото франтът се събуди с ум, изцяло погълнат от великото хрумване. Той имаше достатъчно познания по астрономията, за да бъде сигурен, че не ще го изиграе слънцето или по-правилно месецът, понеже при слънчевите затъмнения луната е главният изпълнител. Слънцето грееше ярко. В синевата на западноиндийското небе не се забелязваше и петънце. Не трябваше да се допусне намесата на неверен облак да осуети намеренията на природата и на влюбения Смиджи. Всичко вещаеше успех.

Приблизително два часа, преди да се докоснат краищата на двете големи светила, достатъчно навреме, за да се върви спокойно, франтът потегли, придружен от госпожица Кейт Воуан. Не ги съпровождаха никакви слуги, защото той предпочиташе да бъде сам и под този предлог отклони черната свита, която неговият домакин му беше приготвил.

Утрото беше приказно ясно и местностите, през които пътеката водеше г. Смиджи и неговата прелестна спътница, бяха измежду най-дивните, каквито може да предложи природата.

Около господарския дом на Гостоприемната планина, из градините и цветните лехи, погледът се плъзгаше с наслада по разнообразната растителност – местна и екзотична: част от нея, засадена за сянка, друга заради красотата на нейните цветове, а трета заради сочните плодове.

Срещаха се меликоки, тамариндови дървета, озарени със славата на Изтока, разновидни палми, местните пъпешови дървета²⁵, забележителните цекропии²⁶. С пъстробагреното богатство на своите цветове се отличаваха кордията, олеандърът – розата на южните морета, едрата магнолия и дъхавата ясенка²⁷. Вкусни плодове висяха по анакрадии, мангови дървета, малайски ябълки, гуаяви и многобройни представители на цитрусовите растения, като портокали, лимони, лимети и огромни пампелмуси.

По стеблата на дърветата пълзяха и се виеха по клоните им всевъзможни паразити.

Картината можеше да изпълни с възторжено възхищение душата на ботаника и наподобяваше просторна ботаническа градина – някаква исполинска палмова къща, чийто покрив бе модрият небесен свод.

Младата креолка, свикнала от люлката с гледката на природната пищност, не изпитваше удивление при нейното съзерцание, а контето се интересуваше твърде малко от дървета. Последното му преমেждие го излекува от всяко влечение към живота в гората и в неговите очи една зелена палма не криеше повече привлекателност от обикновена зелка.

Смиджи обаче не беше немусикален. Редовното посещение на операта беше настроило душата му доста музикално и той бе изненадан от мелодичността на западните песнопойци – така погрешно описвани и очерняни.

Тая заран наистина птичките сякаш изнасяха един от най-празничните си концерти. От градинските дъбрави долиташе ясният глас на банановото белокрыло жълтурче²⁸, напомнящ зова на бойна тръба; към него се примесваха звънките трели на ямайския син певец²⁹, а дребното върбинково колибри³⁰, кацнало на върха на високо мангово дърво, изливаше цялата си душа в своята песен, тиха и мечтателна като старинен романс.

Из тъмните планински гори се надпяваха други песнопойци. „Стъклоокият“ ямайски кос³¹ огласяше околността със своите увличащи кръшни мелодии. На пресекулки се обаждаше дивият, жален глас на пустинника³², чиито привлечени тържествени ноти като плавният ритъм

25. *Carica papaya*.

26. *Cecropia peltata*. Бел.ав.

27. *Melia azedarach*.

28. *Leterus leucopteryx*.

29. *Euphonia Jamaicus*.

30. *Mellisuga humilis*.

31. *Merula Jamaiceasis*.

32. *Philiogronus armillatus*.

на църковен псалм бяха в хармония със самотата, която този чудноват певец дири.

Но над всички вземаха връх мощните тонове на славея на Новия свят – прочутия присмехулник³³, с когото не можеше да се мери никое друго птиче освен редкият ямайски дрозд³⁴, който, благоволяше ли да отпусне гърло, караше да занемее дори и присмехулника, превърнал се тутакси в слушател.

Към птичите песни се присъединяваше бръмченето на пчелите, нескончаемото цвъртене на скакалците, гущерите и шурците, металическото квакане на дървесните жаби³⁵, шепотът на ветреца из копиевидните листа на високите бамбуци и въздишките на водопада сред далечните хълмове. Цялата тази гама дава известна представа за богатството от звуци, което галеше слуха на г. Монтагю Смиджи, докато изкачваше заедно със своята чаровна спътница планинския склон.

По веселост и пъргавина франтът съперничеше на жизнерадостта на птичките и бодростта на пчелите. Душата му ликуваше. Свежест лъхаше от дрехите му. Томс го бе облякъл в един от любимите му костюми, а надеждата бе повдигнала самочувствието му.

Напоследък увереността му бе нараснала бързо, защото той смяташе – или си въобразяваше, – че Кейт е станала по-нежна към него. Той бе забелязал у младата креолка една сериозност в държането, която тя нямаше, когато се запознаха в началото. Тя се бе поддала на странна откъснатост, която се увеличаваше от ден на ден и която контето си обясняваше само чрез предположението, че девойката е влюбена. А в кого можеше да бъде тя влюбена, ако не в него?

Така той си обясни променения вид на Кейт Воуан и така неговата суета разтълкува причината. Нищо чудно следователно, че той реши най-после да направи предложение за брак с надежда, че то ще бъде прието.

Младата креолка наистина имаше измъчен вид. Веселостта ѝ почти се загуби, понякога тя беше разсеяна и често въздишаше.

Чувствителното сърце на Смиджи не можеше да позволи подобно състояние на нещата да продължава. Налагаше се да се сложи край. Въздишките на Кейт Воуан трябваше да престанат – необходимо бе да се възстанови душевното ѝ равновесие!

Една-единствена думичка щеше да извърши чудото. Тази думичка

33. Cp. „Cassell's Natural History“, vol. III, p. 119.

34. *Turdus mustelinus*.

35. *Nylades*. Бел.ав.

предстоеше да бъде казана, и то в същия този ден. Такова беше решението на Смиджи.

Окрилян от розовите си мисли, той изкачваше стръмнината и бърбореше безгрижно. До него вървеше спътницата му, унесена в мълчание.

Когато достигнаха до основата на урвата, през която пътеката се виеше за върха, франтът прояви храбростта си. Той пристъпи безстрашно и заизкачва чукара. Лондончанинът би подал ръка на прекрасната си дама, но при изкачването бяха заети и двете му ръце и той бе принуден да продължи да се катери по този негалантен начин.

Кейт, от своя страна, бе свикнала с пътеката и при нужда можеше да помогне на кавалера си, та не изпита затруднение да го следва. За късо време те се добраха до върха на скалата и застанаха под палмовата сянка.

Скелетът, нявга прикован с вериги към дървото, отдавна не беше там, за да ги изплаши. Той бе тайнствено изчезнал заедно с няколко черепа, които неизвестен и дързък предизвикател от околността бе занесъл горе, за да си устрои зловеща шега. Освен самотната палма на канарата не се виждаше никакво живо същество. Нямаше ничии очи, за да гледат, ничии уши, за да подслушват „предложението за брак“ с изключение на ушите, за които то бе предназначено.

Господин Смиджи погледна часовника си. Бяха пристигнали точно навреме. След пет минути затъмнението започваше и кръговете на двете велики небесни тела щяха да се допрат.

Но не този миг франтът бе избрал за своето важно слово, нито момента на най-дълбокия мрак, а точно часа, когато слънцето щеше да изплува отново и със своя възроден блясък да символизира чувствата на влюбения.

Смиджи бе подготвил някои красиви изрази, които се гласеше да каже като въведение към предложението: как собственото му сърце може да се сравнява със слънцето, в началото пламнало от страстта, сетне затъмнено от дълбоко отчаяние и грейнало още по-ярко при надеждата, че му предстои Кейт да го направи най-щастливия измежду „смъртните“.

Тези и много други красиви речи контето възнамеряваше да издекламира по повод на затъмнението.

Той ги бе приготвил набързо предишната вечер и ги бе репетирил на утрото с Томс. Бе ги преповторил повече от десетина пъти и накрая бе завършил с генерална репетиция, преди да тръгне.

Не съществуваше опасност, че ще се смути и заплете, освен ако затымнението някак си го лиши от способността да си служи с езика.

С пълна увереност в себе си и в своя успех романтично настроеният Сиджи прибра часовника си и с далекоглед в ръка зачака затымнението.

Глава LV ОТЛОЖЕНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Бавно, мълчаливо и невидимо нощното светило се плъзгаше към горящото божество, докато една лека сянка в долния му край показа, че се е докоснало до него.

– Еето го – провикна се Смиджи и сложи далекогледа на окоото си. – Те току-що се целууват като двама влююбени. Колко красиво! Не намиирате ли, преелестна Кейт?

– Малко далечна целувка за влююбени, бих казала... някакви си деветдесет милиона мили помежду им...

– Ха-ха, много дообре, много дообре, наистина! В подообни слуучаи разстоянието отнема чаара на среещата. Много по-хуубаво е да бъде чоовек наблизно, тоочно, както сме виие и ааз. Не намиирате ли, преелестна Кейт?

– Зависи от обстоятелствата..., дали любовта е споделена.

– Споделеена! Да. Щом са заедно дваамата, какво значение има.

– Голямо, струва ми се, г. Смиджи. Например, ако аз съм мъж и моята любима ми се муси, както изглежда, че горе луната постъпва с него-во величество слънцето, аз ще се държа на разстояние, като че се намирам на деветдесет милиона мили.

Ако в този миг фронтът бе махнал далекогледа от окоото си, за да се обърне към възлюбената си, би могъл да прочете в погледа ѝ, че нейните думи имат малко по-друго значение от онова, което той им приписа.

– Ха-ха! Много сполучливо, каазано. Честна дуума. Но трябва да си споомните, че лууната горе има две лица. В това отношение тя прилича на съществаата, нариичани жении. Нейното светло лице е обърнаато към слънцето и няма съмнение, че сеега тя се усмиихва на слънцето, а се мръъщи, вииждате ли, на нас, всиички остаанали хоора, затова прилича на предаано създаание. Не намиирате ли, преелестна Кейт?

Девоыката се принуди да се усмихне и отпрати към контето поглед, който можеше погрешно да се изтълкува за възхищение. В сравнението на фронта проблесна искра от интеллигентност, която изненада Кейт със своята неочакваност. Всъщност погледът издаваше повече удивление, отколкото възторг, при все че Смиджи го счете за възхищение, поне самочувствието му помогна да го изтълкува в своя полза.

Преди креолката да успее да отговори, той повтори въпроса си.

– О, да – съгласи се тя и усмивката постепенно се изгуби от лицето ѝ. – Намирам, че сравнението ви е правилно. Аз мисля, че една жена, която обича предано, не би дарила усмивката си на друго, освен на оновова, когото люби, и дори ако той е далече, както горе слънцето, тя пак ще продължава да му се усмихва в сърцето си.

Докато говореше, девойката неволно сведе очи, сякаш не наблюдаваше затъмнението.

„Ах, да – продължи тя мислено, – дори и да не им е възможно да се срещнат, тя пак ще продължава да му се усмихва. Ах, да!“

Тя се отпусна за кратко време в безмълвна унесеност. Промяната в тона на гласа ѝ привлече вниманието на Смиджи, който свали далекогледа и се обърна към нея.

Той забеляза разсеяния ѝ вид, който неведнъж бе наблюдавал, и го отпаде единствено на причината, която му подсказваше неговата суетност.

Чувствителната му душа беше в състояние да се разнежи и той, кажи-речи, бе готов да изостави програмата, толкова грижливо подготвена. Но при спомена за красивите слова, които бе репетирал с Томс, и мисълта, че всяко отклонение от първоначалния план ще го лиши от удоволствието да види ефекта, който те неминуемо трябваше да произведат, франтът се въздържа от преждевременно обяснение и замълча.

Все пак в главата му се занизаха неизказани размишления:

„Бедно създаание, явно страда! Ни разстоояние, ни раздя-яла затъмняват любоовта и – ни най-маалко. Бога ми, чувствавам се наполовиина готов да нарууша клетвата и да облеекча страдаанието ѝ. Но не, няма да го стооря. Налаага се да устооя на изкуушението. Още малко мъжки не ще ѝ навредят. Състояянието на това създаание напомня послоовицата – «Най-тъмно е, преди да съъмне». Ха-ха!“

С това въображаемо сравнение милостивият и самопожертвувателен влюбен приключи веригата на съчувствените си мисли, постави отново далекогледа пред окото си и продължи да наблюдава затъмнението.

Като видя франта, погълнат от заниманието си, младата креолка се отдръпна встрани, застана на ръба на канарата и се заоглежда.

Тя нехаеше за слънцето, месеца и звездите, които скоро щяха да затрептят на потъмнялото небе. Очите и мислите ѝ бяха устремени към земята и както полусянката хвърли пурпурната си мантия върху прекрасното лице на природата, така непрозирен облак се спусна на

прелестния момински образ.

Околовърст зацари дълбока тишина. За няколко мига всичко се промени. Горският концерт секна. Птичите песни замряха внезапно: гласовете, които долитаха от време на време, се превърнаха в тревожни писъци. Насекоми и влечуги се спотаиха, потиснати от страх. Единствено тъжните звуци – шумоленето на листата и ромонът на далечния водопад – продължиха да се косят във въздуха.

Преобразената природа припомни на Кейт Воуан промяната, която настъпи в сърцето ѝ. Не по-малко бързо се бе развихрила и тя: само за няколко дни, едва ли не за няколко часа. Безгрижната преди девойка по-сърна и стана мълчалива. Нейните мисли бяха подобни на горските акорди. Жизнерадостните напеви бяха замрели, останали бяха само печалните стонове.

Обратът се дължеше на повод, който не се различаваше много от причината, която Смиджи бе отгатнал, ала предположенията на франта за предмета на страстта бяха изградени на погрешна основа. Неговата самомнителност го бе довела до едно съвсем лъжливо заключение. Ако той можеше да прочете мислите, които в този час преминаваха през главата на хубавата му спътница, би се излекувал напълно от недоразумението, че той лично е виновникът за нейната горест.

Господарският дом на Гостоприемната планина се усмихваше перед кичестите горички. Но не към него бяха насочени очите на младата креолка, а към един мрачен хълм, засенчен от исполински памучни дървета, който се намираше в съседната долина. Сърцето ѝ следваше погледа.

– Щастлива долина – говореше си тя и тих шепот се ронеше от устните ѝ, – наистина щастлива за него. Там той намери прием и дом, отречени му от ония, чийто дълг беше да му ги предложат. Там чужди го посрещнаха като свой и там също...

Младото момиче замълча, като че не смееше да изрази с думи болката, която терзаеше душата му.

– Не – продължи то, безсилно да се бори с мъчителната мисъл. – Не бива да затварям очи пред истината. Всичко, което ми предадоха, е вярно. Положителна съм. Там той намери една, на която да дари сърцето си... Въздишка на дълбока мъка последва словата.

– Ех – възкликна Кейт, завършвайки монолога си, – той ми обеща крепка десница и вярно сърце, случи ли ми се да изпадна в неволя. Ах, обет, споменът за който сега е още по-горчив, защото не може да го удържи. А панделката, която той толкова ценеше, с какво блаженство

ме изпълни, когато ми го каза! Едно неспазено обещание в повече! Беден малък спомен! Сигурно отдавна е захвърлен и забравен като мене самата.

Нова въздишка прекъсна монолога. След малко девойката подхвана.

– Може би не ще се срещнем никога вече! Тия бяха последните му думи. По-добре да не бяхме се срещали никога. По-добре, отколкото да го срещна с нея. Джудит Джесурън негова жена – негова съпруга, ох!

Възкликанието се изтръгна високо, с нескрита болка. Смиджи го чу и подскочи, изпусвайки далекогледа от ръцете си.

Той се огледа и забеляза как спътницата му се бе отделила настрана, без да му обръща внимание, както и той я бе пренебрегнал. Главата ѝ бе леко отпусната, очите ѝ – вперени надолу към скалата, по лицето ѝ се четеше изразът на горест, която събудиха размислите ѝ.

Смиджиевото сърце се разтопи. Той знаеше Кейтиното страдание – знаеше и цял за него. Лекарството беше в ръцете му. Справедливо ли беше да го задържа още? Една думичка от негова страна и на това тъжно лице щеше на часа да грейне усмивка. Да каже ли думичката или да забави изповедта?

Да каже! Налагаше го човещината! Да каже! – пригласяше милозливото момково сърце. – Да! По дяволите развръзката и връхната точка на успеха! По дяволите красивите речи и репетициите с Томс! По дяволите всичко – само и само „да се облекчи скъпото създаване от агоонията, която изживява“!

Тласнат от тази благородна подбуда, самоувереният обожател направи крачка напред към своята възлюбена, от която остана на около три фута. Движенията му бяха на човек, който пристъпва към изпълнението на церемония с върховна важност и тържественост, а за контето така бе и в действителност.

Погледът на настръхнало смайване, с което младата креолка го посрещна, нито го спря, нито се отрази на величествената сериозност, която внезапно доби ликът му.

Той опря коляно на камъка, където бе изгървал далекогледа, постави лявата ръка върху сърдечната област, изправи дясната на около шест инча над напомадената си глава и се приготви да издекламира словото, което бе разучил за случая и бе запаметил, след като го бе репетирал повече от дванайсет пъти пред Томс. Той се гласеше да предложи на Кейт Воуан ръката, сърцето, любовта и имението си, когато точно в този решителен миг на ръба на скалата се показаха главата и раменете на млад

мъж, а зад него се мярна черна боброва шапка, украсена с пера, засенчваща лицето на красива жена.

Хърбърт Воуан! Джудит Джесурън!

Глава LVI ЗАТЪМНЕНИЕТО

– Прекъснат! – изръмжа Смиджи и се изправи внезапно. – Каква аадска преечка! – продължи той, докато вадеше кърпичката си, с която почна да бърше коляното си, на което се бе опрял. – Чуудно – кои ще са нахаалниците! Аха, оня млад приятел, братовчеед ви май, и едно хуубаво момииче с него. Дяволски хуубаво, брей!

Сподавен присмех, достатъчно висок, за да се нарече смях, излезе измежду белите зъби на еврейката. Той някак си обърка контето, защото Смиджи отгатна, че подигравката се отнася до току-що смутената комична картина, където той беше централната фигура. Неговата невъзмутимост обаче не го изостави напълно, тъй като франтът притежаваше значително присъствие на духа, плод на безмерната му самодоволност. То мигновено му се притече на помощ и доведе със себе си едно хрумване, което обещаваха спасение от затрудненото положение. Далекогледът, който лежеше на скалата, му подсказа идеята.

Смиджи се отпусна на колене и зае поза, сходна с онази, от която току-що се бе изправил, сетне взе далекогледа, изправи се повторно и го поднесе на Кейт Воуан, която, пламнала от срам, бе свела очи.

Тази хитрина бе добре скроена и не по-малко умело изпълнена, но контето имаше работа с една жена толкова лукава, колкото и той. Нямаше смисъл да се хвърля прах в остриите, проникателни очи на Джудит Джесурън и смехът се повтори, само че по-звучен и предизвикателен.

Той завърши, когато франтът се присъедини към него, което в случая бе най-сполучливо избраният път.

Въпреки глупавото положение, в което завари двамата, Хърбърт не сподели веселостта на спътницата си. Напротив, над челото му се забеляза сянка, предизвикана не от постепенно растящия здрач на затъмнението, а спуснала се внезапно върху лицето му при вида на коленичилиия Смиджи.

– Госпожице Воуан – рече еврейката, като подскочи пъргаво на канарата и се приближи до креолката и нейния кавалер с леко кимане на глава, – какво неочаквано удоволствие да ви видя. Надявам се, че не ви безпокоим.

– Ни най-маалко. Нищо подобно, уверявам ви – отвърна контето с един от най-дълбоките си поклони.

– Господин Смиджи – госпожица Джесурън – намеси се Кейт и ги представи един на друг с пълна с достойнство, но вежлива любезност.

– Изкачихме се Да погледаме затъмнението – продължи Джудит. – Също като вас, предполагам? – добави тя с насмешлив поглед, отправен към младата креолка.

– Но, разбира се – изфъфли Смиджи, леко смутен от намека. – За тая цел именно дойдохме тук. Да погледаме небесното явление от Дяволската канараа. Превъзходна обсерватория, бога ми!

– Преварили сте ни – поде еврейката. – Страхувах се, че ще закъснеем. Май че не е късно!

Тонът и погледът бяха все така присмехулни.

Едва ли Кейт Воуан схвана значението на двусмислените въпроси, отправени повече към нея, отколкото към франта. Във всеки случай тя не отговори. Очите и мислите ѝ бяха другаде.

– Тоочно наврееме, госпожице Джеесурън – отговори Смиджи. – Затъмнеението едва сега навлиза в най-интересната си фаза. След няколко минути слънцето ще бъде в полусаянка. Ако дойдете насам, ще имате по-добро място за наблюдение. Позволете ми да ви предложа телескопа. Ай, ай! – обърна се той към Хърбърт, който точно сега излезе напред. – Как сте, приятелю? Щастлив съм, че имам удоволствието да ви срещна отново.

При тези думи контето подаде ръка само с един пръст, издаден пред другите.

Хърбърт не прие предложението му пръст, но отвърна на поздрава твърде учтиво. Смиджи се завъртя и почна да се занимава с Джудит, която придружи до оня край на площадката, който гледаше към затъмнението.

Благодарение на това оттегляне, за което братовчедите навярно не скърбяха, те останаха почти насаме.

Единственият привет, който двамата си размениха, бе един малко вдървен и официален поклон. Даже известно време, след като другите се отдръпнаха встрани, те постояха, без да си проговорят.

Момъкът наруши пръв тягостното мълчание.

– Госпожице Воуан – почна той, като се мъчеше да прикрие вълнението, което треперещият му глас все пак издаваше. – Опасявам се, че нашето присъствие може да се счете за безочливост. Бих се оттеглил, ако не настояваше спътницата ми.

„Госпожице Воуан“ – повтори мислено младата креолка, когато обръщението прозвуча някак си чуждо в ушите ѝ. То я подтикна да

отговори не както възнамеряваше.

– Щом не ви е възможно да постъпите, както ви е угодно, най-разумно е, разбира се, да останете. Що се отнася до мене, не намирам вашето присъствие тук за натрапничество, уверявам ви. Доколкото пък то засяга моя кавалер, смятам, че той е твърде доволен, нали?

Разговорът, придружен от кикот, който идваше откъм другия край на канарата, сочеше, че между франта и еврейката се е подхванала закачлива беседа.

– Съжалявам, че нашето пристигане ви раздели, макар и временно. Трябва ли да заема мястото на г. Сиджис и да му позволя да се върне при вас?

Отговорът беше в състояние да разшири пропастта между двамата братовчеди. Той се дължеше на тълкуването, което Хърбърт даде на последния Кейтин въпрос.

– Ако намирате, че ще ви бъде по-приятно – отвърна девойката с глас, в който прозвуча предизвикателство и огорчение.

Последва пауза в разговора, който от самото начало почна с взаимно дразнене. Ред беше на Хърбърт да се изкаже, но предизвикателността на последните Кейтини думи го постави в едно положение, в което не беше леко да се намери подходящ ответ, и той замълча.

Сега настъпи връхната точка на затъмнението – моментът на най-силния мрак. Слънчевият кръг бе закрит изцяло от непрозрачното кълбо на нотното светило и земята потъна в зловеща тъмнина. На небето затрептяха звезди, за да покажат, че вселената продължава да съществува. Горски гласове, които се чуват само в късна доба, отекнаха до върха на чукара, за да потвърдят, че земните обитатели са още живи.

Същевременно настъпи и критичният момент за двете любещи сърца. При все че братовчедите стояха близо един до друг, техните непредпазливи слова ги бяха отдалечили много повече, отколкото ако ги деляха десет хиляди мили. Външната тъмнина не беше нищо в сравнение с вътрешния мрак. На небето светеха звезди, за да милват окото, от гората долитаха звуци, за да тешат душата, но никаква зорница не озаряваше със своите лъчи на упование кръгозора на техните сърца, никакъв животворен глас не будеше нямата пустота, която тегнеше горчиво над главите им.

В продължение на няколко минути те не размениха дума. Не разговаряха и другарите им по наблюдение. Величествеността на зрелището поразя всички и на засенчения фон на небето техните фигури се очертаваха като силуети, черни като канарата, на която бяха застанали.

Те постоянно известно време, без да споделят дума или мисъл – толкова близо един до други и така безмълвни, че усещаха дъха си.

И двамата страдаха; мълчанието щеше да продължи да ги сковава, ако не бе настъпило затъмнението, което точно в този миг бе пълно. То ги загърна със своя непрозрачен плащ и не им позволи да се наблюдават един друг.

Непрогледността не продължи много. Скоро затъмнението се превърна в полусянка.

Една подир друга звездите се изгубиха от небесния свод, който побърза да си възвърне лазурната яснота. Създанията на мрака, изненадани от преждевременното завръщане на деня, се спотаиха в плахо мълчание, а небесното божество изскочи победоносно от облака, който го закри за кратко време, и отново разля своя блясък над земята.

Възраждането на светлината завари братовчедите неподвижни, дори не променили стойката си.

Докато траеше тъмата, Хърбърт не се отмести, не отвори уста. След резкия ответ, с който младата креолка показа как болезнено е засегната, не остана място за повече приказки.

Колкото и Кейтиният отговор да огорчи момъка, той все пак не забрави благодарността си към нея, ни изречените клетви, ни дадения горд обет при раздялата. Нима сега щеше да пренебрегне признателността и да потъпче обещанията? Нима можеше да свали от гърдите си копринения спомен, който той скритом носеше?

Наистина, панделката беше само приятелски спомен, чисто и просто проява на внимание между братовчеди. Тя не му даваше повод да смята, че може да я приеме в друга светлина. Сега, повече от друг път, той бе уверен, че лентата няма друго значение.

Кейт не изповяда любовта си към него, тя не изрече слова, които да му дават право да я упреква. От нейна страна не съществуваше отказ, защото нямаше и обещание. Не беше справедливо да я кори, да я дразни безсърдечно, както постъпи.

Нима беше престъпление, че тя обичаше другиго?

Хърбърт сега знаеше, че тя люби другиго, така положително, както че се намира на Дяволската канара. Разстроената картина не оставяше място за съмнения. Позите на участниците в нея обясняваха нейното предназначение – любовна изповед.

Може би коленичилият обожател не бе получил отговор, но лесно можеше да се предположи какъв щеше да бъде той. Самото положение на девойката издаваше съгласие.

Въпреки горчивината на своите размисли Хърбърт се опита да ги заглуши. Той реши, ако е възможно, да превъзмогне болката и върху развалините на своите надежди да възстанови онази връзка, която единствено занаят следваше да съществува между него и братовчедка му – приятелството.

Със свръхчовешко усилие той успя и надмощието на добродетелта над озлоблението, опряна на най-силните влечения на сърцето, укроти за малко духа му и го успокои.

Уви, победата не можеше да бъде трайна. В борбата, в която се хвърли младежът, никой човек не бе възтържествувал. Споделената любов може да завърши с приятелство, но възпрепятствуваната или несполделената – никога.

Хърбърт Воуан беше много млад и твърде неук по сърдечните въпроси, за да е изпитал чувствата, които се стремеше да потисне, иначе би се отказал от безплодните си опити и би се отдал на отчаянието, което неизбежно щеше да последва.

За щастие той навярно не познаваше тези дълбоки истини и се подчини на едно по-благородно решение, без да подозира, че изпълнението му е свършено неосъществимо.

Глава LVII СРЕЩА НА ПОГЛЕДИ

Докато Хърбърт Воуан размишляваше, светлината отново се появи и постепенно разбули лицето на братовчедка му. Той не можа да устои да не я погледне.

По време на затъмнението образът ѝ бе променил цвета и изражението си. Момъкът забеляза промяната. Тя дори го озадачи. Преди да заговорят и по време на беседата руменина покриваше бузите на девойката, погледът и излъчваше гордост; високомерие, съчетано с всички признаци на предизвикателно безразличие, се излъчваше от нея.

Сега всичко се бе изгубило. Очите на Кейт продължаваха да блестят, но с по-мек зрак; пастелна бледост покриваше бузите ѝ, сякаш мракът бе отнел розовата им краска; надменният вид бе изчезнал напълно. Заменил го бе израз на умора или по-скоро на страдание.

„Въпреки това лицето ѝ остава миловидно, както винаги, изглежда дори още по-миловидно“ – помисли си Хърбърт.

На какво се дължеше неочакваната промяна? Коя беше причината? Откъде нахлу мъчителната мисъл, която изби по бледите страни и свитите, потрепващи устни? Щастието на някой друг ли я караше да страда? Смиджки изглеждаше щастлив, много щастлив, ако се съдеше по неговите често повтаряни възклицания „ай, ай!“.

Тази ли беше причината за изражението на безкрайна тъга?

Така го изтълкува момъкът.

Той направи ново усилие да потисне в себе си същия дух, който смяташе, че бушува и в братовчедка му. Хърбърт продължаваше да мълчи, без да може да свали поглед от моминското изтерзано, но свидно лице.

Той продължаваше да се взира и въздишка се изтръгна от гърдите му. Девойката не я чу, както той не долови нейната. И двамата бяха сякаш гласкани от някакъв таен инстинкт на взаимно привличане.

Момъкът успя да овладее вълнението си и се готвеше да каже дружески слова, когато младото момиче вдигна очи и срещна погледа му. За пръв път през разговора очите им се срещнаха. Досега Кейт бе следила Хърбърт само крадешком.

Двамата останаха няколко мига с приковани един в друг погледи, подчинени на неудържима притегателна сила.

Не си продумаха дума. Дъхът им замря. Времето беше много скъпо, за да разговарят. Те четяха в очите си – тези верни огледала на душата и правдиви тълкуватели на сърцето – разрешението на най-съдбоносната загадка в съществуването си.

Безмълвните въпроси бяха непринудени и взаимни, незасенчени от кокетство. Те бяха смели и безстрашни като самата невинност, несмущавани от външни наблюдатели. Какво ги интересуваше затъмнението? Какво значение имаха за тях слънцето и месецът, и гаснещите звезди? Какво ги интересуваше цялата вселена? Още по-малко, много по-малко ги засягаха човешките същества, които се намираха близо до тях.

Бяха ли благодарни на този взаимен взор? Положително – в противен случай те не биха продължавали да се гледат.

Но не за дълго: не за дълго душите им се сляха. Едно око ги дебнеше – окото на прекрасния демон.

Ах, прелестна Джудит, твоят флирт те провали. Твоето лукавство се обърна срещу тебе.

Златният светлик на слънцето отново заля Дяволската канара и разбули фигурите на четиримата: еднакво млади и еднакво влюбени, но само двамина обичани.

Връщането на деня не донесе радост на Джудит Джесурън.

То и разкри погледа на взаимно разбирателство, който тя е бърз отър вик прекъсна.

Горчива мъка отрови нейния горд дух.

Изкусна в мълчаливия говор на очите, тя прочете във взора на Хърбърт Воуан, устремен в братовчедка му, един израз, който я прониза и изтръгна от устните ѝ вопъл.

Мигновено задявката със Смиджи престана. Еврейката изостави най-безцеремонно франта, който продължи да се записва сам със своите астрономически наблюдения.

Разговорът не се водеше вече на двойки, а премина изведнъж в трио и накрая се възвърна към началния квартет, прекъснат не след много от внезапна раздяла на двойките.

Джудит първа предложи да си ходят и първа тръгна. Тя слезе от Дяволската канара в по-малко игриво настроение, отколкото я бе изкачила, проклинайки в душата си затъмнението и случайността, която я отведе на тази толкова злополучна наблюдателница.

Хърбърт Воуан, естествено, бе принуден да я придружи.

С наслада момъкът би продължил мълчаливия дует на погледи, с радост той би се застоял на върха, но неговата вежливост му налагаше

да изпълни волята ѝ.

Известна неохота, когато той понечи да слезе от скалата, издаде досадата, която той изпитваше от прибързаното тръгване.

Ако разговорът между братовчедите бе продължил, кой знае дали те не биха се разделили с по-голямо взаимно разбирателство вместо студеното, бездушно сбогуване при разлъката.

Смиджи и Кейт Воуан отново останаха сами на върха на чуката и сомнителният любовник беше сега свободен да продължи своята сърдечна изповед.

Би могло да се допусне, че контето ще коленичи отново и ще довърши ролята, която така неприятно бяха прекъснали.

Нещата обаче не се развиха така. Духът му изглежда също претърпя промяна. Като че ли и той долови някакъв обрат.

Изостави го видът му на висше самочувствие, както му изневери изненадата, на която той разчиташе, защото сега слънчевият лик, забравил затъмнението, беше съвсем ясен и красивите речи, приготвени за по-предишен час, станаха безпредметни и неподходящи.

Дали тези съображения повлияха на франта или някакво предчувствие, че предложението на сърцето и ръката му точно в този момент биха били изложени на известна опасност да бъдат отхвърлени, не ще се узнае никога, понеже само Смиджи беше в състояние да ги разкрие, ала той не остави писмени спомени за причината.

Едно е сигурно, че любовното обяснение не се състоя на Дяволската канара в деня на слънчевото затъмнение, а се отложи без определен срок за някой бъдещ случай.

Глава LVIII СМИДЖЕВИЯТ БАЛ

Като че слънчевото затъмнение не бе достатъчно, за да увенчае поредицата от празненства, предназначени да развлекат г. Сиджиджи, та само няколко дни – или по-точно нощи – по-късно се уреди друго увеселение в чест на този млад британски лъв.

За разлика от слънчевото затъмнение то беше земно явление: едно от най-често срещаните под луната забавления: бал – бал в чест на г. Сиджиджи.

Празненството трябваше да се състои в Монтего Бей, който, макар и провинциален център, се славеше отдавна със своите блестящи светски забави – като се почне от времето, когато старите испански свиневъди са танцували фанданго, и се стигне до часа, в който франтът благоволи да почете неговите салони, въвеждайки няколко нови стъпки, които се считаха за последна мода в метрополията на света.

Балът обещавахе да бъде рядко събитие – един от най-разкошните, които се бяха давали в града – и се очакваше да присъствуват всички плантатори.

Щеше, естествено, да вземе участие и Кейт Воуан заедно с баща си.

Господин Сиджиджи трябваше да бъде героят на нощта и в това качество му предстоеше да го съпровожда най-красивата измежду красавиците, обкръжена от съзвездие чаровни хубавици. Цяла армия родители, тръгнали по сватовство, щяха да го обсадят и да се борят за успех с не по-малко усърдие от самия Лофтърс Воуан.

При тези обстоятелства основната предпазливост налагаше на Кейт да отиде на бала, за да бди върху контетото, защото знатният кустос не забравяше народната мъдрост, че най-силно ухае онова цвете, което е най-близо до носа.

Господин Воуан се радваше на сгодата, която му се представяше, да покаже пред цялото ямайско отбрано общество своята сегашна и вероятно бъдеща връзка с важната личност, на която се посвещавахе забавата. Плантаторът не се съмняваше, че франтът ще избере за своя почетна дама дъщеря му, понеже той знаеше състоянието на Сиджиджиевия дух по този въпрос. Младецът не криеше от него влечението си и хитрият баща, който през всичкото време следеше внимателно развоя на чувствата у своя гост, бе напълно уверен, че господарят на Монтагювия

замък не само гори по дъщеря му, а е безвъзвратно загубил сърцето си що нея – доколкото едно сърце като неговото беше способно да се подаде на любовната страст.

Няма съмнение следователно, че г. Воуан би се готвил със сладостно очакване за Смиджиевия бал, който обещавахе да му донесе обществен триумф, ако не го тревожеше една малка случка: срещата между дъщеря му и племенника му на Дяволската канара в деня на затъмнението.

Кустосът настоя да узнае от своя предполагаем зет всички подробности, защото у него се бе събудило съмнение върху влечението на Кейтиното сърце. Подозрението произлизаше от нейни недомлъвки през първите дни след грубото изгонване на Хърбърт от Гостоприемната планина и нейни изрази на симпатия, непредпазливо изказани и долове ни от бащата.

Плантаторът се дразнеше много от срещата между Кейт и Хърбърт на Дяволската канара и той смяташе за възможно племенникът му да е отишъл нарочно там, с надежда да срещне братовчедка си.

В Гостоприемната планина името на Хърбърт вече не се чуваше. Дори Кейт, било че си взе бележка от многократните укори, било че престана да мисли за него, дори тя не произнасяше никога името му.

Въпреки всичко, г. Воуан не се освободи напълно от страха, че могат да се явят изненади от страна на двамата братовчеди. Той реши да предотврати, доколкото е възможно, всякакъв бъдещ разговор между Кейт и Хърбърт.

След срещата на Дяволската канара той се скара на дъщеря си и с цялото влияние на бащинската си власт я застави да обещае тържествено, че занаяпред нито ще разговаря с братовчед си, нито ще го поздравява.

Обещанието беше тежко за девойката. То щеше да бъде непоносимо тежко, ако тя знаеше как я люби Хърбърт.

Няма съмнение, че баща й изтръгна обещанието с оглед на предстоящото увеселение: големия Смиджиев бал. Там една среща между братовчедите бе не само възможна, а толкова вероятна, че г. Воуан се почувствува неспокоен. На бала щеше положително да присъствува Джуудит Джесурън заедно с баща си, а вероятно и Хърбърт щеше да дойде.

Наранен от предизвикателните слова на момъка в деня на пристигането му, плантаторът искрено по мразеше, защото високомерният кустос имаше твърде бедна душа, за да изпита възхищение пред гордостта на другите.

Кустосът узна всичко относно гостоприемството, което неговият

съсед оказа на Хърбърт, и щедростта, която покровителят проявява към своето протеже. Макар и малко озадачен, плантаторът си обясняваше поведението на чифликчията като всички, а именно, че еврейнът желасе да го дразни, и ако действително така стояха нещата, Джесуръновата стратегия бе сполучила изцяло, защото г. Воуан истински се ядосваше.

Най-после нощта на Смиджиевия бал настъпи. Градският танцов салон бе украсен, както подобаваше за случая. По стените бяха закачени знамена, фестони и гербове. Над входа, помежду британския флаг и пряпореча на св. Георги – отдолу, и знамето на колонията – отгоре, бе опъната широка лента с надпис, чиито осемнайсетинчови букви гласяха: **„Добре дошъл, Смиджи!“**

Наближи часът за откриване на бала. Пръв пристигна оркестърът, следван отблизо от цял низ коли от всички типове, които се срещаха на острова. Те докараха десетки, не – стотици танцьори. В Ямайка изминаването на двайсетина мили, за да се отиде на бал, представлява дреболия. Гостоприемната планина, макар и на повече от десет мили от града (защото преценката на Куоши, че е на „четири мили“, беше далече от истината), се намиреше наблизо в сравнение с разстоянията, които някои от гостите бяха пропътували, за да се явят на Смиджиевия бал.

Голямата каляска на Лофтъс Воуан пристигна заедно с останалите коли, естествено със закъснението, което светските обичаи налагаха. Тя доведе кустоса, неговата неоспорвано красива дъщеря и преди всичко – както и би следвало да се помене преди другите – героя на нощта.

„Добре дошъл, Смиджи!“

Как неговото гордо сърце затуптя триумфално под разкошните дантелени дипли на ризата му, когато прочете ласкателния поздрав. Колко победоносна бе усмивката му, когато се обърна той към Кейт Воуан, за да види впечатлението, което надписът не можеше да не й направи.

„Добре дошъл, Смиджи!“ – прокътня от стотици уста, когато колата спря пред вратата. Бурни овации последваха приветствените слова. Знатният чужденец бе въведен в балната зала и след като постоя известно време в средата на салона – прицелна точка на най-малко двеста чифта очи, – великият човек даде знак за почване на забавата, избирайки си дама.

Оркестърът засвири и двойките се понесоха във вихъра на танците.

Едва ли е нужно да се поменава коя беше първата дама на контето. Кейт Воуан – естествено. Кустосът се бе погрижил за това.

Смиджи изглеждаше очарователен. Томс се бе занимавал с него целия следобед. Сламенорусата коса на фронта бе накъдрена,

бакембардите грижливо вчесани, мустаците засукани на кравай, а бузите – леко начервени с най-нежния цвят на кармина.

Премияната му бе облекло на бално конте от най-първа ръка: жакет в цвят бордо, целия подплатен с бял атлаз, жилетка от същата коприна като хастара на жакета, но богато украсена със сърмени шнурове; къси панталонки от бял атлаз, лъскави чорапи от предена свила и лачени скарпинки със златни токи. Бяла връзка около врата и черен сгъваем цилиндър под ръка допълваха неговия бален костюм – всичкото в пълна изрядност, според модата на времето.

Ако си припомним какво бяхме казали по-рано за краката на конте-то, балната му премия може да събуди съмнение дали не е изложила на показ неговото слабо място. Съвсем не, защото Томс се бе погрижил и под панталонките и чорапите имаше възглавнички, които позволяваха на Сиджи да се яви с бедра и прасци така пълни и заоблени като у мъжете с най-развити крайници в залата.

Тази предразположеност към елфантиаза би могла да му попречи на танцуването, ако той беше обикновен изпълнител на изкуството на Терпсихора. Ала той беше такъв сръчен майстор на всякакви видове подскоци в балната зала, че би могъл да се движи с грация, дори ако му се наложеше да валсира със снежните ботуши на някой самоед.

Би било наистина беда той да не танцува добре с дама като своята, понеже младата креолка, подобно на всички от родината и расата си, беше изкусна и изящна танцьорка. В нейната семпла дреха от бяла коприна, която открояваше кръшната ѝ снага, без да я гърчи с неугледните гънки на корсети и кринолини, тя беше като олицетворение на божествената идея: поезията на движението – наричана от древните гърци Терпсихора, или по-скоро тя можеше да се сравни с богиня, която Терпсихора е учила да танцува.

Когато повторно дойде ред на валса, в който Кейт Воуан отново имаше честта да бъде със Сиджи, двамата представляваха прелестна двойка.

„Той толкоз снажен, тя с лице красиво,
че в залата плениха всичко живо.“

Може би в салона имаше и по-стройни фигури от Сиджиевата. Не спорим. Но по-омаен лик от този на неговата дама нямаше.

В залата все пак се срещаша и други красиви момински лица. Да, много, и измежду най-красивите бе образът на Джудит Джесурън.

Еврейката пристигна с малко закъснение и не се яви в първия кадрил. Но във валса блесна: не с дрехата от скъпо пурпурно кадифе и не с разкошната диадема от перли, която сияеше на фона на лъскавата, гарвановочерна коса, не с ослепителната белота на зъбите, които грееха между устни като извити и разделени розови листенца, не с божурения цвят на бузите, не с разливащия се зрак, който непрекъснато искреше от ваклите израилтянски очи – с никоя от тези прелести поотделно не блесна тя, а със съчетанието на всички едновременно. Тяхната хармония представляваше величествена гледка, която се натрапваше. И тя будеше възторг в не едни очи, които ѝ се любуваха. Кавалерът на Джудит не беше недостоен за нейната красота.

Тя танцуваше с един непознат за повечето от гостите на бала момък, ала погледите, които блестящите женски очи отправяха към него: едни въпросителни, други прокраднати, трети открито възхитени, обещаваха, че той с лекота ще може да се запознае с всяка една от момите, с която би му се прищяло да се сближи.

Едва ли чужденецът се гордееше с превъзходството, с което природата го бе така щедро надарила, или се ласкаеше, че щастливата случайност му е предложила такава дама.

Напротив, той танцуваше с унил поглед и помрачено чело, които дори възбудителният вихър на валса не бе в състояние да разсее.

Кавалерът на Джудит Джесурън беше Хърбърт Воуан.

Една бална зала може да се оприличи на калейдоскоп: лицата са едни и същи, само съответните им положения се менят. Преднамерено или не, по време на танците или през почивките, сега или сетне, все ще се озове лице с лице, един до друг, с всекиго от гостите в салона.

Така и в балната зала на Монтего Бей се изправиха образ срещу образ две валсиращи двойки: Смиджи и Кейт, Хърбърт и Джудит.

То се случи по време на една почивка от шеметния въртеж на валса.

Франтът размахна цилиндър над гърди и се наведе дълбоко към пода; еврейката отговори на поздрава с величествено движение; братовчедът се поклони с поглед, пълен едновременно с тревога и молба, но в отговор креолката кимна с глава така леко и въздържано, че даже бдителният кустос, който зорко следеше всяко движение на четворката, не забележа нищо.

Клета Кейт! Тя знаеше, че строги очи са приковани в нея и я дебнат. Тя си спомни обещанието.

Двойките не размениха дума. Те останаха само за миг заедно. Хърбърт, засегнат от поздрава на братовчедка си – обви с ръка снагата на

благосклонно разположената към него девойка и се изгуби сред шумната навалища.

При все че същата нощ Сиджи и Кейт, Хърбърт и Джудит танцуваха заедно по двама толкова често, че направиха впечатление на всички, ни веднъж четиримата не се озоваха повторно един срещу друг.

Всеки път, когато случайността застрашаваше да ги приближи взаимно, те умишлено и съзнателно се отдалечаваха едни от други.

Глава LIX

ЗАГУБЕНИ И СПЕЧЕЛЕНИ

Почти цялата нощ Хърбърт танцува с еврейката, изоставил посърналия поглед, надянал маската на игрива и безгрижна веселост. Никога Джудит не бе получавала подобно топло внимание от страна на младия англичанин и за пръв път, откакто се познаваха, тя почувствува нещо като ответ на своята пламенна любов. За момент нейното надменно, кораво сърце се размекна от женствена нежност и в извивките на валса, когато тя се въртеше около яката снага на своя кавалер, бузата ѝ опря в рамото му, сякаш се отпусна, за да издъхне в агонията на сладостно блаженство.

Момата не се помъчи да отгатне причината на Хърбъртовата ласкавост. Сърцето ѝ, увлечено от любовта и жадно за взаимност, разкри своите врати, за да приеме страстта без съпротива и придиричност, без да иска да знае дали тя е истинска или само привидна.

Еврейката би изпитала в същия този миг див ужас, ако можеше да прозре какво става в гърдите на младежа. Тя и не подозираше, че проявената към нея нежност е единствено предназначена да дразни друг. Влюбената и не допускаше, че обичта на момъка към друга е причината за неговата преструвка, която я подведе. За щастие тя не знаеше това и сърцето ѝ бе спокойно.

Тайната бе известна само на Хърбърт. Калейдоскопът продължаваше да върти задъханите танцьори един подир други и неведнъж лицето на Кейт Воуан се мяркаше пред очите на нейния братовчед и неговото пред нейните. Тогава те разменяха крадешком погледи, които издаваха предизвикателно безразличие, тъй като и двамата играеха ролята на засегнати. Хладният привет на Кейт даде повод за поведението на момъка, който и не подозираше същинската първопричина.

Тя почна играта малко по-късно, когато забеляза ласкавото внимание, с което Хърбърт обкръжаваше своята дама. На девойката и през ум не минаваше, че неговата нежност е измамна. Нейното умение да кокетничи, макар и да ѝ помогна да си придаде безразличен вид, не бе достатъчно, за да успее да различа преструвката. Сега и двамата се държаха, като че ли всеки счита любовта на другия за недостижима.

Преди да напуснат танцовата зала, това предположение – колкото и погрешно да беше – получи ново потвърждение. Яви се друго

обстоятелство, което го засили до пълно и съвършено убеждение.

Клюките в един претъпкан бален салон разкриват множество тайни. В късната доба, когато шампанското развързва езиците и танцьорите почват да си въобразяват, че другите недочуват, всеки, който се провира или застава неподвижно сред гъмжилото, може да долови не малко преценки, непредназначени за чужди уши и понякога най-малко – за неговите. Не едни неволен подслушвач е ставал жертва на такива злополуки. На Сמידжиевия бал се отбелязаха най-малко два подобни случая, и то по отношение на двете лица, от които ние по-особено сме заинтересувани: *Хърбърт* и *Кейт Воуан*.

Младият англичанин бе останал за малко сам. Джудит – не защото се бе наситила на своя кавалер, а за да спази навярно привидното благоприличие – танцуваше с другиго. Не беше все пак Сמידжи, когото тя избягваше старателно цялата вечер. Еврейката помнеше поражението си от Дяволската канара и се боеше, че ако приеме да танцува с франта, ще се стигне отново да едно подреждане на двойките, каквото се бе получило в деня на затъмнението.

Във всеки случай тя сега не диреше никакъв страничен успех. Тази нощ тя нямаше нужда от повече завоевания. Уверена в победата си над Хърбърт, тя се чувствуваше доволна и не желаше да дава поводи за разкъсване на щастливата верига, в която тя смяташе, че е оковала любовния си.

Момъкът стоеше сам сред тълпата. Недалече от него разговаряха двама млади плантатори. Те бяха пийнали малко повечко и говореха на висок глас.

Хърбърт не можеше да не чуе какво си разправят, а след като чу, не можеше да не се вслуша напрегнато. Заинтересува го предметът на беседата им, макар и не със своята изключителност, защото темата беше обща за цялата зала и всички я разискваха цялата нощ. Предмет на разговора бе Сמידжи и с него се свързваше името на Кейт Воуан.

Когато долови имената, младият англичанин престана да бъде неволен слушател, а наостри уши, за да не изтърве дума. Той не бе чул началото на диалога, но лесно си представи каква е била уводната част.

– Кога, казваш, ще бъде сватбата? – питаше по-малко осведоменият плантатор своя събеседник.

– Денят не е определен. Не са поменали поне такъв. Предполагам скоро.

– Ще има големи пиршества по тоя случай: закуска, обед, вечеря и бал без съмнение.

– Искан ли питане. Кустосът не е човек, който ще пропусне да мине брачната церемония без целия този блясък.

– Сватбено пътешествие след това, нали?

– Естествено. Ще я води в Лондон. Мисля, че там ще останат да живеят. Господин Смиджи не харесва много нашия колониален живот: липсва му операта. Жалко! Една хубава жена на острова по-малко!

– А бе, да си кажа правичката, тоя Лоф Воуан добре продаде негърката си!

– Срамота е да се изразяваш така за една толкова хубава жена като съвършената Кейт! Разочарован съм от тебе, Торндайк!

Имаше опасност Торндайк да получи за своите думи пестник в лицето, но не от своя другар, а от един чужденец, който бе застанал недалече от него.

Хърбърт успя да овладее възмущението си. Кейт нехаеше за него и едва ли би го приела за свой защитник!

Почти по същото време братовчедката присъствуваше на друг, не по-малко мъчителен за нея разговор. Смиджи не можеше да танцува с нея непрекъснато цялата нощ. Много други дами желяеха да го имат за кавалер. За един или два кадрила той я освободи, оставяйки я под ревностната наблюдателност на баща ѝ.

– Кой ли пък е тоя? – питаше една от две прекрасни събеседнички, заплеснали се недалече от младата креолка.

– Млад англичанин. Чух – някакъв роднина на Воуановци от Господриемната планина, но, неизвестно защо, кустосът не иска да го признае.

– Тая дръзка мома, изглежда, не се стеснява да го признае. Ами тя коя е?

– Джудит Джесурън се вика. Дъщеря на стария евреин, чифликчията, който върти голяма търговия с роби.

– Пфу, че тя се държи като някоя...

Последната дума бе прошепната ниско и Кейт не я чу.

– Наистина – съгласи се другата събеседница. – Но щом са сгодени, смятам, че си е тяхна, работа, не хорска. Той е чужденец за острова и не знае добре, струва ми се, кой какво представлява. Жалко! Изглежда симпатичен младеж, ала кой какво си постеле, на него ляга. Ха-ха! Ако е вярно, което разказват за госпожица Джудит Джесурън, леглото му не ще бъде от рози. Ха-ха!

Онуи, което развеселява едни, може да натъжи други. Същото се потвърди и по отношение на последните изречени думи. У двете

събеседници те предизвикаха смях, а у Кейт те изтръгнаха дълбока и болезнена въздишка.

Тя напусна бала с кървящо сърце.

„*Загубен, загубен завинаги!*“ – шепнеше си тя и въртеше глава на възглавницата, където сънят отказваше да дойде.

„*Спечелен!* – победоносно възкличаваше Джудит Джесурън, отпускатйки величествената си снага в леглото. – *Хърбърт Воуан е мой!*“

„*Загубена, загубена завинаги!*“ – простена Хърбърт, когато затвори вратата на самотната си стая.

„*Спечелена!* – провикна се сияещ Сиджи, щом влезе в своята елегантна спалня, изоставяйки във възбудата на своето въодушевление провлечения си говор. – *Кейт Воуан е моя!*“

Глава LX СЛЕД БАЛА

Наближаваше бързо часът, когато амбициозният план на кустоса Воуан трябваше да се увенчае с успех или да завърши с несполука.

Плантаторът не се плашеше много от поражение. Макар Смиджи да бе пропуснал удобния случай по време на слънчевото затъмнение и още не бе се обяснил в любов, нито поискал лично от Кейт ръката и, бащата знаеше, че франтът възнамерява да го стори при първа възможност. Неговата изповед в действителност се отлагаше по настояване на кустоса, към когото се бе обърнал за съвет бъдещият му зет.

Господин Воуан не се боеше, че дъщеря му може да даде отрицателен отговор. Строгият баща знаеше много добре, че я държи здраво в ръцете си. Неговото желание беше закон за нея. По този въпрос той бе твърдо решен и по-малко страхът от несъгласие, колкото някои други обстоятелства го спираха да доведе нещата до тяхната развързка.

Що се отнася до Смиджи, той не допускаше, че може да получи, отказ. Кейтиното поведение на бала утвърди вярата му, че тя му принадлежи изцяло и че без него бъдещото ѝ съществуване ще бъде само низ от страдания. Нейните бледи бузи и полинял вид, когато тя се яви на следното утро на закуска, му доказаха напълно, че тя никога не ще бъде щастлива под друго име освен под това на „госпожа Смиджи“.

Тая заран отново му се стори, че се налага вече да поиска ръката ѝ, за да постави подходящ завършек на голямото празненство от предишната нощ.

Неговото чело още сияеше от лаврите, с които го бяха увенчали. Като втори Антоний той щеше да приближи триумфално неудържим до Клеопатра.

След закуската контето повика кустоса в един ъгъл и още веднъж изказа желанието си да му стане зет.

Дали държането на дъщерята по време на бала бе направило впечатление на бащата или някаква друга причина го накара да счете, че моментът е благоприятен, но той възприе Смиджиевото внушение. Все пак той настоя най-напред да говори с Кейт, за да я подготви за голямата чест, която предстоеше да ѝ се направи.

Девојката бе отишла в павилиона. Там я потърси и плантаторът, за да се осведоми как е настроението ѝ. Франтът също излезе в градината,

но вместо да се приближи до вилчката, тръгна да се разхожда малко по-далече из алеите, като от време на време късаше цветя или ловеше пеперуди, игриви и безгрижни като собствените му мисли.

Кейтиното лице не бе още изгубило своя меланхоличен израз, който го бе засенчил от сутринта, и приближаването на кустоса не го разсея. Напротив, посърналостта и се засили, сякаш потискащото присъствие на баща ѝ, застанал между нея и слънцето, закри и слабия светлик, който все още се промъкваше в сърцето ѝ.

От онова, което дочу тази утрин, тя схвана, че е настъпил часът, когато трябва или да се подчини на волята на баща си и да се примири със злочестия си жребий, или чрез непослушание да се изправи пред гнева му и може би... о, тя не знаеше какво...

Единственото, което знаеше, бе, че не обича Сиджи и че никога не би могла да го обикне. Тя не го мразеше. Тя изпитваше към него само безразличие, леко обагрено от презрение. Тя го смяташе за безвреден. Без съмнение щеше да бъде безвреден и като съпруг, но той не беше по вкуса на Кейт. Колко различен беше героят на сърцето ѝ!

Нито влюбеният, нито бъдещият тъст можеха да изберат по-подходящо време за брачно предложение. При все че сега тя изпитваше към Сиджи повече безразличие, дори по-голямо презрение, отколкото преди, в същия този час намерението ѝ да му откаже се разколеба.

Макар че обожателят и бащата изтъкуваха погрешно нейния вид на потиснатост, той въпреки всичко се оказа в тяхна изгода. Девојката не се измъчваше от любов по Сиджи, а от отчаяние пред несполделената страст към другото и в това обезверение се криеше една надежда, единствената надежда за успех в полза на господаря на Монтагювия замък.

Нейното разколебаване бе примесено с наранена гордост и гняв; то съставляваше оня яростен бяс, който болезнено разкъсваше сърцето ѝ и я тласкаше към отчаяни решения, способни да я отведат до пълното унищожение на всякакво бъдно упование, като че ли тя щеше да постигне блаженство, разрушавайки щастието на единственото същество, което можеше да ѝ го даде.

Да, сърцето на Кейт Воуан достигна или почти достигна до онази страхотна неуравновесеност на нашата нравствена природа, когато любовта, убедена в своята онеправданост, дири утеха в отмъщението.

Сиджиевият бал, който увенча очакванията на оногава, в чиято чест бе уреден, се оказа съдбоносен за Кейтините надежди.

Положително тя бе хранила надежди, свързани с Хърбърт. Защото

любовта ѝ не би могла да се разгори без тях. Те се основаваха на нежните слова, казани при първата им раздяла. Колкото и слаб да бе първоизточникът, нейните блянове бяха издържали до балната нощ, защото тя ги бе таила и лелеяла въпреки раздялата, хулите и лъжливите доноси.

Наистина с течение на времето упованията бяха почнали да бледнеят, редуваха се периоди на съмнения, докато тя ненадейно срещна братовчед си на Дяволската канара.

Там, независимо от многото неблагоприятни обстоятелства, предназначени – както човек би могъл да допусне – да окажат противоположно въздействие, надеждите на младата креолка, вместо да угаснат отново закрепнаха.

Женски инстинкт ли ѝ подсказа, че Хърбъртовият език е по-малко истинен от очите? Може би интуиция, подхранена от собствените ѝ чувства, защото нали и тя се опита да играе същата подвеждаща игра. Тогава тя обаче по-малко повярва на думите, отколкото на наредите, понеже, когато очите им се срещнаха, както вече описахме, тя в тях откри разковничето, което възроди упованията ѝ.

Те живяха, ту по-крепки, ту по-немошни, до онази съдбовна нощ – нощта на Смиджиевия бал, когато бяха осъдени на пълен залез.

През целия бал Хърбърт се приближи само веднъж до нея – само веднъж иго чиста случайност при размяна на местата. И неговият поклон – единственият му поздрав – колкото и дружелюбен да се мъчеше да изглежда – бе почувствуван и запомнен от нея като студен, почти непристоен.

Тя забрави колко хладен и въздържан бе собственият ѝ привет или най-малко какво впечатление той направи на Хърбърт. Неведнъж тя дири с поглед и често открива сред навалицата братовчед си, но не знаеше, че и неговите очи я следят и също така често се приковават върху нея. И двамата не подозираха, че взаимно се дебнат, защото усърдно се стремяха да не се срещнат погледите им.

Тази нощ той не направи повторен опит да се приближи до нея, не прояви желание и не се помъчи да я заговори, при все че имаше многократно сгодни случаи, когато върху нея не тегнеше бащиният ѝ взор, за да предотврати една беседа.

Цялата нощ неговото внимание бе посветено на друга – то бе явно погълнато от нея – и тази друга беше една решителна и красива жена, точно такава, каквато би могъл да люби Хърбърт.

„Той я обича! Сигурна съм, че я люби!“ – беше разсъдението, което често и мъчително се промъкваше в Кейтините мисли, когато

девойката разхождаше поглед из претъпканата бална зала.

И тогава дойде връхната точка – тази полупрошепната сплетня, която достигна до нейните уши и звънна като погребална камбана: „*Те ще се женят, те са вече сгодени!*“

Младата креолка нямаше нужда от нищо повече. В този миг нейните мечти бяха покрусени така жестоко, така пълно, че в непрогледното бъдеще пред нея не грейна светлинка, не блесна лъч, за да ги възкреси.

Нищо чудно следователно, че утринното слънце озари моминските бузи, повехнали, нищо странно, че дълбоко отчаяние се изписа по лицето на Кейт Воуан.

Когато влезе в павилиона, плантаторът завари дъщеря си именно в това мрачно настроение.

Тя не направи и шит да го прикрива дори е преструвката на усмивка. Тя посрещна новодошлия, свивайки вежди; в очите и заигра лек проблесък на гняв, без да се знае срещу кого е насочен той.

Не бе изключено през ума ѝ да премина мисълта, че ако не беше баща и, нейната съдба би била друга и не Монтагю Смиджи, а Хърбърт Воуан би се готвил да поиска ръката ѝ, която тя в подобни случаи би му дала наедно със сърцето си. Сега обаче, дори и да приемеше брачното предложение, което очакваше, сърцето и ръката ѝ щяха да бъдат разделени завинаги.

Никога вече тя нямаше да изпита върховното щастие на земята; никога тя вече не би могла да изживее оня дивен омаен блян – чистата девическа обич – с надежда, че тя ще бъде споделена. Нейната любов щеше да прилича на цвете, което е похабило своето благоухание, за да го разлива в самота; не сладостна страст, а горчив, безплоден спомен, без изгледи нявга да се съживи.

Ех, ти кустоса Воуан, ти славолюбив и суетен баща! Ако можеше само да узнаеш как рушиш щастието на собствената си рожба и разби-ваш нейното младо сърце, едва ли би отишъл при нея така безгрижно, за да довършиш церемонията на жертвоприношението!

Глава LXI

РАЗЧИСТВАНЕ НА ПЪТЯ

– Катрин – започна тържествено плантаторът, щом влезе в павилиона.

– Да, татко.

Девојката се обърна към баща си с лак шепот, без да повдигне очи от предмета, в който ги бе устремила: сложена на масата малка копринена кесия. Тя беше без връзка, но подавачите се откъснати краища на една синя панделка сочеха, че тя не винаги е била отвързана.

Лофтърс Воуан не знаеше историята на кесията: защо бе поставена на масата, какво бе довело до откъсването на панделката и защо дъщеря му се взираше в нея с такава печал. Някои от подробностите той обаче забележа, когато влезе в павилиона, и с изключение на дъжината скръб той не можеше ни да си ги представи, ни да си ги обясни.

– Аа, кесията ти! – рече той и я взе в ръка, за да я разгледа по-внимателно. – Някой е скъсал връвта ѝ. Жалко! Кой ли го е сторил?

Той нехаеше за отговора, защото и не подозираше, че откъснатото парче панделка има някаква връзка с моминската горест, която му бе направила впечатление от утринта. Изразената изненада и поставеният въпрос бяха само въведение към един по-сериозен разговор, който бащата възнамеряваше да започне.

– О, татко, няма значение – избягна да отговори пряко Кейт. – То беше само парче синя панделка. Лесно ще я заменя с друга, която ще ми върши същата работа.

„Ах, Кейт, ти лесно ще замениш панделката на кесията, но не така лесно ще възстановиш спокойствието на духа си, което напусна гърдите ти. Защото заедно с панделката се разкъсаха и нишките на сърцето ти!“

Навярно подобни размишления минаха през ума на младото момиче, когато то отговори, тъй като лицето му доби още по-подтиснат вид.

Господин Воуан изостави разговора върху кесията, а погледна през жалузите и като видя Смиджи да лови пеперуди, реши да привлече дъжиното внимание върху спортно настроения благородник.

Не беше трудно за кустоса да го стори, понеже в този миг контето си тананикаше някаква песничка и не само се виждаше, но и чуваше от павилиона.

„Да бъда пеперуда бих желал...“

пееше франтът.

Сетне, сякаш за да опровергае приятната възможност да се превърне в насекомо той в същия миг улови една пъстрокрила vanessa – пауново око – и смаза крехкото създание между облечените си в чортови ръкавици пръсти.

– Не е ли очарователен? – каза кустосът и погледна възторжено най-напред Смиджи, после обърна очи към дъщеря си, за да види какъв отговор ще даде тя.

– Предполагам, татко. Щом всички го казват.

В Кейтиния отговор не пролича никакъв възторг, нищо, което да насърчи баща й.

– Не намираш ли и ти, Кейт?

Сега въпросът бе насочен право в целта, но отговорът отново се оказа уклончив.

– Ти така смяташ, татко. Следователно важи и за двама ши.

Мелодичният глас на контето прекъсна разговора и го отплесна в друго направление. Смиджи пееше:

„Не блазнят ме пари и власт,
ни проснати в нозе ми роби.“

– Ах, драги ми Смиджи – възкликна кустосът в нещо като монолог, макар и предназначен за ухото на момичето, – нямате нужда да въздишате по тях – имате ги: петстотин броя вкупом. И какви хубавци! Богатство и власт ли? Няма какво да мечтаете за тях. Монтагювият замък ви ги осигурява и двете, момчето ми.

Франтът продължаваше да пее:

„Богатството е извор на беди,
властта довежда до нещастие.“

– Чуваш ли, Кейт, какви възвишени чувства изразява?

– Много възвишени и тъкмо подходящи за случая – отвърна дъщерята язвително. – Те не са точно негови, но няма съмнение, че ги изпитва. И то е не по-малко добре.

– Прекрасно стопанство – продължи г. Воуан, връщайки се към онова, което по интересуваше повече от чувствата в песента, без да

обръща внимание на изразения в Кейтините думи подбив, – прекрасна плантация, казвам ти, а като се съедини с моята, ще образува най-голямото имение на острова. На острова! Какво говоря! В цяла Западна Индия, че дори в Западния свят! Чуваш ли, дъще?

– Да, татко – отговори младата креолка. – Но ти говориш, като че ли двете стопанства се вече слети. Да не би Г. Смиджи да възнамерява да купи Гостоприемната планина? Или ти искаш да купиш Монтаговия замък?

Тя зададе въпросите с тон на явно престорена наивност. Всъщност тя твърде добре знаеше накъде клони разговорът и раздражена от двусмислието, което ставаше все по-мъчително за нея, желаше да ускори развързката.

Кустосът, от своя страна, се стремеше към същия резултат, както пролича от отговора му.

– Ах, Кейт, ти малка хитрушо – рече той доволен от откритата се пред него възможност да свърши със заобикалките, – бога ми, улучи право в целта. Предположението ти е вярно, само че и двамата сме купувачи. Господин Смиджи желае да купи Гостоприемната планина и какво предполагаш, че е готов да заплати за нея. Отгатни!

– Да си кажа истината, не мога. Как да отгатна? Уверявам те, че не зная. Единственото, което зная, е, че ще ми бъде мъчно, ако се наложи да напуснем Гостоприемната планина. Макар и да не очаквам сега тук да бъде щастлива, мисля, че другаде ще бъде още по-малко щастлива.

Господин Воуан беше твърде много заплетен в нишките на собствените си мисли, за да забележи поставеното ударение върху думата „сега“ или двойното значение, което криеха словата на дъщеря му.

– Ха-ха! – разсмя се той. – Покупката на г. Смиджи не ще ни лиши от Гостоприемната планина! Не се плаши от това, Кейти, а се помъчи да отгатнеш цената, която ще заплатя.

– Татко, няма какво да опитвам. Сигурна съм, че не мога да я отгатна даже с приблизителност до хиляда фунта.

– Никакви хиляда фунта! Ни фунт дори! Освен ако толкова тежат неговото великодушно сърце и неговата щедра ръка, поставени на везните³⁶. Тая е цената, Катрин, която е готов да заплати той.

Плантаторът придружи казаното с многозначителен поглед и победоносен жест, изразяващи възхищението му от собственото

36. Игра на думи, тъй като на английски думата „фунт“ означава едновременно монетна единица и мярка за тегло, равна на 453 г. Бел.прев.

красноречие.

Той подири в Кейтиното лице ответ, ответ, който да отрази усмивката му при радостната вест, която той си въобразяваше, че е съобщил.

Но той се визира напразно. Въпреки яснотата на обяснението, девойката упорито отказваше да го разбере.

– Сърцето и ръката му, думаш! И двете не ми изглеждат много тежки. Не е ли твърде малко за един имот, където има толкова много ръце и сърца? На кого се кани да ги даде той? Ти не ми каза, татко.

– Ще ти кажа сега – отговори бащата. Гласът му стана, по-сериозен, сякаш малко засегнат от откритото намерение на дъщеря му да не го разбира. – Ей сега ще ти обясня, щом ти съобща какво възнамерявам да му предложа в замяна на Монтагювия замък. Казах ти, че и двамата сме купувачи в тази сделка. Честна размяна, Кейт, ръка срещу ръка, сърце срещу сърце. Господин Смиджи дава с готовност своите, а аз твоите.

– *Moume!*

– Да, твоите, естествено! Да не би да греша? Уверен съм, че си съгласна с размяната.

– Татко – почна младото момиче с гласа на женствена сериозност, – между г. Смиджи и мене не може да става реч за размяна на сърца. Той може да ми е дал своето. Не зная, нито ме интересува. Но аз не желая да те заблуждавам, татко. Той никога не ще получи моето. Не зависи от мене да му го дам.

– Глупости! – разтревожи се кустосът от неочакваната съпротива. – Сама се заблуждаваш, детето ми, като говориш така. Не виждам как е възможно да не обичаш господин Смиджи: толкова великодушен, толкова съвършен, толкова приятен. Хайде, ти се шегуваши, Кейт. Харесваш го, не го мразиш, нали?

– Не, не го мразя. Господин Смиджи не е извършил нищо, с което да ме засегне. Намирам го за съвсем порядъчен.

– Ами че то е все едно да признаеш, че го харесваш – заубеждава дъщеря си бащата с тон на съвземашо се задоволение.

– Да харесваш някого, не означава, че го обичаш – промълви Кейт, сякаш говореше сама на себе си.

– Харесването може да се превърне в любов – каза насърчително плантаторът. – Често се случват подобни неща, особено когато двама души станат мъж и жена. Пък и не винаги най-хубавото е младите да се влюбят един в други от самото начало много силно. Както пишеше в моя стар буквар: „*Бързо пламналата любов бързо угасва!*“. Не се плаши, Кейт. Ще обикнеш достатъчно г. Смиджи, когато станеш

господарка на Монтаговия замък и всички почнат да те тачат като най-знатната дама на острова. Нима не ще бъде същинско щастие, Кейти?

„Ех, – изохка мислено младата креолка, – колиба, споделена с него, би ми донесла по-голямо блаженство, много по-голямо.“

Не е нужно да изтъкваме, че под „него“ тя нямаше предвид Смиджи.

– Когато станеш госпожа Смиджи – продължи г. Воуан с намерение да нарисува пред дъщеря си картината на нейното бъдеще с още по-привлекателни краски, – ще имаш цяла армия от приятелки измежду най-високопоставените дами на острова. Не забравяй, чедо, че сега не е така. Знаеш го, Катрин.

Бащата натърти последните думи с тон, издаващ някакво тайно разбирателство между родител и рожба. Тяхното предназначение бе да се натрапи на съзнанието на девойката един факт, една мисъл, способни да я подтикнат да приеме с по-голяма готовност благоприятният случай, който ѝ позволяваше да се измъкне от сегашното си унижително положение.

Плантаторът не изчака да види какво въздействие ще възпроизведе поверителната му реч върху младото момиче, а избърза да дорисува розовите краски на картината.

– Да, моя малка Кейт, ще бъдеш обкръжена с внимание отвред – ще представляваш прицел на вниманието, както се изразяват поетите. Конне, роби, тоалети, екипажи ще имаш в изобилие. Ще предприемете голямо пътешествие до Лондон. Бога ми, струва ми се, че сам аз съм тръгнал на път. В славната метрополия ще дружите с благородници, ще посещавате опери и балове, където ще бъдеш призната красавица, момичето ми, красавица, чуваш ли? Всички ще говорят за госпожа Смиджи! Как ти се вижда това?

– О, татко – отвърна младата креолка, която обещанията за блясък и величие явно не трогнаха, – всичко това не ме блазни. Сигурна съм, че то не ще ми се поправи. Никога не съм мечтала за подобни неща, добре го знаеш. Те не могат да ме направят щастлива – поне мене не. Никога не ще се чувствавам честита далеч от родния дом. Какво удоволствие бих изпитала в един голям град? Никакво – сигурна съм. Тъкмо обратното. Ще ми липсват нашите величествени планини и гори, нашите красиви дървета с техните свежи, благоуханни цветове, нашите пъстрокрили птици с техните сладки песни. Опери и балове! Ненавиждам баловете, а колкото да бъда призната за красавица на някакъв бал – мразя самата дума.

В този миг Кейт си мислеше за Сиджиевия бал и за спомените, свързани с този бал, навярно най-неприятният за нея, защото на него неведнъж до ушите ѝ бяха достигали думите „хубавицата на бала“, отправени по отношение на една жена, която спомогна за разрухата на сърцето ѝ.

– Ще превъзмogneш тая омраза – зауспокоява я г. Воуан, – щом влезеш в светското общество. Повечето от младите момичета свикват. Няма нищо лошо за една девойка да ходи на бал, след като се омъжи и съпругът ѝ я придружава, за да ѝ кавалерствува – да, нищо лошо няма. А сега, Кейт – продължи кустосът, издавайки известно нервно нетърпение, – да се разберем. Господин Сиджи чака.

– За какво чака, татко?

– Ц-ц-ц, дъще – възкликна плантаторът леко раздражен от очевидната неспособност на дъщеря му да го разбере, – знаеш за какво. Нали ти обясних добре. Господин Сиджи желае да ти предложи сърцето и ръката си... и в замяна да поиска твоите. Ей това чака. Няма да му откажеш, нали? Ти не трябва да му отказваш...

Лофтс Воуан би бил по-убедителен без последните слова. Те звучаха като заповед със скрита заплаха и можеха да наранят младата креолка, събуждайки у нея дух на съпротива. Навярно те щяха да имат и подобно въздействие, ако бащата ги бе произнесъл в навечерието на Сиджиевия бал, а не на утрото подир него.

Случилото се там угаси в гърдите на Кейт Воуан всякаква надежда, че тя някога ще може да раздели щастието с братовчедата си и същевременно смаза всяко желание да се противопоставя на бащината воля. С отчаяно безразличие тя се подчини на жертвоприношението, за което я бе отредил кустосът.

– Казах ти истината – рече дъщерята и впи очи в лицето на баща си, като че за да докаже колко неубедителни са изтъкнатите от него доводи. – Не мога да дам сърцето си на г. Сиджи. Сама ще му го кажа.

– Не, не – прекъсна я рязко раздраженият баща. – Не трябва да му казваш нищо подобно. Дай му ръката си и не говори нищо за сърцето си. Ще го сториш, след като се омъжиш.

– Никога, никога – изпъшка младото момиче – не бих могла да навърша подобна измама. Не, татко, дори и заради тебе. Господин Сиджи трябва да знае всичко и ако се съгласи да приеме ръката ми без сърцето...

– Значи обещавааш да дадеш ръката си? – пресече я кустосът, възрадвайки от условното съгласие.

– Ти я даваш, татко. Не аз...

– Достатъчно – извика г. Воуан и обърна взор към градината, за да подири ловеца на насекоми. – Ще я дам – добави той, – и то начаса. Господин Смиджи!

Франтът, който бе застанал недалече от павилиона нащрек, бързо се озова на повикването и след две секунди се показа на входа.

– Господин Смиджи – заяви плантаторът с надута тържественост, отговаряща на случая, – поискахте ръката на дъщеря ми. Щастлив съм да ви уведомя, че тя се съгласи вие да станете мой зет. Гордея се с честта.

Тук г. Воуан спря, за да си поеме дъх.

– Ай, ай – заекна контето, – какво голямо щастие, много голямо! Съвсем неочаквано, ай, ай! Уверявам ви. Госпожице Воуан, не очаквах...

– А сега, деца – шеговито се намеси кустосът, за да прикрие с прекъсването си смущението на франта, – аз ви свързах и с моя благословия ви оставям насаме.

След тези думи доволният баща излезе от павилиона и тръгна по алеята към жилището, зад чиято врата се изгуби.

Не ще се промъкваме неканени при влюбените, които останаха насаме, нито ще повторим думичка от онова, което се случи помежду им. Достатъчно е да поменем, че когато г. Смиджи излезе от павилиона, той имаше по-скоро смирен, отколкото победоносен вид. Част от сянката, която помрачаваше Кейтиния образ, бе преминала върху неговото лице. Човек би могъл да си въобрази, че го е сполетял отказ, ако не бяха думите, които той и бъдещият му тъст си размениха, когато след малко се срещнаха в големия хол.

– Е? – запита неспокойно плантаторът.

– Ай, отлично! Сгодеени! Много страанно, тую, необяснимо страанно!

– Какво е странно? – удиви се г. Воуан.

– Ай, съвсем кроотка! Аз очаквах, че ще изпадне в истеерия. Бога ми! А тя прие предложението ми студеена като мраамор.

Тя бе направила нещо повече: бе му дала ръката без сърцето си. И Смиджи го знаеше, защото Кейт Воуан удържа думата си.

Глава LXII ДУПКАТА НА ПРИЗРАЦИТЕ

В недрата на „Планината“, която се мръщеше към Щастливата долина, не много надалече от Дяволската канара, бликаше малко изворче. То бе толкова буйно, че заслужаваше да се нарече извор. Щом ручейт се спуснеше по склона, към него се присъединяваха и други поточета, които го превръщаха скоро в планинска река, чиито пенести води подскачаха от камък на камък, устремени към низината.

На около половината път между върха и подножието на планината пред потока се изпречваше дълбока, надлъжно разположена пропаст, в която той падаше, образувайки бистър водопад във форма на подкова.

Със своите наклонени навътре и издигащи се отвесно на двеста фута от дъното стени, които я ограждаха, тази необикновена пропаст приличаше на кратер на угаснал вулкан. Тя обаче нямаше обла форма, с каквато обикновено се отличават кратерите, а приличаше на кораб, в чиято кърмова част се спускаше водопадът, за да излее след това водите си праз тесен пролом в носа.

Ако запазим сравнението с кораб, можем да кажем, че потокът преминаваше по цялата дължина на плавателния съд и разделяше долината, просторна няколко акра, на две равни части. Поради задръстване в изхода реката все пак бе образувала голям вир или яз и бе залял цялата площ на предната палуба, а гъстак от кичести местни дървета с девствен вид бе покрил средната палуба и кварталдека. След като напуснеше яза, реката се стичаше през черно тясно устие, оградена от двете страни със същите надвиснали скали, които обкръжаваха и долината. В изходния край на ждрелото се намираше втори водопад, където потокът отново се стичаше във втора пропаст, дълбока над сто фута, и едва тогава неговите води се успокояваха, за да продължат своя път към река Монтего, чийто приток бе.

Горният водопад падаше върху легло от зловещи, черни балвани, в които разпенената вода се разбиваше с грохот.

Над тези камъни се издигаше непрекъснато облак бяла мъгла, подобно на водната пара, която се вие над великански котел или завод за светилен газ.

Когато слънцето грееше откъм тази страна на планината, сред бялата като руно пара можеше да се наблюдава как играе същинска дъга.

Ала малко погледи се спираха на това омайно явление, защото „Дупката на призраците“ – както негрите наричаха бездната – имаше печалната слава, че е свърталище на зли духове, и малцина чернокожи биха се осмелили да се приближат дори до ръба на тази пропаст, прилична на пещера. Още по-малко бяха ония, които биха дръзнали да слязат в нея. Всъщност не що повече от суверен ужас се явяваше тук пречка за осъществяването на подобен замисъл, тъй като изглеждаше немислимо да се спусне човек в Дупката на призраците. По отвесните скали, които я ограждаха, не се забелязваше ни пътека, ни проход, никаква издатина, на която кракът би могъл да стъпи със сигурност. Само на едно място, точно там, където бездната се издигаше над вира, можеше да се слезе с помощта на пусналите корени в пукнатините на скалата кривостволи дървета, които покриваха цялата повърхност на стената като зелена завеса. Там вероятно един сръчен човек би успял да се спусне до дъното, но заприщаната вода – тъмна и дълбока – нямаше да му позволи да се добере до кварталека на тази корабообразна пропаст, освен ако се наеме да преплува вира, нещо твърде опасно, защото потокът щеше да го повлече към ждрелото.

Личеше все пак, че някои бе опитал подобно рисковано начинание, защото, ако се разгледаха внимателно пълзящите по скалата дървета, щеше да се различи нещо като стълба, на която издадените стебла служеха за стъпала, свързани помежду си с паразитни виещи се растения.

Нещо повече, на промеждутъци през деня можеше да се види да излиза от Дупката на призраците тънка струя дим, която, след като се виеше над върховете на дърветата, от които се издигаше, се разреждаше и се изгубваше. Само човек, който би застанал отгоре на самата скала и би разделил шумата, която я закриваше до самия ръб, би успял да забележи този пушек. Пушекът лесно можеше да бъде взет за кълбо пара от мъглата, която се издигаше над водопада, в чиято близост лъкатушеше димът. При по-внимателно наблюдение обаче неговият синкав цвят и меката прозрачна омара сякаш да позволят да се познае, че той произхожда от огън на горящи дърва, и то огън, запален от човешка ръка.

Този дим можеше да се види всекидневно, по три пъти на денонощие: сутрин, по пладне и привечер, сякаш огънят се подклаждаше за редовното приготвяне на закуска, обед и вечеря.

Всекидневната поява на пушека доказваше присъствието на човешко същество или същества. Навярно някой смелчага, които не държеше сметка за суверения ужас, свързан с мястото, бе избрал Дупката на призраците за свое убежище. Под едно голямо, разположено на самия

бръг дърво, от чиито клони сребърната тиландсия се спускаше на гирлянди чак до водната повърхност, се криеше малка, грубо из дялана лодка, край на която се подаваше между лишея. Тя бе завързана за дървото е въже от усукана ракиа, което свидетелствуваше, че не случайно е довлечена тук, а е закрепена от човек, който възнамерява да се върне при нея.

От брега на вира до горния край на сушата долината бе покрита, както вече поменахме, с гъста растителност, където наблюдателното око на ботаника би могло да различи по стеблата и листата множество от онези величествени местни дървета, заради които ямайската гора е била отдавна възпята.

Тук се намираха гигантската цедрела и родствената и гуазума³⁷ с брястовидни листа, планинската маягуа³⁸, балсамовото дърво³⁹ и известният в цял свят махагон.

Тук-там копиевидните стебла на бамбуците се издигаха над върховете на двуседелните или образуваха ивица около скалите, в която се примесваха цекропии⁴⁰ със своите чудни щитовидни листа и високи цатеи, чиито нежни лентоподобни листа премрежваха синия фон на небето.

В богатата почва на долината бе избуяла разкошната благородна зелена палма – принцесата на ямайския лес, а редом с нея – дирещ възхищение пред внушителната величина на снагата си – се извисяваше патриархът на западноиндийските великани – исполинската Сеiba – памуковото дърво, и беловласият испански лишей, който висеше по неговите гигантски клони, образуваше подходяща брада за уважавания старейшина.

Всяко дърво си имаше своите паразити – не един-единствен вид, а стотици с най-причудливи форми; едни се бяха обвили около стеблата и клоните като огромни змии или въжа, други се бяха разположили по клоните и чаталите, трети се биха спуснали от най-горните гранки като ви миели от въоръжението на ветроход. Много от гирляндите, свързващи дърветата едно с друго, бяха окичени с гроздове великолепни цветове и придаваха на гордата вид на необятна беседка.

Недалече от стената на пропастта и близо до мястото, където водопадът се изливаше от скалите, се издигаше един великан, който

37. *Guazuma ulmifolia*.

38. *Pariti elatum*.

39. *Bursera Jacq.*

40. *Cecropia peltata*. Бел.ав.

заслужава да бъде тук специално поменат. Той беше едно памуково дърво е колосални размери. Неговият дънер, с издадени високо над земята корени имаше повече от петдесет фута диаметър. Високото му стъбло достигаше почти до ръба на бездната, а клоните се стелеха на една плоскост, на която можеха да се настанят удобно петстотин души; испанският лишей, който висеше по клоните му, бе по-изобилен от редките му листа и бе в състояние да предложи на стануващите сянка срещу слънчевия пек, закривайки напълно гледката над главите им.

Но не заради тези особености исполинът се различаваше от другите дървета от неговия вид, които често се срещаха из горите на ямайските планини. Онова, което го отделяше от обкръжаващите го съседи, бе, че между две от ребрата, които се издаваха навън от дънера му, се виждаше нещо, което издаваше присъствието на човек.

Това беше колиба, построена по най-прост начин: за странични стени ѝ служеха подобните на контрафорси корени, които вече описахме, а отпред тя бе заградена с бамбукови пръти. В средата на плета бе оставен тесен отвор, който при нужда можеше да се затваря е врата от цепен бамбук, закачена на гривни от раката.

Покривът почваше от дънера и следваше наклона на ребрата на коренището, спускайки се до около шест фута над земята. Той бе направен съвсем непридирчиво и се състоеше от няколко поставени напреко пръта, над които бяха натрупани перести листа от зелена палма.

Отвътре колибата представляваше триъгълник със значителни размери, понеже разклоняващите се корени, които съставляваха страничните ѝ стени, достигаха пълни дванайсет фута дължина. Без съмнение тя бе достатъчна за нуждите на оня, който я обитаваше, и тесният нар от бамбукова тръстика, предназначен за легло, сочеше, че само един човек нощува в нея.

Че този човек е мъж, можеше да се заключи от присъствието на някои мъжки принадлежности, пръснати по бамбуковия одър, върху който се намираще също една рогозка и едно вехто, протрито одеяло – очевидно единствените спални принадлежности в колибата.

Мебелите бяха толкова оскъдни, колкото и прости.

Поменатият вече тръстиков нар служеше изглежда едновременно за маса и за стол. С изключение на едно старо калайдисано котле и няколко кратунени паници и талерки не се забелязваше нищо друго, което би могло да се нарече „кухненски съд“.

Тук изобилствуваха обаче предмети от друго естество, чието предназначение не бе лесно да се отгатне. По стените висяха странни

предмети: едни със смешно своеобразен, други със страшен вид. Между последните можеше да се забележат кожи от гнуснавите двуезичен гушер и сляпа змия⁴¹, черепа и бивни на глиган, сушени образци от грозния гушер геко, огромни прилепи с човекоподобни лица и разни всяващи ужас чудовища.

По таванските пръти бяха закачени торбички, съдържащи неща с още по-тайнствено предназначение: топчета от белезникава шина, нокти от голяма ушата сова, човки и перушина от папагали, зъби от котки, алигатори и местните агути, парцалчета, късчета строшено стъкло и куп дреболии и джунджурии, които съставляваха една толкова пъстра, колкото и странна смесица.

В един ъгъл стоеше ракитен кош – кътейку, пълен с разнородни корени и треви, между които можеха да се различат отровният каладиум⁴², змийската лоза⁴³ и други съмнителни билки.

Ако един чужденец за остров Ямайка влезеше в тази колиба и почнеше, да разглежда всичко, той едва ли би могъл да обясни какво търси тази колекция в нея и какво е предназначението ѝ. Но за запознатия с разновидностите на поклонничеството на змиите в Етиопия – вероизповеданието на коромантийците – тя не би представлявала загадка. Цялата сбирка от чудновати дреболии символизираше африкански фетиши. Колибата бе храм на Оуби или, другояче казано, жилище на негърски магьосник.

41. *Typhlops*. Бел.ав.

42. *Caladium*.

43. *Ecbites suberecta*. Бел.ав.

Глава LXIII

МАГЪОСНИКЪТ ЧАКРА

Слънцето клонеше да залезе в синьото Карибско море и огряваше с алени отблясъци искрящата стена на Дяволската канара, когато по пътеката, водеща към зловещия връх, се мярна човешка фигура.

При все че поради бързо спускащия се здрач мракът в гората ставаше все по-непрогледен, лесно можеше да се познае, че това е жена, а светложълтият цвят на лицето, откритата туша, голите ръце и босите нозе показваха, че тя е цветнокожа – мулатка.

Дрехите ѝ съответстваха на кастата ѝ. Басмена, полуотворена отпред рокля с крещящи шарки и навита на тюрбан забрадка с ярки багри съставляваха цялото и облекло, към което следваше да се прибави съмнително бяла хасена риза с шевица по подаващата се през отвора на роклята пазва.

Тя беше жена с развити форми, дръзко, темпераментно лице и все пак приятен външен вид, макар и лишен от изтънченост, понеже нейната красота имаше чисто чувствен характер.

По каквато и работа да се бе запътила мулатката, походката и погледът ѝ издаваха твърдост. Искаше се изобщо безстрашие, за да тръпне тя в този необикновен час из „Планината“ в близост с Дяволската канара.

Ала има страсти, които са по-мощни от страха. Дори ужасът от свръхестествените сенки изчезва от сърцето, което е потънало в любовната тъма или е терзано от ревността. Кой знае дали тази самотна пътничка из горските пътеки не бе жертва на едната или другата от двете страсти.

Неспокойният ѝ израз, който ставаше от време на време тревожен, можеше да подсказва, че ревността е взела превес. Любовта би трябвало да изглежда по-нежна и изпълнена с повече надежда.

Ако и да бе явно, че жената не е тръгнала по обикновена работа, нищо в нея не издаваше строго определена цел. На ръката си тя бе претметнала плетена кошница от палмови влакна, която изглеждаше пълна с храна, защото от полузатворения капак се виждаха млади райски банани, домати и чушки, а през отвора му се подаваха краката на една токачка.

Тази подробност би могла да позволи да се заключи, че пътничката

е тръгнала на пазар, но късната доба и посоката, в която се бе запътила, съчетани с вида и държанието ѝ, докато вървеше по планинската пътека, изключваха подобно предположение. Дяволската канара не бе място, където човек би могъл да продаде кошница със стока.

Ала мулатката не бе се запътила натам. Когато се показа самият лоб на върха, тя спря наред пътеката и след като се огледа, сякаш проучваше местността, кривна вляво, напреко по планинския скат.

Тя се отклони от Дяволската канара не от страх, защото направлението, което хвана, щеше да я отведе на не по-малко ужасно за суеверните място: Дупката на призраците.

Несъмнено тя отиваше към нея. За пропастта нямаше прокарана пътека, но правилността на посоката и уверената походка на жената говореха, че тя и друг път е била на това място.

Пробивайки си път през гъстака от диви лози и шумак, тя се движеше смело, докато стигна до ръба на Дупката на призраците.

Тя се добра до стената на ждрелото, където описаната вече стълба по дърветата водеше до вира. От действията на мулатката личеше, че пътят ѝ е познат и че тя възнамерява да слезе до дъното на долината.

Тя обаче знаеше, че сама не може да се справи и се нуждае от чужда помощ, затова веднага, щом приближи ръба на скалата, се приготви да даде знак. Тя извади от пазвата си бяла кърпичка, разстла я на клона на едно дърво, което се издигаше на лично място над пропастта, и, облягайки ръка на ствола му, вторачи очи в яза.

В дрезгавината, която сега долу бе почти непрогледна, бялата кърпичка можеше да остане незабелязана. Но жената изглежда не изпитваше тревога. Тя зачака с пълна увереност, сякаш сигналът бе предварително уговорен и оня, за когото бе предназначен, бе нащрек.

Предупреден или не, посрещачът не разочарова пътничката. Не минаха и пет минути, откак тя закачи кърпичката, и изпод окичените с лишей дървета, които опасваха горния край на вира, се показа лодка и се насочи към подножието на стената, над която бе застанала мулатката.

В ладията се намираще само един човек и той, дори в сумрака, изглеждаше ужасяващо страшен.

Той беше негър е великански ръст, макар че, както се бе свил в члуната, това проличаваше единствено по грамадната ширина на раменете, между които се гушеше огромна глава, почти без врат. Гърбът му бе извит като дъга и представляваше голяма гърбица, последица отчасти на напредналата възраст, отчасти на природна уродливост. В лодката мъжът се бе превил одве и когато се огъваше напред, за да гребе, той

навеждаше лице, сякаш дири нещо на ладийното дъно. Дългите маймуноподобни ръце обаче му позволяваха да достига извън планшира, без да се накланя на коя да е страна, и той работеше само с ръце, без да движи трупата си.

Облеклото на негъра бе едновременно и смешно и страшно. Панталони от грубо домашно платно, каквито носеха ратаите из плантациите, съставляваха единствената следа от цивилизация. Техният мръсен жълтеникав цвят говореше, че те отдавна не са били прани, а няколко червени петна по тях показваха, че последното им навлажняване е било с кръв, а не с вода.

На раменете на лодкаря висеше своеобразен „карос“ или наметало от дивечови кожи; то представляваше единствената връхна дреха и бе привързано за дебелия му къс врат с кожен ремък. Плащът покриваше връхната част на тялото до бедрата, а долната част бе облечена в памучните панталони. Краката на чернокожия бяха боси. Те не изпитваха нужда да бъдат защитени от обувци – ходилата му бяха покрити с дебела мазолеста кожа, която почваше от заоблената част на палеца и свършваше високо над петата.

Главата на негъра имаше също чудноват вид. Той бе нахлузил нещо като таке, направено от кожата на някакъв звяр и прилягащо така плътно, че очертаваше всички неправилности на грамадния череп. Вместо периферия на шапката гърбавият бе увил над слепите си очи изсъхналата и натъпкана със слама кожа на голяма жълта змия; главата на влечугото беше отпред и в орбитите бяха поставени две лъскави късчета планински кристал с цел да му придадат прилика с жива змия.

Изражението на негъра не се нуждаеше от тази зловеща украса, за да събуди ужас у ония, които, биха го срещнали. Мрачният блясък на хлътналите очи, широко отворените ноздри, заострените, лъскави като на акула зъби между вишневи устни, червената татуировка по бузите и развитите гърди, чиято ширина се разкриваше от движението на раменете – всичко у лодкаря представляваше картина, която и без змийската украса бе достатъчно грозна и свидетелствуваше, че той е способен на най-отвратителни начинания. Изродът плашеше дори дивите обитатели на Дупката на призраците. Чаплата, която гнездеше в острицата, бягаше от него с тревожен крясък, а фламингото, приплесквайки розови криле, се изправяше с вик на скалата и отлиташе надалеч.

Жената, която го очакваше, колкото и сърцата да Се и да желаше да го види, също не можа да не трепне, когато лодката приближи. Тя сякаш се поколеба за миг дали да се довери на този страшен посрещач.

Смелостта ѝ подхранвана от някаква силна страст, скоро се възвърна все пак. Когато ладията се скри сред храстите в основата на стената и се чу подканващият глас на лодкаря, тя прибра кърпичката от дървото, закрепил здраво кошницата в ръка и почна да се спуска по преплетените клони.

Лодката се показа отново по откритата вода, пресичайки обратно вира. Мулатката седеше на кърмата, а мъжът, както преди, гребеше, но сега с всички сили, за да не допусне лекия члун да бъде повлечен от потока, който се чуваше да бучи и гърми през устието надолу.

Когато лодката стилна под дървото, откъдето бе тръгнала, негърът я завърза за един клон, скочи на брега и следван от жената, тръгна към храма на Оуби, в който той бе едновременно оракул и жрец.

Глава LXIV ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

Щом стигна до колибата под памуковото дърво магьосникът – понеже негърът бе такъв – влезе през отворената врата, през която едва се промъкваха широките му криви рамене.

С тон по-скоро на заповед, отколкото на покана, той каза на мулатката да влезе.

Тя се подвоуми. В колибата бе тъмно като в рог, при все че и вън не бе светло. Сянката на памуковото дърво с неговите завеси от лишеи не пропускаше никакъв лъч от светлината, която сега играеше по върховете на дърветата. Гърбавият забеляза колебанието на жената.

– Влез! – повтори той заповедта си със същия груб глас. – Ти мене знайш, какво боиш.

– Аз не уплашена, Чакра – отвърна тя, макар че трепетът на гласа ѝ опровергаваше твърдението ѝ, – само че – добави тя все още с недоумение – вътре много тъмно.

– Добре. Тогава стой вънка – рече мъжът по-мекко. – Оставай, где стоиш. Аз скоро ще правя видело.

Чу се шумолене, сетне зачатка огниво в кремък и светна искра. Искрата подпали късче прахан, а неговият пламък бе предаден на своеобразно кандило, направено от черупката на костенурка, пълна с мас от дива свиня; за фитил служеха пресукани влакна от дървесен памук.

– Сега влез, Синти – подкани негърът, поставяйки кандилото на земята. – Какво още боиш. Ти дъщеря Джуно Ван. Твоя майка не плаши от стари Чакра. Уаа, тя не плаши от дявол дори.

Синтия, към която бяха отпразнени горните думи, навярно си помисли, че между тези две създания разликата едва ли ще е много голяма, защото самият дявол не би могъл да се яви в по-страшен вид от човешкото същество, което се намираще пред нея.

– Ох, Чакра – рече тя, когато прекрачи вратата и забеляза тайнствената украса по стените, – жена лесно плаши. Тук страшно място.

– Не така страшно, като Дяволската канара – каза магьосникът с многозначителен поглед и нещо средно между усмивка и гримаса.

– Така е – съгласи се мулатката, като постепенно си възвърна самообладанието. – Вярно, ти имаш причина така да говориш.

– Да, Синти.

– Но казвай, добри ми Чакра – продължи Синтия, поддавайки се на женско любопитство – ти спасяваш тебе от Дяволска канара. Всички казват твой скелет горе, окован в синджир на палма.

– Всички говорят вярно. Мой скелет горе, както говорят хора.

Жената изгледа магьосника е поглед, пълен с изненада и боязън, но уплахата преобладаваше.

– Твой скелет? – промълви тя.

– Същи стари кокали, череп, ребра, стави, пищали, всичко. Уха, така, Синти! Тебе вижда чудо, нали? Защо? Нищо чудо. Ти знайш стари Чакра. Не знайш ти Чакра магьосник? Не важи кой знай, щом всички кажат, че аз мъртъв. Какъв аз магьосник, ако не мога да възкресявам умряло. Трябва да знайш, Чакра не умира, щом може връща живот на умряло. Стари Чакра знай всичко. Те никога не могат да убиват него. Ни бели, ни черни. Те могат да стрелят на него с пушка, те могат да режат на него глава. Чакра отново ще възкръсва като син гушер и стъклена змия⁴⁴. Те искали да убиват него, знайш. Те искали Чакра да умира от глад и жажда, лешояди да кълват очи и ръфат месо на стар негър и да остават само оголени кокали. Ха-ха! Чакра още жив и има нови кокали и ново месо. Уха! Виждаш ти сега него? Чакра силен и шишко, както не бил никога преди. Ха-ха!

Уродливият негър се разкикоти и разтваряйки ръце, обърна очи към собствената си личност, като че я призовава за доказателство на възкресението, което той твърдеше, че е направил.

Мулатката остана като вкаменена от разкритието: тя сляпо вярваше във всяка дума на магьосника и бе толкова поразена, че занемя, потиснатата от страх пред свръхестественото.

44. Ямайският син гушер и наподобяващият нашият слепок змиевиден гушер „стъклена змия“ (*Ophisaurus ventralis*), когато бъдат нападнати, оставят в своите врагове опашките си, на чието място израстват нови.

Неуките суеверни роби са ги считали за безсмъртни. Бел.прев.

Глава LXV

ИЗПОВЕДТА НА СИНТИЯ

Магьосникът забеляза властта, която доби над своята посетителка, и убеден, че е задоволил любопитството ѝ, понеже тя не изпитваше ни най-малко желание да слуша повече обяснения по въпроса, умело прехвърли разговора на по-обикновен предмет.

– Синти, ти носиш на мене кошница с ядене?

– Да, Чакра. Ей тук.

– Уха, много добре. Токачка и зарзават за лютивя яхния. А пиене? Не забравяш, нали? От всичко то най-важно.

– Не забравих, Чакра. На дъно на кошница има шише ром. С голяма мъка задигам него.

– От кого измъкваш бутилка?

– От господар. От кого друго? Той напоследък много опак. Взема ключове у себе. Не пуска цветни слуги да отиват на килер. Мисли всички крадци.

– Не се тревожи, не се тревожи, моя Синти. Чакра може би скоро ще оправи него. Уха! – възкликна негърът и измъкна от кошницата бутилката, която поднесе към светлината. – Господар пастор каже крадена вода не сладка. Предполагам краден ром да прави изключение. Да проверя.

При тези думи магьосникът извади запушалката, надигна шишето към устата си и пъкна гърлото му между огромните си челюсти. Бълбукането показва, че течността преминава през гърлото му. Едва когато отпи половин пинта от огнената течност, той отдръпна гърлото на шишето от зъбите си.

– Вьф! – издаде той звук, наподобяващ грухтенето на подплашено прасе. – Вьф! – повтори негърът и се плесна по корема с грамадната си лапа. – Господар пастор може да си говори за крадена вода, на Чакра давай краден ром. Ти добро момиче, Синти, Ти много добро момиче, че носиш на стари Чакра тая сладка кошница с ядене. Чакра понякога много гладен. На Чакра трябва всичко.

– Обещавам да нося още, щом успея да измъкна нещо от „Бьфа“.

– Отлично, мое момиче. А сега – промени тона си магьосникът и погледна мулатката въпросително – какво искаш от Чакра таз нощ? Имаш нещо на ум? Така ли, момиче?

Изглежда, че Синтия би предпочела да се изповяда пред оня, е чийто образ бе заета мисълта ѝ, затова замълча, борейки се с колебанието ой.

– Защо не говориш? – запита страшният изповедник. – Ти боиш от стари Чакра? Няма нужда да казваш. Чакра знай своя тайна. Ти любиш Кюбина, маронски капитан. Така ли?

– Така, Чакра. Нищо не ще скривам.

– Така трябва. От Чакра нищо не може да скриваш. Чакра всичко знай. Малко птиче казва на него всичко. Мда, сега да казваш по-нататък. Мислиш Кюбина не обича тебе, така ли?

– Така – съгласи се мулатката. Решителността ѝ я изостави, за да отстъпи място на тревогата. – По-рано мислех, че той обича мене. Сега не.

– Мислиш Кюбина обича друга?

– Сигурно. Ах, зная.

– Тази друга коя?

– Йола.

– Йола! Нейно име ново. Тя на кого робиня?

– На Гостоприемна планина. Тя слугиня на господарка Кет.

– Малка Куошеба, така Чакра вика на нея – измърмори старият негр е гримаса на посветен в тайни човек. – Е, таз Йола – поде отново той – отде идва? Никога Чакра не чул това име преди.

– О, така, Чакра. Не казах на тебе. Йола купиша от евреин. Тя идва на плантация, кога ти... кога ти напусна плантация.

– Кога напускам плантация да умирам на Дяволска канара. Така ли, Синти?

– Така. Тя идва скоро след това.

– Така! И ти знайш Кюбина обича нея?

– Знам.

– А момиче?

– Как може да не обича Кюбина?

Отговорът издаде увереността на мулатката, че счита капитана на мароните за неустоим.

– Добре, тогава какво искаш да прави Чакра? Искаш да отмъстиш на Кюбина, защо тебе мами, така ли? Искаш Чакра да прави смъртно заклинание?

– О, не, не. Моля те, Чакра, не.

– Тогава любовно заклинание, така ли?

– Така. Да люби мене Кюбина, както преди. Както аз мислех, че той

обича мене. Можеш ли, добри ми Чакра, да правиш Кюбина да люби мене?

– Всичко може стари Чакра. Да докаже на тебе – продължи африканският жрец е уверен вид, – Чакра ще прави любовно заклинание на Кюбина.

– О, благодаря, благодаря! – рече Синтия и протегна напред сключени ръце, говорейки с глас на гореща благодарност. – Всичко ще правя за тебе, Чакра. Ще нося всичко, какво Искаш. Ще открадна ром, ще открадна вино. Ще нося всяка нощ ядене.

– Така, Синти. Ти мило момиче. Не стига това. Трябва повече.

– Всичко, каквото ти казваш. Какво повече?

– Трябва да помагаш на заклинание. Трябва двама да правим заклинание. Заклинание иска двама да помагаме.

– Само казвай, какво да помагам. Всичко ще правя, каквото казваш, Чакра.

– Така! Тогава слушай! Чакра ще казва, какво трябва Най-напред да сядаш на одър там. Трябва доста време.

Жената се подчини и седна на бамбуковия нар. Със свито сърце заради сключената спогодба тя почна безмълвно и внимателно да следи всяко движение на уродливия магьосник.

Глава LXVI ЛЮБОВНОТО ЗАКЛИНАНИЕ

Лицето на магьосника доби тържествено изражение, издаващо твърда решителност, и мулатката предугади, че в замяна на своите услуги негърът ще поиска от нея нещо повече от възнаграждение в храна и напитки.

Неговото тайнствено държание, докато обикаляше колибата и се спираше ту пред един, ту пред друг от предметите, които украсяваха стените, или тършуваше из малките торбички и кошници, сякаш дири някакво особено биле, тържественото мълчание, смущавано единствено от жалните въздишки на водопада, които достигаха отвън – всичко потискаше духа на Синтия и въпреки природната си храброст и безстрашие, поддържани от изгарящата страст, която я измъчваше, тя се поддаде на необясним страх.

След като се поклони пред всеки фетиш поред, жрецът на Оуби отново посвети вниманието си на бутилката с ром, навярно най-мощното божество в целия му пантеон. Той повторно налага гърлото на шишето и пи продължително; сетне възкликна „въф“ и върна стъклото на мястото му. Едва тогава той седна на корубата на една гигантска костенурка, която съставляваше част от покъщината в неговия храм, и почна да дава на своята послушница наставленията си.

– Най-напред – почна той – не може да става любовно заклинание на мъж, ни на жена, ако на също време не се прави смъртно заклинание.

– Какво! – развълнува се мулатката. – Смъртно заклинание! Върху Кюбина?

– Не. Не на него. Не става нужда. Но преди Кюбина да може да любя тебе, друг трябва да умира.

– Кой? – запита бързо жената и мисълта ѝ се насочи към съперницата, която тя би желала да види погубена.

– Кой, мислиш? Кого считаш твой най-върл враг, та да умира.

– Йола – отвърна Синтия сподавено след мимолетно колебание.

– Не бива. Жена не бива. Мъж трябва. Не само мъж, но свободен мъж. Черен роб не бива. Оуби на мене сега казва. Трябва господар. Ако смъртно заклинание улови бял господар, любовно заклинание хваща силно Кюбина. Тогава той ще се влюби в тебе така здраво, как старо муле хвърга към.

– Ех, да може – възкликна пламенната мулатка. – Всичко ще правя за това. Всичко!

– Така. Тогава най-напред трябва да помагаш да правим смъртно заклинание на бял човек. Кой господар твой враг? Той враг и на Чакра.

– Кой? – повтори замислено Синтия.

– Кой! Няма нужда да казвам кой враг на Чакра. Той и твой душман. Кой тебе лъже преди много време? Кой тебе бие, кога била малко момиченце? Няма нужда да казвам, Синти. Господар Ван.

Робинята се обърна към негъра е многозначителен поглед. Неговите думи възкресиха в паметта ѝ някакъв стар спомен, който бе явно неприятен.

– Господар Лофъс – промълви тя шепнешком.

– Така, господар Лофус! Той бял господар! Той твой и мой душман!

– И ти искаш...?

– Да правя на него матая – довърши мъжът въпроса, който жената не се решаваше да произнесе.

Синтия замълча, сякаш се отдаде на размишление. Изражението на лицето ѝ не издаваше все пак разкаяние.

– Той трябва да бъде! – продължи съблазнителят, за да я спечели за своя престъпен кроеж. – Никой друг не подхожда повече. Бог Оуби така заповядва. Трябва да бъде плантатор на Гостоприемна планина!

– Ако само Кюбина мене обича, не искам да знам кой – съгласи се мулатката с непоколебима решителност.

– Така. Стига приказки – приключи магьосникът. – Чакра ще прави смъртно заклинание на горди господар Лофус Ван. Ти, Синти, трябва да помагаш да става магия.

– Как да помагам? – запита жената с разтреперан глас, който издаде нерешителност. – Как, Чакра?

– Ще казвам сетне, не таз нощ. Магия се нуждае от много време. Само ти и още един човек знай, че Чакра жив. Всички виждат стар магесник с маска. Никой не вижда лице на него и не знай кой той. Ако ти издаваш кой магесник...

– О, никога, Чакра – прекъсна го Синтия. – Никога!

– Така. Щом казваш, Синти, начаса смъртно заклинание ще пада на тебе. Сега, момиче – завърши негърът и стана от костенурковата черупка, подканвайки и гостенката си да стори същото, – време за тебе да ходиш. Чакра има да говори скоро с друг. Кога той идва, не трябва да намира тебе тук. Вземай кошница и идвай подир мене.

При тези слова жрецът на Оуби изпразни разнородното съдържание на кошницата, която върна на собственицата ѝ. После изведе мулатката извън колибата.

Глава LXVII

СДЕЛКА С МАГЪОСНИКА

След като Синтия си тръгна, храмът на Оуби опустя за кратко време; в него останаха единствено немите божества, а жрецът отиде да прекара през вира своята новопосветена последователна.

Той пусна мулатката да се покатери сама по стената и да се прибере в Гостоприемната планина, където тя бе робиня, и скоро се върна в колибата.

Магъосникът бе явно доволен от посещението на гостенката. Дори на слабата светлина на кандилото със свинска мас можеше да се забележи по жестокото му лице сатанинска радост.

– Един умрял – провикна се той радостно, – други на път да умира. Сега трети, последни и най-зли от трима, ха-ха, скоро ще изпита отмъщение на магесник Чакра!

Дивият кикот, напомнящ смеха на луд, прозвуча трикратно под разпрострените клони на памуковото дърво и отекна с неземно ехо в скалите, които го задържаха в Дупката на призраците. Той смути обитателите на долината и в пропастта се разнесе като отглас крясъкът на жерава и пронизителният вик на горския ибис.

Едва крясъкът замря, и откъм висината се дочу малко по-различен звук. Той приличаше на остър писък или по-скоро на свиркане с пръсти. Човекът, който свиреше, бе на ръба на скалата – точно над колибата.

Чакра не се изненада. Той знаеше, че това е сигнал, даден от очаквания гост.

– Този стар евреин – прошепна той и скри бутилката с ром под нара. – Там да стоиш, докато ти на мене отново трябваш! – обърна се той наставнически към шишето, предмет на неговото най-дълбоко обожание. – Сега да отивам за търговец на роби. Чакра има за него вест, коя ще гъделичка него по корем като стар гушер игуана. Хич на мене той не притрябвал. Да спира най-последно да се разхожда горе, отивам с лодка. Ето пак!

Последните слова се отнасяха до повторението на сигнала, който се чу малко по-отдалечен, сякаш чакащият се движеше по скалата в посока към ждрелото.

Трето изсвирване от мястото, където се спускаше стълбата по стената за пропастта, показа, че нощният посетител е нетърпелив.

Без да се бави повече, лодкарят – страшен като самия Харон – се върна при ладията си и още веднъж преплава вира.

По същото време един човек заслиза по стълбата от преплетени пълзящи растения на стената и достигнал до дъното на пропастта, зачака, скрит в храстите, да дойде лодката, за да влезе в нея. Когато лунните лъчи то осветиха, можеше да се види син сюртук с лъскави копчета, кафява боброва шапка и бяло кепе, изтъркани високи ботуши, зелени очила и огромен чадър.

Чакра нямаше нужда да се вглежда в острите израилтянски черти на новодошлия, за да се увери кой е той.

Джейкъб Джесурън бе дошъл по уговорена среща и магьосникът знаеше, че той ще пристигне и за какво пристига.

Двамата не си размениха ни дума за поздрав, нито си направиха знак. Само едно предупреждение от страна на негъра, когато евреинът, увисвайки на един клон, се спусна в ладията.

– Стъпвайте леко, господарю Джейк, да не тикате лодка по течение. С мъка мога да удържа нея. Двама ще повлече река пас и тогава отиваме по дяволи.

– Гошподи! Така ли!

При тези думи търговецът на роби постави чадъра си на дъното на ладията и седна върху него внимателно, сякаш сядаше върху кошница с яйца.

Щом видя пътника си готов, лодкарят загреба към пристана, където върза лодката както преди, и поведе посетителя си из долината към колибата.

Джесурън влезе в храма на Оуби – за разлика от вярващата, която току-що го бе напуснала, – без да прояви признаци на изненада или страх пред фантастичните му украшения. Очевидно той бе идвал и друг път на поклонение в него.

Евреинът не изпита особено страхопочитание към кивота, а се отпусна непринудено на бамбуковия одър и издаде едно звучно „ах!“, изразяващо задоволство.

Същевременно той измъкна от широкия джоб на връхната си дреха лъскав предмет, който, когато бе приближен до кандилото, се оказа бутилка. Етикетът с рисунката на грозд показа, че е шише коняк.

Взкликанието, което видът на етикета предизвика мигновено у магьосника, показа, че и той е не по-малко доволен от начина, по който почва беседата.

– Нямах ли някакъв пахар между джунджуриите си? – запита

Джесурън и заоглежда бордея.

– Не. Това не може ли? – отвърна домакинят и подаде една кратунка с дръжка.

– Прекрасно! Това питие те ожвобождава от вшишко. Подуших го от капитан Жоулър при пожелното му посещение. Опитай само, драги Шакра, преди да пошнем работата.

Едно изръмжаване от страна на негъра издаде готовността да приеме поканата.

– Въф! – изгрухтя тон, след като гаврътна съдържанието на кратунката.

– Бива си го! – рече гостът, изпивайки на един дъх същото количество коняк. Сетне двамата негодника оставиха шишето и кратунката настрана и почнаха сърдечен разговор.

Евреинът подхвана пръв:

– Имам новини за тебе. Много интересни новини, щига да не си ги научил веше, Шакра. Кой мислиш умря?

– Ха! – светнаха внезапно очите на магъосника с блясък на жестока наслада. – Умря значи!

– Кой? Не съм ти казал още – каза търговецът на роби с израз на престорена изненада. – Ала вярно – продължи той след кратко мълчание, – вярно, ти жнаеше, ше той е болен. Ти жнаеше, ше съдията Бейли е болен и няма да ождравее. Ето, не ождравя, горкият шовешец! Умря и сега е в ковшега. Вшера умря.

Звучно „въф“ бе единственият ответ на магъосника. Възкликанието не издаваше скръб. Напротив, по своя особен израз то сочеше толкова задоволство, колкото би могла да изрази и най-дългата реч.

– Много щранно – продължи чифликчията със същия глас на престорено простодушие, – ше той умира толкова кратко, жлед като пошина гошпозин Риджли. Двама от тримата съдии, които те осъдиха, любезни Шакра! Изглежда providението има пръщ в тая работа, нали!

– Или дявол, по вярно – смигна Чакра многозначително.

– Да, гошпозин или дяволът – единият или другият. Е, Шакра, ти си отъмщен, независимо кой ти помогна. Двама от твоите врагове не ще те бешпокоят повеше, а що се отнася до третия...

– Идва ред на него скоро... – прекъсна негърът с ръмжене.

– Какво думаш! – удиви се евреинът. – Дошу ли нещо? Идва ли момишето?

– С нея всичко наред, господарю Джейк.

– Жнаши идва?

– Ей сегичка тя напусна това място. Няма четвърт час.

– И каза, ще е съгласна да ти помогне да направиш жмъртно заклинание на него.

– Не се тревожете. Тя ще го прави. Оуби има власт над нея, коя кара нея да прави всичко. Така, всичко. Съвсем сигурно. Оуби всемогъщ с жени.

– Да, да – съгласи се Джесурън, – жная вшишко това. И ако Оуби не ушпее – добави той с глас на съмнение, ти имаш едно биле, драги Шакра. Жная, ще имаш едно биле толкова мощно, колкото Оуби или кой да е друг от вашите богове.

Двамата си размениха погледи на взаимно разбирателство.

– Колко време ще трае твоето заклинание, за да окаже въздействие? – запита чифликчията след късо мълчание, през което той направи някакви изчисления.

– Зависи – отвърна Чакра – от обстоятелства колко време аз искам да трае заклинание. Ако иска, Чакра може да праща на оня свят най-як мъж до три дни или за три часа. Това много бързо и подозрително. Магия от три часа много силна. Тя не като наказание на Оуби, тогава тя прилича на отрова.

– Отрова! Да, на такова ще изглежда.

– Три дни много късо. Три седмици точно време. Тогава заклинание ще прилича на треска – на тифус. Никой не ще се съмнява.

– Три недели, кажваш! И никакви прижнаци, които да предизвикат скандал? Сигурен ли си, ще е дощатъшно? Помни, куцостъ е як шовек. Як като бик.

– Не се тревожете. Ако и як като бик, кога правя заклинание, той ще става слаб като новородено теле. Аз ще се погрижа той да става теленце по-преди. Сега вие ще говорите, господарю Джейк. Оуби не като роби. Роби само негри. Никой не плаща за работа. Оуби прилича на бели господари. Не плащаш ли на Оуби, Оуби не работи.

– Ражбира се. Съвзем шещно и правилно. На Оуби трябва да се заплати. Но я кажи, Шакра, колко ишкаш за заклинанието.

– Ако Оуби сам не иска да прави заклинание, цена ще струва сто фунта островни. Кога той сам иска да прави, тогава има разлика. Тогава цена ще струва петдесет.

– Петдесет фунта! Много пари, драги Шакра! В сегашния жлушай Оуби е заинтересуван повеше от вшеки другиго. Той има неприятел, на когото трябва да се отмъци. Така ли, драги Шакра?

– Така. Чакра не отрича. Затова Оуби съгласен на малка цена –

петдесет фунта. Оуби враг на велик господар, но той силен, както казвате, много трудно да се прави на него магия. Друг магесник ще иска всички сто фунта. Да! Друг не може да свърши тая работа. Само Чакра има сила.

– Да не шпорим повеше за цената. Нека бъде петдесет. Ето ти половината за капаро.

Подбудителят подхвърли в простряната шепа на негъра пунгия е монети.

– Вшяшко, което ишкам – продължи Джесурън, – е до три седмици да шпешелиш оцаналата половина. И тогава ще жме квит с куцош Вожан, защото и аз имам да се ражплащам ж него, както и ти, Шакра.

– Доста по въпрос, господарю Джейк. Преди да минават три дни, заклинание ще почва да работи. Идвайте отново на Дупка на призраци след четири нощи да казвам на вас как отива работа. Въф!

Отново кратунката влезе в работа и след „целувка за раздяла с коняка“ бутилката бе оставена в колибата, а достопочтената двойка излезе навън.

Жрецът на Оуби преведе своя съзаклятник през вира и щом се прибра в храма си, се запретна усърдно да довърши, каквото бе останало от напитките.

– Въф! – пуфтеше той през промеждутъците между две продължителни надигания на бутилката. – Дърт проклет евреин, по-зъл от Чакра, по-зъл от сам дявол. Не знам защо на него отмъщение. Не моя работа. Аз търся отмъщение. В име на велик Акомпонг той ще дава него на мене! Ако това момиче вярно, както други момичета бяха, за три седмици горд дебел господар съдия, кой мене осъжда на Дяволска канара – кусус рудолуром, как той вика сам себе, не ще има повече месо на кокали от скелет, кой той мисли, че на Чакра. Когато той умира, когато умира, ще вземем щерка на тая Куошеба, коя преди двайсет години отблъска любов на коромантиец за жълт марон. Може малка Куошеба сега да идва при магесник Чакра, въф!

Заканата запали зловеща светлина в хлътналите очи на жреца на Оуби; белите акулородни зъби, блеснаха, докато се хилеше. Грозен като самия дявол, той се усмихваше, произнасяйки потресната заплаха.

Конячната и ромовата бутилка бяха многократно опитвани, докато силното тяло на негъра бе победено от още по-силните алкохолни пари, и с ужасна закана на уста той най-подир се просна безчувствен на земята.

Там, под светлината на кандилото, което мъждукаше съвсем слабо,

Ямайски марони

той се изпъна подобно на уродлив сатир, когото с гневен удар Бакхус е повалил.

Глава LXVIII

ТАЙНСТВЕНАТА ПОДБУДА

Първоначалната подбуда, която караше магьосника да подготвя смъртта на кустоса Воуан, бе достатъчно силна и едва ли се нуждаеше от новия подтик. Както видяхме, Чакра търсеше кръвна разплата. Това бе лесно и просто разбираема.

Не така лесно обаче можеше да се отгатне какво караше евреина да постъпва по този начин. Той беше укрил тайната си от всички и не бе я поверил дори и на негъра. Досега подбудите на Джесурън изглеждаха загадъчни, но вече се налага да ги разкрием. Тяхното обяснение ще покаже, че те бяха напълно естествени – напълно естествени за характера на този престъпен и жесток човек.

Едва ли е нужно да се изтъква, че Джейкъб Джесурън не бе типичен представител на своята раса, нито на коя да е раса. Той бе немски евреин по рождение, но произходът му съвсем не го заставляше да става търговец на роби или крадец на роби. Християните имат не по-малък дял в тази срамна търговия и наравно с израилтяни и мохамедани носят отговорност за чудовищни престъпления. Следователно не защото беше евреин, чифликчията стана търговец на човешко месо и кръв, изобщо нечестен човек, но защото бе именно Джейкъб Джесурън, а не представител на някоя раса или нация.

Без повече да разискваме върху общите му несъвършенства, нека се върнем към темата за подбудата или подбудите, които то тласкаха да принесе съседа си Воуан в жертва – кръвна жертва, защото разговорът му с Чакра доказа, че този е основният подтик на действията на евреина.

Най-напред той бе запознат с домашната история на плантатора, поне с оная част от нея, която се знаеше, след като кустосът влезе във владение на Гостоприемната планина. На търговеца на роби бяха известни и подробности из живота на Лофтъс Воуан като управител на Монтаговия замък, но едва след като стана близък съсед на чифликчията, последният надникна по-отблизо в частните работи на плантатора.

Джесурън бе събрал сведения по разни пътища: чрез личен досег в обществото, който никога не бе се отличавал със сърдечност, посредством текущи делови отношения и най-вече – особено по отношение на тайните, които засягаха най-скритите страници от историята на г. Воуан – с помощта на магьосника Чакра.

Независимо от своята изключителна уродливост коромантиецът бе надарен е рядък, макар и неуравновесен ум. Той бе в течение на всичко, което се бе случило в плантацията в продължение на четиридесет години. Както вече поменахме, негърът знаеше премного и неговото опасно всезнание го отведе на Дяволската канара.

Евреинът бе прибягвал неведнъж до услугите на магьосника и ако сега Чакра го подпомагаше отново в тъмните му замисли, това не бе първото съучастие в подобно гадно и мерзко начинание. Тайното им съдружие произлизаше отколе.

Посветеността на чифликчията в работите на Лофтъс Воуан обхващаше редица факти, които не бяха известни дори на жреца на Оуби. Един от тях бе, че в Англия плантаторът има брат и един-единствен племенник.

Братът бе художник без състояние и почти без име. А и до други подробности се бе добрал Джесурън, например, че гордият кустос нехае за английските си сродници и дори не поддържа писмена връзка с тях.

Каква полза имаше търговецът на роби от тези сведения, които той събираше така усърдно.

Както бе всеизвестно, Лофтъс Воуан не бе се оженил за кварталеронката Куошеба. Това обстоятелство не би имало особено значение, ако тя беше бяла жена или поне „квинтеронка“ – или както в Ямайка ги наричат „mustee“ – „мелези“, а някои своенравни плагиатори от по-скорошна дата педантично ги зоват „окторонки“, едно определение за което може да се поддържа, че съществува само в романтичните мозъци на тези битпазарски книжовници.

Повтаряме, ако робинята Куошеба беше или бяла жена, или дори „мъсти“, фактът, че не е била омъжена, не би бил от особено значение, доколкото се отнася до наследствените права на рожбата ѝ. Наистина, ако тя не бе омъжена, нейната дъщеря би се считала по законите на Ямайка, както и по законите на други страни, за извънбрачно дете, но въпреки това тя щеше да има право да наследява бащиния си недвижим имот, стига той да ѝ бъде завещан, понеже в Ямайка не съществуваха ограничения във връзка с линията на родството по закон.

Ала както сега стояха нещата, положението на малката Куошеба бе съвсем друго. Майката бе само кварталеронка и, омъжена или не, дъщерята не можеше да наследи – дори по завещание – повече от незначителната сума от 2000 фунта островни или 1500 лири стерлинги.

Самата Кейт Воуан беше „мъсти“, на която липсва още едно стъпало над робството, за да влезе в категорията на привилегированите и да

добие право на облаги.

Каквото и завещание да изготвеше или каквато и завещателна мярка да предприемеше, Лофтъс Воуан не бе в състояние да направи дъщеря си наследница на недвижимите си имоти.

Той можеше да завещава имуществото си на когото пожелае, щом това трето лице е бял човек, но не направеше ли подобно завещание, неговото стопанство „Гостоприемната планина“ и всички останали имуществва следваше да преминат на най-близкия му сродник – накратко казано, на неговия племенник Хърбърт.

Нима нямаше никакъв изход от това затруднение? Нямаше ли средства, е чиято помощ младата креолка би могла да запази бащинията си?

На горния въпрос вече отговорихме: такива средства имаше.

Лофтъс Воуан пи знаеше и се готвеше да ги използва. Той всеки ден се канеше да тръгне за Спаниш Таун, за да се сдобие е нарочно постановление, и всеки ден отлагаше пътуването си.

Евреинът се плашеше най-вече от изпълнението на това Воуаново намерение и за да го осуети, той се озова в храма на Оуби.

Считаме за ненужно да обясняваме причините на Джесуръновите опасения.

Ако плантаторът не сполучеше да осъществи намеренията си, племенникът му ставаше наследник на Гостоприемната планина, а Хърбъртовото сърце бе оплетено от Джудит.

Така поне си въобразяваше еврейката. Със същата увереност живееше и нейният баща.

Любовното заклинание на дъщерята бе първата стъпка към огромното наследство, а втората щеше да бъде смъртното заклинание, което готвеха Чакра и съучастникът му.

Глава LXIX СМЪРТНОТО ЗАКЛИНАНИЕ

През нощта, след посещението на Джесурън в храма на Оуби, почти по същата доба Чакра бе Зает с важно занимание, което бе погълнало всецяло вниманието му.

На земята, по средата на колибата, гореше огън в първобитно огнище, направено от четири големи камъка, които ограждаха малък квадрат.

Горивото, с което се поддържаше огънят, димеше силно и в същото време издаваше ярък буен пламък. То не беше дърво, а представляваше буци, приличащи много на торф или на въглища.

Един чужденец за острова би изпитал затруднение, ако речеше да обясни произхода на горивото, но всеки островитянин би казал още при пръв поглед, че тези тъмноцветни късове, които изглеждаха отскоро подпалени, са откъртени гнезда на ямайски термити, каквито – понякога едри колкото свинска глава – се срещат прилепени към стеблата на дърветата в тропическия лес.

Тъй като пушекът, който отделя това гориво, дразни слабо очите, а същевременно разгонва комарите, този бич на южните климати, навярно коромантиецът го бе предпочел пред дървото. Така или иначе, то изпълняваше добре предназначението си.

Върху камъните на огнището бе сложено малко желязно гърне без дръжка. Магьосникът наглеждаше връщото му съдържание с напрегнато внимание. От време на време той требваше от него с дървена лъжица и го изследваше старателно на светлината на кандилото. Всичко говореше, че отварата, която Чакра приготвява, е от химическо, а не от готварско естество. Когато се навеждаше над огъня, негърът приличаше на мъжко превъплъщение на богинята на магията Хеката, бъркаща своя казан със смола. Съсредоточеното и тайнствено изражение на жреца на Оуби, котешките му движения и злокобните погледи издаваха пъклени кроежи.

Това впечатление се засилваше, щом се зърнеха предметите, които магьосникът имаше под ръка и част от които вече бе сложил в гърнето. На земята бе поставено кошче с разновидни билки, измежду които ботаникът би могъл да разпознае клонестата калалула, каладиума и множество треви и корени, известни със своето отровно действие. Виждаше се

и змийската лоза с нейното извито криво стебло и ситни златни венчета – една от най-силните растителни отрови.

Редом до нея бе и нейната противоотрова: любопитните орехи на „нандиробата“⁴⁵, защото магьосникът можеше да лекува и да убива, според както му го наложи интересът.

Явно беше, че жрецът на Оуби не готви вечеря, щом вади продукти от подобен склад. В гърнето вреше отрова, не чорба.

Отварата, която магьосникът надзираваше, съдържаше разни билки, но най-вече змийска лоза. Такова бе смъртното заклинание на Оуби.

За кого коромантиецът приготвяваше адското биле?

Недомлъвките, които Чакра произнасяше, когато се навеждаше над гърнето, издаваха името на жертвата:

– Можеш да си як, кусус Ван! Така! Ама сила на магия тебе скоро ще разтриса. Магия! Ха-ха! За глупаци! Моя магия – змийска лоза, клонеста калалула, алигаторска ябълка! Те по-силни и от Оуби. Те биле, кое прави тяло на мой враг да трепери, крака да заплита. Ей това, чадо мое!

Негърът потопа още веднъж лъжицата в гърнето, отгреба част от връщата течност и се взря, за да я изследва.

– Готово! Съвсем съща боя! Съвсем съща гъстота! Сега да наливам биле в шише!

При тези думи магьосникът свали гърнето от огъня и сипа съдържанието му най-напред в една катуна. След като отварата поизстина, той я преля в ромовата бутилка, отдавна опразнена от първоначалното й питие.

Чакра запуши грижливо стъклото с тапа и го постави настрана, но не на скрито място, сякаш възнамерява скоро да го използва.

Сетне събра разпилените билки, натъпка ги в кошчето, излезе на вратата и опирайки ръце на коловете ѝ, се заослушва.

Явно бе, че очаква някакъв посетител. Кой щеше да бъде той можеше да се разбере от думите, които жрецът продължи да си мърмори. Робинята Синтия трябваше да направи второто си „поклонение“.

– Време е жълто момиче да пристига. Май вече среднощ. Може тя да викала, Чакра да не чува от рев на водопад. По-добре да отивам долу. Навярно нея намирам там!

Коромантиецът още не бе прекрачил прага, за да изпълни намерението си, когато откъм скалата долетя писклив женски глас, който едва

45. *Fevilles cordifolia*. Бел.ав.

се чуваше през гърмежа на водопада.

– Момиче! – прошепна магьосникът, щом чу вика. – Сигурен аз, тя вече пристига. Любов прекарва жени през огън и вода. Тя води тях при дявол. Това момиче ще свърши добра работа. А кога свърши да помага да разчиствам мои сметки с кусус, ще виждам аз на нея сметка. Ще връзвам неин език да не би да издава стари Чакра. Въф!

Като изрече необузданата си закана, коромантиецът излезе от вратата и тръгна с неспокойна, припряна крачка на човек, тласкан от желанието да довърши някакъв зловещ помисъл, който той има присърце и който отдавна и отдалече е подготвял.

Глава LXX ПРИЗОВАВАНЕТО НА АКОМПОНГ

Лодката бързо прекоси вира и се върна със Синтия на кърмата. Мулатката и сега носеше пълна кошница с храна, без да липсва, естествено, скъпоценното шише ром.

Както предишната нощ, тя последва магьосника до колибата, но този път влезе с по-малко боязън и седна неканена на края на бамбуковия нар.

Тя все още не бе се освободила от известно чувство на уплаха и леки тръпки я побиха, когато очите ѝ се спряха на прясно налятата бутилка, оставена на лично място. Погледът, който тя отправи към нея, говореше, че вече знае или подозира какво е съдържанието ѝ.

– Това шише за тебе – каза негърът, забелязвайки зора на жената, – а това тук – продължи той и извади от Синтиевата кошница другото шише, – то за...

Той се готвеше да каже „мене“, но преди да успее думата да излезе от устата му, той налага гърлото на бутилката с ром и звучното „гъл-гъл“ на изливащата се в гърлото му течност замени личното местоимение.

Подготовката завърши с обичайното „въф“, с което коромантиецът облекчи гърдите си, сетне с движение на ръката той даде на посетителката си да разбере, че е готов да почне най-важния разговор.

– Това шише – рече той и посочи бутилката с отварата – магията. То прави Кюбина да люби тебе, дорде на глава има косми. Малко дълго, така! Кога на него окапе коса, ти вече не искаш да знаеш дали обича той тебе.

– Това ли е питие за любовно заклинание, за което казваш? – запита мулатката с израз на неувереност, в който надеждата се бори със съмнението.

– Любовно заклинание? Не, това не точно. Любовно заклинание друго. То мазилка. То тук. В черупка на кокосов орех.

Магьосникът посегна и извади от една ниша в палмовия покрив около три четвърти от черупката на кокосов орех, вътре в която вместо бялото съдържание на ореха се виждаше някаква паста с цвят на морков, приличаща на каша от *sarata-mammee* – каквато бе и всъщност.

– Това любовно заклинание – продължи Чаkra с победоносен вид. – То за Кюбина.

– Ах, Кюбина трябва да взема това!

– Разбира се. Той трябва да взема. Аз давам него на тебе и Кюбина става луд за тебе. Той люби тебе. Вий двама ще се любите като гугутки през пролет. Въф!

– Добри Чакра, ти сигурен, че няма да има пакост за Кюбина?

Въпросът показа, че ревността на мулатката все още не е достигнала до точката на отмъщението.

– Сигурен. Това прави на нас добро. Добро и нищо друго. Сега, Синти, момиче – каза той и обърна поглед към бутилката, – това за стари кусус от Гостоприемна планина. Вземай него и тургай в кошница.

Жената изпълни заповедта, при все че пръстите ѝ се разтрепераха, когато се докоснаха до бутилката с тайнственото биле.

– Какво трябва да правя с него, Чакра? – продума Синтия нерешително.

– Какво ще правиш с него! Аз вече казвах какво да правиш с него. Ще даваш него на господар, твой и мой душман.

– Но какво е то?

– Защо питаш? Казах. Смъртно заклинание.

– О, Чакра, да не е отрова?

– Ти глупачка. Ако това отрова, то ще убива господар веднага. То не ще убива господар. От него господар само ще се разболява. Може сетне да умира. Това не отрова. Какво, не искаш да даваш на господар?

Жената се поколеба, сякаш искрата на доброто светна в душата ѝ. Но нейният проблясък не трая дълго.

– Не искаш да даваш него на господар? – повтори съблазнителят, бързайки да угаси пламналата искра. – Щом не искаш, няма да правя любовно заклинание на Кюбина. Утре ще правя смъртно заклинание на тебе – на тебе сама.

– О не, не, Чакра – мулатката се сви разтреперана пред коромантияца, – недей! Ще давам, какво заповядваш.

– Така, ти разбрано момиче, Синти. Сега ще казвам на тебе как да даваш биле. Отваряй уши да помниш всичко, какво ще казвам.

При тези слова страшният магьосник седна срещу новопосветената и прикова очите си в нейните, сякаш искаше да запечати в паметта ѝ думите, които ще каже.

– Най-напред и най-важно, голям господар от Гостоприемна планина, преди да отива да ляга, всяка нощ пий чаша ромов пунш. Така! Този навик той имаше отпреди. Още ли у него този навик?

– Да – отговори машинално Синтия.

– Не се съмнявам. Този навик, от който не отвиква ни бял господар, ни чер роб. Така! Всяка нощ, нали?

– Да, всяка вечер. По чаша, понякога по две.

– Уха! Кога има две, и аз пия две. Понякога. Не! Винаги приемам, кога има три, да пия и три, ха-ха! Много хубаво. Така! Сега, момиче, кой прави за него пунш? Преди ти правеше пунш, Синти. Така ли?

– Така. Аз го приготвявам всяка вечер.

– Добре. Точно това трябва на мене. Въф! Сега да казвам как ще тургаш смъртно заклинание. Виждаш ли това тук? Това щипка от речен рак. Виждаш ли рязка тук вътре в машинка? Точно до тук стига. Всяка нощ, когато правиш пунш, ще тургаш от това шише. Ще сипваш в чаша първо захар и лимон, сетне вода, сетне ром, който по-силен от вода, и накрай смъртно заклинание, което най-силно от всички. Ще запомниш ли всичко?

– Ще помня – обеща жената с малко престорена твърдост в гласа, защото се страхуваше да прояви какъв да е признак на нерешителност.

– Ако не правиш, както казвам, заклинание ще се обръща против тебе и ще има сила срещу тебе. Когато Оуби почва да работи, той не спира, докато не вземе жертва. Сега да отивам да викам бог Акомпонг. Той идва, щом Чакра вика него. Той идва в пяна на водопад долу. Кога идва, той не мирясва, докато някой не умира за жертва на него. Ти ще останеш тук. Бог не бива да вижда жени. Ти ще чуваш само глас на него.

Магьосникът стана с тайнствен вид и откачи от стената една стара торба от палмови листа, която съдържаше някакъв тежък предмет. Сетне излезе от колибата и затвори вратата да не би богът, както Чакра предупреди мулатката шепнешком, да я види и да се разгневи.

Синтия изглежда счете тази предпазна мярка за недостатъчна, та щом вратата се хлопна, тя, за да бъде по-сигурна, че не ще бъде забелязана, се плъзна до кандилото и го угаси. После се върна пипнешката на нара и се сви, потръпвайки от страх.

Както жреецът ѝ заръча, тя се послуша и както ѝ обеща, тя чу – ако не гласа на Акомпонг, поне звуци, достойни да излязат от гърлото на етиопското божество.

Най-напред до нея достигна един глас, който тя знаеше, че е човешки, защото бе басът на Чакра. Все пак той ехтеше със странни, неестествени тонове, които семеняха всеки миг. Подир малко през процеците на бамбука проникна провлечена, песен, като че вълшебникът почва обряда със стих от псалм. Песнопението се ускори със своеобразно

кресчендо, докато се превърна в задъхан речитатив. Последваха звуци с много по-различни отгласи: ту прилични на писък, ту на свирня с волски рог или мидена черупка, и завършващи с постепенно замиращ проточен бас, като скимтенето на спукан тромбон.

Въведението продължи няколко мига, след което почна диалог. Жената разпозна единия глас – гласа на Чакра. Но на кого можеше да принадлежи другият? Той можеше да бъде само гласът на Акомпонг. Богът бе слязъл на земята.

Синтия потръпна, когато се сети колко близо до нея се намира той. Добре, че угаси светлината! Ако кандилото гореше, богът щеше навярно да я зърне, защото той и жрецът му се намираха точно пред вратата, при това толкова наблизко, че не само се чуваха гласовете им, но се долавяше и какво говорят.

Част от разговора бе на непознат език и мулатката не го разбра. Но част от него бе на английски или по-точно на изкълчения негърски говор, с който си служеха робите от плантациите. Синтия схвана неговото значение и то никак не бе предназначено да донесе покой на разпилени-те ѝ мисли.

Жрецът запя:

„Тапа на шише вади,
нека биле смърт роди,
господар да разтресе!“

– *Да раз-тре-сее!* – повтори богът Акомпонг с глас, който идваше сякаш от вътрешността на кухня бъчва.

„Нека Синти да налей,
болест да го поболей,
в гроба да го отнесе!“

– *Да го от-не-сее!* – последва отговорът на Акомпонг.

„Щом кат Синти каже: не,
вместо него да умре,
в гроба да го замени!“

– *Да го за-ме-ни!* – потвърди африканският бог с глух, злокобен глас, отсъждащ, че няма място за уговорки в жребия, отреден на мулатката.

Настъпи краткотрайно мълчание, сетне ечна свирката, напомняща издаван от мидена черупка звук, за да завърши с провлечен бас.

Същите шумове, които призоваха бога, сега го изпровождаха.

С тях завърши и обредът. След миг Чакра блъсна вратата и застана на входа на колибата.

– Синти – запита той с престорено учудване, – защо духаш кандило? Няма значение. Всичко свърши. Чу ли бог Акомпонг да говори?

– Чух – прошепна жената, още треперееща от уплаха.

– Чу ли какво каза?

– Да, да.

– Да знайш, той говори истина. Трябва да внимаваш – давам на тебе съвет като приятел. Ако не внимаваш, заклинание вече работи, твой живот не ще струва повече от стебло захарна тръст. Повече няма какво да казвам. Всяка нощ в първа чаша пълна ракова щипка до белег. Хайде сега, момиче, да отиваш в къщи!

Последната заповед бе изпълнена бързо-бързо, защото Синтия бе готова с радост да се махне от мястото, чийто ужас постави на такова изпитание безстрашието ѝ.

Вземайки кошничката, в която бе вече поставена бутилката с отровното биле, мулатката се измъкна от колибата и последва коромантиеца до лодката му.

Глава LXXI ВЪЗКРЪСНАЛИЯТ ЧАКРА

Сцената, която се разигра в недрата на Дупката на призраците, се нуждае от известно обяснение. Разговорът на уродливия коромантиец със Синтия, макар и облечен в двусмислени заобикалки, издаваше явен предумисъл да се убие кустосът Воуан, и то по начин, който заговорниците наричаха, едва ли не на подбив, смъртно заклинание.

В този пъклен план жената действуваше повече като помагачка, отколкото като съзаклятница, и нейното участие в заговора, независимо от своята престъпност, се ползуваше, по израза на френското право, със „сметчавачи вината обстоятелства“.

Няколко думи за историята на мулатката ще направят нейните подбуди разбираеми, при все че разговорът ѝ с Чакра навярно ги е обяснил достатъчно.

Синтия беше робиня в Гостоприемната планина. Там тя бе домашна прислужница или слугиня, предадена към дома. А в една голяма къща като на Воуановци имаше обикновено цяла свита от подобни прислужнички.

В своята по-ранна младост момичето бе надарено с привлекателност. Не можеше да се твърди, че чарът ѝ се бе изгубил вече, ако и хубостта ѝ отдавна да нямаше прелестта на девическа невинност, а се отличаваше с чувствената примамливост на дрзка, изоставена жена.

Ако Синтия бе нещо друго, а не робиня, т.е. ако тя се бе родила и бе израснала в други страни, нейната повест навярно щеше да бъде различна. Но в родината ѝ, при робските условия, които се простираха върху тялото и душата ѝ, нейната привлекателност се оказа само съдбоносен дар.

Без подтици, които да я поддържат да следва пътя на добродетелта и да отстранява от него хилядите съблазни? Синтия, подобно на много други момичета от нейната раса – болно е човек да си го помисли, – тръгна по пътя на порока. Възможно е, както Чакра загатна, някой да бе излъгал робинята. Ала който и да носеше вина за нейната участ, едно беше ясно – тя бе изоставена.

Синтия бе имала любовни връзки с не един обожател, независимо от това, дали ги бе обичала или не. Но имаше един мъж, комуто тя най-после дари чувствата или по-правилно страстта си с постоянство, което

обещаваше да се наруши само от смъртта. Този мъж бе младият марон, капитан Кюбина. При все че тази любов пламна сравнително отскоро, тя достигна до крайния предел на страстта. Тя се развихри толкова необузвано и диво, че злочестата жена бе готова на всичко, само и само да намери успокоение – готова бе дори да стане съучастница в престъпните кроежи на Чакра.

За да бъдем справедливи към Кюбина, ще поменем, че той не споделяше любовта на мулатката. Обикновено мароните бърбеха лекомислено при срещите си с момичетата от плантацията, но Кюбина правеше изключение. Синтиевото твърдение, че по-рано той бил отговорил на любовта ѝ, което тя изказваше с известна неувереност, се градеше изключително на собствените ѝ неоснователни предположения, родени от въображението и желанието.

Маронът и мулатката бяха наистина разменили някоя и друга приятелска дума, понеже се срещаха често при своите скитания. За беда Синтия неправилно бе взела словата на Кюбина за любовно признание, тълкувайки превратно тяхното значение.

По-късно страстта ѝ се разгоря още по-силно, защото се намеси и ревността. Синтия ревнуваше Кюбина от Йола. Срещите на марона с фулахката и последвалата ги взаимно споделена обич станаха причина мулатката да открие бързо в лицето на Йола съперница. У темпераментната жена със смесена кръв ревността изби в желание за отмъщение и Синтия почна да крои планове за разплата. Точно тогава Чакра ѝ се изпреди на пътя.

Синтия спадаше към числото на робите, които са известни като „нощни птици“. Тя имаше навик да скита нощно време из горите с различна цел, но напоследък най-вече с надежда, че ще успее да проследи Кюбина, когато се среща с Йола.

При едно от скитанията си тя попадна на човек, който я изпълни с ужас – напълно естествен ужас, защото той всъщност не бе човек, а призрак – духът на магьосника Чакра.

Тя повярва, че наистина вижда духа на стария негър, и без съмнение би живяла дълго време с това си убеждение, ако ѝ се бе удало да избяга, както и се опита да стори. Ала дългите маймунски ръце на магьосника я обвиха мигновено и не ѝ позволиха да се изкопчи. Така тя се увери, че не призракът на магьосника, а лично самият Чакра я държи в обятията си.

Тази среща все пак не бе съвсем случайна, поне за коромантиеца. Той отдавна се мъчеше да влезе във връзка с мулатката. Тя му бе

необходима за неговите кроежи.

Синтия не издаде на никого случилото се. Въпреки своята грозота магьосникът бе приятел на нейната майка и той често бе люлял на коленете си Синтия като дете. Но езикът на дъщерята на Джуно, така се наричаше майката, бе вързан с много по-мощни средства от благодарността. Страхът бе едно от тях, а имаше и други. Ако Чакра се нуждаеше за своите кроежи от мулатката, тя, от своя страна, както ѝ подсказа инстинктът, можеше да се възползва от услугите на магьосника. Той бе тъкмо човекът, който щеше да ѝ помогне да си отмъсти.

Начаса двамата се сдушиха.

Взаимният им съюз бе отскорошен и датираше само от няколко дни или по-скоро нощи преди нощта, в която Синтия посети за пръв път Чакра в храма на Оуби.

Целта или най-малко една от целите, за които коромантиецът възнамеряваше да използва робинята, пролича достатъчно ясно от разговорите помежду им. Той искаше нейната помощ, за да направи смъртно заклинание на плантатора Воуан. Характерът на Синтия, който Чакра познаваше добре, и възможностите, които се откриваха пред нея като домашна прислужница, щяха да му обезпечат една сигурна помагачка. Предполагаемото любовно заклинание, което той обещаваще да направи на Кюбина, бе в ръцете му оръжие, с чиято помощ той подведе много лесно своята съучастница в изпълнението на престъпните си замисли.

В поредицата от пъклени начинания, които негърът кроеше влизаха и решението да се направи някой ден смъртно заклинание на марона, да се „омагьоса“ и Кюбина. Чакра бе уморил и бащата – стария Кюбина, след като се бе мъчил цели двацет години да го прати на оня свят. Той не бе още успял да изпълни своя отвратителен план по отношение на сина само поради липса на подходящ случай. Ала както си бе отмъстил на бащата, така смяташе да се разплати и със сина в името на една стара омраза, която предхождаше раждането на Кюбина, но бе свързана с това събитие.

Естествено, магьосникът не разкри това свое намерение на Синтия.

Подбудите, които тласкаха коромантиеца да желае смъртта на Лофтс Воуан, не криеха нищо тайнствено и между всичките му проектирани или извършени злодеяния това престъпление можеше да се позовава най-много на „смекчавачи вината обстоятелства“. Жестоката присъда и последвалото оковаване на Дяволската канара бяха достатъчно властен подтик да накарат дори една по-кротка натура от тази на Чакра да жадува за мъст. Едва ли е нужно да се изтъква, че те възбуждаха жаждата му

за разплата до крайния предел.

Възкресението на магьосника може да изглежда тайнствено и в очите на робинята Синтия то имаше свръхестествен характер. Съществуваше един човек обаче, който не намираше в него нищо загадъчно. Жрецът на Оуби дължеше връщането си към живота не на някакъв африкански бог, а на един израилтянин – на Джейкъб Джесурън.

Да се освободи магьосникът и на негово място да се постави някой труп, който щеше да се превърне скоро в скелет – не бе трудна работа. В своя склад търговецът на роби винаги можеше да намери подобна стока. При нужда той без угризение на съвестта не би се поколебал да превърне И някой жив роб в труп.

Подмянето на труповете нямаше нищо общо с човечността. Ако евреинът нямаше някакви други по-важни поводи, Чакра би изгнил под сянката на зелевата палма.

Ала Джесурън си имаше съображения, вероятно повече от едно, които го подтикваха да спаси живота на осъдения престъпник.

След възкресението си магьосникът продължи своето наказуемо занятие, дори с по-голяма настървеност отпреди, но сега тайно и прикрито.

На Чакра не бе нужно много време, за да възстанови мрежата от съучастници. Под прикритието на ново име, с маска на лице той определяше среща на своите клиенти. Никога обаче в Дупката на призраците, защото малцина бяха посветени в тайните на неговото изкуство и бяха достойни за въвеждане в храма, скрит в това сигурно убежище.

При все че съюзниците на един негърски магьосник трудно биха изказали свърталището му и дори нещастните му жертви не биха се осмелили да го издадат, коромантиецът считаше за наложително да запази тайната на своето местопребиваване. Никой избягал престъпник, чийто врат е застрашен от въжето, не би могъл да бъде по-предпазлив от Чакра при излизане от своето скривалище или при прибиране в него.

Негърът знаеше, че макар и веднъж да бе успял да се изплъзне от ръцете на правосъдието, едва ли би могъл да разчита втори път на същото щастие. Случеше ли се да го уловят, несъмнено щяха да използват някой по-сигурен начин за умъртвяване: въже вместо верига, и вместо да го оковат към някое стебло, той бе съвсем положителен, че щеше да увисне на клона на някое дърво.

Затова възкръсналият магьосник се движеше много внимателно из горските пътеки и избягваше най-старателно близостта на Гостоприемната планина. Из планинските гъстащи опасността бе по-малка, а

мрачната слава на Дяволската канара и на Дупката на призраците правеше околностите им необезпокоявани от нежелани тъмнокожи посетители. Там Чакра се разпореждаше на воля.

През тъмни нощи той, подобен на вълк единак, тръгваше на лов и стигаше чак до крайнините на най-далечните стопанства, където лишените от възможността за общуване роби не познаваха негрите от другите плантации. Магьосникът поддържаше връзки със свои съюзници и клиенти главно от тези откъснати имена.

Откак Чакра извърши своето лъжливо възкресение, мина повече от година. Той така предпазливо се движеше навред, че само неколцина бяха посветени в тайната му. Мнозина бяха видели духа му! Не един негр от Гостоприемната планина бе готов да се закълне, че е попадал на „призрака“ на стария Чакра, бродещ нощем из горите. Срещата с привидението бе излекувала всички тези свидетели от склонността им да скитат нощно време.

Глава LXXII

СРЕДНОЩНИ СТРАННИЦИ

Още веднъж под памуковото дърво, този удобен за срещи великан, се намираха маронът и неговата изгора. Не като преди в светлия обеден час, а в среднощна доба. Фулахката се бе решила да се изложи на опасностите от скитането из гората, за да се срещне с любимия си.

Този лес обаче криеше опасности, по-страшни от дивите зверове и гнусните влечуги, по-ужасни от бивните на глигана и зъбите на люспестия алигатор. Тук имаше чудовища в човешки образ, които в същия този миг се намираха не много далече от мястото, където влюбените си бяха дали среща.

Любовта презира опасностите. Кюбина не знаеше що е страх, а Йола бе уверена, че докато е с Кюбина, не я дебне никаква опасност.

Месецът бе високо в небето – объл, спокоен и ясен. Неговите лъчи изпълваха полянката със сребърно сияние. Лунният светлик съперническо почти на дневния зрак. Цветята по земята и цветовете по дърветата бяха разтворили венчета, сякаш за да отпият от освежителната роса. Нежният тих ветрец носеше нощните горски звуци с плавно тремоло и западноиндийският славей – присмехулникът, горд със съвършенството на своите подправени ноти, последователно ги имитираше.

Влюбените бяха застанали на сянка – сянката на памуковото дърво. Но над сърцата им не тегнеше никаква сянка и ако в този миг месецът би огрял лицата им, по тях не би могъл да открие никакъв облак.

Срещата бе щастлива – една от най-щастливите, които двамата досега бяха имали. Всеки един от влюбените носеше на другия добра вест. Кюбина съобщи, че Йолиният брат е още на сигурно място под негова закрила, че се чувства добре и че е спокоен. Йола предаде, че младата господарка ѝ обещала да настои за нейното освобождение.

През няколко дни, които бяха минали от последната им среща, се бяха случили много неща, които засягаха и двамата. Сега те бързаха да си ги изприкажат.

Йола разказа как историята на братовите ѝ патила, макар и строго пазена от слугите на Гостоприемната планина, бе станала известна на нейната господарка; как госпожица Воуан, щом я бе научила, бе поискала от баща си да обещае, че ще освободи робинята, и как кустосът се бе съгласил – условно наистина, защото книгата на освобождението щяха

да влязат в сила в определен срок – в деня на сватбата на младата ѝ господарка. Ала предполагаше се, че този ден ще настъпи скоро.

Вестта зарадва марона, понеже сега той можеше да задържи своите сто фунта и с тях да обзаведе планинския си дом.

Новината впрочем можеше да поразии по-силно Кюбина, ако между него и кустоса, когото той напоследък виждаше често, не бе се установила известна спогодба. Между съдията и марона имаше уговорени условия, които успокояваха момъка по отношение на бъдещето. Господин Воуан му бе обещал нещо във връзка с освобождението на Йола. Вярно бе, че и то бе условно, тъй като неговото изпълнение зависеше до голяма степен от обвинението, което се подготвяше срещу евреина. Но с обвинител като кустоса Кюбина не се съмняваше, че и тази трудност ще бъде превъзможната.

Имаше обстоятелства, които трябваше да се запазят в тайна. Маронът нямаше право да ги съобщава дори на възлюбената си. Той само ѝ повери, че ще бъдат направени постъпки, за да се върне на брат ѝ имуществото му, но как, къде и кога той не можеше да разкрива до деня, в който щеше да се поведе открита борба против врага. Така бе заповядал кустосът.

Кюбина все пак не можеше да не бъде доволен от новината, която Йола му събщи. Обещанието на госпожица Воуан зависеше само от едно условие: деня на сватбата ѝ, нещо определено и сигурно.

– Ех – зарадва се момъкът и се обърна с щастлив поглед към любимата си, – блажен ден ще бъде за всички. Не. Не за всички – прекъсна се той и лицето му изведнъж потъмня. – Зная едного, на когото, опасявам се, тоя ден не ще донесе радост.

– И Йола знае – присъедини се момичето към забележката на любимия си. Йолиният образ доби същото мрачно изражение като у младежа.

– Аха, и ти ли знаеш! Значи госпожица Воуан ти го е казала. Надявам се, че не се гордее с това.

– Защо ще се гордее, Кюбина?

– Как! Че разкъсва сърцето му, както ти би разкъсала моето, ако се омъжиш за другиго. Горкият момък! Crambo! Ако не греша, тежък ден ще бъде за него!

Фулахката изгледа марона озадачено.

– Тежък ден за него! Не, Кюбина. Той щастие. За клета господарка ден ще бъде тъжен.

– Вауате!⁴⁶ Какво искаш да кажеш, Йола?

– Искам да казвам, че господарка Кейт ще бъде много тъжна в ден,

кога жени за господар Монгю. Тя сега много жална.

– Какво! – възкликна Кюбина и изведнъж погледна Йола съвсем внимателно. – Трябва ли да разбирам, че госпожица Воуан не желае да се омъжи за г. Смиджи.

– Тя не обича него, Кюбина. Защо тогава да иска да жени за него?

– Аха! – провикна се многозначително маронът и лъч на радост освети лицето му. – Какво те кара да мислиш, че не го обича? Имаш ли основание, Йола?

– Така каже На Йола господарка. Тя каже на Йола всичко.

– Уверена ли си, че ти е казала, че не го обича?

– Тя на него подиграва. Тя не иска да знае за него. Момичета не обичат мъж, щом на него подиграват. Никога!

– Вау!⁴⁷ – Тогава, надявам се, че на мене поне ти не се подиграваш. Но кажи, миличка, кажи: знаеш ли защо твоята господарка се омъжва за г. Смиджи?

– Господар кара нея насила. Господар Монгю много, много богат – той голям плантатор, затова тя жени за него.

– Охо – възкликна капитанът на мароните. – Допусках, че има някаква принуда – продължи той да говори на себе си. – Можеш ли ми казати, Йола – обърна се момъкът отново към изгората си, – дали знаеш защо твоята господарка не харесва този знатен благородник. Каза ли ти причината?

– Много добра причина, Кюбина. Тя люби друг, затова не харесва султан Монгю.

– Аа, тя е влюбена в другиги! Чувала ли си кой е той, Йола?

– Да, ти познаваш него. Той братовчед на господарка Кейт. Тя люби него.

– Братовчед й Хърбърт?

– Да, негово име Хърбърт. Той идвал само веднъж, после никога вече. Няма значение. Тя него люби от пръв поглед и остава да люби до гроб. Също как Йола: Йола люби Кюбина от първи път и остава да люби до край на живот.

– Уверена ли си във всичко, което разправяш? – запита маронът, подтикван от желанието да узнае повече подробности и устоявайки на изкушението да отвърне с нежност на любовните излияния. – Сигурна ли си, че госпожица Воуан обича братовчедата си Хърбърт?

46. Вауате (исп.) – хайде! Я гледай! Бел. прев.

47. Вауа (исп.) – хайде! Така ли! Бел. прев.

– Сигурна. Господарка каже на мен много пъти. Тя много тъгува за него. Тя чула, че той жени за хубава, проклета господарка. Тя на стар евреин дъщеря. За нея той жени.

– И аз го чух – съгласи се Кюбина, като скри от любимата си някои сведения, които навярно му бяха известни. – И аз го чух, ама кой знае... – продължи той замислено – кой знае дали ще се осъществят и двете сватби. Чувал съм, Йола, белите хора да казват понякога: от паницата до устата път много. Дано така не излезе за тебе и за Мене. Но кой знае дали няма да се яви някаква пречка между младия господин Воуан и госпожица Джесурън. Кой знае! Има нещичко! *Por Dios!*⁴⁸ Добри вести ми даде за едно, Йола. Ала я кажи, чула ли си кога твоята господарка и знатният дворянин ще се женят?

– Господар каже скоро. Той каже на господарка Кейт първо да оти- ва на дълъг път. Кога връща, млади ще женят. Така той каже вчера на господарка Кейт.

– Кустосът заминава? Чу ли закъде?

– В Спаниш Таун. Така каже господарка на Йола. То много голям град – много далече оттук.

– Чудно ми е за какво отива – рече си Кюбина. – Добре, Йола – до- бави той с настойчив глас след кратко мълчание. – Слушай! Веднага щом г. Воуан замине, ела при мене. Може би ще има нещо да ти предам за господарката ти. Знаеш ли кога възнамерява господарят ти да потегли.

– Той тръгва утре заран.

– Нима толкова скоро! Нищо, по-добре за нас, а може и за младия г. Воуан. Ела утре вечер пак тук. Кажи на господарката си, че идваш във връзка с нещо, което се отнася до нея самата. Не! Не ѝ го казвай – по- рави се той. – Тя ще те пусне и без подобно извинение. Пък може и да се случи... Както и да е! Ела ти за всеки случай! Ще те чакам тук по съ- щото време!

Йола с готовност се съгласи да дойде на срещата, която толкова ѝ допаднаше.

Двамата влюбени продължиха да бърбят известно време за разни неща от всекидневието си. Сетне преминаха на любовни изповеди.

Кюбина се закле във вечна вяност: в името на окръжаващите ги дървета, в името на небето над главите им, в името на светлоликия ме- сец и в името на златните звезди.

48. *Por Dios* (исп.) – бога ми! Бел.прев.

Африканската девойка отвърна на обетите за вяност също така непринудено и пламенно. Тя отдавна не скърбеше за своя гамбийски роден край, не тъжеше за злата участ, която я бе изтръгнала от бащиния дворец, за да я хвърли в робство.

Мрачните часове от живота ѝ изглеждаха пред своя край. Бъдещето, както и настоящето бяха изпълнени с надежди и блаженство.

Повече от час влюбените продължиха своята сладостна беседа. Готвеха се вече да се разделят с целувка.

Маронът бе обвинил силните си ръце около кръста на изгората си, която се бе отпуснала в прегръдката му. Под сянката на памуковото дърво нейната стройна снага приличаше на статуетка на египетско момиче от старинен бронз.

Повече от веднъж двамата си казваха довиждане и все пак се маеха, сякаш се мъчеха да забавят прощалната целувка. Бяха си разменили не една целувка, ала последната, която да приключи срещата, още не бяха стигнали.

Преди устните им да се слоят за раздяла, се яви пречка. До тях достигнаха гласове и в дъното на полянката изскочиха на лунната светлина две сенки, които бързо се придвижиха към памуковото дърво.

Кюбина и възлюбената му се отдръпнаха тихо назад и се сгушиха между контрафорсите на дънера. Там бе достатъчно тъмно, за да се укриват. Само око, взряло се да дири нещо определено, можеше да забележи присъствието им.

Двете сенки се приближиха. Те бяха мъж и жена. Лунният блясък падна върху тях и позволи да се различат кои са те, при все че гласовете им ги бяха издали вече. Двамата влюбени познаха мигновено неканените гости. Те бяха евреинът Джесурън и робинята Синтия.

– Stambo! – прошепна маронът, когато ги видя. – Какво търсят двамата, наедно? В тая късна доба, толкова далече от къщи? Maldito! Пак нещо гадно, обзалагам се!

В това време среднощните странници се спряха срещу дървото и евреинът заговори високо, тъй че скритите в сянката на стеблото можеха да доловят думите му.

– Е, Синти, момишето ми, не ми каза защо те прати да ме повикаш. Жнаеш ли за какво?

– Не зная, господарю Джесрон. Да не би да е...

– Да не би да е какво, момише?

– Нещо във връзка с новина, коя аз казвам на него, преди да идвам у вас, кога занесох кошница с храна.

– Аха, ти му съобщи някаква новина! Каква новина, момиче?

– Че господар Вон заминава утре.

– Гошподи! – спря се търговецът на роби и се обърна развълнувано към мулатката. – Гошподи, ти не ишкаш да кажеш това, нали?

– Така казват в „Бъф“, господарю Джесрон. И аз сама зная, че заминава. Аз помагам да стяга той ризи в пътна чанта. Той тръгва на кон.

– Но закъде, момиче, закъде? – подскочи чифликчията и запелтечи бързо.

– Казват за Паниш Тон – на друга страна на остров.

– Щпаниш Таун! Ай – изохка Джесурън с тон, издаващ, че вестта му е крайно неприятна. – Шпаниш Таун, гошподи! Жнаех си го, жнаех си го, въл!

И като въздъхна още веднъж, той блъсна яростно чадъра си в земята, сякаш за да подчертае още по-силно огорчението си от отговора.

– Хайде – подкани евреинът спътницата си и припряно се отдалечи от дървото, – хайде, момиче. Щом работите щоят, както кажваш, няма време за губене. Ни минутка, гошподи!

С това убедително заключение той завърши краткия разговор и бързо и мълчаливо прекоси полянката, следван от жената, която подтичваше по петите му.

– Demonios!⁴⁹ – промълви Кюбина, когато странниците се отдалечиха. – Май че тоя лешояд и неговата хубавица кроят нещо долно. Изглежда, че заговорничат срещу кустоса. Срамбо! Чудя се какво подготвят срещу него. Какво засяга стария евреин отиването му в Спаниш Таун? Трябва да ги проследя и да се опитам да го узная. Навярно подготвят планове, които не вещаят нищо добро за г. Воуан. Накъде са се запътили посред нощ? Не отиват към Еврейския чифлик, а идват от него!

Маронът си постави поредицата въпроси мислено и обръщайки се към любимата си с движение, с което я подкани да си тръгва, каза:

– Налага се да се разделим, Йола, и то начаса, сърце. Иначе ще загубя дирите им. Довиждане, довиждане!

С кратка целувка и също така бърза прегръдка влюбените се разделиха, Йола хвана познатата пътека, която водеше за Гостоприемната планина, а момъкът се плъзна по следите на чифликчията и спътницата му.

49. Demonios (исп.) – по дяволите! Бел. прев.

Глава LXXIII

ПО СЛЕДИТЕ НА НОЩНИТЕ ПЪТНИЦИ

На Кюбина бяха достатъчни само няколко мига, за да открие дирята на отминалата двойка.

От мястото, където пътниците бяха напуснали полянката, почваше пътечка, водеща нагоре по склона към Дяволската канара. По нея минаваше добитъкът и тя рядко се използваше от двукраки същества. Тя бе единственият път в тази посока. Освен това маронът прецени, че нито евреинът, нито спътницата му ще свият наслуки из гъстаката, затова заключи, че те са уловили именно пътечката.

Момъкът тръгна по нея бързо и безшумно и скоро забеляза пред себе си мъжа и жената.

Лесът, през който вървяха, бе девствен и сянката на гигантските дървета улесняваше задачата на преследвача, без да има опасност, че ще го видят. Същевременно той бе в състояние да не ги изтървава от очи и вървеше толкова близо подир тях, че чуваше гласовете им.

В момента евреинът бе премного зает с мислите си, за да се сети да се пази от преследвачи, а мулатката изобщо нехаеше дали някой ги дебне или не. Ако все пак знаеше или само подозираше, че по стъпките им върви не друг, а маронът Кюбина, не ще и дума, тя щеше да бъде побдителна.

– Изглежда, че отиват към Дяволската канара – каза си капитанът на мароните, когато пътниците пред него почнаха да изкачват стръмнината. – Stambo! Много чудно! Какво смятат да правят там в тая късна доба? Или по никаква доба, бих казал. И кой е този „той“, който я праща да вика Джесурън? Занесла му кошница с храна? От това трябва да се заключи, че е някой беглец. Да оставиш леглото си посред нощ и да извървиш три мили през гората! Затова разправят, че чифликчията не спи много. И на него като на совата любим час е среднощният. Двамата кроят нещо на кустоса, защото това момиче е същински демон. По друго време никак не бих се тревожил за него. И той не е цвете за мирисане! Но точно сега ще ми помогне да спася Йолиния брат. Виж, за дъщерята бих отишъл и на края на света, само заради онова, което ми каза Йола. Кой знае, може пък сега аз да ѝ услужа. Valga me Dios!⁵⁰ Това пък какво

50. Valga me Dios (исп.) – бог да ми е на помощ! Бел.прев.

е! Спряха!

Евреинът и мулатката, които се намираха на около сто ярда пред марона, спряха внезапно и почнаха да оглеждат пътеката.

Кюбина, прикрит в сянката на храстите, също се закова на място, за да ги изчака да продължат.

Пътниците не се бавиха и отново се разбързаха, ала в друго направление.

– Охо – почуди се преследвачът, – не към Дяволската канара, а към Дупката на призраците! Сега си спомням: тук пътеката се разклонява. Те хванаха пътеката, която отива за Дупката на призраците. Пак нищо не разбирам от държанието им. Сагау! Че натам е Дупката на призраците. Нали моите момчета разправят, че напоследък чули оттам да излизат тайнствени звуци. А Куокоу е готов да се закълне, че е видял призрака на стария магьосник Чакра, застанал на ръба на скалите. Там отиват тия приятели! Това е така сигурно, както, че се наричам Кюбина!

С тези догадки маронът излезе от сянката, където се бе скрил, и тръгна по новата пътека.

На някакви си петстотин ярда от мястото на спирането предположенията на момъка се потвърдиха.

Пътниците, по чиито следи вървеше той, достигнаха до края на пропастта, която се спускаше към дупката на призраците, и там спряха.

Кюбина също спря и се притаи в черната сянка на храстите, както преди.

Едва залегна и до ушите му достигна остро изсвирване – не с уста, а с някакъв инструмент: свирка от тръстика или обикновена пищялка. Явно сигнал, даден от Джесурън или Синтия. Кюбина не можеше да определи кой от двамата свирна.

Сигналът не се повтори. Не последва отговор, защото оня сходен звук, който се дочу като далечно ехо от гората, бе само подражателният глас на присмехулника.

Кюбина, свикнал да различава нощните шумове на леса, не се подведе от лъжливата свирня. Цялото внимание на момъка се погълна от двамата странника, които все още стояха на ръба на скалата. Зад тях небето се светлееше и силуетите им се очертаваха съвършено ясно.

След около минута маронът ги видя как се размърдаха, после се изгубиха от погледа му – не изчезнаха във въздуха, а потънаха в пропастта, сякаш се отвори тайнствен капак и ги прие във вътрешността на бездната.

Видяното не смая много Кюбина. Той отгатна, че мъжът и жената

слязоха в дупката. Учуди се все пак как се бяха спуснали.

Изненадата му бе краткотрайна. За няколко секунди той се озова на края на стената, точно там, където се скриха евреинът и мулатката. В плетеницата от клони и извити пълзящи растения, които покриваха повърхността на скалата, момъкът забеляза смътните очертания на стъпала. Дори под призрачната светлина на месеца той успя да различи как човешки ръце бяха спомогнали да се направи тази природна стълба.

Кюбина не се бави да я разучава. Един много по-интересен предмет погълна вниманието му. По облата повърхност на вира, осветена от луната, прилична на огледало в рамка от тъмен махагон, се движеше заострен продълговат предмет: ладия.

В средата на лодката се гърбеше една фигура. Човек или бродник?

Имаше вид на демон с човешко тяло: дълги маймунски ръце, гърбица, зъби, лъщящи на светлината на месеца като резците на акула, образ, нямащ нищо човешко за оня, който го зърва за пръв път.

Маронът обаче го бе виждал и преди. За него тези черти, макар и не близко познати, не бяха неизвестни. В лодката се намираше или духът на Чакра, или самият Чакра!

Глава LXXIV СИНТИЯ ПРЕЧИ

Сърцето на младия марон, макар и по природа безстрашно и храбро, бе обхванато за миг от уплаха. Кюбина познаваше магьосника от Гостоприемната планина. Не беше близък с него, но лесно можеше да отъждестви личността му, защото всеки, който зърнеше веднъж Чакра, го запомняше за цял живот.

Младежът, като всеки друг на мили околоръст, бе в течение на делото против коромантийския подстрекател, завършило с сковаването му на Дяволската канара. Особеният начин на изпълнението на присъдата, нейната жестокост и славата на мястото, където престъпникът бе обречен да прекара последните жалки часове от земния си живот, всичко бе съчетано така, че да направи смъртта на магьосника по-известна от живота му. Малцина хора от западния край на острова не бяха слушали за Чакра и за особения начин на изкупление, което правосъдието му отреди заради престъпленията му.

Наред с другите и Кюбина считаше коромантиеца за мъртъв. Нищо необикновено тогава, че сърцето на момъка за миг се разхлопа, когато видя в лодката Чакра да гребе по спокойната повърхност на яза.

Една среща с магьосника би смутила всекиго, който би се натъкнал на него при по-обикновени обстоятелства, ала неочакваната му поява точно сега предизвика у марона едно усещане, малко по-силно от изненада. Известно време младежът стоя разтреперан на скалата.

Много скоро все пак той си спомни за думите на своя лейтенант, който бе изпаднал в див ужас. Куокоу, като повечето от негрите, вярваше непоколебимо в „бродници“ и „зли духове“. Той бе сигурен, че е съзрял привидението на Чакра и обхванат от страх, вместо да се опита да проследи призрака и да се увери дали е от плът и кръв или е само „въздух“, бе хукнал, колкото му крака държат, да се спасява, оставяйки духа на Магьосника пълен господар на терена.

Кюбина, по-малко податлив на суеверия, допусна само за миг да го заблуди мисълта за някакъв „бродник“. Случилото се с Куокоу, както и присъствието на чифликчията и на спътницата му, дошли тук с някаква задача, доведе марона до заключението, че онова, което вижда, не е духът на Чакра, а самият магьосник в плът и кръв.

Как коромантиецът бе успял да оживее, момъкът не бе в състояние

да си обясни лесно, но Кюбина имаше пъргав ум и присъствието на евреина насочи младежа към просветление в тайната на загадъчното възкресение.

Доволен, че видя лично Чакра, капитанът на мароните зае положение, което му позволяваше да наблюдава както движенията на човека в чулуна, така и на ония, които го бяха повикали отвъд вира.

Подир малко лодката се загуби от погледа му. Мина под храстите в подножието, където не се виждаше отгоре.

Можеха да се дочуят гласове, но не ясно.

Кюбина успя да различи три гласа, които вземаха участие в разговора: баса на негъра, баритона на евреина и на по-големи промеждутъци тънското сопрано на мулатката.

Преследвачът напрегна слух с надежда, че ще успее да чуе съдържанието на разговора. Но само откъслечни думи можеха да се доловят. Тътенът на водопада, който се смесваше с гласовете, не позволяваше на марона да чуе ясно беседата на Съзаклятниците и въпреки желанието си той не узна съдържанието ѝ.

Не мина много време и разговорът приключи. Последва кратко мълчание, сетне лодката се показва отново на откритата вода на яза. В нея имаше само двама души: Чакра и Джесурън. Синтия бе останала в подножието на скалата.

Кюбина установи това обстоятелство с огорчение. То осуетяваше намерението му, внезапно узряло, да последва магьосника в леговището му. Младежът искаше да види къде се намира скривалището на този забележителен беглец.

Че то бе разположено в Дупката на призраците, не можеше да има и съмнение. Следователно маронът би успял по всяко време да го открие там.

Размишлението щеше да го успокои, ако не бе видял, че евреинът премина отвъд вира. Кюбина предположи, че Джесурън и Чакра подготвят някакъв заговор, и реши, че ако ги последва и подслуша разговора им, може би ще успее да го предотврати.

На момъка бе известно колко е трудно да се слезе в Дупката на призраците. Той знаеше, че има само един-единствен път: през храстите, които се бяха вкопчили в повърхността на стената, която се спускаше пред нозете му. Веднъж, когато бе скитал по лов, той бе; слизал долу и бе преплувал вира. За да дири дивеч, той бе изследвал залесената суша. По онова време коромантиецът още не бе съден и ловецът не бе намерил следи от човешки крак из тези места.

Кюбина бе уверен, че ще може да последва лодката, като преплува яза, ала Синтия му преграждаше пътя. Изключено бе да се добере до водата, без да го забележи мулатката.

Не можеше и да се мисли за по-нататъшно проследяване на заговорниците. Робинята се изпречваше на пътя му. Маронът нямаше друг избор, освен да остане горе и да чака тяхното завръщане.

Той обмисляше какво да предприеме, когато до него достигна шумолене на листа. Някой се движеше между храстите, които растяха по скалата.

Младежът улови един от клоните и крепейки се за него, се надвеси над стената. Очите му се спряха на пъстрите шарки на една женска забрадка между листата. Беше тюрбанът на Синтия. Той се движеше и от него можеше да се заключи, че жената се изкачва по дърветата стъпала, които маронът бе вече забелязал.

Кюбина не се бави да наблюдава изкачването ѝ, а се върна обратно в шубраците покрай пътеката, където се сгуши, за да разбере какво възнамерява да прави мулатката. По всяка вероятност нейният дял в съзаклатието, за тази нощ поне, бе завършил и тя се прибираще в къщи.

Подобно предположение мина през ума на момъка и той пожела то да се сбъдне.

Действително догадката излезе правилна. Синтия, след като излезе на ръба на скалата, поспря за миг, само да нагласи на ръката си кошница, която бе донесла отдолу и от полуотворения капак на която се подаваше гърлото на стъкло. Сетне тя устреми поглед напред и тръгна по сенчестата горска пътека, за да се изгуби бързо в мрака.

Веднага, щом мулатката отмина, капитанът на мароните пропъзля безшумно до края на пропастта и почна да се спуска по стъпалата. Слизането бе за него играчка и за няколко секунди той достигна до основата на стената.

Тук той почака малко, за да се увери, че лодката е достигнала до пристана и пътниците ѝ са слезли на брега.

Той се заглежда зорко и се заслушва напрегнато, докато се убеди, че пътят е чист. Тогава се спусна във водата и Заплува към противоположния бряг на вира.

Лунната светлина падаше само върху две трети от повърхността на яза, а останалата трета бе засенчена от скалата. Кюбина се придържаше в сянката и плуваше безшумно като риба. Той успя да се добере до сушата, без да открие признаци, че е бил забелязан.

Под гъстите дървета, с които бе залесена горната половина на

пропастта, тъмнината бе съвсем дълбока. Единствено по течението на потока и тук-таме през някой прорез в сенчестата гора лъчите на месеца можеха да проникнат до земята. Навсякъде другаде, от стена до стена, мракът в пропастта бе пълен.

Момъкът предположи правилно, че от пристана на лодката ще тръгва някаква пътека. Той реши най-напред да открие именно тази пътека.

Той тръгна по брега и скоро стигна до ладията, която бе завързана празна под едно дърво.

Лунният зрак, който проникваше откъм откритата вода, показва на марона търсеното начало на пътеката. Тя навлизаше в шумака и младежът, без да губи минутка, тръгна по нея.

Той се движеше безшумно като котка и от време на време се спираше да се ослушва, ала се чуваше само гръмливият глас на горния водопад, към който сега се приближаваше.

Недалече от водопада дърветата се разреждаха и той скоро стигна до тях.

Там маронът отново спря, за да разузнава.

Не му бе необходимо много време. Пред очите му блесна светлина, която излизаше през пролуките на нещо, подобно на плет. То беше бамбуковата врата на магьосническата колиба. Оттам се дочуваха гласове.

Вътре се намираха мъжете, които Кюбина желаше да подслушва.

Само след миг той се свря под памуковото дърво, близо до коловете на вратата.

Глава LXXV НЕОБИКНОВЕНИ РАЗКРИТИЯ

Двамата съзаклятници разговаряха достатъчно високо. Тук, на това място, бе излишно – така поне те смятаха – да бъдат предпазливи. Подслушвачът би могъл да долови всяка тяхна дума, ако не беше грохотът на водопада. Шумът пречеше да се различават словата и маронът успя да проследи нишката на разговора частично. Онова, което доту все пак, бе достатъчно, за да го поразят: най-напред, че е възможно да съществуват на острова и на земята изобщо подобни негодници като коромантиец Чакра и евреина Джесурън.

Момъкът можеше да вижда и да чува съзаклятниците. Пролуките между бамбуците му позволяваха да наблюдава и двамата.

Евреинът, леко запъхтян от бързото изкачване на стръмнината, се бе отпуснал на наподобяващия ниска талижка одър, а коромантиецът, прав, се бе облегнал срещу него на един от контрафорсите на стеблото, които образуваха една от стените на жилището.

Разговорът бе почнал, преди Кюбина да пристигне. Едва ли отдавна, понеже кандилото със свинска мас изглеждаше отскоро запалено. А и маронът знаеше, че той не се бави много подир тях. Навярно злодеите бяха току-що почнали да обсъждат плановете на своето съзаклатие, каквото и да беше то.

Така предполагаше подслушвачът, ала скоро се оказа, че заговорът не почва сега и че неговата подготовка е напреднала. Правеха се приготовления за престъпление, включващо в своите демонични цели убийство.

Когато Кюбина надникна в колибата, евреинът навярно току-що бе изрекъл някакви ругатни. Неговите черни, напомнящи очите на бялка гледци искряха със зловещ пламък в хлътналите очни кухини. Той бе свалил очилата си и можеха да се видят очите му. В дясната си ръка бе здраво сграбчил неразделния чадър, сякаш се заканваше с него.

Магьосникът, от своя страна, сякаш беше гузен и се оправдаваше. Макар и два пъти по-едър и положително два пъти по-силен от стария израилтянин, той в този миг изпитваше страх пред него.

– Съжалявам, господарю Джейк – извиняваше се той с умоляващ глас. – Как да знам, че кусус заминава така набърже. Аз него не жаля. Вий никога не казвате смъртно заклинание да действа по-бързо,

отколкото предпазливост позволява. Ако аз зная, щях да пращам кусус при дявол, преди котка да мърда опашка. Така Чакра може да прави.

– Ах – завайка се чифликчията с нескривана печал, – ще ни се ижплъжне! Гошподи, ще ни се ижплъжне. Сега, тошно сега, когато имам нужда, от магията повеше от вшеки друг път. Това момише Синти ми каза, ще те правят коншпирация срещу мене. Шула ги да се наговарят в градиншката вила на кушоса.

– Каква консервация правят отново против вас, господарю Джейк? Кой прави консервация?

– Единият е кушосът, а другият – оня нехранимайко, синът на марона Кюбина, младият Кюбина. Пожनावаш ли го?

– Познавам него, колко трябва.

– Ехе, гордият кушос не жнае, ако и да подозира, ще жена му Куошеба е била любовница на един марон. Ха ха! Та тя обичаше мулата повече, отколкото Вожан Суетния, ха-ха!

– Така, това близо до истина – забеляза негърът със замислен вид.

– Кушосът и не подозира – продължи Джесурън, без да обръща внимание на прекъсването, – ще тоя хубавец, който му помага да коншпирира против мене, е нещо като син на негова високомерна милощ. Ха-ха!

Разкритието възбуди силно подслушвача отвън колибата. Младият марон узна за пръв път коя е била майка му.

В паметта му се бяха запазили като избледнял сън някои смътни спомени от ранното му детство, на които той досега не бе позволявал да изплуват. Той помнеше добре баща си, който се наричаше като него самия – Кюбина маронът. Но коя е или каква е била майка му, той не бе узнал никога.

Нима бе възможно кварталонката Куошеба, за чиято слава бе чувал и той, да е негова майка? Нима „малката Куошеба“, красивата свършена дъщеря на кустоса Воуан, бе негова сестра.

Момъкът не можеше да се съмнява. Разговорът, който последва, му разкри допълнителни подробности и му даде по-изчерпателни доказателства. Освен това подобни връзки бяха съвсем естествени на остров Ямайка, за да изглеждат невероятни или да будят изненада.

Въпреки всичко младежът бе поразен, защото разкритието събуди в гърдите му най-чудновати и силни вълнения. В ума му се занизаха нови мисли, пред хороскопа на бъдещето му се разкриваха нови кръгозори, в сърцето затрептяха нови струни, които той досега не бе чувствувал и познал.

Доколкото му бе възможно, той потисна новопородилите се вълнения, мъчейки се да ги отложи за по-благоприятен час. Сетне повторно наостри уши.

Той дочу достатъчно, за да се увери, че има сестра, макар и само по майчина линия, ала все пак сестра.

Следващата точка, която заговорниците зачекнаха, бе също в състояние да накара Кюбина да потръпне и да го изуми. Двамата се канеха да оставят тази сестра без брат.

– Трябва да направиш жмъртно заклинание и на него също – запояда евреинът, – защото той е главният коншпиратор против мене. И да премахнем куцоса, тоя непрокопшаник Кюбина ще отиде при друг съдия, за да ижпълни планове си. Винаги ще се намерят хора да му помогнат. Трябва да му направиш магия, колкото може по-шкоро. Шуваш ли, Шакра. Няма време за губене – ни минутка.

– Правя, каквото мога, господарю Джейк. На мене ми трябваша повече от двайсет години да уморявам баща. Мъча се да правя смъртно заклинание на млад Кюбина от известно време, откак умира баща. Аз мразя него, както мразех и стари марон. Знайте за какво мразех него най-вече...

– Жная, жная вшишко.

– Хм, правя, какво мога. Тая мулатка дава на мене надежда. Тя скоро дава на него биле, стига да има сгода, защо тя мисли, че то любовно заклинание. Тя няма много сгода. Кюбина не пуска нея при себе. Как да е, Чакра ще намира слука някой ден. Няма да минава много време и Чакра ще прави смъртно заклинание на син на кварталонка.

„Кой знае дали ще бъде толкова скоро!“ – отвърна му мислено момъкът, който подслушваше и чу това поверително изявление.

– Той не е толкова важен като другия! – избухна отново евреинът в пристъп на ярост. – Божишко, куцосът ще ни се ижплъжне от ръцете. Отива имотът и вшишко! Ах – изпъшка чифликчията пред призрака на предстоящото разочарование, – ти ме изигра, Шакра. Мижля, ше ишкаш да ме ижмамиш.

При тези думи евреинът скочи на нозе, стисна здраво чадъра и засстана заплашително срещу събеседника си.

– Не, господарю Джейк – отвърна магъосникът със същия смирен вид като досега. – Нищо подобно. Уверявам ви, нищо подобно. Знайте, че аз искам да правя магия не по-малко от вий. Уверявам ви, биле ще върши работа.

– Ще жвърши, когато щане много къжно, много къжно! Тогава не

ми трябва. Ако куцосът отиде в Шпаниш Таун и се жнабди с акта, аш шгъм разорен евреин! Вше едно ше магията е направена срещу мене. Тошно така.

Последните слова бяха повече монолог, отколкото предназначени за Чакра, който ги слушаше, без да разбира ясно смисъла им, тъй като главната подбуда, която движеше чифликчията, не бе още известна на съучастника му.

– Кажвам ти – приключи Джесурън все така заканително, – ше ме лъжеш, Шаkra. Ти имаш някакъв твой лишен интерес. Може би ш тая малката Куошеба! Хайде да не отварям уща! Кажвам ти, повтарям ти го, Шаkra, ако заклинанието не хване, да ако не хване и куцосът дощигне до щолицата, където отива, кажвам ти, Шаkra, да му мижлиш. Губиш парите, които ти обещах. Ай, можеш да загубиш и живота си. Щига да кажа една дума, и Дупката на прижраците ще бъде претърсена от копоите на закона. Кажвай сега: ще направиш ли вшишко, каквото можеш, за да не щигне куцосът до щолицата на ошрова.

Щом свърши със заплахите, Джесурън се насочи към вратата с явното намерение да си тръгне.

Кюбина, забелязвайки движението му, се отдръпна назад в сянката на памуковото дърво, където се прикри добре.

Смяната на мястото не му позволи да чуе какво си казаха по-нататък двамата съзаклятници. Те продължиха да разговарят още известно време и макар че подслушвачът чуваше звука на гласовете, не бе в състояние да долови съдържанието на думите им.

Онова, което каза евреинът, бе главно повторение на заканите, изразени с най-резки думи, а Чакра с не по-малка пламенност уверяваше, че ще изпълни пъклената задача, върху която двамата се бяха вече споразумели.

– Обещавам ви, господарю Джейк – кълнеше се магьосникът, – в име на велики Акомпонг да правя всичко, каквото мога. Ако кусус измъкна, тогава вий можете да правите със стари Чакра, каквото искате. Предайте него, ако искате. Ха-ха, кусус няма да се изплъзне. Тая нош Синти взема шише с най-люто биле. То ще върши работа за двацет четири часа. То същинско смъртно заклинание. Въф!

– За двацет щетири щаса! Сигурен ли си, Шаkra? Сигурен ли си?

– Така, както сега Чакра е в Дупка на призраци, господарю Джейк. Не съмнявайте в стари Чакра. Чакра не обича кусус повече от вий. Може да обича кусусова щерка. То съвсем друга работа. Въф!

С последните сатанински слова разговорът приключи. Евреинът

излезе от колибата, следван от негъра.

Двамата се махнаха от мястото, като Чакра поведе пръв. Подир тях пропълзя и маронът, за да дебне отблизо движенията им. Когато стигнаха до лодката, заговорниците влязоха в нея и преплаваха вира.

Кюбина изчака да се завърне ладията и щом видя, че коромантиецът се прибра към колибата си, той избърза към водата. Младежът преплува вира като преди под прикритието на сянката на скалите, изкачи стената по дърветата и излезе отново на ръба на пропастта.

Глава LXXVI БУРНА СЦЕНА

Щом излезе от Дупката на призраците, чифликчията тръгна, доколкото позволяваше пътеката, направо за в къщи. Той крачеше бързо, сякаш преди да си легне, му се налагаше да се занимае с някакъв въпрос. Въпреки късния или по-точно ранния час, защото приближаваше да се развидели, в погледа на евреина не личеше сънливост, а трескаво будно изражение, което издаваше намерението му да свърши някаква намислена работа, преди да се прибере за почивка.

Недомлъвките, които се изплъзваха от устните на Джесурън, докато вървеше из гората, говореха, че неговата тревога продължава. Сега, когато премисляше, той намираще неубедителни Чакровите уверения, които за момент бяха премахнали лошото му настроение. Магьосникът му бе давал неведнъж и по-рано обещания, които не бе удържал. Същото можеше да се повтори и със смъртното заклинание. Едновременно с това заключение изпъкна с пълна сила и опасността да не би плантаторът да се изплъзне и дълбоко скроеният Джесурънов план да завърши с позорно поражение.

Търговецът на роби знаеше взетите от негъра мерки във връзка със смъртното заклинание: бутилката с люто биле, която Синтия отнесе с кошницата си в къщи. Тази подробност коромантиецът съобщи, както подобаваше за случая, с нисък глас и точно тази част от разговора на двамата съзаклятници Кюбина не успя да подслуша.

Но на коромантиеца можеше да му изневери изкуството. Отварата можеше да не окаже желаното въздействие. Робинята можеше да не намери сгода да я даде на господаря си.

Като се имаше предвид колко рано ще тръгне пътникът – Синтия бе съобщила на Джесурън кога възнамерява да потегли кустосът, – едва ли щеше да се представи на мулатката удобен случай да поднесе на г. Воуан отровното питие. Кой знае дали мисълта за неизбежните последици, които предстоеше да настъпят, нямаше да изплаши жената. Ами ако белязаната жертва се усъмнеше в смесите, които приготвява слугинята, и откаже да изпие смъртоносната напитка?

Имаше голяма вероятност кустосът да се спаси.

– От лъжицата до ущата път голям – повтаряше проклетият старик една от любимите си пословици. – Така е! – въздъхна той с огорчение

при все по-натрапничавата представа за възможен неуспех.

– Божишко! – продължи той, мъчейки се да се самоутеши. – Не ще бъда лишен от отмъщение. То е съвсем сигурно, независимо дали куцосът ще отиде в Шпаниш Таун илц ще остане в къщи. Уви! – завайка се отново чифликчията, – каква полза от това? Виж, да бях осуетил заминаването му, каква пешалба за моята Жудит, за мене лишно, стария Жейкъб Жесурън. Гощоприемната планина щеше да щане моя! Тя щеше да принадлежи на тоя млад приятел, той принадлежи на Жудит, Жудит принадлежи на мене. Жалко, ше плановеите ми ще пропаднат, тошно когато вшишко нагласих.

– Ако пропаднат – изпъшка той, когато вероятностите за несполука се явиха пред въображението, му в нова яснота, – ако пропаднат, аш шъм разорен. Да! Жудит може да поишка да се ожени за него. Мижля, ше тя го обиша, страхувам се, че го обиша, а той не щрува колкото обущата, що носи на нозете си. Гошподи, не трябва да се допужне подобно нещо. Тя не трябва да продължава, докато не се види какво ще щане с куцоса. Ни крашка, ни крашка повеше. Трябва да я видя още тая нощ. Да, трябва да говоря с Жудит, преди да си легна.

Желанието да води проектирания разговор ускори крачките на евреина и той скоро стигна до сенките на черната грамада, която съставляваше чифлика му.

Щом го пусна черният вратар, който пазеше винаги затворената порта на двора, където се намираха робите, Джесурън се изкачи по дървените стъпала и се плъзна по верандата така безшумно, като че в къщата се промъква някакъв чужденец, а не нейният собственик. Предпазливостта бе изглежда подсказана от желанието да не бъде събуден един мъж, който спеше в една люлка близо до края на дългата галерия.

Чифликчията се насочи към една стая, от чиито жалузи се прокрадваше светлина. Там бе спалнята на дъщеря му.

Когато се озова пред вратата, бащата почука тихо и извика в полушепот: „Жудит!“

– Ти ли си, стари рави? – запита нечий глас отвътре и бързите стъпки, които се чува, издадоха, че или еврейката още не си е легнала, или че се е наспала и е вече на крак.

Вратата се откряна и достойният отец на будната рожба се промъкна в стаята.

– Е-е – почна Джудит, когато Джесурън влезе вътре. – Не ще те питам къде си ходил, драги татко. Някаква сделка с роби, предполагам. Но аз за какво съм ти притрябвала, та ме караш досега да те причаквам.

Наближава да съмне и, да си призная, страшно ми се спи.

– Ах, Жудит, милишка – простена бащата. – Вшишко се обърка, вшишко!

– То личи от оклюмалия ти вид. Какво те тревожи, скъпи татко?

– Ах, Жудит, не ме огорщавай ж думите си. Имам нещо важно да ти кажа, преди да отида да спя.

– Говори тогава бързо, че и на мене очите ми се затварят. Какво има, моля ти се.

– Добре, Жудит, милишка. То е, ше не трябва повеше да се задяваш ш тоя млад приятел.

– Кой млад приятел имащ предвид, човече?

– Вожан, ещещвено. Младия Вожан!

– Охо, сега запя на друг глас. Какво те прихвана?

– Имам си пришини, Жудит. Пришини си имам.

– Кой ти каза, че се задявам с него. Не, татко, напротив, държа се съвсем сериозно.

– Нямах това предвид, Жудит.

– Какво тогава, старче? Кажи да разбере!

– Ишкам да кажа, ше не трябва да задълбочаваш повеше нещата ж младежа. Тошно така! Докато не науша нещо по-положително за него. Мижлех, ше ще бъде богат. Жнаеш, така мижлех, дъще, но открих тая нощ, тошно тая нощ, ше може би той не ше щрува и шилинг. Жледователно, Жудит, ти не би могла и да помижлиш да се жениш за него – и не трябва да мижлиш, докато не щане яжно положението му.

– Татко – рече еврейката, като изостави внезапно шеговият тон и заговори сериозно, – много е късно. Не те ли предупредих, че тарантулата може сама да се хване в клопката, която готви за другите. Поговорката излезе вярна. Аз съм твоя нещастен паяк.

– Нима говориш сериозно, Жудит? – разтревожи се бащата.

– Да! Отвъд спи мухата – и дъщерята посочи с очи към койката в галерията, – спокойна, че не ше й сторя никакво зло. Даже да е толкова беден, колкото изглежда, че е; дори да е толкова незначителен, колкото последният роб от чифлика ти, за мене той е достатъчно богат. И ако не стане мой съпруг, вината ще бъде негова, не моя.

Гордият уверен глас на еврейката се разколеба при последните думи. Условността на заключителното изречение и известна нерешителност в изражението на лицето подсказваха, че тя все още не е сигурна в лицето на Хърбърт Воуан.

Въпреки вниманието му на бала и онова, което се бе случило

оттогава, нея продължаваше да я измъчва загнездилото се в душата ѝ съмнение.

– Никога, Жудит – отсече властно чифликчията. – Да не си и поижлила за подобно нещо. Ти не трябва да се жениш за бедняк. Никога!

– Бедняк, не ще и дума, ала това не трогва ни него, ни мене.

– Ще те лиша от нажледство – закани се евреинът, давайки воля на отмъстителната си ярост.

– Прави, каквото щеш. Лиши ме, щом ти е угодно. Но помни, старче, че ти пръв почна играта и че ти ме накара да участвувам в нея. Ако сега има опасност да изгубиш заложеното, каквото и да е то, знай, че рискуваш да загубиш и мене, ако той...

Независимо каква щеше да бъде недоизречената мисъл, която премина в този вълнуващ момент през Джудитината глава, тя ѝ причини страдание, както пролича от спусналата се над красивите ѝ вежди сянка.

Не е известно дали тя щеше да довърши или не речта си. Гневният баща я прекъсна:

– Сега няма да шпоря ш тебе, Жудит. Върви да шпиш, момише. Върви да шпиш. Жнай, ше държа на думата си! Ако тоя голтак оцане просяк, той никога не ще се ожени за теб ж мое съгласие. А беж мое съгласие той не ще подуши шилинг от парите ми. Разбираш ли, Жудит?

Без да изчака дъщиния отговор, който беше не по-малко предизвикателен от заплахата му, евреинът избърза да излезе от стаята на Жудит и се повлече по верандата.

Глава LXXVII КЪДЕ ПО-НАПРЕД?

След като се изкачи на ръба на скалата, маронът постоя известно време да обмисли какво му предстои.

В гърдите му бушуваха вълнения, породили се от странните разкрития, които току-що подслуша. Умът му бе в такова състояние на хаотичност, че не можеше да отсъди какво трябва да се предприеме или къде да се отиде най-напред.

Най-силно се вълнуваше Кюбина от мисълта за откритото родство по майчина линия с госпожица Воуан. Колкото и необикновено да изглеждаше, то не можеше да не събуди в сърцето му братска обич към младата господарка, към която хранеше романтично приятелско благо-разположение. Но от думите на заговорниците момъкът не можеше да заключи, че опасност застрашава новооткритата му сестра. Поне на първо време не съществуваше подобна заплаха, макар че някои ужасни, недоизказани намеци на Чакра, говореха за такава възможност в по-далечно бъдеще.

Нямаше съмнение, че в опасност е нейният баща. Против кустоса се готвеше някакъв демоничен заговор, който щеше да го лиши от живота. От подслушаното ставаше явно, че съзаклятниците ще предприемат действията си още на следното утро.

Господин Воуан възнамеряваше да пътува.

Момъкът бе узнал това от Йола, а и беседата между Джесурън и магьосника го потвърди. Съобщението произлизаше от Синтия, която бе донесла тази нощ новината от Гостоприемната планина. Вестта бе разстроила конспираторите и ги бе заставила да избързат с изпълнението на своите дяволски намерения, които бяха узрели за изпълнение преди тази нощ.

Всичко това маронът бе узнал от подслушания разговор.

На него му бе също така ясно, че коромантиецът и евреинът подготвят жестоко убийство на собственика на Гостоприемната планина и че отровата ще бъде вероятно безгласно оръжие, което ще се използва, защото Кюбина знаеше значението на израза „смъртно заклинание на Оуби“. Преди тази нощ младежът имаше основания да предполага, че баща му е загинал от това тайно оръжие и че Чакра именно го е отровил. Току-що чутото потвърди подозренията му и ако не му се налагаше да

избърза да спаси застрашения кустос, както и ако не бе сигурен, че може да намери магьосника в скривалището, когато поиска, той по всяка вероятност щеше да отмъсти за смъртта на баща си, преди да напусне Дупката на призраците.

Младият марон бе все пак човек с благ характер, съчетаващ предпазливост със самообладание, и те му позволиха да се овладее и да не довежда събитията до непредвиден завършек. При все че остави Чакра необезпокоен временно, той реши скоро да се върне за разплата.

Възкресението на магьосника първоначално бе поразило Кюбина, ала то бързо престана да представлява загадка за него. Присъствието на евреина обясни лесно цялата тайна. Момъкът предположи, че навярно Джесурън е освободил осъдения престъпник от веригите му и сетне е оковал тялото на някой умрял негър, чийто скелет бяха взели по-късно за скелета на Чакра.

За постъпката на общоизвестния със своята проклетия евреин можеше да се намерят множество обяснения.

Маронът не се бави да ги дири. Мислите му бяха заети повече с настоящето и бъдещето, отколкото с миналото. Трябваше да се спаси кустосът, върху когото тегнеше смъртна опасност.

Не може да се отрече, че Кюбина изпитваше известни приятелски чувства към господаря на Гостоприемната планина. До преди известно време те не бяха особено силни, но установилата се напоследък връзка между двамата по повод на предстоящото дело срещу общия враг събуди у тях взаимни приятелски чувства. Разкритията, направени тази нощ, засилиха интереса, който маронът бе почнал да изпитва към г. Воуан. Затова няма нищо чудно, че той желаше искрено да спаси бащата на девойката, която занапред щеше да счита за своя сестра. Следователно неговите мисли бяха насочени към спасението на плантатора.

Той не се мая дълго да разсъждава какви подбуди тласкат Чакра или пък Джесурън. Подтикът на магьосника бе лек за отгатване: мъст заради присъдата, която го бе приковала във вериги на Дяволската канара.

Съображенията на евреина бяха по-малко разбираеми. Техният най-дълбок мотив не се издаде в подслушания от Кюбина разговор. Дори Чакра не го знаеше. Може би търговецът на роби се плашеше от готвеното срещу него обвинение, което бе подушил по някакъв начин.

Но не. Като размисли, момъкът се убеди, че този извод не е правилен. Приказките на съзаклятниците сочеха, че заговорът бе замислен, преди евреинът да се е добрал до някакво сведение относно

намеренията на кустоса. Причината бе друга.

Този въпрос всъщност не бе никак важен. Господин Воуан, бащата на великодушната млада господарка, която бе обещала да му подари любимата годеница и която сега излезе негова полусестра, се намираще в опасност.

Не биваше да се губи нито минутка. Независимо от подбудите на заговорниците налагаше се да се вземат мерки, за да се предотврати опасността и се накажат негодниците.

Кюбина заобмисля какво е най-уместно да предприеме.

Да отиде направо в Гостоприемната планина и да предупреди кустоса, като му предаде всичко, каквото бе чул.

Подобна мисъл му мина най-напред, ала по това време; г. Воуан бе сигурно в леглото и за да пуснат момъка – един марон – при него, той трябваше да подкрепи неотложността на посещението си с уважителни доводи, които да оправдаят събуждането на кустоса.

Младежът би го сторил без съмнение, ако му бе известно, че планът на съзаклятието е окончателно установен. Но както вече поменахме, той не смогна да подслуша последните думи на Чакра относно Синтия и шишето с люто биле. Всичко останало сочеше неясно за някакви мерки, които се налагало да се вземат, за да се осуети заминаването на плантатора за Спаниш Таун.

Щеше да има достатъчно време, разсъждаваше маронът, да се предприеме необходимото, ако отиде и на утрото в Гостоприемната планина. Там можеше да се яви, преди г. Воуан да е потеглил на път. Щеше пак да отиде навреме, и то когато появата му не би дала повод за ненужни усложнения.

Той не се сети, че пътникът може да го превари. Кюбина не знаеше кога ще тръгне плантаторът, но допусна, че знатният кустос не ще стане рано. Маронът не можеше да си представи, че не ще го завари в Гостоприемната планина.

Така че момъкът реши да отложи посещението си с някой и друг час подир пукването на зората и междувременно да се подготви за програмата, която се отнасяше до съвършено друго начинание, намислено от предишния ден.

Предстоеше му да се срещне с Хърбърт Воуан. Беше уговорено да се намерят утринта на същото място, където се бяха сблъскали за пръв път: на поляната, под голямото памуково дърво.

Младият англичанин поиска срещата, защото макар и; да не бяха се виждали от деня, когато бяха спасили беглеца, двамата поддържаха

връзка чрез Куокоу, който пренасяше бележките им.

Хърбърт имаше нещо предвид, за да желае да види марона. Искаше му се да поговори с Кюбина, за да си изясни някои обстоятелства, които напоследък го озадачаваха и смущаваха.

Едно от тях бе съмнителната история на господаря му във връзка с червенокожия избягал роб. Куокоу бе съобщил на англичанина, че беглецът се намира още при мароните в планинското им селище, където го бяха приели като свой и бе станал в действителност сам той марон.

Това не съответствуваше с дадените му от Джесурън сведения. Куокоу обаче не бе в състояние да обясни причините, понеже тайната, която кустосът изискваше да се запази, завърза езика на Кюбина по този въпрос и дори собствените му хора не знаеха, че той замисля нещо против евреина.

Този не беше единственият въпрос, който затрудняваше племенника на г. Воуан и на който той разчиташе да получи осветление от Кюбина. Самото положение на Хърбърт в чифлика, което напоследък го смущаваше и го караше да потръпва, също се нуждаеше от изяснение. Около себе си той не виждаше кого би могъл да запита и никога през живота си не бе усещал по-голяма нужда от душеприказчик.

В своето затруднение той си спомни за своя горски познат – капитана на мароните. Струваше му се, че умният мулат е най-подходящият човек. Хърбърт не бе забравил направено при раздялата предложение, което той прие условно и което сега се оказва пророческо, защото изразените тогава уговорки сега се сбъднаха. Налагаше му се да се възползува от приятелската готовност на жълтия ловец и затова той му определи среща под памуковото дърво.

Маронът не по-малко желаше да се види с младия англичанин. Той бе запазил чувството на благодарност за неговата великодушна намеса в неравния двубой и въпреки че нямаше досег със своя благороден съюзник, той си спомняше за него с дълбока признателност.

Кюбина гореше от желание да даде израз на своята готовност за отплата, а същевременно имаше и други причини да иска да види младия англичанин точно сега. Срещата, която той даде на Йола за нощес, имаше малко по-различно предназначение от чистото повторение на любовните клетви, които си казваха по всевъзможни поводи нощ подир нощ.

Сега, когато приближаваше да пукне зората, маронът, вместо да се прибере в планинския си дом, реши да отиде на полянката и там, под покрива на памуковото дърво, да прекара няколкото часа, които му оставаха на разположение.

Той нямаше време да се връща в къщи. Слънцето щеше да се извиси след три-четири часа. Срещата с Хърбърт Воуан трябваше да се състои малко подир изгрев слънце. Кюбина не би могъл да отиде до „града“ си и да се върне навреме. Това беше немислимо.

Да ношува под някое дърво или на клоните на някое дърво не бе нещо ново за младежа. Никога не бе му минавало през ума, че подобно легло е неудобно. При своите походи на лов за диви свине, които често продължаваха с дни или седмици, той бе привикнал да почива на студенията земя, върху куп сухи листа, на гол камък, навред. За марона не бе от значение дали покрив ще закриля дрямката му, дали дърво ще засенчва съня му и дали от тревистото си легло той ще вижда над главата си да блести звездният небесен свод. Такива бяха изобщо условията на всекидневния му живот.

Щом дойде до заключението, че е най-умно да прекара няколкото часа от нощта, които му оставаха, под памуковото дърво, Кюбина не се бави повече при Дупката на призраците. Той тръгна по пътеката, която се спускаше по склона, за да се върне към полянката, където Хърбърт Воуан му бе определил среща. Маронът се движеше бавно и предпазливо по планинския път. Нямаше нужда да бърза. Щяха да минат няколко часа, преди младият англичанин да се яви на моравата. Никаква причина не заставяше момъкът да ускорява крачката, за да стигне до поляната, освен ако не смяташе да отиде по-рано, за да има повече време за дрямка под дървото.

За спане обаче той нямаше ни най-малка охота. Подслушаните необикновени разкрития предизвикаха в ума му безредни мисли, които му отнемаха желанието да спи.

Кюбина напредваше предпазливо и по други съображения. Джесурън, за да се върне в чифлика, бе минал по същата пътека. Ако той се влачеше бавно, младежът щеше да го настигне, защото евреинът бе тръгнал само няколко минути преди него. А на марона никак не му се искаше да вижда тази нощ чифликчията още веднъж или във всеки случай да бъде забелязан от него. За да избегне всякаква среща, момъкът се спираше от време на време и оглеждаше пътя пред себе си.

Той стигна до полянката, без да зърне ни евреин, ни християнин, ни жива душа. Търговецът на роби бе отминал доста време преди него. Кюбина разбра това от наблюденията си, когато излезе на открито. Един присмехулник, кацнал на някакво ниско дърво точно на пътя, пееше с пълно гърло. Маронът бе слушал песента му дълго преди да изскочи на поляната. Ако някой беше минал наскоро, птичката щеше да напусне

клонката, както и направи, щом младежът приближи.

Когато Кюбина се озова на мястото на срещата, първата му грижа бе да стъкне огън. Немислимо бе да ляга с мокра риза; дрехите му бяха напоени с вода. Иначе огън не му бе притрябвал: нито имаше какво да готви на него, нито беше гладен, понеже бе вечерял вече.

Сръчният планинец бързо запали огън и се изправи до него, като от време на време се обръщаше, за да суши облеклото си, от което се стичаше вода.

Скоро от ловеца почна да излиза пара като от прясно угасена вар. За да убие времето, маронът реши да прибави към водните изпарения и тютюневия дим, понеже лулата и кесийката с тютюн му даваха възможност да си позволи подобно удоволствие.

Никотинът навярно възбуди способността на момъка да разсъждава и преди да бе смукнал десетина пъти от лулата, внезапно неспокойно движение показва, че ново хрумване го осени. Същевременно маронът зашептя:

– Stambo! Да допуснем, че младият г. Воуан пристигне час подир изгрев! И до Гостоприемната планина имаме цял час! Por Dios, ще бъде много късно! Кой знае по кое време кустосът ще реши да тръгне – добави той след кратка пауза. – Не се сетих. Колко глупаво от моя страна, че не запитах Йола. Stambo! – възкликна той отново, след нов промеждутък, изпълнен с размисъл. – Не бива да оставям нещата на случайността, когато един човешки живот е застрашен. Какво ли са скроили тия лешояди? Не успях да подслушам всичките им приказки. Ако г. Воуан беше вече тук, бихме могли да отидем незабавно в Гостоприемната планина. Каквато и разправия да е имал с чичо си, той не би допуснал да бъде убит кустосът. По тоя въпрос не се безпокоя. Пък и намесата на момъка тъкмо сега ще спомогне, надявам се, да се сдобрят. Бих желал да се помирят за доброто на двамата и най-вече заради госпожица Воуан, сега след като Йола ми разправи как стоят нещата. Santa Virgen⁵¹! Старият евреин ще се пукне от яд! Пада му се! Ще му подпаля чергата скоро. Младият англичанин трябва да узнае всичко. Ще му разкажа, каквото трябва, и ако въпреки това се съгласи да стане зет на Джейкъб Джесурън, заслужава да се нарече подлец... Не, невъзможно! Не бих повярвал това, докато не ми го каже сам той и тогава... Por Dios! – прекъсна се внезапно Кюбина и даде друг обрат на мислите си. – Не бива да стоя тук да го чакам да дойде. Два часа след изгрев слънце и кустосът може да не

51. Santa Virgen (исп.) – света дево! Бел.прев.

бъде между живите. Ще се спусна веднага до Еврейския чифлик и ще се завъртя, докато зърна младия Воуан. Той ще тръгне призори и така ще спестим най-малко час. Само да успее да му кажа дума, и ще можем да тръгнем направо за Гостоприемната планина.

Без да изчака дрехите си да изсъхнат, маронът реши да изпълни хрумването си. Той напусна полянката и тръгна по обраслата пътека, която водеше за Щастливата долина.

Глава LXXVIII ТЪМНА СДЕЛКА

След като прекъсна рязко бурния разговор с дъщеря си, Джесурън се запъти към собствената си спалня, която като останалите стаи бе откъм верандата.

Преди да влезе в нея, той погледна към дъното на галерията, където висеше люлката.

В нея спеше Хърбърт Воуан. Продължителното морско пътуване го бе привикнало да използва койка за легло, дори да я обикне, и понеже нощта бе топла, той бе предпочел люлката пред кревата в съседната стая.

Чифликчията се опасяваше да не би гневният спор да е достигнал до слуха на спящия в койката, тъй като в своята възбуда нито бащата, нито дъщерята се бяха сетили да говорят тихо.

Люлката висеше неподвижно; само нощният ветрец, който леко подухваше по верандата, я разклащаше едва забележимо. Спящият в люлката изглеждаше унесен в сладък, дълбок сън.

Успокоен, евреинът се прибра в стаята си. Вътре беше тъмно, но той не запали свещ. Месецът проникваше през прозореца и осветяваше достатъчно стаята, за да се виждат мебелите в нея. Търговецът на роби, вместо да си легне, се отпусна в едно кресло.

Известно време той не понечи да се съблече или пъкне в леглото, а остана в креслото с висока облегалка, в което бе седнал. Той бе потънал в безмълвен и дълбок размисъл. Нека ни бъде позволено да узнаем какво го вълнуваше:

– Госшподи, тя ишка да се омъжи за него – си повтаряше чифликчията най-често, – тя ишка да се омъжи за него, гошподи – продължаваше той, повтаряйки същата мисъл в обърнат ред, – каквото и да кажа или да направя, за да я отклоня. Когато побежнее, тя е същински демон и ще го щори, ще го ижвърши. Ах, какво да се прави? Какво да се прави?

В размишлението на евреина настъпи затишие, докато той си блъскаше главата, за да намери отговор на мисления си въпрос.

– Няма жмисъл – подхвана той след малко, като изразът на лицето му издаде, че той все още не е открил диреното разрешение. – Няма жмисъл да й се противопощавам. Тя ще ижбяга ж момъка, съвшем

сигурно. Мога да я заклюша, ала каква полза. Тя все някой път ще ушпее да избяга. Не мога да я държа винаги под клюш. Не, невъзможно е! А ако се ожени тя за него беж парите, беж голямата захарна плантация, аш шъм разорен, гошподи! Не бива да се допушка. Ако тя се омъжи за него, тя трябва да се омъжи за Гощоприемната планина. Само така! Само така! Но как да щане това? Как да го направя нашледник?

Търговецът на роби отново напрегна мозък, за да търси разрешение.

– Ха – възкликна той високо и скочи от креслото, като че ли отговорът се натрапи сам, – ей къде е ражковнишето: ишпанците. Открих го.

– Да – продължи Джесурън и удари желязната обковка на чадъра си в пода, – те са тошно хора за такава работа и шпруват колкото двайсет Шакрови заклинания ж вшишките му шишета наедно! Няма опажнощ тяхното биле да не подейшвува! Гошподи, не, няма! Само като си помишля – въодушеви се той, – виждам, ше тоя план е най-добрият! Няма друг по-сигурен и безопасен от него. Ха, кущосе, сега не ще ми се ишплъжнеш! Сега, Жудит, моето момише, добър ти път! Ще си полушиш момшето!

Като промълви своите двусмислени слова, чифликчията отново се отпусна в креслото и известно време се задълбочи в безмълвна съсредоточеност.

За предмета на размишленията му може да се съди по действията, които последваха.

– Няма време за губене – прошепна той, като скочи на нозе и се запъти бързо към вратата. – Не, ни минутка. Трябва да ги видя нашаса. Кущосът ще тръгне по ижгрев слънце. Момишето го каза. Те тошно ще успеят да уловят дирите му. Гошподи – добави той и отвори вратата, за да огледа небето, – то съмва веше!

Търговецът на роби нахлузи нетърпеливо бобровата шапка на главата ой, сграбчи вечния чадър и избърза по верандата. Той пресече двора, мина отново покрай вратарската будка, прекоси малкия външен двор и излезе на откритото поле.

Той не се застоя дълго там, а само се озърна, за да провери дали някой не го следи.

Сетне, успокоен от разузнаването, продължи.

На около триста-четиристотин ярда от външната ограда се издигаше самотна къщичка, притулена Между дърветата.

Към нея насочи стъпките си Джесурън.

Пет минути му бяха достатъчни, за да стигне до вратата, където

почука с дръжката на чадъра си.

– Quién es?⁵² – обади се глас отвътре.

– Аж съм, Мануел, Жесурън – отговори евреинът.

– Вън е нашият dueño⁵³ – чуха се гласове да си шептят, тъй като в къщичката живееха двамата забележителни ловци на негри.

– Caray! Какво търси старият ladrón⁵⁴ в тоя час? – запита единият на родния си език, защото знаеше, че чифликчията не разбира испански. – Maldito – добави той сърдито, – съвсем не е приятно да те будят по никое време. Таман сънувах оня жълтокож, който уби кучетата. Готвех се да го пронижа с моето, мачете. Жалко, че само насън!

– Хе-хе! – прекъсна го другият. – Мълчи, Андрес. Старият ganadero⁵⁵ ще излезе от кожата си. Vamos, идвам сеньор дон Хакоб.

– Хайде де, побързайте – подкани чифликчията. – Имам важна работа за двама ви.

В това време вратата се отвори и оня, който отговори на името Мануел, се показа на входа.

Без да чака покана, господарят влезе вътре.

– Нужно ли е да запалим свещ, сеньор? – запита испанецът.

– Не, не – отвърна евреинът бързо и отсечено, сякаш искаше да предотврати запалването на свещта. – Ишкам само да поговоря ж ваш. Може и на тъмно.

Именно мрак, непрогледен и дълбок, беше най-подходящ за разговора, който последва. Неговият предмет бе убийство: убийството на Лофтъс Воуан.

Планът, който се предлагаше на двамата испанци – прекрасни оръдия за подобна цел – бе да се направи засада на кустоса из пътя: в някоя горска теснина или другаде, не беше важно, но преди да се е добрал до Спаниш Таун.

„Петдесет фунта в брой, шищи ощровни пари“ – бе възнаградението, което се предложи и прие.

Джесурън даде наставления на двойката наемни убийци и им съобщи подробности върху изпълнението. Той бе научил от Синтия, че плантаторът възнамеряваше да тръгне по южния път, който водеше за Савана-ла-Мер. Той обикаляше повече, но чифликчията се досещаше защо г. Воуан е избрал точно този път. Савана бе седалище на

52. Quién es? (исп.) – Кой е?

53. Dueño (исп.) – господар.

54. Ladrón (исп.) – разбойник.

55. Ganadero (исп.) – чифликчия, животновъд. Бел.прев.

Корнуолския окръжен съд и кустосът щеше да се отбие в него, за да повдигне въпроса за търговеца на роби, принц Сингюз и двете дузини мандингоанци.

Не бе нужно да се посвещават двамата ловци на хора в тези тайни. За тях бяха достатъчни подробните указания във връзка с изпълнението на убийството.

Не след повече от двайсет минути чифликчията напусна къщичката и тръгна с грейнало лице и бодра крачка към мрачното си жилище.

Глава LXXIX ДЕБНЕНЕ НА СПЯЩИЯ

Когато наближи оградата на чифлика, Кюбина почна да се движи по-предпазливо. Той знаеше, че кучетата и нощните пазачи вардят да не бягат не само говедата и другите четирикраки, а и черните двуноги, които пълнеха складовете за роби.

Напоследък държането на марона спрямо търговеца на роби бе крайно враждебно. С отказа си да му предаде беглеца той му обяви откритата война, а предприетите заедно с кустоса постъпки, които, както той подслуша, не бяха останали скрити за евреина, го правеха още по-ненавистен за Джесурън.

Особените обстоятелства налагаха на момъка предпазливост при промъкването му към стоборите, иначе, ако го зърнеха да се върти около постройките, хората на чифликчията щяха положително да го уловят – стига да успееш – и да го отведат пред мировия съдия Джейкъб Джесурън, от когото той можеше да очаква твърде малко „справедливо правосъдие“.

Имайки предвид заплашващата го опасност, Кюбина прилази към жилището на търговеца на роби така потайно, сякаш бе крадец, който се готви за грабеж.

Младежът се добра до гърба на къщата или по-скоро до противоположната на оборите и магазина за роби страна.

Той я заобиколи малко, защото предполагаше, че е по-вероятно другите страни да са охранявани от пазачите на добитъка и робите.

Тръстиковите полета, възвърнали си полудивата горска растителност, позволяваха да се върви лесно под прикритие. Гъстак от кампешови и кратунови дървета и хлебни орехи покриваше околността. Близо до къщните стени занемарената Някогашна градина още избилствуваше с разточително избуяли овошки, като гуаяви, мангови, пъпешови и авокадови дървета, Портокали, лимони, анони и блигии. Тук-там над най-високите върхове на овощните дървета издигаше кичеста корона по някоя кокосова палма, чиито дълги перести листа се полюляваха нежно от тихия нощен зефир.

Когато се озова на около сто ярда от господарския дом, Кюбина реши да не отива по-нататък. Смяташе да си потърси някое прикрито място, откъдето да обхване верандата или колкото може по-голяма част от

нея. Там той щеше да престои, докато се съмне.

Той предполагаше, че щом се развидели, Хърбърт Воуан ще се покаже, което бе твърде вероятно с оглед на уговорената среща.

Джесуръновото протеже щеше да се яви на верандата, излизайки от стаята си. Той Не можеше да не стори това, защото маронът Знаеше, че за всички стаи се влиза откъм галерията.

Щом го види, Кюбина щеше да му направи някакъв знак с движението Или щеше да го извика по име, за да влезе във връзка с него и да ускори изпълнението на своя проект.

Една малка издигнатина, образувана от развалините на срутена стена, се оказа подходящ наблюдателен пост. Момъкът се качи на нея и почна да оглежда верандата. Той наблюдаваше дългия трем от край до край на двете страни на жилището.

При все че къщата бе залята с лунна светлина, самата веранда и дворът пред нея бяха обвити в мрак, защото старата сива грамада хвърляше своята сянка отвъд стените, които я обкръжаваха. Най-после все пак лъчите на месеца, падащи вече полегато, огряха пода на пруста, където се отрази сянката на якия, подобен на греда парапет, с който бе оградена галерията.

Не след дълго един предмет на верандата привлече вниманието на наблюдателя. Когато очите му привикнаха с дрезгавината, той различи нещо, което приличаше на койка, закачена напреко на известна височина над перилата. Лунният зрак падна върху пода именно на този край от галерията.

Месецът продължи да слиза все по-ниско на небето; неговите лъчи заляха със своето сияние нова част от верандата. Сега те осветиха предмета, който привлече вниманието на марона. Той излезе действително люлка, която бе навярно заета. Опънатите въжета говореха, че някой спи в нея.

– Дали не е младият англичанин? – запита се Кюбина.

Ако беше Хърбърт Воуан, наблюдателят можеше да установи връзка с него незабавно и да избегне необходимостта да го чака до съмване.

Как можеше Кюбина да провери кой спи в койката. Ами ако се окаже някой друг? Кой знае дали не е управителят Рейвънър, с когото маронът нямаше никакво желание да влиза в досег. Какво можеше да предприеме, за да разреши загадката.

Докато наблюдателят обмисляше начин, който би му позволил да разпознае човека в койката, лунните лъчи се плъзнаха близо до нея и след някоя и друга минута щяха да я осветят изцяло. Кюбина можеше

вече да забележи, макар и смътно, лицето и очертанията на спящия. Достатъчно бе да се изкачи на някое издигнато място непосредствено до къщата и щеше да открие кой спи в люлката.

Той бързо се озърна, намери подходящо място, което обаче никак не бе лесно да достигне. Недалече от стената се извисяваше кокосова палма, чиято корона от лъчево разположени листа се наклоняваше над верандата и откриваше обзор към нея. Ако успееше незабелязано да се добере до дървото и покатери на върха му, момъкът щеше да установи несъмнено кой почива в люлеещото се легло.

Маронът се колеба само миг. Той прилази безшумно напред, обгърна с ръце палмовият ствол и се покачи по него с пъргавината на катерица.

Стигнал на върха, той се настани в средата на листната корона, откъдето обхвана с поглед цялата галерия. Той бе толкова близо, че току-речи можеше да скочи на нея.

Люлката се намираще на десетина фута право йод него и той можеше да хвърли лулата си на лицето на заспалия. Сега лунният светлик го огря напълно и озари образа на Хърбърт Воуан.

Кюбина го позна мигновено и си заблъска главата как да събуди младия англичанин, без да предизвика тревога, ала неочаквано скръцна врата. Звукът идеше откъм двора и когато погледна в това направление, момъкът видя да се отварят портите, които водеха за оборите.

През тях мина човек, който идваше отвън. Зад него някой, скрит в сянката, хлопна вратата.

Новодошлият се насочи право към жилището, изкачи стълбището и тръгна към верандата.

Докато прекосяваше двора, сиянието на месеца осветли за малко лика му и разкри зловещия образ на евреина.

– Трябва да съм го преварил по пътеката – рече си маронът. – Не, невъзможно – поправи се той. – Видях обратните му стъпки в тинята, когато минах покрай локвата. Трябва да се е прибрал тук преди мене. Навярно се е върнал и отново е излязъл за някаква нова подлост. Stambo! Истина е, дето се приказва за него, че никога не лягал да спи. Моите хора са го срещали из горите по всяко време на нощта. Сега ми става ясно всичко, щом си е намерил такъв съдружник. Por Dios, като си помисля, че Чакра е още жив!

Кюбина прекъсна размишленията си и заследи зорко сянката, която като духа на злото се плъзгаше безшумно по коридора. Наблюдателят се надяваше, че чифликчията скоро ще се прибере в стаята си.

Докато той стоеше навън, Кюбина нямаше ни най-малка възможност да влезе във връзка със спящия в койката, без да бъде съгледан. Нещо по-лошо – сега маронът бе изложен на опасност да го видят. На върха на кокосовото дърво той нямаше никакво прикритие освен няколко редки перести листа. Всичко зависеше от това, дали търговецът на роби ще погледне нагоре. Той нямаше да пропусне да забележи тъмното очертание на човешки силует върху ведросиния фон на небето.

Маронът се боеше основателно от последиците на подобно премеждие. То щеше ме само да осуети проектирания разговор с младия англичанин, а може би щеше и да завърши със собственото му пленяване и задържане – едно произшествие, което не биваше да се допуска.

От страх момъкът не смееше да мръдне ни ръка, ни крак. Той се скова ням и неподвижен и заприлича на статуя, поставена в седнало положение на върха на коринтска колона, чийто капител се състоеше от палмови листа.

Глава LXXX

ПОРЪЧЕНИЕ ЗА ЛОВЦИТЕ НА ХОРА

Кюбина продължи да се измъчва в притесненото си положение, без да смее да шавне, защото еврейният остана в засенчения коридор, където се въртеше неспокойно и най-вече, застанал на горния край на дървено-то стълбище, се взираше в двора към вратата, през която влезе. Изглежда, че очакваше някого.

Предположението на марона се Потвърди. Голямата порта се завъртя още веднъж на пантите. Черният вратар и нечий глас си размениха по няколко думи и в двора влязоха двама души.

Кюбина ги позна, когато те минаха през осветената част пред пруста. Техните тънки гъвкави снаги и мургави ъглести лица му позволиха да различи двамата испански ловци на негри.

Те се запътиха направо към стълбището, в чието подножие спряха.

Щом ги видя да приближават, чифликчията влезе в една стая, която гледаше към верандата. Той се бави само миг вътре, сетне излезе и се върна на горната площадка на стълбището.

Единият от испанците пристъпи напред, изкачи стъпалата и пое от ръката му нещо. От думите, с които търговецът на роби съпроводи движението си, Кюбина заключи какво представлява то.

– Ей ви манерката – каза Джесурън: – Най-хубавата ракия, която има в Жамайка. А сега – обърна се той с настойчив призив, – драги приятелю, няма минутка за губене. Помнете голямата пара, която ви шака. Не ишпушчайте беглеца от ръцете си!

– Не се тревожете, сеньор дон Хакоб – отвърна ловецът, който получи манерката. – Сагау, ще му трябват дълги крака, за да ни се изплъзне, щом веднъж попаднем на дирята му.

Без повече да разговаря или да се бави, испанецът се върна при другаря си и двамата прекосиха бързо двора, за да изчезнат зад вратата, от която дойдоха.

– Ще гонят някой нещастен роб – прошепна си маронът. – Надявам се, че тия злодеи не ще го хванат. Съжалявам го, ако го уловят. Тях всъщност въпреки перченето им не ги бива много за тая работа.

След тази професионална преценка Кюбина още веднъж обърна очи към господаря, който остана в сянката на трема.

– Вероятно – почна да прави догадки момъкът – старият лешояд

сега ще се прибере в леговището си. Или още ще се върти? Докато не се махне, не мога да мръдна. Не смея да се поместя – за нищо на света!

За радост на наблюдателя в тоя миг евреинът влезе в стаята си, чия-то врата остави отворена.

„Добре – отдъхна си мислено маронът. – Дано остане в бърлогата си, щом се вмъкна в нея. Не ми се ще да го виждам повече тая нощ. Crambo!“

Внезапната ругатня показа, че Кюбиновите мисли се пресякоха от появата на търговеца на роби, облечен не в синия си сюртук като преди, а обвит в дреха, приличаща на средновековна еврейска роба или широк домашен халат, чиито поли се спускаха чак до нозете. Той бе махнал шапката си, но кепето с мръсен възбял цвят продължаваше да стои на лоба му, понеже той никога не го сваляше.

За огорчение на марона чифликчията затътри след себе си едно кресло, сякаш се кани да го сложи на верандата и да седне в него.

Точно такава бе и Джесуръновото намерение, защото след като извлече на средата на галерията стола – кресло с висока облегалка, той го закрепил здраво и се отпусна в него.

Миг по-късно Кюбина зърна искри, придружени от четкането на огниво и кремък. Евреинът палеше огън. За какво?

Мирисът на тютюн, който се разнесе из пруста и достигна до ноздрите на младежа на палмовия връх, отговори на въпроса.

Между носа и брадата на израилтянина засвятка горящ въглен. Търговецът на роби пушеше пура.

Маронът го наблюдаваше с ужас. Колко време щеше да трае всичко? Половин час? Час? Или до съмване – което, уви, приближаваше вече.

Нещата взеха неблагоприятен обрат. Кюбина не можеше да направи и най-леко движение, за да събуди Хърбърт, ни да промени собственото си положение от страх да не издаде пред евреина присъствието си. Не се решаваше дори да шавне на дървото, още по-малко да слезе от него.

Бе се уловил в капан, от който не виждаше как ще се измъкне. Трябваше да чака Джесурън да свърши с пушенето, при все че и тогава изходът оставаше неизвестен.

Момъкът призова цялата си издръжливост и успя да се закрепил тихо и безшумно с измъчвана от неизвестността душа.

Най-малко час той престоя в това неудобно положение, докато крайниците почнаха да го болят и търпението му се изчерпа. А евреинът продължаваше да седи като залепен за седалката на креслото, също мълчалив и неподвижен.

Кюбина се убеди, че след първата последва втора, а негли и трета пура, но колко точно бяха той не можеше да установи, тъй като пушачът се намираше в мрак. Във всеки случай те бяха повече от една, ако се съди по времето на пушенето, защото цял час червената жар горя под месестия Джесурънов нос.

Маронът забеляза с безмерна тревога как по върховете на дърветата се промъква синкавата дрезгавина на утринния здрач. Той извърна леко глава и видя челото на Дяволската канара позлатено от слънчеви зари.

„Стамбо! Какво да се прави?“ – запита се младежът.

Ако продължава да стои, положително щяха да го открият. Наближаваше време робите да излизат на работа; скоро управителят и надзирателите щяха да се разшетат нагоре-надолу. Все някой щеше да го зърне на върха на палмата. Той би бил щастлив да се спаси сам, без да мисли повече за люлката и за оня, който се бе унесъл в плътно опънатата й мрежа.

Докато се чудеше и маеше как да се свлече неусетно от дървото, Кюбина погледна още веднъж към седналия в стола. Разреждащият се мрак, който сви сърцето на младежа, сега му помогна. Той му позволи да установи, че чифликчията бе заспал.

С отметната към тапицерията глава, Джесурън се бе най-последен предал на властната богиня на сънищата. Той бе свалил очилата си и маронът можеше да види, че набръчканите клепащи се бяха затворили в хлътналите орбити.

Несъмнено търговецът на роби спеше. Самата му поза го потвърждаваше. Краката му се бяха отпуснали пред стола, ръцете висяха отстранни, а синият чадър лежеше на пода в нозете му. Сънят бе надвил неочаквано евреина, от чиято уста продължаваше да стърчи угаснал, недогорял край на пура.

Глава LXXXI

ТРЕВОЖНА ПОКАНА

Сега в Кюбина се поведе борба между благоразумието и желанието да изпълни първоначалното си намерение – дали да тръгне незабавно или да влезе във връзка със спящия в койката.

В първия случай той щеше да се върне на полянката, за да изчака да дойде Хърбърт Воуан, както бе уговорено. Ако постъпеше така, щяха да изгубят най-малко два часа, при това не се знаеше дали младият англичанин ще бъде точен.

Въпреки желанието си той можеше да закъснее поради непредвидени пречки, нещо съвсем вероятно с оглед на обкръжаващата го обстановка и изключителните събития в еврейския дом.

Ала дори и да не се забавеше Хърбърт, едно отлагане с два часа не бе малко. В промеждутъка Лофтъс Воуан можеше да престане да живее.

Тези мисли преминаха светкавично през ума на марона, привикнал на почти интуитивни възприятия. Той си даде сметка, че трябва или сам да отиде в Гостоприемната планина, или да събуди незабавно Хърбърт.

Вероятно Кюбина би предпочел първия ход, ако не му се налагаше да разговаря с племенника по не по-малко важни въпроси от онези, които се отнасяха до сигурността на чичото. Маронът все още нямаше основание да счита опасността, на която бе изложен плантаторът, за така непосредствена, както тя бе в действителност, защото момъкът и не допускаше, че двамата испанци бяха тръгнали с цел, различна от професионалния лов на избягали роби.

Ако бе предугадил задачата на двамата злосторници, ако знаеше поръчението за убийство, с което търговецът на роби ги изпровождаше, едва ли мисълта на Кюбина би се занимавала с нещо друго освен диренето на средства за спасение на кустоса.

В този момент спящият се обърна в люлката и се прозя.

– Ще се събуди – рече си наблюдателят, – сега трябва да предприема нещо.

Ала за разочарование на марона крайниците на спящия отново се отпуснаха и той пак се унесе в дълбок сън като преди.

– Жалко – прошепна Кюбина. – Само да можех да му кажа една думичка... но няма как. По-вероятно е да ме чуе она лешояд там, от колкото тон... Трябва да му хвърля нещо в койката. Може би ще успее да го

събудя.

Момъкът измъкна лулата си. Тя бе единственият предмет, за който той се сети в този час. Кюбина се прицели с ръка и я подхвърли в люлката.

Лулата падна на гърдите на спящия, но бе много лека и не го събуди.

– Стамбо! Спи като сова по пладне. Какво да му хвърля, за да се сепне. Ако му хвърля мачетето, ще се лиша от оръжието, а кой знае дали няма да ми потрябва, преди да се измъкна от тая каша. Хм, май един от тия кокосови орехи ще свърши работа. Смятам, че ще бъде достатъчно тежък, за да го стресне.

Маронът се наведе и провирайки ръка през листата под себе си, откъсна един от огромните плодове на дървото.

Той полюля ореха малко, за да му даде подходящо направление и го хвърли на Хърбъртовите гърди. За щастие страните на люлката Задържаха ореха да не се търколи на пода, инак тропотът можеше да събуди и заспалия в креслото.

Младият англичанин се стресна, повдигна се и се облакът. Той не бе от хората, които обичат да вдигат шум, и не извика, при все че видът на грамадния кафяв плод в краката му го изненада твърде много.

– Откъде, в името на Церера и Помона, ти пък падна? – прошепна той и вдигна очи нагоре, за да дири отговор на своя класически въпрос.

В сивия сумрак той видя палмата, чиято висока колона се издигаше величествено над него. Той познаваше дървото добре, всеки инч от очертанието му, но тъмният силует на върха с формата на човешко същество, което се бе стушило там, бе нещо ново за него.

Светлината обаче не бе достатъчно силна, за да успее Хърбърт да различи лицето и чертите на своя бивш домакин, който го бе гощавал под зизифовото зелено дърво – капитана на мароните.

Преди да смогне да каже думичка, за да изрази смайването си, едно движение, последвано от шепот, го накара да замълчи.

– Пет, ни дума! Господин Воуан – пошушна маронът и направи многозначителен знак към трема, – измъкнете се от койката, вземете си шапката и ме последвайте в гората. Имам важни вести за вас. Касае се до живота и смъртта на близки хора. Излезте незабелязано и, за бога, гледайте да не ви усети она там.

– Кой? – запита Хърбърт също шепнешком.

– Погледнете там – отвърна маронът и посочи към заспалия в креслото.

– Разбирам. Е?

– Елате да се видим на полянката. Тръгнете веднага. Не губете нито миг. Ония, за които трябва да милеете, са в опасност.

– Идвам – каза младият англичанин и понечи да излезе от люлката.

– Толкоз. Тръгвам и ще ви чакам под памуковото дърво.

При тези думи маронът напусна седалката, на която бе прекарал толкова време в неопикуема досада; спусна се по стройното палмово стебло като моряк, който слиза по гротцага на своя кораб, и с бърз тръс се изгуби между подивелия гъстак на някогашната захарна плантация.

Хърбърт Воуан не закъсна да последва стъпките му. Някои скорошни, даже съвсем пресни, едва вчерашни разкрития го бяха подготвили за предстоящ чудноват завършек на лесния живот, който той напоследък водеше. Сега се надяваше, че ще получи осветление от марона. Но най-вече го подтикваша странните слова на Кюбина: „*Ония*, за който трябва да милеете, са в *опасност!*“

Имаше само едно създание, което бе достойно за тях: Кейт Воуан. Нима тя бе в опасност?

Хърбърт не се мая да мъдрува. Шапката и палтото му висяха в съседната стая. Той ги надяна за две секунди. Още една секунда му бе нужна, за да вземе и пушката си.

Той бе премного припрян и достатъчно безстрашен, за да не се побои да скочи от високата веранда. Предпазливостта не му позволяваше да слезе по стълбата, макар тя да бе пазена само от един спящ.

Младият англичанин праметна крак връз перилата, рипна на земята и улавяйки пътя, по който отмина маронът, скоро се изгуби сред дивата растителност на изоставената градина.

Глава LXXXII СИНИЯ ДИК

Благодарение на обстоятелството, че тръгна бързо от Щастливата долина, Хърбърт Воуан се изплъзна тъкмо навреме. Едно забавяне само с десетина минути би попречило на намеренията му или най-малко би дало повод да го питат накъде се е запътил, както и да следят и дебнат движенията му.

Едва Хърбърт се отдалечи дотолкова, че чифликът престана да се вижда, утринната тишина бе нарушена от нестройния звън на камбана.

Звучите не смутиха младия англичанин. Той знаеше, че те не бият тревога, а единствено зоват робите на непосилен труд.

Хърбърт предположи, че звънът ще събуди и заспалия в креслото господар, и се поздрави за щастието, че успя да се измъкне навреме. Сигналът накара същевременно пътника да ускори крачките си към уреченото място.

Кюбина, макар и на значително по-голямо разстояние, също чу камбаната и изгълкува нейния зов по сходен начин, като си представи каква беда можеше да го сполети, ако не беше я преварил. Той също допусна, че звучите ще събудят унесения в сън евреин.

И двамата разсъждаваха правилно. Още при първото „бим-бам“ на камбаната чифликчията се стресна от котешката си дрямка, изправи се в креслото и се огледа кисело.

– Гошподи! – възкликна той и изплю угарката от пурата, която бе залепнала на устните му. – Веше светъл ден! Май ще съм шпал повеше от два шаса. Ех, сега беше време да се бодършвува! Куцосът ще е вече на път и ако тия ишпаншки ловци се шправят ж работата така жръшно, както обещаха, той довешера ще шпи по-дълбоко, отколкото снощи е шпал. Гошподи – изгъшка търговецът на роби с глас, който издаде промяна в хода на мислите му, – ами ако ги хванат на мещопрещъплението? Какво ще шане? Положението щава опажно... гръм да ме убие, опажно положение! Как се не сетих по-рано – продължи той след няколко мига на размисъл, който бе очевидно тревожен. – Ами те могат да шанат прокуроршки жвидетели и да ме замесят и мене – мене, съдията! За да шпаят кожата си, ще го направят. Но и да не ги заловят на мещопрещъплението, пак има опажноц. На Мануел езикът е дълг като машетето му. Той е голям бърбица. Трябва да ги махна от ощрова – и двамата при

първия удобен жлушай.

В своите сметки Джесурън не слагаше повече Чакра, защото сега бе убеден, че тъмното дело ще бъде извършено от испанските убийци и че кустосът ще загине от меч, а не от отрова.

Дори и да успееше Синтия да даде смъртното питие – една възможност, на която не можеше да се разчита особено, даже и да бъдеше отровен плантаторът, еврейният не се плашеше от магьосника. А колкото се отнасяше пък до робинята, чифликчията никога не бе имал с нея Пряко вземане-даване и следователно тя нямаше възможност да го замеси в адския заговор.

– Налага се да вжема някои мерки – каза Джесурън, като стана от стола си и понечи да се прибере в стаята, за да оправи дрехите си.

– Какво е най-умещно да предприема – спря се той близо до вратата на стаята и лицето му доби съсредоточен израз. – Да, да, тошно така. Ще ижпровода пратеник в Гощоприемната планина. Ще пратим някого уж по работа. Те може да се ижненадат, понеже напожледък съседшките ни отношения никак ги няма, ама не вреди. Надявам се, ше кушосът е заминал и Рейвънър може да отпрати пожланието до гошподин Тръщи. Така ще получим новини. Хей, Рейвънър – провикна се господарят към своя управител, който с камшик в ръка се мотаеше из двора, – нужен ще ми, гошподин Рейвънър!

Рейвънър изсумтя нещо, за да покаже, че е чул, и се изкачи на пруста, където застана безмълвно в очакване да узнае за какво го викат.

– Имате ли някаква работа, във връжка ш която бихте могли да ижпроводите пратеник на гошподин Тръщи от Гощоприемната планина, а?

– Хм, работи с купища. Тези проклети свине на кустоса влезли в царевичата в горната нива и всичко направили на пух и прах. Трябва да поискаме обезщетение.

– Отлишно, отлишно!

– Хм, кой знай дали ще викате отлично, ако видите поразията. Ще ви се приплаче, когато дойде време да берем царевичата, уверявам ви.

– Не се тревожете. Ще заведем дело. Няма да го ощавим да се ражмине, но тошно сега имам друга, по-важна работа. Пратете един шовек до гошподин Тръщи да направи оплакване. И вижте, гошподин Рейвънър, желая да бъде някое събудено момше. Ишкам да ражбере дали кушосът си е в къщи, беж да пита направо. Шух, ше той ще тръгва на път, та да проверя дали е заминал. Ражбирате ме, нали?

– Да – отвърна управителят с вид, издаващ, че е разбрал. – Ще пратя човек, който да получи отговор на въпроса, без да пита. Синия Дик

ще се справи.

– Вярно. Синия Дик е тамам за такава работа. И вижте, гошподин Рейвънър, кажете му да се опита да види, ако може, мулатката Синти.

– Какво да й каже?

– Да й предаде да дойде тук, ако има жгода. Ишкам да поговоря ж нея. Но да внимава, гошподин Рейвънър, какво върши и кажва. Да шепне с момишето само на ухо.

– Ще му заръчам всичко необходимо – отговори управителят уверено. – Сега ли искате да тръгне?

– Нашаса, нашаса! Имам ожнования да бързам. Пратете го колкото може по-шкоро.

Рейвънър, без да каже думичка повече, отиде да изпроводи пратеника и няколко минути по-късно жълтокожият Меркурий, известен под прякора Синия Дик, забърза по пътеката, която водеше от Еврейския чифлик за господарския дом на Гостоприемната планина.

Глава LXXXIII

ЗАГАДЪЧНОТО ОТСЪСТВИЕ

Краткият разговор между Джесурън и управителят се водеше шепнешком, понеже евреинът не желаше той да бъде подслушван от другиго, особено от кустосовия племенник, който – както предполагаше чифликчията – спеше в люлката на някакви си десетина крачки.

Койката обаче не се виждаше от главното стълбище, защото бе закачена в онази част от трема, която се намираще по протежение на другата страна на къщата.

Щом Рейвънър се отдалечи, евреинът реши да изпълни първоначалното си намерение – да се стегне за през деня.

Грижите за утринния тоалет не траяха дълго и след малко търговецът на роби излезе от стаята си, облечен в същия син сюртук с външни джобове, същите бричове и същите високи ботуши, които носеше всекидневно. Той бе закопчал догоре палтото си, наложил бе на главата си белезникавокафявата боброва шапка и нагласил на острата гърбица на носа си зелените очила. Очевидно се готвеше да върви нейде по работа, тъй като отново бе взел в ръка чадъра, който бе изтървал по време на съня си. Подпрял се на дръжката му, той застана на горната стълбищна площадка, сякаш се канеше да тръгва вече.

Къде щеше да върви? Каква работа го гонеше толкова рано?

Полугласно промълвените думи издадоха намеренията му:

– Трябва да се жвърши вшишко днеш. Да, трябва да се оженят още днеш, преди да се ражнесе новината. Вещта за куцосовата жмърт може да обърка вшишките ми жметки. Кой жнае как ще му поражнат ушите на младежа, щом науши какъв къжмет му се е паднал. Вшъщнощ май, ше Жудит не е съвжем сигурна в него. Тя загатна нещо подобно нощеш. Хм, още днеш трябва да свършим вшишко. Няма жмисъл да ходя при енорийския пащор. Той е приятел на плантатора и може да ми направи някакви въртели. Не, при него не бива в никакъв слушай. Ще отида при другия. Той е сиромас и много няма да го усуква. И от него склюшеният брак не би могъл да се ражтрогне по-леко, отколкото, ако го е ижвършил ямайшкият епископ. Той ще ги бракосъщетае, а ако и той не е съгласен, жная одного, който ще шклони за пари, да, само за пари.

След горния монолог Джесурън стъпи на едно от стъпалата с намерение да слиза, когато нова мисъл го осени. Той обърна гръб на

стълбището и повлече предпазливо нозе по галерията към онази част от верандата, където висеше люлката.

– Предполагам, ше младият гошподар още шпи. Гошподар наищи-на! Той е веше такъв или ше щане, кога си легне довшера да шпи. Е, щом е гошподар, не бива да го бешпокоя. Богатите гошподари не обишат да жмушават съня им. Ах!...

Възкликанието се изплъзна от устата на евреина, когато той заобиколи ъгъла на пруста и съзря койката.

– Празна! Нима! Много рано щанал! Трябва да е в щаята си.

Без заобикалки чифликчията продължи по коридора, докато стигна до стаята на своя книговодител. Там той спря и погледна вътре.

Вратата бе открената, почти отворена. През нея се виждаше по-голямата част от вътрешността на стаята, а останалата част можеше да се огледа през жалузите. Вътре нямаше никой – ни седнал, ни прав, нито пък някой се движеше из стаята.

– Гошподин Вожан, къде ще?

Търговецът на роби постави въпроса по-скоро, за да се увери в истинността на наблюденията си, защото не забеляза никого вътре.

– Къде ще, гошподин Вожан? – повтори той запитването си в обърнат ред и същевременно надникна в стаята, за да разгледа всичко. – Гошподи, празна е като люлката! Трябва да е излязъл. Да. Шапката му не е тук. Няма го палтото му. Не виждам и пушката му. Той държеше оръжието си винаги тошно тук. Как е минал покрай мене, беж да шуя щъпките му? Аш шпя така, ше мога да шуя, кога котка се промъква. Дали изобщо е жлязъл преш щълбището? Сигурен съм, ше не. Гошподи, тук има жледи. Някой ще е шкошил преш перилата в градината. Гошподи, ей неговата дия. Никой друг не я е ощавил. Само той. Какъв дявол го е прихванало тая заран. Дано не е нещо нередно.

В началото отсъствието на младия англичанин не разтревожи гошподаря му. Неговото протеже бе излязло вероятно да поскита малко из горите. Момъкът бе взел със себе си и пушката, за да се прицели в някоя ранобудна птица, тръгнала да дири храна призори. Той го бе вършил и друг път, макар и да не бе потеглял в такава утринна доба.

Нито часът сам по себе си, нито обстоятелството, че Хърбърт е скочил през парапета изненадаха Джесурън. Книговодителят навярно бе забелязал, че собственикът на дома спи в креслото близо до стълбището, и за да не го безпокои, бе предпочел да мине отдругаде. В това нямаше нищо подозрително.

Евреинът не би и помислил нещо друго по този повод, ако не се

натъкна на подробности, които го накараха да предположи, че може би не всичко е съвсем невинно.

Най-напред Хърбърт, при все че бе взел пушката си, бе оставил патрондаша и рога с барут. Те висяха закачени на окачалката в стаята му. Острият поглед на чифликчията не пропусна това и той почна веднага да прави заключения.

Ако младият човек бе отишъл на лов, защо бе забравил оръжието си?

Възможно бе да е зърнал някакъв дивеч близо до къщата и за да не го изпусне, бе хукнал набързо, разчитайки на двойния заряд на пушката си. В подобен случай той щеше да е из околността и след някоя и друга минута трябваше да се прибере.

Но минаха няколко минути и след тях други, докато се търкулна пълен час, а книговодителят не бе открит, макар че господарят му прати да го дирят хора, които претърсиха цялото имение на четвърт миля разстояние околоръст от оградата на чифлика.

Джесурън, който отложи утринното си посещение на пастора заради случилото се, почна да се безпокои.

– Шудно – каза той на дъщеря си, която бе вече станала и никак не изглеждаше весела, – шудно, ше е ижлязъл, беж да се обади ни на тебе, ни на мене.

Джудит не отговори, ако и мълчанието ѝ да не бе в състояние да скрие болката, която явно я измъчваше. Еврейката имаше навярно по-голямо основание и от баща си да очаква, че не всичко е в изправност.

Сигурно предишния ден между нея и Хърбърт бе възникнала някаква неприятност, най-малко някакво спречкване. Думите ѝ го бяха вече подсказали, а най-вече държанието ѝ през изтеклата нощ и сега издаваше смесица от тъга и трудно прикривано раздразнение.

Нейното лошо настроение не се разсея и когато прислужницата, която отвързваше люлката, където младият англичанин бе спал, съобщи, че е намерила два предмета, необичайни за това легло: един кокосов орех и една лула.

Лулата не можеше да принадлежи на момъка, защото той никога не пушеше с лула. Що се отнася до кокосовия орех, той бе несъмнено откъснат от кокосовата палма, която се извисяваше до къщата. Стеблото на дървото бе ожулено, като че някой се бе катерил по него, а на върха му се виждаше да стърчи дръжката на откъснатия плод.

Какво можеше да търси Хърбърт Воуан на върха на палмата и защо ще седне да хвърля орехи в собственото си легло?

Все по-загадъчни обстоятелства почнаха да обкръжават необяснимото му отсъствие. Един от говедарите, който бе пратен да дири книговодителя, се върна и предаде една още по-важна подробност. В калта извън градинската стена той бе открил Хърбъртовите следи, които водеха към хълма, и близо до тях, по същата пътека, стъпки от друг човек, прекосил мочурището два пъти – и на отиване, и на връщане.

Говедарят, макар и чернокож, умееше да налучква дири и на думите му можеше да се хване вяра.

Бащата и дъщерята повярваха на думите му, които произведоха у тях неприятно впечатление – едно впечатление, което ставаше все по-тягостно с всяка измината минута. А младият англичанин все още не се вестяваше.

Търговецът на роби пушеше и нервничеше, дори почна да се заканва. Момъкът му бе длъжник не само за щедротостта гостоприемство, но и за даденото му в предплата възнаграждение. Нима той щеше да прояви неблагодарност? Или щеше да завлече парите?

Паричната загуба имаше твърде малко общо с мъката, която сега гложеше Джесуръновото сърце. Още по-малко допирни точки имаше тя с тревогата, която – като вълните на бурно море – бушуваше в Джудитините гърди, където най-незначителният повод, подобно на лих вятър, развихряше вече ярост и бяс.

Синия Дик се завърна. Той се бе справил майсторски с възложената му задача. Кустосът бе заминал; тръгнал бе точно призори.

– Добре – рече Джесурън. – Ала Къде е племенникът му?

Синия Дик се бе видял и със Синтия и бе й прошепнал две думички на ухото, както бе заръчал управителят. Робинята щеше да дойде в чифлика веднага, щом успее да се измъкне от Гостоприемната планина.

– Хубаво – одобри евреинът. – Но къде е младият Вожан. Къде се е дянал?

– Къде, къде? – блъскаше си главата Джудит, когато обедното слънце огря черните облаци, които помрачаваха челото и.

Глава LXXXIV ЕДИН ПОМРАЧЕН ДУХ

Слънчевите лъчи току-що бяха позлатили лъскавите стени на Дяволската канара, без да достигнат долината и подножието ѝ, когато през прозоречните решетки на Гостоприемната планина заигра светлина, която сочеше, че обитателите на господарския дом са вече на крак.

Снопчета светлина се прокрадваха през жалюзите на няколко различни прозореца – в спалнята на кустоса и в стаята на малката Куошеба, а сияйният поток, който се разля от прозорците на фасадата, показва, че в големия хол са запалили полилея.

Единствено от стаята на Смиджи не излизаше ни знак, ни признак на живот. Прозорците бяха тъмни, завесите спуснати. Гостът още спеше.

– Да – макар хората около него да се бяха размърдали, аристократичният Смиджи продължаваше да спи дълбоко и непробудно като мъртвец, сънувайки навярно „прекрасните креоолски създания“ и своите дванайсет победи, покачили се вече, както желаше, на тринайсет благодарение на вчерашното си успешно брачно предложение.

При все че в спалнята на кустоса и в Кейтината стая продължаваше да свети, и бащата, и дъщерята не бяха в стаите си. Те се намираха в големия хол, седнали на масата, на която въпреки ранния час бе сложена закуската. Това не беше редовното утринно ядене, както можеше да се заключи от някои подробности. Закусваше само г. Воуан, а Кейт му наливаше кафе и изобщо се грижеше за него.

Дрехите на плантатора се различаваха от всекидневното му облекло. Те бяха дрехи на човек, който се готви да тръгне на път – накратко казано, той носеше пътнически костюм: сюртук от здрав вълнен плат с широки външни джобове, ботуши до над колената, колан с кобури за пищови – една предпазна мярка против възможна среща с избягали роби, плъстена шапка, поставена на съседния стол, и връхна дреха от камилска вълна, метната на облегалката на същия стол. Всичко издаваше, че господарят на Гостоприемната планина се кани да потегли на път не след дълго.

Чифт големи сребърни шпори сочеха по какъв начин възнамерява той да пътува – на кон.

Това се потвърждаваше и от обстоятелството, че в тоя миг отвън в

подножието на каменното стълбище се мяркаха смътно в синкавата дрезгавина очертанаята на два коня. Те бяха оседлани и снаряжени, а отстрани чер прислужник, стегнат също за път, държеше поводите им в ръка.

Закрепените на задниците пътни чанти и преметнатите през задния лък на седлата дисаги сочеха, че пътниците ще носят багаж.

Целта на предстоящото пътуване е вече известна. Господин Воуан се канеше да осъществи дълго отлагания си проект да изпълни дълга си към своята дъщеря, който, ако останеше неизпълнен, щеше да застраши сериозно благополучието и щастието на бъдещия и живот. Кустосът възнамеряваше да отиде в столицата на острова, за да получи от парламента постановление, което единствено бе в състояние да освободи дъщеря му от унизителната неспособност, наложена от Черния кодекс на всички от нейната злочеста раса. Шест реда, гласувани от парламента и скрепени с утвърдителния подпис на губернатора, макар и да не можеха да заличат смесената кръв, нито да спрат подмятанията на злите езици, щяха все пак да отстранят законните пречки, които не позволяваха на Кейт Воуан да наследи бащиния си имот.

Лофтъс Воуан се гласеше да тръгне на път, за да направи прошение до парламента и да получи желаното постановление. Ако той беше само обикновен книговодител или незначителен занаятчия, изгледите му за успех едва ли щяха да бъдат големи, ала той възглавяваше съда на един важен окръг и имаше десетки приятели в парламента. Затова кустосът знаеше, че е достатъчно да поиска, за да му се даде.

Въпреки това той не тръгваше бодър. Досаждаше му мисълта за предстоящото дълго и уморително пътуване, тъй като обичаше удобствата и ненавиждаше безпокойствата, свързани с всяко пътуване.

Пък и нещо друго го подтискаше. От няколко дни не се чувствуваше добре със здравето. Изгуби апетит и почна бързо да слабее. Измъчваше го непрекъснатата силна жажда, която той от сутрин до вечер се опитваше безуспешно да уталожить.

Фелдшерът на плантацията бе твърде озадачен от признаците на заболяването и лекарствата, които предписа, не облекчиха страданието на г. Воуан. Упоритата, неизлечима болест би накарала кустоса да се откаже от намерението да ходи в Спаниш Таун или най-малко да отложи пътуването си за по-подходящо време, но той хранеше надеждата, че в столицата може да се намери някой опитен лекар, който ще успее да открие причината на страданието му и да го излекува.

С подобно упование плантаторът се реши да тръгне и въпреки

всичко да поеме несгодите на пътя.

На духа му тегнеше кошмар, който го измъчваше едва ли не повече от всичко останало. От смъртта на Чакра или по-правилно от деня, в който той съзря призрака на магьосника в неговата душа се всели особен свръхестествен страх. Лофтъс Воуан си блъска неведнъж главата върху загадката, без да стигне до някакво разрешение. Ако видението се бе явило само на него, той навярно щеше да превъзмогне изпитания ужас, защото възбудените му нерви можеха да обяснят видяното на Дяволската канара. Но Тръсти също бе забелязал бродника, а управителят не бе човек с болно въображение. И как се случи, че и двамата но едно и също време станаха жертва на една и съща халюцинация?

В каквато и светлина кустосът да разглеждаше събитие, все оставаше нещо необяснимо – нещо, което караше сърцето му да потрепва от безпокойство, колчем си спомняше за Чакра и за духа му.

Този постоянно възраждащ се ужас не престана да тормози плантатора от деня на описаното вече посещение на Дяволската канара, където той не стъпи повторно. Господарят на Гостоприемната планина дори вече не се решаваше да тръгне сам из планинските дебри, от страх да не би да се натъкне още веднъж на свръхестественото привидение.

С течение на времето уплахата вероятно щеше да избледнее. Наистина тя почна да замира и промеждутъците, през които тя изникваше, ставаха все по-големи. Лофтъс Воуан може би нямаше да успее да забрави напълно магьосника и съпровождащия смъртта му ужас, но вероятно щеше да престане да се измъчва от призрака на Чакра, ако в деня на пропадането на Смиджи в хралупата плантаторът не узнае за нова поява на бродника.

Куоши съобщи, че когато се връщал в къщи, прекосявайки гори и хълмове, бе минал покрай една местност, наричана Дупката на призраците, и там бе видял „дух на старо Чакра“.

Когато негърчето пристигна в плантацията, то разказа преживелицата си, като тракаше със зъби и въртеше очи от уплахата. Макар другите роби да се присмяха на глуповатото конярче, вестта направи тягостно впечатление на господаря, в чиято душа отново се пробуди състоянието на постоянна тревога, която го бе овладяла по-рано и от която той не бе освободил изцяло.

Мисълта за привидението, на което се бе натъкнал Куоши, се натрапи на съзнанието на кустоса и допринесе не малко, за да се увеличи чувството на потиснатост и гнет, което той изпитваше в часа на тръгването.

Глава LXXXV ИЗПРОВОДЯК

Лофтъс Воуан бе оклюмал, но не по-весела изглеждаше и дъщеря му, която обслужваше ранната закуска.

Посърналостта, която се бе изписала по лицето на младата креолка, сякаш отразяваше мрачното настроение на пътника.

Един външен човек можеше да допусне, че девойката изпитва съчувствие към баща си заради неговата нерадост и унилоост, смесено с понятна тъга пред мисълта, че той напуска къщата за толкова дълго време. Ала оня, който би наблюдавал младото момиче по-отблизо, не можеше да не открие в прелестните му черти болка, бликаща от друг, по-дълбок извор.

Целта на пътуването на кустоса можеше да обясни отчасти скръбта, която се четеше в държанието на дъщеря му. Тя знаеше за какво заминава той. Научи го предишната вечер от бащините уста.

Тогава за пръв път през живота си тя узна неблагоприятните обстоятелства, които съпровождаха нейното рождение и родство, понеже до този ден тя бе в пълно неведение за своето обществено и правно положение. Тогава за пръв път ѝ бе обяснена нейната безправност в ямайското общество – липсата на правоспособност и унизителната непълноценност, от които тя трябваше да страда.

Бащата тръгваше сега на път, за да отстрани неспособността и да премахне обществената малоценност на дъщерята.

Девойката не можеше да не изпита признателност, която щеше положително да бъде по-дълбока, ако плантаторът не се престара в подчертаването на заслугата си, използвайки я като лост за отстраняване на нежеланието на Кейт да сключи брак със Смеджи, нежелание, което все още се проявяваше.

През няколко минути, които г. Воуан посвети на закуската, двамата не размениха много думи. Той едва кусна разкошните гозби. На пътника не му допадаха ястията, с които бе отрупана трапезата, а изглежда изпитваше само жажда.

След като изпи няколко чаши кафе, единствено за да уталожить жаждата си, без да хапне троха хляб или нещо друго, стана от масата и се приготви да се сбогува.

Господин Тръсти влезе и съобщи, че конете и придружителят са

готови и чакат отвън.

Кустосът постави пътническата си шапка и с помощта на Кейт и прислужницата облече пардесюто, тъй като утринният въздух бе остър и хладен.

Докато се извършваха последните приготовления за път, една мулатка се суетеше из помещението и от време на време прислужваше или заставаше мълчаливо в дъното на хола. Тя беше робинята Синтия.

В държанието на тази жена се забелязваше нещо странно – една нервна напрегнатост се чувствуваше, докато тя шеташе. Тя отиваше ту на една, ту на друга страна без ясно определена цел. Стъпките ѝ бяха плахи, погледът блуждаещ и бегъл.

Цялото и поведение би изненадало един бдителен наблюдател, но никой от тримата присъстващи не го забеляза.

Купата със суизъл се намираще на бюфета. Докато слагаха закуската на софрата, Синтия напълни съда с разхладителното питие, което тя размеси в една съседна стая. Някой я запита защо го приготвява толкова рано, особено щом господарят ще заmine, преди да дойде време за суизъла, който се пиеше обикновено през жарките часове на деня.

– Може господар да иска да пие суизъл, преди да заминава – обясни Синтия.

Предположението на прислужницата излезе правилно. Точно когато се канеше да излезе на стълбището, кустосът изпита нов пристъп на жажда и поиска да му се поднесе нещо за пиене.

– Господар не иска ли чаша суизъл? – запита мулатката, приближавайки се до кустоса. – Аз приготвила за господар много хубав суизъл – прибави тя настойчиво.

– Да, момиче – съгласи се плантаторът. – То е най-подходящото. Донеси ми един голям пахар.

Преди господарят да се обърне, робинята поднесе пълна до ръба чаша. Той не забеляза, че ръката на Синтия трепна, докато държеше чашата, и че очите ѝ се извърнаха встрани, сякаш да не видят някаква страшна гледка.

Жаждата не позволи на кустоса да зърне нищо друго освен питието, което обещаваше да облекчи жаждата му.

Той взе пахара и не го отдели от устните си, докато не изпи цялото му съдържание.

– Прехвали го май, момиче – рече той, връщайки чашата. – Суизълът ти никак не ми се стори вкусен. Нагарчаше малко, но предполагам, че е виновно небцето ми, което не е в ред. Пък и човек не бива да

придиря, когато пие за изпроводяк.

След този опит да изглежда весел Лофтъс Воуан се сбогува с дъщеря си, метна се на седлото и потегли.

Ах, кустосе Воуан! Този изпроводяк бе последният, който ти бе съдено изобщо да изпиеш. В искрящия суизъл имаше отвара от съдбовната змийска лоза. С дългата глътка ти вкара във вените си една от най-смъртоносните растителни отрови.

Чакровото пророчество скоро ще се сбъдне. Сега смъртното заклинание бързо ще свърши работата си. След двайсет и четири часа ще се превърнеш в студен труп!

Глава LXXXVI ЗОВ С ЛОВЕН РОГ

След като се измъкна от чифлика, Кюбина бързо се върна на поляната при памуковото дърво, където седна на един пън и зачака младия англичанин.

Маронът постоя няколко минути неподвижен, ала с всеки изтекъл миг безпокойството му растеше. Той нямаше дори лула, с която да залъже нетърпението си, защото тя остана в люлката, където я хвърли от косовата палма.

Не след дълго и лулата не би могла да успокои нервната му възбуда, понеже Хърбъртовото забавяне го разтревожи сериозно.

Какво можеше да задържи момъка? Нима еврейният се бе събудил и възпрепятствуваше някак си своя книговодител да излезе? Кюбина не можеше да си представи поради каква причина Хърбърт не пристигна десетина минути подир него при памуковото дърво. Пет минути, дори половината, му бяха достатъчни, за да облече необходимите дрехи. Какво тогава можеше да му попречи да последва незабавно марона? Несъмнено отправеният зов, подсказаната, опасност, застрашаваща онези, за които трябваше да милее, подчертаната необходимост да се бърза не можеха да бъдат криво разбрани. Положително всичко това бе достатъчно, за да накара момъка да се озове в гората, без да се колебае и миг.

Защо тогава се бавеше?

Кюбина не можеше да си обясни причината другояче, освен че еврейният се е събудил и задържал момъка.

Ами ако Хърбърт е загубил пътеката за мястото на срещата? Тя не бе ясно очертана, тъй като представляваше следа, оставена от добитъка, и рядко се използваше от хора. Освен това из гората имаше десетки подобни пътеки, които отиваха във всевъзможни посоки, кръстосваха се и се разклоняваха. Полудивите телци и кончета на чифликчията скитаха на воля из гъстаката и оставяха дири навред. За да може да се следва едно определено направление, човек трябваше да умее да се ориентира из леса и да познава профила на терена. Вероятно младият англичанин се бе заблудил. Когато тези предположения минаха през главата на Кюбина, той се упрекна за своята недосетливост. Трябваше да изчака Хърбърт край чифлика и да го отведе със себе си.

– Срамбо! Как не се сетих! Ех, че съм глупак – прошепна маронът,

разхождайки се нагоре-надолу, защото отдавна не го свърташе на едно място. – По всяка вероятност той е изгубил пътя. Трябва да се върна по пътеката. Може би ще го намеря. Ако е хванал правилния път, непременно ще го пресрещна.

При тези думи маронът прекоси бързо полянката и тръгна по пътеката към чифлика.

Предположението, че Хърбърт се е заблудил, беше съвсем правилно. Младият англичанин не бе се връщал на сцената на своето странно приключение от деня, в който се запозна с чудноватите хора. Не защото не му се щеше, тъй като той се бе канил неведнъж да го стори, ала увлечен от нещо друго, все не намираше сгоден случаи.

Не особено вещ в изкуството да се ориентира из гората, особено в западноиндийския лес, той – както бе основателно допуснал Кюбина – се бе отклонил от правилната пътека още от самото начало и сега се луташе из шумака, за да дири поляната с исполинското памуково дърво.

Не ще и дума, че той след време щеше да я намери или щеше да попадне случайно на нея, защото, подтикван от тревожната покана, той шареше из гората във всички направления с усърдието на младо ловно куче, което излиза за пръв път на лов.

Междувременно маронът се върна бързо по пътеката, която водеше за чифлика, без да срещне англичанина или да открие някаква следа от него.

Кюбина навлезе в изоставените тръстикови полета на старата захарна плантация и вървя, докато се показва къщата, без търсенето му да се увенчае със сполука.

Той продължи да се движи предпазливо и прехвърли разрушения зид на старата градина. Сега съобразителността бе повече от наложителна. Бе вече светло и ако не се прикриваше зад храстите, маронът не би могъл да направи крачка напред, без да бъде забелязан от жилището.

Той стигна до развалините, от които бе наблюдавал верандата, и още веднъж се покачи на купчината, за да обхване дългия коридор.

На трема се виждаше Джесурън – не както го бе оставил Кюбина, заспал в креслото, а на крак, суетейки се нагоре-надолу с припрени стъпки и възбудено изражение на лицето.

Чернобрадият управител бе застанал до вратата на една от стаите, сякаш слушаше някакви заповеди, които му дава еврейният.

Люлката продължаваше да виси на мястото си, ала извитите и страни показваха, че е празна. Маронът забеляза тази подробност, но не откри никаква следа от Хърбърт ни в галерията, ни около постройките.

Ако Хърбърт бе още в чифлика, той трябваше да бъде в някоя от стаите. Онази, която бе най-близо до койката и за която Кюбина предположи, че е неговата спалня, изглеждаше празна. Вратата бе полуотворена и никой не се мяркаше вътре.

Маронът обмисляше дали да продължи да стои на наблюдателното място, за да проследи движенията на двамата мъже, когато се сети, че ако младият англичанин е излязъл и е хванал верния път, той ще е прекошил едно мочурище точно край градинската стена.

Поради близостта на къщата и надеждата да види скоро дирите, които да му обяснят забавянето на момъка, Кюбина не се спря да разгледа тинята, когато приближи втори път чифлика.

Пълзейки внимателно между шубраците, маронът се върна при локвата и почти от пръв поглед окоото му различи истината.

В калта имаше пресни отпечатъци от стъпки, чийто ток сочеше към къщата, а пръстите – към планината. Тези стъпки не бяха на Кюбина и принадлежаха положително на младия англичанин.

Маронът проследи дирята, докъдето тя се виждаше. Оттатък мочурището обаче почвата бе суха и твърда и бе обрасла с килим от ниско опасана трева, в който дори конски копита не биха оставили следа.

Отвъд тинята дирите все пак изглеждаха насочени към правилната пътека и Кюбина се убеди, че Хърбърт се е движил донякъде поне в направление към поляната.

Явно беше, че момъкът бе напуснал Джесуръновия дом и бе удържал обещанието си да последва Кюбина в гората. Ала къде се намираше в тоя час? „Кой знае дали не е пристигнал вече на поляната в мое отсъствие и ме чака там?“ – рече си маронът.

Шибан от тази мисъл и от огорчението, който съзнанието за несполуката и собствената непредвидливост му причиняваха, той се разбърза и припна по пътеката.

На поляната той стигна много по-скоро отпреди, но и сега я намери пуста. Под памуковото дърво не се мяркаше никакъв англичанин – никакво човешко същество.

Веднага, шом пое дъх, Кюбина реши да вика. Гласът му можеше да насочи лутацията се към мястото на срещата, защото сега маронът бе уверен, че Хърбърт се е загубил и блуждае из гъстака, може би недалече от памуковото дърво. Чужденецът можеше да чуе виковете и дори и да не познае приятелския глас, обстоятелствата бяха такива, че щяха да му позволят да схване, че той зове именно него.

Маронът извика най-напред умерено високо, сетне се напъна е

пълни дробове.

Никакъв отговор – единствено ехото отвърна.

Последваха вик подир вик – все така безрезултатни.

– Stambo! – възкликна внезапно Кюбина, когато се сети, че има по-добро средство за влизане във връзка. – Той навярно помни рога ми и стига да го чуе, ще го познае. Ако е до една миля наоколо, ще го накарам да го чуе.

Маронът вдигна рога си и изсвири проточен висок зов, сетне втори и трети.

Чу се отговор, какъвто не можеше да се очаква от младия англичанин. Вятърът донесе трикратно пискливо изсвирване от рог в ответ на зова на Кюбина.

Маронът го познаваше добре, затова отпусна рога си и се вслуша.

От посока на предишния звук достигна още едно – този път еднократно изсвирване.

– Три и един – прошепна си капитанът на мароните – това е Куокоу. И да не бе дал последния сигнал, пак щях да позная рога му измежду хиляди. Значи се връща от Савана-ла-Мер, при все че го окачвах да се прибере по-късно. Толкова по-добре. Той ми е необходим, Кюбина потъна в краткотрайно мълчание, като че размишляваше.

– Stambo! – промълви той след паузата с тон на досада. – Какво се случи на тоя момък? Трябва да му свирна още веднъж, да не би Куокоувият рог да го е заблудил. Тоя път, ти лейтенанте, мълчи!

Говорейки си, сякаш лейтенантът бе застанал до него, капитанът вдигна още веднъж рог и изсвири само един път със съвсем различна интонация отпреди.

Подир кратко мълчание той повтори зова все по същия начин и след нова почивка го потрети.

На ни един от тези сигнали Куокоувият рог не се озова, но не след дълго черният великан – отговаряйки на началното повикване – се яви лично.

Глава LXXXVII

НЕОБИКНОВЕНИТЕ СРЕЩИ НА КУОКОУ

Куокоу пристигна на поляната с тежък товар, който той мъкнеше на гръб чак от Савана-ла-Мер.

Той бе гол до кръста, на нозете си носеше свински опинци, а на главата – стара шапка без поли. Тези бяха всичките дрехи, които притежаваше и носеше, защото – макар и лейтенант – униформата му не бе по-добра от облеклото на последния човек от четата.

Неговият капитан следователно не се учуди от скромната му премяна, ала онова, което го поразя, бе изражението с което негрът се показва на поляната, и някои други подробности в държанието му.

Лицето и тялото на колоса бяха обleti в пот, която струеше от всяка пора на черната му кожа. Потта може би се дължеше на дългия път, последната част от който великанът бе извървял под палещите лъчи на слънцето, и на товара, понеже торбата на гърба му изглеждаше да тежи най-малко петдесет фунта, без да се говори за една голяма пушка, закрепена отгоре й.

Никое от тези обстоятелства обаче не можеше да се счита причина за необикновения израз на жълтите му очни ябълки, ускорената нервна крачка и необузданите ръкомахания с които той се приближи.

При все че, както се спомена, тези особености привлякоха вниманието на началника на Куокоу, последният, свикнал на известна въздържаност в присъствието на подчинените си, се престори, че не ги забелязва. Когато лейтенантът се представи, Кюбина само каза:

– Радвам се, че дойде, Куокоу.

– И аз също се радвам да виждам теб, капитан Кюбина. Аз тръгвам най-първо за къщи с всички скорост, коя държат мои крака, с надежда, че ще намирам теб там.

– Хм – рече капитанът, – предполагам, че носиш вести. Срещна ли някого из гората. Оня, младия англичанин от Еврейския чифлик? Очаквам го тук. Трябва да е изгубил пътя.

– Не срещам никакъв англичанин. Най-първо срещам кусос Вун.

– Стамбо! Срещна кустоса Воуан? – извика Кюбина. – Кога и къде го срещна?

– Кога – таз заран. Къде – горе-долу на четири мили отвъд пресечката на Кариън Кроу Роуд – пътя на Черния лешояд. Там аз срещам

него.

Надутият тон, с който бяха произнесени последните слова, озадачи капитана. Той сякаш искаше да изтъкне, че Куокоу е срещнал и друго по пътя.

– Друго не среща ли? – запита Кюбина бързо, явно нетърпелив да узнае отговора.

– Даа, даа – провлече глас лейтенантът с небрежност, която бе в силно противоречие с възбуденото досегашно държане. Но Куокоу забеляза, че капитанът чака пристигането на младия англичанин и затова реши, че няма защо да бърза със съобщението, което се канеше да направи. – Даа, срещам стари Плют, главен надзирател на Гостоприемна планина. Той язди заедно с кусос, за да прави на него охрана.

– Някого други още?

– Не точно тогава – отвърна Куокоу, задържайки очевидно за по-късно най-интересната вест. – Не точно тогава.

Заповедта на началника, придружена от нетърпеливото му движение, застави Куокоу да предаде съобщението по-бързо, отколкото му се щеше.

– Срещам, капитан Кюбина – изду той бузи пред важността на вестта и очите му зашариха нервно, – сетне срещам не човек, а бродник.

– Бродник! – пригласи маронът недоверчиво.

– Да, дух, кълна се в име на велики Акомпонг. Същи, кого аз виждам по-рано. Призрак на Чакра.

Главатарят на мароните трепна, което лейтенантът отдаде на смайване от новината.

Кюбина не пожела да го разочарова относно причината на възбудата си.

– Къде? – запита той бързо. – Къде среща привидението?

– Точно не срещам него – отвърна Куокоу. – Аз само виждам него на път пред мене на сто ярда горе-долу. Аз достатъчно наблизко да виждам, че то призрак на Чакра, точно такъв, какъвто виждам него минал път горе при Душата на призраци. Стари злодей няма мира в гроба. Той сега ще скита из гори.

– На какво разстояние бе той от мястото, където среща г. Воуан?

– Не много. Горе-долу четвърт миля. Щом бродник вижда мене, той скрива в храсти и аз не виждам вече него. Тъкмо съмва и петли пропяват. Аз чувам те да пеят в плантация на стари Джобсън, която наблизко. Това прави пътник да скрива в река.

– Не можем да чакаме повече англичанина, трябва да тръгваме.

Кюбина направи движение, за да изпълни намерението си.

– Чакай, капитан Кюбина – обади се Куокоу, прекъсвайки го с движение, което показваше, че има още нещо да му съобщава. – Ти не чуваш всичко. Аз срещам и други.

– И други?

– Да, все така чудни хора. На две мили по-далече, кога аз отминавам място, където виждам призрак на стари магьосник, аз срещам... Кого мислиш срещам?

– Кого? – запитва Кюбина, мъчейки се да налучка отговора.

– От същи дяволски род. Точно дружина на бродник – онез гадни испанци от Еврейски чифлик.

– Ах, maldito! – извика капитанът на мароните разтревожено и същевременно направи движение, сочещо, че, едра сега нещо му става ясно. – Испанците, казваш! те подир него! Бързо, Куокоу, свали товара си! Скрый го в храстите. Къде да е. Няма миг за губене. Разбирам низа от среши, които си имал из пътя си. За щастие нося пушката си, а и твоята е с тебе. Може да ни потрѣбват, преди да се мръкне. Свали товара си и тръгвай подире ми!

– Почакайте. Вземете и мене – обади се нечий глас от края на поляната. – И аз имам пушка.

В същия миг от шубраците изскочи младият англичанин с пушка на рамо и се запъти към памуковото дърво.

Глава LXXXVIII ЕДИН ЧИЧО В ОПАСНОСТ

– Изглежда, че много бързате, капитан Кюбина – каза Хърбърт, приближавайки се бързо. – Мога ли да запитам какво се е случило? Нещо тревожно, нали?

– Тревожно, господин Воуан. Много тревожно дори. Но няма защо да стоим тук да разговаряме. Трябва незабавно да тръгнем за Савана.

– Какво! Искате да дойда в Савана? Готов съм да ви придружа във всяко разумно приключение, ала не разполагам напълно с времето си. Трябва да зная какво ни налага да ходим там.

– Какво ли! Вашият чичо, кустосът, е в опасност, господин Воуан.

– А – възкликна момъкът с разочарован глас. – Не е много убедително за мене. Него ли имахте предвид, когато ми казахте, че ония, за които трябва да мислея, са застрашени?

– Да – отвърна Кюбина.

– Капитан Кюбина – рече Хърбърт е нескриван тон на безразличие, – този мой чичо твърде малко заслужава да му се притичвам на помощ.

– Но животът му е в опасност – настоя маронът, като прекъсна Хърбъртовите обяснения.

– Така ли – изненада се племенникът. – Щом животът му е застрашен, тогава...

– Да – прекъсна го отново маронът, – и други могат също да бъдат застрашени от същия враг, който е навярно и ваш неприятел, господин Воуан. Кой знае дали не са заплашени и онези, за които бихте могли да мислите повече.

– Нима имате някаква лоша вест? Моля ви се, кажете ми я веднага.

– Сега не, господин Воуан, сега не. Нямаме минутка за губене в приказки. Трябва да тръгнем начаса. Ще ви разкажа всичко по пътя.

– Прието – съгласи се Хърбърт. – Щом е въпрос на живот и смърт, ще дойда с вас чак до Савана. Днес няма да водя никакви книги, господин Джесурън, а Джудит... (момъкът не произнесе гласно името на господарката си) може да мине и без мене, когато става дума да се спаси един човешки живот. Да, идвам с вас, капитан Кюбина.

– Vamos!⁵⁶ – подкани маронът и тръгна бързо. – По липса на коне

56. Vamos (исп.) – да вървим! Бел.прев.

ще трябва да впрегнем здраво нозете си. Тия престъпни негодници доста са ни преварили.

При тези думи Кюбина улови пътеката, която криволичеше нагоре по хълма. По средата тръпна Хърбърт, а на опашката закрачи Куокоу, необременяван повече от товара си.

Пътят, който капитанът хвана, изглеждаше, че води за Гостоприемната планина.

– Да не би да отиваме там? – запита Хърбърт многозначително и спря с молба за отговор от страна на водача.

Племенникът съобрази, че едно посещение в чичовия му дом ще го постави в неприятно и затруднено положение.

– Не – обясни маронът. – Там не се нуждаят вече от нашата помощ, защото кустосът е отдавна на път. А и господарският дом е на половин миля от пътя ни. Излишно губене на време, което за нас сега е най-ценното. От тази пътека ще се прехвърлим на друга, която пресича през планината покрай Дяволската канара. Оттук е най-късия път, за да се излезе на пътя за Савана. Vamos!

Маронът отново се разбърза и Хърбърт с успокоен дух тръгна безмълвно подире му.

Досега младият англичанин не бе получил, нито поискал обяснения върху целта на предприетия поход. Тревожното подканване, че онези, за които би трябвало да милее, са в опасност, бе достатъчно за него да се отзове.

Не след дълго той реши обаче, че трябва да знае каква е тази опасност, върху кого точно е надвиснала и какви мерки предстои да вземат, за да я отстранят.

Подобни въпроси той постави на водача си по пътя.

Кюбина набързо му разказа по-голямата част, току-речи, всичко от онова, което знаеше – по-особено за опасността, която тегнеше над кустоса. Той разправи как се е спуснал в Дупката на призраците, как бе подслушал разговора на съзаклятниците и макар и да не знаеше подбудите, изказа предположение, че заговорът цели убийството на господаря на Гостоприемната планина.

Излишно е да се поменава, че разкритията поразиха Хърбърт.

Той навярно щеше да бъде много по-смаян, ако злодеянията, които току-що узна, не се явяваха продължение от поредица съмнителни обстоятелства. Той се бе натъкнал на тях напоследък и напразно се мъчеше да си ги обясни.

От този момент той намисли да не се връща повече под покрива на

Джейкъб Джесурън. Невъзможно бе да приеме за в бъдеще гостоприемството на един престъпник, на един предумишлен убиец. Момъкът начаса реши да се откаже от своята приятна работа и независимо, че напускането му щеше да предизвика скандал, той никога вече не можеше да направи свой дом Щастливата долина. Дори примамките на красивата Джудит не бяха достатъчно силни, за да го привлекат обратно.

Кюбина изслуша Хърбъртовите изявления с нескривано задоволство. При това той не бе съобщил на приятеля си много други тайни, които бяха достигнали до него и някои от които бяха извънредно важни за младия англичанин. Той ги запази, за да му ги разкрие при по-удобен случай, когато двамата нямаше да бъдат така притеснени.

Узнал истинската опасност, която застрашаваше чичо му, Хърбърт Воуан сякаш забрави всичко останало. Умът му бе погълнат от мисълта как да избърза, за да се притече на помощ на своя сродник. Той изглежда забрави и прости всички обиди и оскърбления, дори и огорчението, което го бе засегнало най-силно – студения, леден поклон на Смиджиевия бал.

Отвъд Дяволската канара, не много далече от пътеката, по която се движеше тройката, се простираха земите на мароните. Едно изсвирване е рог щеше да се чуе от момците от четата, които по това време бяха без съмнение заети с обичайното си занимание: лов на диви свине.

Кюбина знаеше това и когато стигнаха на онова място на пътя, което бе най-близо до маронското селище, той поспря, за да обмисли.

Сетне, преценявайки, че якият млад англичанин и страшният лейтенант са достатъчни, той се отказа да вика когото и да било на помощ и продължи по пътеката, водеща към шосето за Савана.

Глава LXXXIX

РАЗХОДКА С КОН

Джесурън не мръдна от чифлика през целия ден. Необяснимото изчезване на неговото протеже го накара да отложи посещението при пастора, а очакваше се да дойде и Синтия.

Търговецът на роби се надяваше да узнае от мулатката последните новини. Несъмнено тя бе в течение на по-скорошни събития, които не бяха известни на Чакра, иначе еврейният щеше да отиде да се посъветва с оракула на Оуби в Дупката на призраците. Робинята навярно беше в течение на всичко. Най-малко тя щеше да съобщи на чифликчията дали е дала смъртоносното питие, кога и как.

Всички тези факти заслужаваха да бъдат научени и Джесурън остана в къщи, за да изчака пристигането на Синтия.

Не така стояха нещата с Джудит. Разкъсвана от мъка, тя не беше в състояние да понася бездействието. Не я свърташе в къщи и тя реши да излезе навън, ако не да успокои, поне да разсее мислите си. Малко по-дир закуска тя заповяда да оседлаят коня ѝ и да го приготвят за езда.

Онова, което тревожеше еврейката, бе, че Хърбърт изчезна именно в деня, когато чичо му замина. Съвпадението бе странно!

Джудит извика говедаря, който бе открил дирите в калта.

– Сигурен ли си, че видя следите на младия господин Воуан?

– Съвсем сигурно, господарке Джесрон. Първа диря негова.

– А другата? Как изглеждаше тя? И тя ли е следа, от мъж?

– Да, господарке, и тя следа от мъж. Аз досега не видял Такава голяма следа, от жена. Сигурно подметка, която оставила следа в кал, на мъж, но то не ботуш на господар като ботуш на млад господар Воон.

С камшик в ръка Джудит потъна в размисъл.

Може би е пратеник? От кого другико, ако не от Кейт Воуан? С кого другико той се познава? Що за необикновен начин за влизане във връзка? Защо пратеникът се бе приближил до Хърбърт по този загадъчен начин, понеже прясната кал по ствола на палмата сочеше, че едно и също лице е изкачило дървото и е оставило дири при градинския зид. Намерените предмети в люлката не бяха ли хвърлени, за да събудят и предупредят спящия?

Ясно – някакво тайно послание, изпроводено по обигран пратеник! Явно – Хърбърт бе скритом напуснал къщата!

Ала с каква цел? Изключено да е нещо обикновено! Невъзможно! Той не бе отишъл на лов. Наистина той бе отнесъл ловната си пушка, то това не представляваше (никакво доказателство, че възнамерява да прекара деня в дебнене на дивеч. Хърбърт имаше навик да взема пушката си всеки път, когато излезеше из полето или гората. А в същото време той бе оставил другото необходимо снаряжение. Не бе отишъл на лов! Нищо подобно!

Пратеникът е носил любовно послание – покана за среща, на която Хърбърт се е отзовал бързо и на драго сърце.

– Охо, ако е така – закани се гордата пламенна жена и се метна на гърба на коня, – ако е така, няма да ми се укриве. Ще си отмъстя!

От нейния изблик на ревност пострада конят. Еврейката удари гневно животното с бича и заби яростно шпори в хълбока му, насочвайки го нагоре към хълмовете.

Джудит Джесурън бе превъзходна ездачка и умееше да се справя с коне не по-зле от най-добрия обездвач в бащиния ѝ чифлик.

Заслужаваше човек да я погледа на седлото и да ѝ се полюбува. Нейната сияйна красота бе подсилена От обаянието на възбудата, изразена в ярката руменина на бузите и искрящия блясък на черните еврейски очи. Еднакво привлекателни бяха и очертанията на моминската снага. Със своята избуяла женственост, ездаческа грация и предизвикателна отпуснатост те напомняха изящните извивки на Хогартовите разкошни линии⁵⁷. Джудит бе в състояние да събуди у един мъж чувства, силни от възхищение, и само едно обвързано вече сърце би могло да устои на нейната съблазнителност. Ако Хърбърт Воуан не бе се вплел в мрежите на нейната омая, заслугата се падаше на обстоятелството, че сърцето му принадлежеше вече на друга; иначе едва ли момъкът би успял да устои на едно изкушение, на което малцина не биха се поддали.

Еврейката препусна в галоп през градината и с един-единствен скок се озова отвъд разрушения зид, където още личаха издайническите дистри. Тя дръпна юздите и се наведе над следите, за да ги разгледа.

Несъмнено това бе неговата дияра – неговият малък крак се различаваше лесно. Но кой бе другият? Личеше отпечатък от стъпката на негър – ковани с клечки чизми. Белите хора не носеха подобни ботуши. Вероятно някой от робите на Гостоприемната планина. Ала защо бе минал два пъти в две противоположни посоки? Нима не бе достатъчно само

57. Уилям Хогарт (1697–1764) – английски художник и майстор на медни гравюри. Бел. прев.

веднъж? Или бе носил двойно послание? Най-напред предупреждение, сетне покана за среща.

Може би те се бяха наговорили да се срещнат в гората. Ах, кой знае дали не са вече заедно?

Неприятното предположение вбеси ревнивата ездачка, тя отново прибягна до камшика и шпорите и се втурна стремглаво по стръмната пътека, която криволичеше из хълмовете.

Джудит нямаше определена цел. Тя тръгна чисто и просто под напора на нетърпението, което не ѝ даваше миг спокойствие. Окриляше я и една слаба надежда, че по пътя ще попадне на някакво обяснение на загадъчното Хърбъртово изчезване. Може би щеше да се върне още по-разстроена. Нямаше значение. Неизвестността бе непоносима.

Ездачката ме се насочи към Гостоприемната планина, при все че натам литнаха мислите ѝ. Никога досега тя не бе канена на гости у Воуанови и нямаше никакъв привиден повод, даващ ѝ основание да се яви лично в голямата къща. Инак тя щеше да потегли направо за плантацията.

Намерението на Джудит беше друго.

Макар и да не можеше да се приближи до господарския дом, тя можеше да го наблюдава отдалече. Това именно тя реши да направи.

Еврейката се спря на Дяволската канара като най-подходящо обзорно място. От върха можеше да обхване с птичи поглед плантацията, разстлана под чуката като разтворена географска карта. Оттам можеше да се проследи всяко движение около жилището и по дворовете му, особено с помощта на далекоглед, с какъвто Джудит се бе снабдила.

Затова ездачката насочи коня си към Дяволската канара, препускайки с дива, безстрашна необузданост из стръмния планински път.

Глава ХС СМИДЖИ МЕЖДУ СТАТУИТЕ

По същото време, когато любовта и ревността последователно разкъсваха сърцето на еврейката, в гърдите на „малката Куошеба“ гореше една не по-малко дълбока, макар и привидно по-тиха страст, разпалена от същия любим мъж – Хърбърт Воуан.

Напразно младата креолка се мъчеше да мисли е безразличие за братовчедата си, нахалост тя се стараеше да примири любовта си е наложения от баща ѝ дълг и да промени отношението си към г. Смиджи. Напъните завършваха винаги с резултат, които се различаваха напълно от поставената цел – чувствата на девойката към Хърбърт закрепваха, а симпатията и към франта отслабваше. Такива са природните приливи и отливи на сърцето, което се бунтува пред принудата и пречките. От часа, в който Кейт се пречупи пред волята на баща си и се съгласи да стане съпруга на Монтагю Смиджи, доброволната жертва почна да ѝ тегне още по-силно. А на никого не можеше тя да разчита, че ще ѝ предложи крепка десница и върно сърце, за да я спаси от мъчителната безизходница. Младото момиче призоваваше цялата си душевна сила, за да изчака злочестия изход на своя жребий с всичката примирителност, на която то бе способно.

Оставаше една единствена утеха, която още ободряваше Кейт – ако тя изобщо можеше да я ободри: девойката бе изпълнила дълга, който ѝ налагаше обичта към баща и. Тя се бе съобразила с неговите желания, защото, колкото и строг да беше той с другите, към нея се проявяваше винаги като мил и любещ баща. Сега, когато младата креолка знаеше с каква цел замина той, неговото внимание още повече засили признателността ѝ.

Макар и да се примири или да се мъчеше да се примири, девойката не успяваше да потуши страстта си към Хърбърт, нито да прикрие горестта, породена от безнадеждността. Цялата утрин, след като г. Воуан тръгна на път, Кейтиното лице остана забулено от тъмния воал ада дълбока печал.

Обожателят на Кейт Воуан, т.е. нейният „годеник“, защото Смиджи минаваше вече за такъв, забеляза нейната необичайна тъга, но не успя да отгатне истинската ѝ причина.

Естествено бе девойката да скърби за отсъствието на своя уважаван

баща, който години наред не бе се откъсвал от нея за повече от няколко часа или най-много за един единствен ден. Ала тя скоро щеше да се успокои и всичко щеше да ѝ мине.

С подобни разсъждения франтът си обясни посърналостта, която той откри в своята годеница.

От заранта контето отрупа младата креолка с много повече внимание, отколкото обикновено. Кустосът му бе възложил отговорна задача: да закриля дъщеря му и Смиджи желаше да докаже, че е достоен за оказаното му доверие.

Великодушните грижи на франта само дразнеха закриляната от него девойка. Тя щеше да бъде много по-благодарна, ако той я оставеше насаме с въздишките и болката ѝ.

Подир закуска Смиджи я покани да се поразходят. Той нямаше слабост към уморителни излети, а от деня на ловното си премеждие изгуби всякаква охота да броди из горите.

Той предлагаше да се поразходят само из парка, между пръснатите из него статуи. Времето навън бе прекрасно. Кейт нямаше основание да отблъсне поканата и я прие машинално.

Смиджи се впусна в обяснения за разните статуи, черпейки обилно от запаса познания върху древните класици, с които бе натъпкал главата си в университета. Франтът се спря по-специално пред статуите на Венера, Купидон и Клеопатра, символизиращи нежните чувства, които вълнуваха собственото му романтично сърце и за които не пропусна да намекне неведнъж. Той следеше отблизо Кейтиното лице, за да открие какво впечатление ще произведат изтънчените му слова, ала не забеляза израз, който да го изпълни със задоволство. Неговата дама настойчиво продължаваше да бъде погълната от тревогата, която се бе отпечатала на образа ѝ от сутринта.

По средата на една от учените си беседи класическото конте бе прекъснато от слугата Томс, който се яви с вест за господаря си.

Лакеят му предаде, че един негов приятел – франтът имаше вече многобройни приятели на острова – му дошъл на гости. Не по работа, посещение само от учтивост.

Съобщеното от прислужника име налагаше вежлив прием. Горделивият собственик на Монтагювия замък не би се съгласил да напусне годеницата си за такъв маловажен повод, ако посетителят не бе знатна личност и ценен Смиджиев приятел. Контето запита годеницата си дали тя не би се засегнала от невниманието, ако се отдели за миг от нея.

– Ни най-малко – каза Кейт с бързина, която почти издаде, колкото

много се радва, че се освобождава от кавалера си.

Смиджи последва слугата в къщи, а младата креолка остана между статуите – самата тя най-съвършена от цялата класическа колекция.

Глава ХСІ

СТРАННО РЕШЕНИЕ

Известно време, след като се махна Смиджи, Кейт Воуан не помръдна от мястото, където той я остави, безмълвна и неподвижна като изваяните мрамори до нея. Ниоба бе наблизил и сякаш случайно очите на младата креолка се обърнаха към статуята на плачешата дъщеря на Диона.

– Ах – прошепна девойката, осенена от някаква странна мисъл, – злочеста майка на убити рожби! Ако твоята болка е била така трудно поносима като моята, наказанието ти трябва да е било наслада. Дано и аз да мога да се превърна в камък. Аз, горката!

Кейт въздъхна дълбоко и втрени безжизнен поглед в статуята.

След малко мислите на младото момиче взеха друго направление и то престана да гледа статуите и парка. Неговият поглед се устреми нагоре към планината и се спря на върха ѝ – Дяволската канара, която сега блестеше под пълното сияние на слънчевия светлик.

– Там – заговорих си шепнешком девойката, – на тая скала и само на нея, изживях свиден час на истинско щастие – онова блаженство, за което бях чела в романите, без да вярвам, че е възможно, и което сега зная, че съществува: блаженството да гледаш в очите любимия си и да смяташ, както аз тогава повярвах, че любовта ти е споделена. Ах, какво щастие; какво блаженство!

Споменът за кратката среща с братовчедата; защото Кейтините думи се отнасяха до нея, завладя съзнанието на влюбената креолка и потисна възклицанията ѝ за миг. Тя замълча, сетне отново подхвана:

– Какво говоря? Час ли? Ах, минутка, само минутка трая сладката измама, но ако зависеше от мене, бих предпочела да изживея тая минута още веднъж срещу всички си досегашни и срещу бъдещия си живот.

Кейт пак прекъсна монолога си, ала продължи да се взира в чуката, чието лъскаво чело изглежда нарочно се натрапваше на погледа ѝ, като че за да ободри сърцето и със сладостния спомен, който събуди.

– Ох, чудя се – изохка най-после младото момиче, – чудя се какво ли ще стане, ако можех отново да се озова там. Да застана на мястото, където стоях. Да си представя Хърбърт, като тогава, до мене. Да събудя погледите, които той ми отправи. Да възродя собствените си усещания, когато отвърнах на неговият взор. Ох, това ще бъде чаровен сън!

Вълнението накара Кейт да замълчи, но скоро от устните и се изтъргна нов шепот.

– А защо да не се изкача горе? От какво мога да се плаша? Нима споменът ще направи болката ми по-силна от сегашната мъка, която ме души. Не, не бива да се боя! Защо ще се страхувам от изпитанието? Трябва да рискувам. Начаса ще се изкача и ще застана на същото място. Ще призова миналото и ще дам пълен простор на спомените и на въображението. Никакво колебание! Не ще имам никакви свидетели освен небето над главата си. Нека види то разрухата на моето разбито сърце, пожертвувано в изпълнение на дъщерен дълг!

Младото момиче престана да шепти; възбудено и нервно нагласи на разкошните си плитки бяла батистена кърпа, която държеше в ръка. Сетне то зави зад къщата, но не свърна встрани, за да влезе вътре или да се обади на някого за внезапното си решение, а с притичване достигна до задната част на градината.

Там се намираше вратичка от редки летви, която водеше за горска-та пътека, криволичеща змиевидно по склона.

По същата пътека девойката бе минала, за да отиде да наблюдава слънчевото затъмнение, ала как се различаваха мислите, които сега вълнуваха нейните гърди, от настроението ѝ в оня паметен ден. Наистина тя и тогава не бе крачила с леко сърце, но все пак надежда крепеше духа ѝ. По онова време тя още не знаеше, че братовчед ѝ е безразличен към нея и че е увлечен в по-щастливата и съперница. Подробностите, които Кейт научи по-късно, на които тя сама присъства, слуховете, които достигнаха до нейните уши и чиято истинност се потвърди – всичко допринесе да угаснат плахите колебливи искри на упованието.

Тая утрин в ума и заседна нова мисъл, предназначена да увеличи тъгата и да засили подтиснатостта ѝ.

Разкритията, които баща и направи, преди да потегли на път, признатата малоценност на нейния произход и социалното неравенство, които кустосът не можа да скрие, угнетиха напълно квинтеронката.

Тя не можа да се въздържа да не се запита дали Хърбъртовата студенина не се дължи на тези обществени различия. Нима бе възможно братовчед ѝ да я избягва заради тези предразсъдъци? И той ли се срамува от нейната смесена кръв? Младата креолка поставя многократно горните въпроси, без да може да реши какъв отговор – положителен или отрицателен – Трябва да им даде.

И за какво тръгна тя сега? Да възкреси в душата си спомена от един честит миг, да стегне още по-безнадеждно около сърцето си клупа,

който застрашаваше да го удуши, да доразруши щастието на целия си живот. Уви, то бе безвъзвратно отлетяло. Сега вече нищо не я плашеше, никаква опасност не я стрякаше.

По лъкатушната пътека, която тя изкачваше с нехайна стъпка и смел поглед, моминската лъчезарна фигура блестеше като метеор сред тъмнозеления листак на гората.

Глава XCII РЕВНИВО РАЗУЗНАВАНЕ

Урвата откъм задната страна на Дяволската канара, единственият път, през който можеше да се достигне до върха, макар и лека за изкачване от пешеходци, не бе достъпна за конници. Щом достигна до основата на скалата, ревнивата ездачка слезе от коня, завърза повода му за клона на едно дърво, свали от токовете си малките шпори и продължи пеш. Когато стигна на върха, тя се настани близо до края на площадката в положение, позволяващо ѝ да обхване с поглед изцяло господарския дом, парка и околността на Гостоприемната планина. Доволна от заетата позиция, Джудит почна начаса своето разузнаване. В началото тя не си послужи с далекогледа. Всяка човешка фигура, която се движеше около къщата, се виждаше с просто око. Щеше да има достатъчно сгода, за да прибегне и до увеличителните лещи, стига да станеше нужда да се уточняват подробностите.

Известно време, след като еврейката зае наблюдателното си място, близо до жилището и около него не се мярна никой. Пълен покой цареше навред. Един питомен петнист елен подскачаше по полянките, няколко пауна се перчиха из лехите на парка и червените им огърлици святкаха на слънцето. Никакви други живи същества не се виждаха около къщата.

По-нататък из полетата се забелязваха да работят тумби негри и изглежда някакъв бял надзирател между тях. Те не представляваха интерес за наблюдателката, която ги отмина и се върна на ограденото пространство около жилището с надежда да открие нещо: човек, движение или картина, които да помогнат да се разгадае тазсутрешната загадка.

В това отношение еврейката не остана разочарована. Показаха се лица, разкриха се подробности, разгърнаха се картини. Те не донесоха развързката, която тя диреше от високата наблюдателница, ала успокоиха до известна мяра ревнивите мисли, които я разяждаха.

Най-напред Джудит забеляза да излизат от дома и да сядат между статуите един мъж и една жена. При вида им наблюдателката изпита болезнен трепет, който не престана, докато далекогледът не ѝ разкри сламеноруси коси и бакембарди, сочещи, че кавалерът е Смиджи. Откритието изпълни с особено задоволство еврейката, а ревнивият ѝ дух се успокои още повече, когато тя през далекогледа видя унилия израз на

Кейт Воуан.

– Отлично – прошепна в захлас съгледвачката. – Тази посърналост говори много. Тя не се е виждала с него. Положително не, инак не би изглеждала така подтисната.

В този миг към седналата между статуите двойка се приближи някакъв човек. Бе мъж в тъмни дрехи. Хърбърт Воуан носеше също тъмно облекло. С нов пристъп на болка Джудит поднесе далекогледа към око-то си.

– Ах, не е той. Невзрачна физиономия – трябва да е прислужник. Много вероятно лакеят, за когото чух да се говори. Може би носи някаква вест. Да, ей ги, тръгват. Не. Тръгва, само господарят. Тя остава. Твърде странно, че я напуска. Толкова по-зле за доброто ви възпитание, господин Смит-джей⁵⁸!

Произнасяйки името, прелестната съгледвачка избухна в подигравателен смях. Тя свали далекогледа от око-то си, доволна от видяното. Из дворовете на Гостоприемната планина нямаше и следа от присъствието на младия англичанин, нито нещо издаваше, че той се е срещал с братовчедка си. В подобен случай всичко щеше да завърши, както го желаше еврейката, тъй като изразът, който можеше да се наблюдава в Кейтиното лице, сочеше всичко друго, но не и сдобряване с Хърбърт. Щастлива, че младата креолка е така нерадостна, ревнивата съперница прилепи око към далекогледа.

– Я! – възкликна тя. – Какво прави тая робиня пред статуята? Сякаш ѝ говори нещо. Интересна беседа, не се съмнявам. Ха-ха! Може би ѝ се кланя. Ха-ха! Тя е не по-малко вкаменена от самия мрамор. Въплътено търпение, което се усмихва... ха-ха!

– А сега – продължи развеселената наблюдателка, без да сваля далекогледа от око-то си – тя сне поглед от статуята. Насочи го насам, бога ми! Тя не може да ме зърне. С просто око е невъзможно. А и от ръба на канарата се подава само главата и шапката ми. Тя не е в състояние да ги различи. Колко втрънено гледа насам. По лицето ѝ играе усмивка. Или нещо подобно. Човек може да си въобрази, че си припомня прекрасното зрелище тук горе: интересната картина – Смиджи на колене. Ха-ха!

– Ай, какво я прихвана? – запита се Джудит и престана да се смее, когато видя как девойката сложи на главата си забрадката и зави към задната част на къщата. – Какво означават тия действия? Изглежда, че

58. Игра на думи: удълженото окончание към фамилното име „джей“, означава на английски птицата „сойка“ и в преносен смисъл „дърдорко“. Бел.прев.

се кани да отива нейде. Сама? Да, сама, сякаш преднамерено. Я гледай! Тя мина покрай къщата крадешком и погледна към нея, като че се бои да не излезе някой и да ѝ попречи. Прекоси градината. Излезе през вратичката на оградата. Охо, почна да изкачва планината!

При тези думи Джудит пристъпи крачка Напред, за да може да вижда по-добре. Далекогледът заигра на окоото ѝ, а тя цяла се разтресе от възбуда.

– Изкачва планината! – промълви съгледвачката. – Да, изкачва планината! Защо? Да не би да има среща с Хърбърт Воуан?

От устата на еврейката се изтръгна сподавен вик. Далекогледът на тежа, готов да се изплъзне от пръстите ѝ.

Глава ХСIII

ЕДНА СЪГЛЕДВАЧКА В ЗАСАДА

Виждали ли сте как безпомощно пада на земята горда птица, чието крило е простреляло съдбоносен куршум?

Така сърцето на Джудит Джесурън се свлече в пепелта от високомерното самочувствие, с което само преди миг бе изпълнено.

Когато еврейката зърна Кейт Воуан да изкачва планинската пътека, увереността ѝ изчезна, задоволството ѝ се изпари.

Каква друга работа, ако не уговорена среща, имаше младата креолка в планината? И с кого, ако не с тайнствено изгубилия се момък?

Скритото тръгване на Кейт, избраният час, когато Смиджи не препречваше пътя и, бързата походка и погледите назад, когато тя се промъкна през парка – всичко показваше, че се страхува да не бъде забелязана и проследена.

Защо ще се страхува, ако отива по някаква редна работа? Господин Смиджи нямаше права на баща, нито на съпруг. Защо тя трябва да прикрива намеренията си от него, ако те Наистина не бяха тайни и целещи точно предположената от ревнивата съгледвачка среща с Хърбърт Воуан?

Джудит бе така уверена в истинността на своята догадка, че веднага, щом видя младата креолка да крачи по стръмната пътека, притича до противоположния край на площадката, където очакваше да забележи другия партньор на свиждането.

Тя не откри никого, но това не успокои възбудата, която сега обхвана всеки неин нерв. Че момъкът не се вижда, не означаваше нищо. Кой знае дали в тоя миг той не е съвсем наблизо, ала го закрива зеленият губер на застлалата планинския склон гора.

Къде възнамеряваха двамата да се срещнат? На кое място си бяха определили среща?

Джудит не се съмняваше, че има преднамереност – ревността правеше всички въпроси излишни. Еврейката бе убедена, че всичко е било уговорено отзарана. Какво друго можеше да бъде значението на двойното послание? Най-напред да се поиска среща, сетне да се уточни мястото ѝ. Ето кое обясняваше двойните отпечатъци на стъпките в двете противоположни посоки.

Но къде бяха решили да се срещнат тайно?

Внезапна тревога завладя съгледвачката. Ако тя ги изгуби от очи, те ще се наслаждават на срещата си спокойно, без свидетели. Това не биваше да се допуска в никакъв случай. Джудитиният дух, възбуден до крайния предел на ревността, не се плашеше от последствията. Каквото и обрат да вземеха нещата, тя трябваше да смути срещата им.

Единствената възможност да ги проследи бе да не изпуска от поглед Кейт Воуан. Може би Хърбърт е вече там и я очаква? Той положително е там. Влюбеният винаги пръв се явява на определеното място.

Ръководена от това съображение, еврейката се върна на другия край на площадката и се завзира в планинския склон.

Тя откри, каквото диреше – снежнобялата забрадка на девойката изпъкваше сред тъмнозелената шума. Бялата точка ту се скриваше, когато Кейт минаваше под високите дървета, ту изскачаше, когато момичето излезеше на завоите на лъкатуши ата пътека.

От върха на чуката погледът обхващаше почти цялата просека, защото макар и рядко използван, на времето пътят бе прокаран в гората с брадва и отгоре личеше сред дърветата като тясна, но забележима ивица.

С просто око или с далекоглед Джудит проследи движенията на кърпата до точката, където почваше стената на канарата. Там пътеката свиваше, за да излезе на задната ѝ страна. Еврейката многократно оглежда пътя пред младата креолка с надежда, че ще зърне мъжки образ – Хърбърт Воуан, естествено.

Мернеше ли се нещо между дърветата – литнеше ли от някой клон птичка, подплашена от стъпките на милата девойка, сърцето на ревнивата съгледвачка се свиваше от болка. Ако и да бе сигурна в предположението си, Джудит се плашеше от началната гледка на тайната среща. Да ги види как ще се приближат един до друг, как ще се хвърлят в обятията си, как устните им ще се слезат в целувка на взаимна обич – би било непоносима агония!

Когато еврейката си представи цялата картина, гордият и дух потърпна, смали се и се снижи, напетата ѝ женствена снага се разлюля като немощна тръстика.

До урвата Кейт се изкачи с бързи стъпки, сякаш се носеше на птичи криле, без да подозира, че движенията ѝ са следени от съперница, най-ненавистна измежду всички.

Девойката измина многобройните завои и стигна на двайсетина разкрача от подножието на скалата, където пътеката обикаляше зад канарата. Креолката знаеше пътя и без да спира, продължи, докато се

озова до една гънка, където почваше стръмнината.

Дотук Джудит бе следила непрекъснато пътничката. Кейтиното намерение да изкачи Дяволската канара, защото явно тя тръгна в това направление, изненада съгледвачката. Ала като размисли, Джудит бързо превъзможна смайването си. Влюбените бяха избрали за своята среща върха на чуката – едно място вече осветено от предишна любовна сцена.

Когато младата креолка мина зад канарата, за да се покатери на нея, еврейката не се застоя на площадката. Ако останеше, двете съперници щяха да се срещнат неизбежно. Джудит не се плашеше от сблъскване, колкото и неприятно, колкото и ненавременно да бе то, но тя науми друго.

Тя изостави мястото не от някакво чувство на деликатност. Напротив, действията, които последваха, издадоха съвършено различна подбуда.

Точно там, където урвата извеждаше на терасата, се откриваше от едната страна надлъжна пукнатина. Нейното дъно бе само на няколко фута под равнището на върха и бе покрито с гъста растителност от веч-нозелени храсти, които достигаха до самата площадка и изпълваха изцяло отвора със свежата си зеленина.

Със своя проникателен поглед Джудит Джесурън веднага забеляза удобното скривалище. Ако тя се свиеше в шумака, можеше да наблюдава, без да бъде видяна. Затулена зад гъстите храсти, тя щеше да присъствува на сцената, която навярно щеше да разкъса сърцето и, ала тя вече не се боеше от последствията.

Тя издебна сгоден момент, когато Кейт бе свела очи надолу, и прилази до страничната пропаст, където се потули зад завесата от листа. Спотаена в скривалището си, еврейката зачака съперницата ѝ да се изкачи.

Хаосът на вълненията отне на съгледвачката способността да разсъждава спокойно. Подозрението относно Хърбъртовото вероломство – понеже не можеше да се отрече, че младежът бе проявил към своята господарка внимание или най-малко бе допуснал тя да приеме държанието му за нежност, съмнението в неговата невярност се превърна в увереност. Джудит не можеше да греши в предположението, че двамата братовчеди са си уговорили среща, такова поне беше убеждението на заслепената влюбена.

И ето, Кейт пристигаше сега на свиждането, а подир нея можеше да се очаква и Хърбърт. Чудно, че той не бе дошъл пръв. Ала това нямаше никакво значение. Момъкът не можеше да бъде далече и без съмнение

щеше да се яви навреме, дори щеше да превари любимата си, докато тя смогне да се покатери на върха на скалата.

Такъв бе ходът на мислите на ревнивата съперница.

Тя се вслушваше, за да чуе дали младият англичанин не се обажда отдолу.

Тя поглеждаше уморено към пропастта, където предполагаше, че ще зърне момъка да бърза по стъпките на своята братовчедка и да се упреква, че е закъснял за любовната среща.

Глава XCIV

ОСУЕТЕНО КРЪВОЖАДНО НАМЕРЕНИЕ

Джудит още нямаше определен план на действие и разчиташе, че обстоятелствата ще ѝ подскажат какво да предприеме.

Едно нещо само бе решила определено: преди тя самата да се покаже, да остави влюбените да се срещнат на канарата.

Съгледвачката реши да потиска, докато може, жаждата си за мъст. Трябваше да види как двамата ще се срещнат, да присъствува на взаимните им нежности, да се увери в Хърбъртовата измяна и едва когато му дойдеше времето, да изскочи и да изкаже своите упреци.

Подобен план бе нахвърлила еврейката в ума си, ала всичко бе съвсем неясно и зависещо от случайността.

Неподозираща близостта на отмъстителната си съперница, младата креолка изкачи урвата и мина покрай Джудитиното скривалище. Без да знае, че е наблюдавана, тя стъпи на скалата, прекоси площадката и спря близо до противоположния край точно на мястото, където бе застанала по време на затъмнението и където се бе родил свидният спомен.

Девојката развърза лекия възел, с който се крепеше забрадката ѝ под брадичката, хвана кърпата с две ръце, сякаш за да предпази очите си от слънцето, и впери взор в долината – не където бе разположена бащината ѝ къща, а към долината, в която живееше все още обичният сродник. Както преди, погледът и бе прикован в чифлика – тази мрачна грамада, която въпреки тъмните сенки, които я обкръжаваха, ѝ се струваше най-светлата на земята. Слънчевият блясък не можеше да се сравнява със сиянието на Хърбъртовата любов. Какво не би дала Кейт да можеше да живее в този зрак? Защо тя не бе щастливката, върху която да заструят лъчите на тази светлина?

– Как бих желала – прошепна младото момиче – да го зърна още веднъж преди часа, когато не ще имам повече право да го диря, защото тогава дори мисълта за среща би съставлявала престъпление. Ако успее да го срещна и поговоря с него, мисля, че ще трябва да му разкажа всичко. Макар и да не ме обича, ще ме съжали – уверена съм. Струва ми се, че болката ми ще се облекчи, ако и да не се излекува. Ах, защо точно на това място ме погледна той? За какво бе тоя взор, който никога не ще забравя? Виждам като тогава очите му, впити в моите, и нещо преминава помежду ни – една искра, която прониква до безмерните дълбини на

душата. Ах, Хърбърт, защо ме погледнахте така? Ако не беше вашият взор, щях негли да се примиря. Ала сега – никога. Ах, Хърбърт! Хърбърт!

В своята горест младата креолка произнесе последните думи високо.

Джудит Джесурън дочу само името, но неговото въздействие бе страхотно, сякаш отровна стрела прониза сърцето ѝ. Ако досега можеше да съществува съмнение за какво Кейт изкачи върха, призоваването на Хърбърт разя всички колебания. Креолката сама правеше признания.

Мигновено в ума на ревнивата жена проблесна една ужасна и зловеща мисъл. В гърдите и затрептя дързък и черен като самия ад помисъл.

Еврейката реши да премахне своята съперница, да убие Кейт Воуан.

Обстоятелствата подсказваха как да се извърши престъплението. Младата креолка бе застанала на издатината на скалата – едва на три фута от ръба ѝ. Един лек тласък отзад бе достатъчен, за да бъде отпратена във вечността.

Осъществяването на злодеянието не бе свързано с големи опасности. Храстите отдолу щяха да скрият трупа за доста дълго време, а когато най-после той се намереше, какво заключение можеше да се очаква. Нима нещо друго освен самоубийство?

Обстоятелствата благоприятстваха подобен извод. Дори собственият ѝ баща щеше да го приеме като последица от принудата за брак против дъщерната воля. Използувайки случая, Кейт се бе измъкнала незабелязано от къщи, без някой да я види.

Имаше още една благоприятна подробност. Изглежда никой не знаеше, че креолката е дошла на Дяволската канара, както и никой не подозираше, че еврейката също се намира там, защото по пътя си Джудит не срещна живо същество.

Вероятно ничие човешко око не би засвидетелствувало престъплението. Дори да се забележеха от долината очертанията на действащите лица, разстоянието беше твърде голямо, за да се различи ясно какво става горе. А и имаше само едно на хиляда вероятност случаен поглед да се насочи към върха на планината. В този час черните ратаи из нивята бяха премного погълнати от работата, за да им остане свободно време да зяпат към Дяволската канара.

Със светкавична бързина тези доводи се занизаха в главата на убийцата; всеки един вдъхна прясна сила на умисъла и тласна еврейката

към неотложното му изпълнение.

Нейната ревност се бе вече превърнала в необузdana страст, завладяла цялата ѝ душа. Джудит отдавна жадуваше за мъст и точно сега се представяше случай за разплата. Ревнивката не можеше повече да се владее. Случаят бе премного изкусителен – демоничното желание стана неудържимо.

Спотаената в скривалището съгледвачка погледна към урвата, за да види дали някой не се изкачва към върха, после погледна към Кейт, за да се увери, че тя е още обърната към долината. Сега еврейката изскочи безшумно от храстите и излезе на скалата.

Тихо, като дебнеща тигрица, която доближава до лова, Джудит се придвижи по площадката към мястото, където се намираше невинната жертва, напълно неподозираща надвисналата над главата ѝ опасност.

Нямаше ли глас, който да предупреди девойката?

Имаше. Обади се един глас – гласът на Смиджи!

– Ехоо, миила Кейт! Какво диририте на канараата? Боже, каква гооненица му удаарих подир вас. Дууша не ми остаана, ай, ай!

Ревнивката чу подвикването и като измамена тигрица понечи да се прибере в скривалището си, но Кейт се обърна и я накара да се закове на място. С мълниеносна скорост съгледвачката промени страшната си поза и когато креолката отправи взор към нея, видя я да стои с небрежно отпуснати надолу ръце в положението на човек, който току-що се е добрал до скалата.

Девойката изглежда съперницата си с почуда, примесена с известна тревога, понеже забеляза зловещия пламък, който искреше в очите на разочарованата и възпрепятствувана убийца.

Преди двете жени да успеят да разменят слово, Смиджиевият зов отново долетя отдолу.

– Миило създаание, Кейт, етоо ме! Ей сегичка ще бъда гооре!

Посоката, от която идваше викът, се менеше. Ясно беше, че контето вече обхожда канарата, за да излезе отзад на стръмнината.

– Прося най-горещо извинение – рече еврейката с пресилена учтивост и предизвикателен поглед. – За втори път ви се натрапвам на това чаровно място. Уверявам ви, че съвсем случайно попаднах тук и за да ви докажа, че не желая да ви преча, начаса ще се оттегля.

С тези думи дъщерята на Джейкъб Джесурън си тръгна и се изгуби от площадката, преди Кейт да успее да изрази било смайване, било негодувание.

– Госпооди – изфъфли запъхтян франтъг, когато достигна върха. –

Като че имахте дружка? Положително! Някой изскочи от урвата – една даама в костюм за езда.

Госпожица Джесурън беше тук.

– Ай, госпоожица Джесурън! Крайно забележително създаание. Щяла да се жеени за ооня... за вашия братовчед, разпраавят. Бога ми, ще бъде прекрасна съпрууга за ооня приятел, щом тя не придирия много... Ха-ха! Какво ще кажете, Кейт?

– Нямам мнение по въпроса, г. Сиджи. Моля да се прибираме.

Контето навярно забеляза, без да може да си обясни причината, че гласът на годеницата му звучи уморено.

– Ай, много добре. Гоотов съм да се върнем. Но, драга ми Кейт, що за дявол момиче сте, повярвайте ми. Искате да ми изиграете лоша шега като годеницата от преданието. Ай, ай! Много забавно! Както и да е! Имаате повече щастие от оноова злочесто същество. Видях белия ви ешарп между зелените дървета и той ми показва мястото, дето се криете. Ай, ай.

Сиджи и не подозираше колко много неговата годеница бе застрашена от съдба, близка до участта на хвърлилата се в пропастта изоставена годеница от народното сказание. А Кейт и не предполагаше, че дължи живота си на контето.

Глава ХСV ДОКЛАДЪТ НА СИНТИЯ

Синтия не закъсня да се отзове на поканата на евреина, който имаше влияние върху нея. Това влияние не беше така мощно, както обаянието на магьосника; то не беше и така тайнствено, защото се дължеше на парите. Мулатката обичаше парите, както повечето от хората. Парите са източник на наслади, а робинята имаше слабост към развлеченията.

Синтия намери много скоро повод да прескочи до чифлика – още повече че господарят отсъствуваше. Но дори и да си бе в къщи, тя лесно щеше да съчини някакво оправдание или по-скоро щеше да се измъкне, без каквото и да е извинение.

В дните, които описваме, робството в Западна Индия, и по-специално на остров Ямайка, бе изменило своя характер. Гласът на Уилбърфоурс и на Кларксън бе проникнал до най-отдалечените кътчета на острова и робите от плантациите се вслушваха вече в шепота, който им обещаваше близко освобождение. Търговията с роби бе забранена и се очакваше, че скоро ще бъде премахнато и робството.

Надеждата за спасение вдъхваше смелост на черните роби и угодническото подчиняване на прищевките на господаря и бича на надзирателя, познато в миналото, почваше да изчезва. Нерядко робите се „самотлъчваха“ с дни и се връщаха, без да се страхуват от наказания. Понякога направо бягаха завинаги. Метежите по плантациите се бяха превърнали в обичайно явление и често завършваха с пожарища и кървави сблъсквания. Не една банда бегълци се укриваше из непристъпните планински дебри, където – въпреки усилията на властта и създадената охрана, поверена на някогашните избягали роби, превърнали се по-късно в марони, които изпълняваха сега малко нехайно задълженията си – бегълците се бореа отчаяно за независимостта си и поддържаша съществуването си чрез дребни кражби или по-едри грабежи. С новите бегълци се повтаряше историята на първоначалните марони, докато по отношение на самите марони белите бяха приложили мъдрото, но безнравствено правило: „Остави крадеца да лови крадците“ – и им бяха възложили да преследват и да ловят избягалите роби.

При подобни условия на робство дръзката Синтия не бе жената, която би се срамувала да поиска разрешение за излизане или би се страхувала да се измъкне без позволение. Затова почти веднага след

връщането на Синия Дик тя се яви в чифлика.

Сведенията, които донесе, макар и да не обясняваха къде се намира изчезналият книговодител и на какво се дължи отсъствието му, бяха твърде интересни за евреина, тъй като му разкриха подробности, които го изпълниха със задоволство.

Джесурън бе научил от Синия Дик, че кустосът е заминал, но сега узна от мулатката допълнителната подробност, че преди да тръгне, плантаторът бе изпил лютото биле. Робинята го бе сипала в налетия за изпроводяк суизъл.

Вестта бе особено важна заради тревогите, които чифликчията бе почнал да изпитва във връзка с испанските си наемници. Ако заклането свършеше своята работа така бързо, както бе заявил Чакра, смъртта щеше да превари злодеите и щеше да направи излишно изпълнението на опасната им задача.

Синтия съобщи и друга интересна подробност. Отзарана, след като господарят ѝ тръгнал на път, тя се видяла с Чакра. С магьосника тя се уговорила да се срещнат на обичайното място за свиждане в зависимост от заминаването на кустоса. Понеже плантаторът потеглил за Савана, робинята се явила при коромантиеца, за да го осведоми за събитията около отпътуването на г. Воуан. Синтия допускаше, че Чакра е хукнал по петите на кустоса. Магьосникът не ѝ казал, че смята да го стори. Но тя считаше, че негърът има подобно намерение. По време на разговора той изтървал някоя и друга дума, даваша на мулатката основание да направи това предположение. А и при раздялата, вместо да се върне в бърлогата си, в Дупката на призраците, той се отправил към пътя за Савана.

Това бе най-същественото от Синтиевия доклад и след като получи добро възнаграждение за донесението, робинята се прибра в Гостопримната планина.

Въпреки задоволството, което получените сведения донесоха на Джейкъб Джесурън, те далече не разведриха смутения му дух.

Хърбърт Воуан продължаваше – все така необяснимо – да отсъства. Часовете летяха, сечери се, а от него нямаше и вест. Търговецът на роби, както и дъщеря му почнаха все по-силно да се тревожат.

Джудит бе озадачена и измъчена. Съмнението, че Хърбърт има среща с братовчедка си Кейт, се бе поразяло от онова, което тя видя и не видя, защото евреиката че се върна в къщи направо от Дяволската канара. Съгледвачката остана известно време да дебне около планинската чука, очаквайки, че ще се мерне сам Хърбърт. И тъй като той не се

вести, нито се откри някаква дияра от него, Джудит с облекчение заключи, че подозрението ѝ в края на краищата е само рожба на въображение и че няма никаква уговорена среща между братовчедите. Кейтиното изкачване на Дяволската канара изглеждаше малко странно, ала Смиджи бе последвал годеницата си и еврейката не дочу онази част от разговора, в която франтът призна, че случайността му помогнала да открие къде се е дянала младата креолка.

Размишленията помогнаха на ревнивката да укроти наранения си дух, но само до известна степен, защото Хърбъртовото отсъствие бе зла прокоба, особено когато Джудит си припомни избухналото напоследък между нея и момъка сблъскване.

Еврейката не се разкайваше за злодеянието, което бе наумила и което несъмнено щеше да извърши, ако Смиджи не бе се явил така навреме на сцената. Изтръгналите се от устните на девойката слова издаваха достатъчно ясно с какво е заета мисълта ѝ. Макар че мъжът, чието име младата креолка помена, не присъствуваше лично, съгледвачката бе уверена, че Кейт е нейна съперница.

Ако Джудит бе извършила престъплението, може би щеше да изпита угризения, ала за своите помисли ревнивката не съжаляваше ни най-малко. Страстта, по-необузdana от всеки друг път, я заслепяваше.

Когато ездачката се прибра в къщи, баща ѝ не получи особени обяснения. Дъщерята му разказа само, каквото намери за уместно да му повери. Фактът все пак, че тя не бе срещнала по време на ездата книговодителя, правеше още по-трудно разбираемо изчезването му.

Глава ХСVI ДЕН НА ДОГАДКИ

Привечер следите в калта бяха наново изследвани. Джесурън отиде лично да ги проучва. Той разпита повторно изкусния говедар и сега излезе наяве друго обстоятелство или по-право воловарят направи догадка, която не бе му хрумнала по-рано, защото не бе обърнал внимание на подробностите, върху които той я изгради.

В подметката на ботуша, оставил чудноватия отпечатък, имаше една особеност, която накара говедаря да предположи кой може да бъде неговият собственик. Скитайки с добитъка из гората, той бе виждал дия, която съответствуваше или най-малко приличаше на тази следа.

– Ако то същото, господарю – заяви той в отговор на кръстосаните въпроси на евреина, – тогава зная кой прави стъпка. То стъпка на капитан на марони.

– Кюбина?

– Да, точно.

Чифликчията изслуша предположението с нескривано безпокойство, което нарасна, когато му съобщиха друго неизвестно обстоятелство, че маронът Куокоу, който бе задържан заедно с Хърбърт в деня на първата им поява в чифлика, бил виждан напоследък да си шушука скритом е младия англичанин.

Свидетел на случайното наблюдение беше Синия Дик.

Търговецът на роби се бе сетил за Кюбина още сутринта. Новооткритите обстоятелства засилиха подозрението му.

Необходима бе една последна брънка, за да се склучи веригата на доказателствата, и тя бе открита в останалата в люлката лула, един доста своеобразен предмет, състоящ се от желязна чашка и тръбица, направена от големия пищял на ибис.

Щом показаха на говедаря луличката, той тутакси я позна. Беше „чибучето“ на капитан Кюбина, което воловарят бе виждал неведнъж между зъбите му.

Джесурън не се съмняваше повече с кого е потеглил книговодителят му. До същия извод стигна и Джудит, която взе участие в разследванията.

Еврейката бе твърде доволна от резултата. Тя се радваше, че не е нещо по-лошо. Вероятно младият англичанин бе отишъл на гости на

марона, с когото той се познаваше, както бе известно на Джудит, понеже тя бе в течение на всички обстоятелства, свързани е първата среща на двамата младежи. Нямаше нищо необикновено, че помежду им се бе родило приятелство, плод на изключителните обстоятелства на запознанството. Може би любопитство бе подтикнало Хърбърт да придружи марона до планинския му дом, и то бе достатъчно, за да се обясни отсъствието на младия англичанин.

Наистина оставаха някои неосветлени подробности: идването на капитан Кюбина в чифлика, двойната му дия в двете противоположни посоки, бързото тръгване на Хърбърт, без да уведоми дъщерята или бащата. Всички тези обстоятелства оставаха подозрителни и макар новоразкритите факти да поуспокояваха еврейката, те не премагнаха напълно нейната обърканост.

Следствието обаче произведе свършено противоположно въздействие върху духа на нейния достоен родител. Вместо да бъде доволен, че книговодителят му е заедно с капитана на мароните, той изпита безмерна досада. Търговецът на роби си спомни колко настойчиво Хърбърт го бе разпитвал за съдбата на бичувания беглец – принца. Чифликчията не бе забравил своите уклончиви отговори и сега се уплаши, че ако действително момъкът е с Кюбина, последният ще му даде свършено различно обяснение за случилото се и изобщо сведения, които не можеха да не доведат до най-нежелателни усложнения.

Ако младият англичанин, чиито високи нравствени принципи бяха известни на стария евреин, узнаеше изобличителните подробности, той едва ли би склонил да приеме за свой тъст Джесурън. Опасните факти щяха не само да охладят желаната приятелска благоразположеност към господаря и дирената любов към Джудит, но щяха да откъснат младежа от дома, чието гостоприемство той можеше да счете за подозрително.

Кой знае дали не бе се вече случила непоправимата беда? Беше ли допустимо усилията на чифликчията да завършат с неуспех? Нима убийството – най-черното от всички престъпления – щеше да отиде напразно? Джейкъб Джесурън не се съмняваше, че злодеянието е вече извършено. С помощта на отровата на Чакра или оръжието на двамата ловци на негри онази част от заговора, която се отнасяше до кустоса, трябваше по това време да бъде вече приключена или да се намира близо до своя край и подбудителят не можеше да предприеме нищо, за да спре нейния ход. Как, кога и къде наемниците са извършили убийството? И нима всичко бе напусто? Евреинът продължаваше да измъчва ума си с тези въпроси в ранните часове на нощта и около полунощ. Той не

мога да заспи. Отпуснат в изнесеното на верандата като миналата нощ кресло, той на кратки промеждутъци се унасяше леко в неспокойна дрямка. Държеше го буден тревогата, не съвестта – загриженост за бъдещето, не угризение за извършеното. След полунощ и призори в съзнанието му се натрапи нова мисъл, обхвана го неустойимо желание да узнае подробностите по убийството. По всяка вероятност Чакра се беше вече прибрал и можеше да се намери в свърталището си в Дупката на призраците. Търговецът на роби не знаеше защо магьосникът е тръгнал подир плантатора. Джесурън допускаше какви ще са подбудите. Коромантиецът навярно се страхуваше, че заклинанието не ще бъде достатъчно и при неуспех щеше да се опита да го подсили. Или може би той бе пожелал да присъствува на агонията и да се наслади на последния час на своя враг. Отколешната дружба на евреина с негъра бе изградена върху основата на злото и чифликчията можеше с доста голяма сигурност да гадае какви лостове ръководят Чакра в действията му. Покрай истинския подтик търговецът на роби не изключваше и едно друго предположение – че коромантиецът е последвал жертвата си, за да я обере.

За да провери дали първият дял от съзаклятието – убийството – е приключил с успех, евреинът напусна своето кресло легло и свикнал да скита нощем, се запъти към Дупката на призраците.

Глава ХСVII БОЛНИЯТ ПЪТНИК

След като напусна земите на собственото си имение и повървя известно време по един черен път, известен под името Кариън Кроу Роуд – пътят на черния лешояд, г. Воуан излезе на шосето, което тръгваше на север от Монтего Бей и водеше за Савана-ла-Мер, на южната страна на острова.

На шосето плантаторът взе посока на юг към Савана-ла-Мер, където възнамеряваше да завърши пътуването си на кон. Оттам щеше да продължи по море до Кингстън или Олд Харбър, или някое друго пристанище, от което можеше лесно да се стигне по море до столицата.

За да се отиде от Монтего Бей до Спаниш Таун по суша, най-често се използваше пътят, който минаваше вдясно от Фалмутското пристанище, сетне покрай залива Сейнт Ан и прекосяваше напреко острова.

Понякога се прибягваше и до южния път, който не стигаше до Савана, а пресичаше Лъковия и Сейнт Илизъбет. Кустосът обаче предпочете по-лека начин на пътуване – с кораб. Той знаеше, че от Савана тръгват постоянно ветроходи за пристанищата по южното крайбрежие на острова, затова очакваше, че леко ще стигне до Кингстън. Тази бе една от причините, които насочиха стъпките му към Савана.

Но г. Воуан имаше и едно друго съображение. Както поменахме, в Савана-ла-Мер се намираще седалището на окръжния съд на западната област на острова, другояче казано, на Корнуолския окръг, включващ под своята подсъдност петте големи общини: Сейнт Джеймз, Ханоувър, Уестморланд, Трелоуни и Сейнт Илизъбет, следователно и Монтего Бей. Съдът в Савана разглеждаше всички по-важни процеси, а делото, което г. Воуан възнамеряваше да заведе срещу евреина, можеше да се решава само от окръжен съд в пълен състав. Обсебването на двадесет и четири роба не бе дребно престъпление и за него наказанието бе много по-тежко, отколкото за някаква обикновена злоупотреба.

Лофтъс Воуан още не бе се спрял на какво основание да изгради обвинението, но тъй като Савана беше не само седалище на окръжния съд, а и център на правните познания в окръга, кустосът очакваше да намери там вещи съветници.

Такава беше главната причина, която накара плантаторът да тръгне за Спаниш Таун през Савана-ла-Мер.

За краткото разстояние, което можеше да се измине за един-единствен ден, не бе необходима многобройна прислуга. Ако г. Воуан бе потеглил за столицата по суша, нещата щяха да бъдат различни. Според островните обичаи, блестяща кавалкада и разкошна свита от слуги щяха да съпровождат знатния кустос.

Денят се оказа един от най-жежките, особено след пладне. Палещите слънчеви лъчи бяха напекли бялото варовиково шосе, по което бе принуден да язди конникът, и правеха пътуването не само неприятно, но и изтощително.

Плантаторът не се чувствуваше добре още в къщи, ала сега с всеки изминат час му ставаше все по-зле. Въпреки зноя на два пъти го втресе. Силни студени тръпки бяха последвани от противоположната крайност – изгаряща температура, придружена от неутолима жажда. Пристъпите се съпровождаха от гадене и начални тетанични гърчове.

Пътникът би спрял много преди да се стъмни, стига да срещнеш гостоприемен покрив, под който да се подслони. В ранните часове на деня плантаторът мина през по-разработените участъци в този край, където имаше многобройни стопанства, но тогава той не се чувствуваше още така зле и реши да продължи пътя, обаждайки се само на едно-две места, за да се освежи и за да му наляят вода в гюмчето, което носеше слугата.

Едва късно следобед признаците на болестта почнаха да стават особено обезпокоителни. Тогава обаче друмниците преминаваха през една необитаема местност, един див кът от Уестморландското землище, където с мили не можеше да се зърне къща покрай шосето.

По-нататък, на няколко мили от пътя, бе разположена Контентовата голяма захарна плантация. Господин Воуан разчиташе да намери там радушен прием, защото собственикът на стопанството не само се слаवेशе със своето щедро гостоприемство, но бе и негов личен приятел.

Още преди да потегли, конникът бе решил първият етап от пътя му да бъде Контентовия дом, където щеше да ноцува. Той не желаше да се откаже от първоначалното си намерение и продължи да се насилва, макар че крайното изтощение, което го обхвана, правеше ездата непоносимо мъчителна. Той бе така отпаднал, че се принуждаваше от време на време да спира коня и да си почива, дорде посъбере сили.

Пътникът напредваше бавно и когато се показа Контентовото имение, слънцето клонеше на залез. Господин Воуан зърна плантацията от един хълм, на чийто връх той излезе точно когато огненото кълбо се готвеше да се гмурне в Карибско море, отвъд владената във водата суша

на Пойнт Негри. В нозете си, сред тучна долина, залята с пурпурната омара на здрача, кустосът видя господарското жилище, обкръжено от просторни захарни работилници и живописни редици негърски колиби, толкова наблизко, че се долавяше шумът от вечерната суетня и човешката глъч, носещи се в свежия въздух, и се забелязваха очертанията на мъже и жени в леко пъстробагрено облекло, плъзнали безредно из дворовете.

Господин Воуан наблюдаваше картината със замъглен поглед. Звучите достигаха до ушите му неясно. Той се взираше в Контентовата плантация така, както претърпял корабокрушение моряк вижда земя, ала няма надежда, че ще успее да се добере до сушата. За болния пътник бе все едно, че стопанството се намира на стотици мили далеч, на другия край на острова. Той нямаше никакви изгледи да се добере до гостоприемния дом, освен ако го отнесат там с носилка. Кустосът не можеше повече да язди. Не бе в състояние дори да се крепи на седлото. Той се отпусна и залитна в ръцете на слугата си.

Недалече от пътя, полускрита сред дърветата, се виждаше колиба с оградено дворче, в което някога някой негър навярно бе садил зеленчук. Колибата и градинката бяха изоставени – хижичката бе почнала да се руши, а дворът буренясал и обрасъл с дива растителност, която в тропическите почви избуява само за един сезон.

В този бордей прислужникът отведе или по-право отнесе господаря си, защото г. Воуан не бе способен да се движи.

В един ъгъл на колибата се намираше бамбуков одър – негърското легло на бившия и обитател, което почти никога не се разваля, когато жилището бъде напуснато.

Слугата постла на нара един чул, положи отгоре кустоса и го зави с връхната му дреха.

След като даде на господаря си да пие, той – по заповед на самия болен – яхна коня си и препусна в галоп към Контентовата плантация. Лофтс Воуан остана сам.

Глава ХСVII ЗЛОВЕЩ НАТРАПНИК

Лофтъс Воуан не остана дълго време сам, при все че никой човек – здрав или на смъртно легло – не би желал да зърне до възглавката си гост като зловещия натрапник, който пръв дойде да смути обкръжаващата болния самота.

Черният слуга препусна в галоп, за да дири помощ, и преди тропотът от конските копита да бе престанал да кънти през незамазаните с кал пролуки на хижата, на пода се проточи тъмната сянка на човек.

Проснатият на тръстиковия одър пътник изпитваше непоносими болки, от които скимтеше непрекъснато. Но той забеляза сянката на пода, която заедно с внезапния мрак в колибата му подсказа, че вън има някой, който се кани да влезе.

Би могло да се предположи, че в този миг кустосът би се зарадвал на посещениято на кое да е живо същество, дошло да облекчи мъчителната самота, която го потискаше. Навярно присъствието на живо създание щеше да му донесе утеха, но в падналата на пода сянка болникът различи или си въобрази, че вижда очертанията на човек, който трябва да е мъртъв: силуета на магьосника Чакра.

Сянката, се открояваше ясно. Колибата бе обърната на запад. Пред вратата нямаше дървета и нищо не препречваше лъчите на залязващото слънце, от чиято руменина аленееше полето. Очертаваше се само силуетът на зловещия натрапник Чакра. Виждаше се само горната половина на тялото – главата, раменете и ръцете. Сянката на главата имаше исполински размери, устата бе отворена и разкриваше огромни зъби, над раменете се подаваше отвратителна гърбица, ръцете висяха дълги и подобни на маймунски. Положително това бе сянката на Чакра или възплъщение на неговия дух, толкова често виждан напоследък.

Вцепенен от ужас, плантаторът не бе в състояние ни да говори, ни да мисли. Неговата агония не стана по-мъчителна, когато вместо сянката сам магьосникът с цялата си чудовищна уродливост се яви на вратата и без да се бави, направи крачка напред.

Лофтъс Воуан не можеше повече да се съмнява в самоличността на човека, който се вмъкна неканен в този лош час. Безредните му мисли и страданието бързо замъгляваха погледа на болника, ала все пак той достатъчно ясно прозря, че видението не е плод на въображение, не е

безплътен дух, а живо създание, толкова зло, колкото най-злите изчадия на ада.

Кустосът престана да вярва в съществуването на Чакровия призрак и да се плаши от него. Той се убеди, че магьосникът не е мъртъв и че живият изрод бе много по-страшен.

Викът, който се изтръгна от устата на Лофтъс Воуан, издаде краен ужас. Нещастникът направи усилие да стане на нозе, сякаш имаше намерение да бяга, но сломен от немощ и подчинявайки се донякъде на едно заканително движение на коромантиеца, сочещо, че пътят за отстъпление е отсечен, той се отпусна на одъра, парализиран от отчаяние.

– Ха – изръмжа Чакра и застана между умиращия и вратата. – Няма смисъл да се мъчиш да бягаш. Няма смисъл. Дори да се махнеш оттук, не ще отиваш надалеч. Преди да минаваш сто ярда, ще се строполиш на път като новородено теле. Няма смисъл, стари глупако. Въф.

Нов вик бе единственият отговор на безпомощния болник.

– Ха-ха! – разкикоти се сатанински коромантиецът показвайки своите зъби като на акула. – Ха-ха! Викай, кусусе Ван! Ако щеш, одирай гърло. Чакра казва няма полза. Смърт виси над тебе. Тя вътре в твои жили. Точно кога слънце престава да свети на тоя под, ти ще отиваш на оня свят при твои братя съдии. Ти недобър бял, ти не по-добър от черни. Те заминаха преди тебе. И двама загинаха от смъртно заклинание. Чакра прати и на тебе заклинание, ама тебе остави накрай, защото ти велик кусус. Тебе Чакра запази за най-голяма жертва накрай. Така харесва повече на дявол.

– Милост! Милост – изхлипа умиращият.

– Ха-ха – разлюти се негърът. – Защо викаш милост? Ти имаше ли милост, кога окова стари магьосник във вериги за зелено дърво? Тогава ти нямаше милост, сега пък Чакра не ще прави милост на тебе. Ти трябва да умираш!

– О, Чакра, добри ми Чакра – замоли се пламенно кустосът, изправяйки се на леглото и кършейки ръце, – спаси ме, спаси живота ми. Ще ти дам, каквото поискаш – свобода, пари...

– Ха-ха – прекъсна го магьосникът с тържествуваща наслада. – Ще даваш ти на Чакра свобода! Ще даваш? Ти даде вече свобода на мене. Пари не интересуват Чакра. Чакра не се интересува за пари повече, отколкото за кокосова черупка. У Чакра много пари. Чакра получава, каквото иска, с любовно и със смъртно заклинание. Въф! Ти имаш само едно нещо, което интересува Чакра. Ти не можеш да даваш него на мене. Чакра ще взема него, без да го даваш ти.

– Какво? – прошепна несъзнателно плантаторът и впи в лицето на негъра поглед, изпълнен с ужас.

– Малка Куошеба – изкрещя високо извергът със зловещо изражение. – Малка Куошеба – повтори той, сякаш искаше да се порадва още веднъж на потресното въздействие на своята закана. – Дъщеря на кварталонка. Това честно, кусусе – продължи звярът с насмешка. – Ти получи майка, след като нея първо взе марон. Знайш, че така беше, нали? Сега ред на Чакра. Ти вече умираш и ще идва ред на Чакра да вземе дъщеря. Ха-ха! Въф!... – възкликна внезапно чудовището с променен глас и се наведе над отпусналия се на нара кустос. – Въф! Май че господар умря!

Плантаторът бе наистина мъртъв. Когато чу безчовечната закана, която придружи името „малка Куошеба“, от гърдите му се откърти див вик. Последното издихание на живота му! С него той се отпусна на бамбуковия одър, затулвайки лицето си машинално с връхната дреха, сякаш да се запази от смразяващата гледка. Докато магьосникът се любоваше на страданието на своя враг и се стараше да удължи агонията му, отровата бе довършила своето дело.

Чакра простря дългата си ръка, повдигна наметалото от лицето на смъртника и се вгледа за миг в образа на своя ненавистен враг, сега неподвижен, восъчен и безкръвен.

Сетне, като че изплашен от витаещата смърт, изродът отпусна завивката, изправи се и потайно се измъкна от колибата.

Глава ХСІХ

ДВАМА МЪДРУВАЩИ ПЪТНИКА

Слънцето потъваше в дълбините на синьото Карибско море и не се виждаше вече. Вечерният здрач отдавна бе залял с мрак долината на Контентовото стопанство. Залезът разстилаше вече пурпурна мантия над върха на хълма, където се издигаше колибата. Хвърляните от големите дървета на гората сенки постепенно се сляха с дрезгавината на приближаващата се нощ и очертанятия на хижата – сега смъртен дом – почнаха неусетно да се топят във вечерната тъмнина.

В изоставеното жилище, заето единствено от покойника, цареше тържествена, дълбока тишина – тишината на смъртта.

Отвън се носеха подходящи за мрачната картина шумове – злокобното „уху“ на ушатата сова, настанила се в крайнините на леса, и плачливият вик на ямайския козодой, литнал на лов за насекоми в тъмното небе.

Едно-единствено изключение внасяше малко ведрина в тъжните звуци. По-бодро подрънкваше юздата на завързания за едно дърво кон, а резките неспокойни удари на копитото издаваха нетърпението на животното, нападнато от комари, които ставаха все по-досадни със спускащия се мрак.

Трупът на Лофтъс Воуан лежеше на бамбуковия одър, както го бе оставил Чакра. Не се яви ничия ръка да подложи по-мека възглавка под клюмналата глава; не се намериха милостиви пръсти да склопят клепачите на тези очи, които гледаха, без да виждат – тези изцъклени, безжизнени очни ябълки в хлътналите орбити.

Слугата, отишъл да търси помощ, още не бе се върнал и щеше да закъснее.

Невъзможно бе той да пристигне обратно, преди да изтече час. Контентовата плантация отстоеше на по-малко от миля, ала за да се добере човек до нея, се изискваше време като за извървяването на пет мили. Наклонът на стръмнината, която се спускаше към долината, имаше най-малко петдесет градуса. Немислимо бе да се бърза надолу или нагоре, дори по най-спешна работа. Черният ездач не би изложил на опасност кокалите си, за да спаси живота на своя господар.

Докато се върне прислужникът, щеше да мине цял час. Досега бяха отлетели само двайсетина минути и оставаха още четиридесет. Но дори

и през това кратко време не бе съдено на тялото на кустоса Воуан да лежи в покой. Нямаше и двацет минути, откак магьосникът напусна хижата, и се явиха други натрапници да осквернят трупа със свирепо насилие, предназначено да го стресне в смъртната му дрямка. Ако коромантиецът, когато излезе от колибата беше тръгнал назад по шосето за Монтего Бей – а той възнамеряваше да се придвижи в тази посока, – щеше да срещне двама странни пътника. За него те едва ли щяха да изглеждат необикновени, защото ги познаваше, но случайният минувач не би могъл да не се изненада от тяхната поява. Магьосникът обаче нямаше навик да използва шосетата и до тях прибягваше само в краен случай. Верен на своите навици, Чакра – веднага щом напусна двора на негърската колиба – се плздна по една странична пътека, която се губеше из храстите. Така той пропусна възможността да се натъкне на двама друмника, които, макар и от друга народност, не бяха по-малки злодеи от него. Описаната двойка негодници е вече известна: ловците на хора на Джейкъб Джесурън – Мануел и Андрес, ловци на избягали роби от остров Куба. Читателят също знае целта на тяхното пътуване до Савана. Джесуръновият разговор с испанците при потеглянето им бе разкрил ясно с какво поръчение евреинът изпроводи двете си кръвожадни оръдия. През целия ден двете човешки хрътки бяха вървели по петите на кустоса, ту по-близо, ту по-далече в зависимост от почивките, които бе правил пътникът.

Неведнъж двамата ловци виждаха жертвата си в далечината по белия пращен път. Ала заради якия черен придружител и дневната светлина те не бяха пристъпили към изпълнение на своята престъпна задача. Бяха решили да изчакат доба, която дава повече сгода за убийство – по-дир заник слънце.

Най-после желаният час наближи и точно когато истинският убиец бързаше да се отдалечи от колибата, злодеите, които се канеха да станат убийци, напрегнаха сили да ускорят крачките си.

– *Saramba!* – възкликна по-възрастният и следователно старшият от двамата кръвници. – Не бих се учудил, Андрес, ако нашият *ingeniero*⁵⁹ ни се измъкне от ноктите тая нощ. Наблизо е Контентовата плантация и собственикът на това *ingenio*⁶⁰ е негов приятел. Помниш ли какво каза сеньор Хакоб, че той навярно ще ношува там!

– Да – потвърди Андрес, – старият *judío*⁶¹ го подчерта изрично.

59. *Ingeniero* (исп.) – плантатор. Бел.прев.

60. *Ingenio* (исп.) – плантация. Бел.прев.

61. *Judío* (исп.) – евреин. Бел.прев.

– Ако стигне там, преди да успеем да го догоним, нищо няма да излезе тая нощ. Ще трябва да опитаме по пътя между плантацията и Савана.

– Сагау – рече Андрес, като се перчеше, – ако не бяха тия проклетни пищови, които носи плантаторът, и оня снажен негър до него, да сме го очистили досега. Ами ако той пристигне в Савана, преди да сме си казали по две благи думи с него? Какво ще стане, *compadre*⁶²?

– Тогава – отвърна побратименият – спукана ни е работата. Савана е голям град. Там не може да убиеш човек наред улицата, както тук на къра. Хората, които минават, имат език, не са неми като дърветата. За петдесет фунта ямайски не заслужава да се убива човек, особено един кустос, както му викат из тоя край. Сагау, трябва да внимаваме, иначе ще намажем въжето за нашата дяволия. Тия кустоси са като нашите *alcaldes*⁶³; убий един и ще скочи цяла дузина да те преследва.

– Ами ако – запита Андрес, който, макар и по-млад, изглеждаше по-въздържан от другаря си – и в Савана не ни се яви слуга?

– Ще кажем сбогом на нашите мършави петдесет фунта.

– Как така, Мануел?

– Как ли! Веднъж в Савана, преследваният *ingeniero* ще се качи на кораба и ще отплава по море. Нашият *dueño*, каза така. Ако кустосът успее да се качи на кораба, можем само да му пожелаем добър път. Повторно не стъпвам на кораб дори за пет пъти по петдесет фунта. Пътуването от Батабано дотук ми стига, за да ми държи топло цял живот. Сагау, мислех, че ме е хванала *vomito prieto*⁶⁴. Ако не ме плашеше морската болест, досега да съм се върнал дома окончателно, вместо да кисна в това гнездо на евреи и негърски надзиратели. Аз не се наемам да се върна до Батабано, камо ли да тръгна заради...

Кубинецът не довърши мисълта си, не че му стана неудобно да съобщи заради какво ще тръгне по море, а за щото знаеше, че не са нужни обяснения на съучастника му.

– Тогава – подсказа по-предпазливият Андрес – трябва да свършим всичко, преди да се покаже Савана. Кой знай, *compadre*, ако избързаме, дали няма да настигнем конниците преди Контентовата плантация.

– Имаш право, *hombre*⁶⁵. Точно така е. Хайде да избързаме, както казваш, и ако си съгласен, нека нашият девиз стане: *Esta noche o nunca*⁶⁶!

62. *Compadre* (исп.) – побратиме. Бел. прев.

63. *Alcaldes* (исп.) – градски съдия. Бел. прев.

64. *Vomito prieto* (исп.) – жълта треска. Бел. прев.

65. *Hombre* (исп.) – човече. Бел. прев.

– Vamos! – съгласи се Андрес и хищниците ускориха стъпката, сякаш подтиквани от страх да не изпуснат плячката си.

66. Esta noche o nunca! (исп.) – нощес или никога! Бел.прев.

Глава С

КРЪВ НЯМА!

Червеният кръг на слънцето се бе вече скрил отвъд морския хоризонт, когато ловците на хора изкачиха хълма и приближиха хижата, където бе принуден да се отбие кустосът Воуан и където сега той лежеше мъртъв.

– Mira⁶⁷, Мануел – извика Андрес, когато двамата се озоваха пред колибата и зърнаха кон, вързан за едно дърво, – un caballo⁶⁸ със седло, юзда и alforjas⁶⁹.

– Ездитен кон – потвърди Мануел. – Конят на оногова, по чиито дистри сме тръгнали. Да, този е конят на големия alcalde от Гостоприемната планина. Спомняш ли си, че когато го видяхме пред нас по пладне, единият кон беше дорест, другият сив. Тук е сивият. Точно него яздеше и кустосът.

– Съвсем вярно, compadre, но къде е вторият кон?

– Да не е между дърветата? Или са го вързали от другата страна на колибата? Конниците трябва да са вътре.

– И двамата ли, Мануел?

– Естествено, и двамата, ако и да не мога да кажа къде е конят на негъра. Saгamba! Какво ги е накарало да спрат тук? В това rancho⁷⁰ никой не живее. Зная го. Около преди седмица се отбивах вътре и не намерих никого. А и онова ingenio, където трябваше да ношуват, е точно под тях. Какво, дево Марийо, ги е спряло тука?

– Por Dios, compadre – каза по-младият от двамата ловци на негри, поглеждайки многозначително към торбите, които продължаваха да висят на задния лък на кустосовото седло, – трябва да има нещо ценно в тез alforjas.

– Вярно, прав си, но сега не му е времето, camarada⁷¹. Да свършим с по-важното, че после ще мислим... Не мога да разбера дали и двамата са вътре. Много чудно, че не виждаме коня на негъра.

– Ха – рече Андрес, очевидно осеян от някакво хрумване, – ами ако

67. Mira (исп.) – погледни! Бел.прев.

68. un caballo (исп.) – един кон. Бел.прев.

69. alforjas (исп.) – дисаги. Бел.прев.

70. Rancho (исп.) – колиба. Бел.прев.

71. Camarada (исп.) – друже. Бел.прев.

е отишъл в плантацията. Да предположим, случила се е злополука с коня на кустоса или, сагау, да допуснем, че сам кустосът се е разболял. Помниш ли оня човек, когото срещнахме и който ни каза, че плантаторът носи опасни пищи? Не помена ли, че единият от пътниците, белият именно, изглежда болен? Не разказа ли как го видял да повръща?

– Por Dios, вярно! Сигурно има нещо. Ако чернокожият се е пръждосал, идва нашият час. Стигне ли се до сборичкване, тоя негър е опасен от господаря си. Ако кустосът е болен, както очаквам, той не би могъл много да разчита на оръжието си. Сагамба, ще трябва да го обезоръжим, преди да усети за какво сме дошли.

– Не е ли по-добре най-напред да обиколим? – посъветва далновидният Андрес. – Да разгледаме гърба на колибата и да проверим дали конят не е там. Ако го няма, значи негърът е тръгнал по някаква работа. Можем да се промъкнем през храстите до другата страна и да се прилепим до стената, без да има голяма опасност да ни открият.

– И аз така смятам, сагагада. Да не губим време, защото ще бъде голям късмет, ако негъра го няма. По-сгоден случай едва ли ще ни се представи до края на света. Подир мене hombre, и стъпвай, като че ходиш по яйца с пиленца в тях. Vamos!

При тази подкана по-възрастният от двамата ловци на хора се плъзна между дърветата, следван отблизо от другаря си.

След като заобиколиха през шубраците, убийците се промъкнаха безшумно до гърба на хижата.

Освен сивия кон, който бе вързан за едно дърво отпред, те не откриха друго животно. Дорестият кон, а вероятно и ездачът му, бяха на път. Андрес се зарадва от правилността на своето предположение. Негърът бе отишъл нейде по някаква работа. У злосторниците не остана място за съмнение, когато забелязаха пресни конски дири, водещи от колибата към пътя за Контентовото стопанство. Отпечатъците бяха толкова ясни, че личаха отдалече. Там, където черният прислужник бе подкарал коня в галоп, тревата покрай пътя бе стъпкана. Убийците видяха следите, без да става нужда да се връщат на пътя. Те бяха доволни, че слугата се е махнал. Оставаше само да се провери дали самотният пътник е вътре в бордея. Двамата ловци на негри долазиха предпазливо до стената и прилепиха око към незамазаните пролуки. Отначало тъмнината в колибата не позволи на хищниците да различат никакъв определен предмет. Сетне очите им свикнаха с мрака и те зърнаха бамбуковия одър и ъгъла и очерганията на човек, изпънат на леглото. Една тъмна дреха закриваше лицето и трупа, а краката, обути в ботуши с шпори, стърчаха извън

завивката и сочеха, че жертвата, която трябваше да бъде убита, е обтегналият се на нара мъж.

Той изглеждаше потънал в дълбок сън – никакво движение, дори и гърдите му не се повдигаха от дишането.

Недалече от одъра бе захвърлена на земята шапката му и чифт пишови с калъфите си, сякаш конникът ги бе откачил от колана и ги бе запокитил на пода, преди да легне да спи. Но дори и да беше буден, докато той смогне да се добере до оръжието си, нападателите щяха да скочат върху му.

Кръвниците се спогледаха многозначително. Съдбата благоприятствуваше помислите им. Тласкани от еднакъв свиреп подтик, двамата в един и същи миг рипнаха на нозе, изтеглиха ножове и се втурнаха в колибата.

– *Mátalo! Mátalo!*⁷² – извикаха злодеите задружно, насърчавайки се взаимно, и забиха своите ками в тялото на несъпротивляващия се пътник през покриващата го дреха. Те на няколко пъти промушиха своята жертва.

Убедени, че са завършили кръвожадното си дело, убийците понечиха да излязат навън – навярно заради дисагите. Ала ги смути чудноватата отпуснатост на убития. Докато нанасяха ударите, които те считаха за смъртоносни, в своята напрегната възбуда те не забелязаха нищо необикновено. Сега, когато престъплението бе извършено и те бяха в състояние да разсъждават трезво, обхвана ги внезапна изненада, че нещастникът не направи никакво движение, не помръдна, не извика. Може би още с първия удар те бяха улучили сърцето, с това убеждение беше поне Андрес, които бе нанесъл удара. Но дори и в подобен случай не настъпваше моментална смърт – ловците на хора го знаеха добре. И защо по острието на Андресовото и Мануеловото мачете нямаше кръв?

Невероятно! Нима наметалото или дрехите на убития я бяха изтрили? Те можеха да я избършат частично, но не напълно. Ножовете бяха влажни, без да са окървавени – едва ли се забелязваше тук-там някоя червена капчица.

– Чудно нещо – потръпна Мануел. – Сякаш не съм на себе си... – Вау, вдигни завивката да погледнем!

Андрес се приближи до одъра и отметна дрехата от лицето на смъртника.

При движението ръката му докосна студената кожа и погледът му

72. *Mátalo! Mátalo!* – Убий го! Убий го! Бел.прев.

падна върху безжизнения образ на вкочанясалия труп, чиито изцъклени очи сочеха, че светлината отдавна е изгаснала в тях.

Убиецът не посмя да надникне повторно. С вик на ужас той отпусна наметалото и се хвърли към вратата, следван от своя еднакво изплашен съучастник.

След миг престъпниците щяха да изскочат навън и да се понесат по обратния път, без и да помислят за конските дисаги, но точно когато Андрес достигна прага, неочаквано видение го накара да се стъписа, та идващият подире му другар се блъсна силно в гърба му.

Трима души, застанали в триъгълник на пет-шест крачки от изхода, внезапно пресякоха пътя му. Всеки от тях държеше пушка в такова положение, че тъмните дула бяха насочени направо към злодея.

Тримата мъже имаха различен цвят на кожата: бял, жълт и черен. Ловецът на негри и неговият побратим ги познаваха – Хърбърт Воуан, капитанът на мароните Кюбина и неговият лейтенант Куокоу.

Глава СІ

ЗАЛАВЯНЕТО НА ЛОВЦИТЕ НА ХОРА

Негърът, макар и навярно най-нисък по чин, заговори пръв.

– Стой, не мърдай! – закани се той и зашари нагоре-надолу с мускета си, прицелен в първия ловец на роби. Не мърдай, ти испански лешояд! Нито фут извън врата, докато не виждаме какво сте вършили вътре. Ако шавнеш, цяла унция олово ще дупчи кожа ваша. Кротувай!

– Предайте се! – подкани Кюбина с твърд, заповеднически глас и заплашително движение, които, ако и да не бяха така внушителни като тези на Куокоу, бяха не по-малко красноречиви. – Пуснете ножовете си и се предайте веднага! Съпротивата ще ви коства живота!

– Хайде, испански приятели – намеси се и Хърбърт. – Знаем се, нали? Съветвам ви да изпълните заповедта. Ако сте невинни, обещавам ви, че нищо зло не ще ви се случи... Аха, пазете петите си! – продължи той рязко, когато забеляза, че испанците се оглеждат през рамо, сякаш възнамеряват да побягнат през задната страна на колибата. – Не правете и опит да ни се изплъзнете. Ще ви пипнем, колкото и бързоноги да сте. Пушката ми има две цеви и всяка една е годна да улучи по една птица. Щом покажете гърбовете си, ще ги насоля, както им се полага, обещавам ви.

– Сагау! – изсъска по-възрастният от ловците на хора. – Какво искате от нас?

– Ай – присъедини се вторият престъпник с тон на невинен упрек, – какво сме сторили, за да вдигате такава врява.

– Какво търсехте вътре? – рече капитанът на мароните. – Ето кое желаем да знаем и сме решили да го узнаем.

– Няма нищо за узнаване – отвърна Андрес с престорена чистосърдечност. – Поне нищо особено. Отивахме за Савана – аз и другарят ми тук...

– Стига брътвеж – изкрещя Куокоу, който изгуби търпение и доближи дулото на мускета си до ребрата на единия от испанците. – Чувате ли капитан да каже на вас да оставите шишове ваши и да предавате вас. Веднага да пускате тях, инак сегичка ще запушвам уста ваша.

Под въздействието на закана Андрес пусна с неохота своето мачете на земята. Неговият по-възрастен и старши събрат последва примера му.

– Сега, гълъбчета – продължи черният лейтенант, без да сваля огромната си пушка от гърдите на испанеца, – ако не искате да отваряте на нас излишна работа, ще кротувате, докато не връзваме вас. Бързо на земя и да не мърдате, докато приготвя въже и колци.

Ловците на хора разбраха отлично заповедта и виждайки, че всяка съпротива е безсмислена, седнаха на земята, точно на местата, където бяха застанали. Куокоу прибра двете саби и ги постави на недостъпно за досегашните им собственици разстояние. Сетне повери тежкия си мускет на Кюбина, който заедно с Хърбърт остана да пази пленниците. Негърът се насочи към близките дървета и скоро се върна, като влачеше след себе си дълго пълзящо растение, прилично на въже, а в ръка носеше няколко пръта, дълги по три фута приблизително. Той извърши приготовленията за поразително кратко време, сякаш прескочи до намиращ се в съседство склад. Междувременно Кюбина и Хърбърт продължаваха да държат пушките си насочени към двамата ловци на негри, защото бе очевидно, че злодеите желяеха да се измъкнат, и тъй като нощта се бе вече спуснала, навярно щяха да се опитат да побягнат в тъмнината при първия удобен случай.

Тяхната охрана бе решила да не им дава подобна възможност, защото, при все че Хърбърт и Кюбина не виждаха какво има в колибата и не знаеха що за гледка ги очаква, имаха основание да предполагат, че нехранимайковците са подготвяли или са извършили някакво злодеяние. По пътя преследвачите бяха срещнали пътници, които им разказаха подробности върху тайнственото движение и начина на пътуване на негодниците.

Вързаният за дървото кон, оседлан и стегнат за път, бе едно от най-тревожните обстоятелства. На тримата другари не бе известно чие е животното, ала щом го зърнаха, сърцата им се свиха от предчувствие, че пристигат много късно.

Припряността, с която испанците гледаха да се измъкнат от хижата, когато спасителите ги пресрещнаха на изхода, не бе добро знамение. Сега Хърбърт и двамата марони очакваха да намерят в колибата човешки труп, може би повече от един, защото не виждаха никъде и слугата Плуто.

Куокоу, свикнал да борави с всякакъв вид въжета, особено разнообразните жилави стебла, с които са преплетени ямайските лесове, чевърското завърза испанците китка за китка и глезен за глезен така стегнато, както би се справил най-опитният тъмничар. Дългото упражнение при лова на избягали роби го правеше изкусен в една област, която

всъщност представляваше част от професионалната подготовка на всеки марон.

Спасителите влязоха в хижата, където цареше мрак, черен като смъртта. Те останаха известно време неподвижни, мъчейки се да свикнат с окръжаващата ги тъмнина. Всички млъчаха и бе толкова тихо, че се чуваше дишането на тримата прави и двамата завързани на земята мъже. Най-после новодошлите успяха да различат в ъгъла неясното очертание на човек, изтегнат на нисък нар.

Не без трепет Куокоу се приближи, наведе се над лежащия и го докосна предпазливо.

– Човек! – прошепна той. – Заспал или мъртъв!

– Мъртъв! – извика негърът след миг, когато при опипването пръстите му попаднаха на леденото чело. – Мъртъв и изстинал вече.

Кюбина и Хърбърт пристъпиха напред, наклониха се над трупа и провериха Куокоуовото твърдение.

Чие тяло лежеше на одъра? Можеше да не бъде трупът на Лофтъс Воуан? Кой знае дали не бе на черния прислужник Плуто?

Не, не беше трупът на негър. И без светлина можеше да се установи това обстоятелство. Достатъчно бе да се опипат косите, за да се заключи, че на нара има проснат бял мъртвец.

– Хвани един кокуй⁷³! – заповяда капитанът на своя лейтенант.

Куокоу излезе навън. Ниско край гората играеха бледожълти искри, приличащи на млечен път от звезди в движение. Те бяха *lampyridae* или обикновени светулки. Негърът не се интересувахе от тях. От време на време мракът се прорязваше от пламъчета със златистозелен цвят. Те се излъчваха от едрия бръмбар кокуйо.

Маронът свали старата си шапка и я заизползува като мрежа за ловене на насекоми. След няколко замахвания той успя да улови един кокуйо.

Куокоу се върна в хижата и доближи бръмбара до лицето на починалия. Зеленозлатистата светлина, която насекомото излъчваше от две подобни на очи плочици на гръдните членчета, не задоволи марона. Той бе достатъчно добре запознат с живота в гората, за да получи по-ярка и силна светлина. Той разтвори с пръсти крилцата и изви назад с палец коремчето, за да разкрие овалното огнище от оранжева светлина, която се вижда само когато насекомото лети. Фосфорната лампичка освети един кръг от около цял ярд. В средата на кръга бе лицето на мъртвеца и

73. *Pyrophorus noctilucus*. Бел.ав.

Ямайски марони

светлината на бръмбара бе достатъчно силна, за да могат да се различат сгърчените черти на кустоса Воуан.

Глава СII

ДВОЙНО УБИЙСТВО

Никой от тримата не бе изненадан. Те бяха подготвени за трагичния завършек.

Куокоу изруга невъздържано, Кюбина се почувствува огорчен по различни поводи, а Хърбърт изпита болка, която щеше да бъде много по-силна, ако сродникът му бе достоен за неговата скръб.

Естествено бе да разследват причините за кустосовата смърт. И тримата бяха твърдо убедени, че убийци са испанските ловци на негри, затова почнаха да разглеждат трупа.

О, загадка на загадките! По тялото личаха дванайсетина промушвания от хладно оръжие, без да има следа от кръв. Рани по гърдите, корема и сърдечната област – явно от нож, и все пак никаква съсирена кръв, никакъв кръвоизлив.

– Кой го надупчи? Вие ли, злодеи? – обърна се гневно Хърбърт към Джесуръновите наемници.

– Saqamba, защо ще го дупчим? – запита невинно Андрес. – Тоя alcalde бе мъртъв, преди да влезем.

– Испански врели-некипели! – прекъсна го Куокоу. – Я гледай тези ножове! – и той вдигна двете ками. – Те още мокри. Не точно кръв, ама... гледай – извика той и държейки бръмбара над раните приближи един от мечовете към светлината, приляга на дупки като тапа на шише. Тези дупки само от мачете, те правени от вас, изроди.

– В името на света Богородица, сеньор Куокоу – отвърна Андрес, – не сте справедлив. Кълна се в светото евангелие, че не убихме този alcalde, кустоса, искам да кажа. Saqamba, не! Останахме не по-малко изумени от вас, когато влязохме и го намерихме мъртъв, точно както е и сега.

От уверенията на негодника лъхаше искреност, която не позволяваше да се повярва, че той и другарят му са истински убийци, при все че техният умисъл за убийство бе явен за Кюбина.

– Saqambo, защо го промушихте? – запита той пленниците. – Не можете да отречете, че сте го сторили.

– Сеньор капитан – съгласи се лукавият Андрес, които изглежда вземаше думата във всички деликатни случаи, – не отричаме. Вярно е. Признаваме и се червим, че го сторихме – че прекарахме веднъж или

дваж ножовете си през трупа.

– Не веднъж-дваж, а дванайсетина пъти, лешояди такива – поправи го Куокоу.

– Прието, сеньор Куокоу – продължи испанецът. – Не споря за числото. Един-два удара повече или по-малко не са важни. Всичко бе облог между мене и другаря ми Мануел – малък облог.

– Що за облог?

– Ето вижте, господин Хърбърт, пътувахме, както рекох за Савана. Видяхме вързания кон пред това малко rancho и решихме да влезем да видим кой е вътре. Caramba, гледаме един мъртвец на леглото. Santissima Señora⁷⁴, останахме поразени не по-малко от вас.

– Ужасно смаяни, предполагам – подигра му се Кюбина.

– Изгубихме ума и дума, уверявам ви, сеньор.

– Продължавай, злосторнико! – заповяда Хърбърт. – Да чуем какво ще съчиниш по-нататък!

– Да – одобри ловецът на хора и продължи разказа си. – След време превъзмогнахме страха си, както е естествено за всеки човек, нали знаете. Тогава Мануел подхвана: „Андрес!“ – „Какво, Мануел?“ – „Мислиш ли, че ще потече кръв от едно мъртво тяло?“ – „Сигурно не – отвърнах аз, – ни капка.“ – „Обзалагам се на пет песи, че ще рукне кръв“ – предложи моят самарада. – „Прието“ – рекох. И за да решим спора, ние, признавам го, прекарахме нашите ножове през тялото на кустоса. Това, естествено, не можеше да му навреди.

– Чудовища! – възмути се младият англичанин. – Все едно, че сте го убили. Каква страхотия! Ах, негодници! Никакви измишльотини не ще ви помогнат да се спасите от въжето.

– Ох, сеньорито – завайка се Андрес умолително, – нищо не сме извършили, за да го заслужим. Уверявам ви, че много съжالياме за извършеното. Не съжالياваш ли, Мануел?

– Сагау, съжالياвам – отговори тържествено Мануел.

– И двамата скърбяхме после – поднови Андрес думите си – и за да закрием стореното, взехме дрехата и завихме почтително тялото, та да може бедният alcalde да лежи в покой.

– Лъжец! – намеси се Куокоу и освети трупа с бръмбара. – Нищо подобно. Вие промушили него през наметало. Я виж тук!

Негърът посочи срязаните места на плата, за да опровергае заблуждаващите твърдения на испанците.

74. Santissima Señora (исп.) – Пресвета Богородице! Бел.прев.

– Сагау! – заекна обърканият престъпник. – Вярно, че има едно-две срязани места. Аха, сега си спомних. Първо го затулихме, сетне се хванахме на бас. Нали така беше, Мануел?

Мануеловият отговор не можа да бъде чул, защото в този миг проехтя конски тропот и пред колибата се изправиха сенките на двама ездачи.

Връщаше се от Контентовата плантация черният слуга заедно с управителя на стопанството.

След малко пристигнаха и няколко негри пешаци с носилка.

Идваха да отнесат болника в Контентовия дом. Обстоятелствата обаче наложиха да се промени характерът на тяхното задължение.

Глава СIII ЧАКРА СЕ ЗАВРЪЩА

От тримата съдии, които осъдиха коромантиеца, единият почиваше в гроба от шест месеца, вторият от около същото число дни, а третият – знатният кустос, бе сега безжизнен труп.

Убиец и на тримата бе магьосникът, при все че смъртта на първите двама не събуди подозрения или поне не породи достатъчно съмнения, за да се почне следствие и съдебно дирене. И двамата склопиха очи след продължително боледуване, имащо известна прилика помежду си. Болестта напомняше изтощителна треска с прекъсвания, ала имаше и някои нови, странни признаци – толкова странни, че объркаха познанията на ямайските ученици на Ескулап.

Във връзка с разчистването на първите два неприятеля Чакра не изпита и най-лека тревога – не се стигна До следствие. И в двете убийства не пролича неговата ръка. Извърши ги невидимият Оуби, който по онова време все още имаше тайнствена власт във всички плантации на острова.

При убийството на кустоса нещата се промениха. Обстоятелствата наложиха да се избърза и сега, както бе предположил коромантиецът, трябваше да се очакват усложнения. Внезапната кончина, необяснима с обикновени причини, щеше неминуемо да изненада и да доведе до отвяряне на трупа.

Чакра знаеше, че в него ще се намерят следи от нещо по-силно и от сока на змийската лоза и клонестата калалуйа и че по всяка вероятност болестта, от която бе загинал плантаторът щеше да се окаже отравяне. Тези опасения почнаха да безпокоят Чакра. Плашеше се от Синтия. Не че се съмняваше в „почтеността“ на своята съучастница, ала не бе уверен дали тя ще издържи на кръстосания разпит на съдебния следовател. И едва напуснал кустосовия труп, изродът почна да крои планове как да завърже езика на Синтия, с други думи, как да премахне мулатката. Известно време мислите му бяха заети с тази грижа. Той се боеше по-малко от втория заговорник, дори никак не се страхуваше от него. Джесурън бе твърде много замесен, за да посмее да издаде своя другар по съзаклятие. Магьосникът бе сигурен в мълчанието на евреина. Коромантиецът не си блъска дълго време главата с един толкова незначителен въпрос като премахването на робинята. Той бързо го забрави, и даде

преднина на други, много по-важни задачи, които му предстояха.

Когато напусна хижата, където лежеше мъртвото тяло на жертвата, Чакра тръгна по странични пътеки из гъстаката. По тях той вървя малко. Вечерният здрач отстъпи място на непрогледна нощ и освободи шосето. Негърът се възползува от преимуществото на мрака и нетърпеливите, крачки, с които излезе на пътя, показаха колко е доволен, че оставя обиколните пътеки. С очи устремени в Трелоунийските хълмове, той напредваше безшумно и невероятно бързо, защото дългите нозе, прилични на крайниците на маймуна, му позволяваха да крачи, току-речи със скоростта на муле.

Мернеха ли се срещу Чакра по пътя хора, той се шмугваше по обичайному в храстите, докато се разминат, а ако пътниците вървяха по същата посока пред него, което се случи неведнъж, за да не ги застигне, той правеше обход през гората и излизаше далече пред тях.

Желанието да се печели време и съсредоточеният израз на лицето издаваха, че току-що извършеното убийство не е връхната точка на престъпленията на Чакра и че той замисля ново, също така важно, дори по-важно за него злодеяние, което наскоро ще осъществи или поне ще се опита да осъществи.

Коромантиецът вървя, по шосето, свързващо Савана-ла-Мер с Монтего Бей, докато стигна до Пътя на черния лешояд, по който продължи.

Когато се показва залятата с лунна светлина и лъснала със стъклен блясък Дяволска канара, магьосникът почти веднага остави пътя и улови една горска пътека. Тя водеше диагонално по склона и минаваше близо до подножието на скалата. По същата пътека отзарана бяха минали Хърбърт и двамата марони, идвайки откъм Щастливата долина.

Изродът обаче и не подозираше, че Кюбина и другарите му са били по стъпките му, както и не знаеше поръчението, с което Джесурън, подтикван от желанието да върже два пъти възела, бе изпратил кубинските наемници.

Негърът си въобразяваше, че той е единственото действащо лице в драмата, и не допускаше, че има и други, не по-малко заинтересувани от него участници. Веднъж-дваж той зърна подире си съмнителни пътници, но не ги позна, нито предположи, че са изпроводени да го заменят в случай, че заклинанието не свърши работа.

След като напусна колибата, коромантиецът направи една доста голяма обиколка и излезе на шосето отвъд двете групички пътници, тъй че не узна колко наблизко се намират те, а същевременно се изплъзна от наблюдението на хищниците, които се канеха да убият кустоса, и на

хората, които бързаха, за да го спасят.

Без да забавя своя ход, Чакра заизкачва планинския скат с пъргавината на човек, свикнал с най-трудните пътеки.

Когато стигна в подножието на Дяволската канара, той спря, не с намерение да остане там, а само да обмисли нещо.

Той погледна към върха на чуката, в чиято тъмна сянка бе застанал, сетне вдигна очи към небето. Въпросителният му поглед бе отличителен за човек, който няма часовник и се мъчи да отгатне времето. Негърът не се нуждаеше от часовник. Денем слънцето му съобщаваше часа, а нощем звездите бяха негови стари и добри познайници.

Орион се бе наклонил към сребърната морска повърхност и по него Чакра позна, че след горе долу два или три часа звездите ще се изгубят по небосклона.

– Два часа – прошепна магьосникът, когато приключи наблюдение-то си. – Нищо не става. Докато отивам в Дупка на призраци за лампа и сетне връщам на канара да давам сигнал, ще става късно. Адам и негови момчета ще идват най-малко за час дотук, а дотогава ще съмва. Сега не става нищо. Всичко трябва да се прави през нощ, иначе ще намират дияри и Дупка на призраци ще става несигурно скривалище за Чакра. Не бива да се прави глупост!

– Въф! – продължи той след кратко размишление, като по лицето му се изписа озлобление. – Защо тук не идвам два часа по-рано. Хубаво беше всичко да свършва наведнъж. Тогава щеше да има време да се оправи всичката работа.

– Няма значение – утеши се той след малко и изостави замисленото си изражение. – Защо се ядосваш ти, стари коромантийски глупако? И утре през нощ пак добре. Време ще има доста. Мъртво тяло на кусус не ще пристига до два-три дни. Дори черен слуга да носи вест, това не вреди. Тъкмо ще увеличи бъркотия. Да, и утре през нощ пак всичко ще се оправи. Утре през нощ, преди сегашни час, малка Куошеба, хубава щерка на горда кварталеронка, ще бъде в ръце на стари магесник Чакра. Въф!

– Два часа до зори! – поде той след продължително мълчание, през което той изглежда се наслаждаваше на своите зловещи надежди за успех. – Два часа! Точно има време да слизам до Еврейски чифлик и да се връщам в Дупка на призраци, преди да се съмва. Този дърт разбойник ще иска да знай дали всичко наред, а аз искам да вземам остатък от обещани петдесет фунта. Сега, когато ще имам жена и ще трябва да нареждам къща, на мене нужни много пари. Ха-ха!

Развеселен, бъдещият младоженец размърда уродливата си снага и

тръгна по пътеката, водеща за Еврейския чифлик.

Глава CIV

БДЕНИЕ ОТ ЛЮБОВ И БДЕНИЕ ОТ РЕВНОСТ

Вярна на дадената дума, Йола отиде да се види със своя любим марон. Срещата бе определена за среднощ, ала тя тръгна от Гостоприемната планина много по-рано, за да не закъснее и да смогне да стигне навреме.

Напоследък младата фулахка повери на госпожица Воуан къде се губи след полунощ и с кого се среща. Тя и изповяда своето влечение към Кюбина, похвали й се, че чувствата й са споделени, и накрая й разказа цялата история на своята любов.

Общите сведения за капитана на мароните бяха ласкави, Йола говореше с жар за любимия си и понеже по всичко личеше, че намеренията на момъка са почтени, младата господарка не се противопоставяше на срещите на своята прислужница.

Кейтините чувства бяха от такова естество, че предразполагаха към великодушие. Младата креолка бе в състояние да разбере сърца, които истински любят, още повече че собственото й сърце бе вече изпитало горчивината на възпрепятствуваната обич.

Затова тя разрешаваше на своята тъмнокожа прислужничка да се среща с възлюбения си по всяко време.

Тази нощ тя й позволи с още по-голяма готовност да излезе, защото сама бе заинтересувана от предстоящата среща.

Лесно е да се отгатне този интерес. Предишната нощ Кюбина подметна някоя и друга дума, която изгората му предаде на господарката си.

Йола съобщи на госпожица Воуан, че има за нея вести. Ако и да не й каза нещо определено, недомлъвките доведоха до смътни като сънища, но обогрени със сладостна надежда догадки.

Кейт знаеше за романтичното приятелство между Хърбърт и Кюбина. Робинята отдавна й бе разправила за него, както и за случката, която го бе породила. Навярно това обстоятелство събуди у младата креолка големия интерес, превърнал се в нетърпеливо любопитство, към разкритията, които маронът бе обещал да направи.

Прислужницата предаде новината на своята господарка следобед, подир завръщането й от Дяволската канара. Промяната в Кейтиното настроение издаде какво ободрение й донесе вестта. Нетърпението на

младата креолка не бе израз на тревога, а носеше оттенък на упование, като че таен инстинкт ѝ вдъхна нови сили, на тъмния кръгозор на бъдещето замъждука или внезапно проблесна слаб лъч на надежда.

Йола не повери всичко, което бе узнала. Тя не издаде предположенията, които се бяха изплъзнали от устните на Кюбина. С женския си усет тя схвана, че тяхната несигурност може да събуди лъжливи очаквания в гърдите на младата господарка, към която тя изпитваше истинска привързаност. Затова прислужницата премълча забележката относно брака между Хърбърт и Джудит и неговото вероятно осуетяване.

Фулахката временно беше решила да не говори, защото очакваше, че на предстоящата среща ще узнае нови и по-пълни подробности.

Тя също не съобщи на господарката си, че е видяла Синтия, заедно с евреина, нито издаде, че Кюбина и тя са подслушали разговора между мулатката и чифликчията и какви предположения бе направил маронът във връзка с дочутото.

Младото момиче се боеше да не би странните факти и съмнения да разтревожат господарката ѝ.

Когато Йола излезе от къщи, госпожица Воуан още не бе се прибрала да спи. Не след дълго младата креолка си легна, ала от нетърпение да научи резултата от срещата между влюбените тя остана будна и нощната лампа в стаята ѝ горя до ранните утринни часове.

Въпреки, че имаше позволение да напусне дома, принцесата робиня се измъкна от къщи крадешком и прекоси двора и нивята крайно внимателно. Нейната предпазливост се дължеше отчасти на придобитите от ранно детство навици на полудивашкия живот. Кой знае дали нямаше и основания да се страхува от действителна опасност или най-малко от пречки; подобна боязън впрочем бе понятна у една девойка, която отива на любовна среща.

От каквито и съображения да се ръководеше Йола, нейната прикритост не ѝ позволи да се изплъзне незабелязано, а нейната бдителност не успя да зърне женската фигура, която като зла сянка се промъкна през полето подир нея и я последва по горската пътека.

Случеше ли се тъмнокожото момиче да се обърне, за да погледне назад, сянката се заковаваше на място. Тя изобщо не се движеше права с равномерна походка, а от време на време спираше и приклякваше, сякаш се мъчеше да се скрие в тъмните храсти, сетне отново пропълзваше напред, за да се закове на място, както преди.

След като отмина крайнините на стопанството и повървя известно време из бахаровата гора, младата робиня се отпусна, сякаш не се

плашеше повече от натрапници. Сега тя още по-трудно можеше да открие злокобната сянка, която продължаваше да я дебне, пристъпвайки безшумно, като последователно ту забавяше, ту ускоряваше крачките си.

Когато стигна на полянката, Йола се доближи до памуковото дърво и се настани под сянката му на едно място, което в нейните очи бе свято до най-дълбоките земни недра и най-високите небеса. Тя само се огледа, за да провери дали не е дошъл Кюбина. Тя почти не очакваше да го зърне. Часът, макар и късен, бе раи в сравнение с условеното време. Още нямаше дванайсет, иначе девойката щеше да чуе ударите на часовника на плантацията.

Тя сведе очи към земята, близо до нозете си, и потъна в замечтан унес – блажено съзерцание в хармония с приятното очакване на любимия.

Нейният прехлас бе смутен от малка птичка, една чернокрила червенушка, която, пърхайки с криле, изскочи от храстите, разположени на десетина крачки от памуковото дърво.

С тревожно писукане птиченцето напусна своя подслон и отлетя в гората.

Йола не видя нищо, което да застави крилатото създание да побегне от своя тих дом. То не бе се изплашило от нея самата, защото тя бе дошла преди десетина минути и седеше неподвижна на мястото си. Някой от естествените неприятели на птичето го бе подплашило. Може би плъх, сова или змия. Подобна мисъл мина през ума на момичето и го успокои.

Ако вместо да се задоволи със своето предположение, фулахката бе направила десетина стъпки, за да погледне в шубраците, щеше да види предмет, съвсем различен от трите същества, които въображението ѝ подсказва. Щеше да зърне очертанията на жена, която пълзи в сянката с лице, изкривено от едва сдържан гняв, и очи, пламтящи от омраза. Тя щеше също да разпознае образа на своята другарка по робска участ – Синтия. Ала Йола не я забеляза, при все че мулатката я наблюдаваше. Двете съперници останаха с часове в това необикновено съседство – едната отдадена на бдение от любов, другата – от ревност. Часове тъмнокожата девойка чакаше своя любим Кюбина. Тя напрягаше слух, за да долови всеки звук, вестяващ приближаването му. В гърдите ѝ заклокочи нетърпение, все по-мъчително с всеки изминат миг. Еднакво дълго време престоя в скривалището си и съгледвачката, не по-малко измъчвана от своята ревнова фантазия. И за двете бе облекчение, когато стъпки по

пътеката и шумоленето на клони показаха, че някой приближава към полянката. Ала утехата бе само моментна и се подигра с предчувствието и на двете – пресичайки радостта на първата и жаждата за мъст на втората. Вместо очакваният възлюбен зададе се друг човек и, кажи-речи, едновременно с него от противоположната страна изскочи нов неканен гост. Двамата мъже се насочиха към средата на полянката и без да разменят дума, спряха един срещу друг близо до памуковото дърво, сякаш имаха уговорено свиждане. Те бяха на открито и лъчите на месеца ги осветяваха изцяло, та можеха да се различат лицата им. Йола позна само единия от тях и той ѝ попречи да остане, за да разгледа другаря му. Тя само бегло зърна един страшен образ, не по-страшен за нея от лика, който тя позна и който я застави начаса да избяга.

Държейки огромното стебло между себе си и новодошлите, фулахката се оттегли тихо под прикритието на сянката му. Щом се добра до храстите, тя се отдалечи от двамата натрапници, които доведоха нейното дълго, безплодно бодърствуване до такъв неочакван завършек.

Синтия не бе в състояние да последва примера ѝ, дори и да го желаше. Мъжете спряха на шест разкрача от мястото, където тя се спотайваше. От двете страни на храстите мястото бе открито и осветено. Дори котка не можеше да изскочи и пропълзи, без да привлече вниманието на единия или другия.

Синтия познаваше и двамата странника и беше техен съюзник, при все че се боеше и от единия, и от другия.

Когато ги зърна в началото, тя помисли да се покаже, но я въздържа мисълта, че ще я види съперницата ѝ. По-късно, когато мъжете заговориха, силен страх я покоча на мястото ѝ.

Тя подслуша част от приказките им и се уплаши да не я накажат, че ги подслушва, макар и случайно.

За Синтия щеше да бъде по-добре да беше се издала навреме, ала възпирана от последствията, които я очакват, ако се покаже, тя реши да не мърда и да изслуша разговора им докрай.

Глава CV СИНТИЯ В ЗАТРУДНЕНИЕ

Двамата мъже, които разстроиха мълчаливата картина при памуковото дърво, бяха Джейкъб Джесурън и Чаkra.

Точно когато магьосникът потегли от Дяволската канара, за да направи нощно посещение на търговеца на роби, евреинът напусна чифлика си, да окаже същата чест на коромантиеца.

И понеже и двамата се движеха по една и съща пътека, но в противоположно направление, беше повече от вероятно, в действителност неизбежно, те да се натъкнат един на друг, преди да достигнат крайната цел на пътя си. Поляната край великанското памуково дърво бе на същата пътека и по средата между Дяволската канара и Еврейския чифлик, затова бе естествено двамата да се пресрещнат нейде около това бележито място. Наистина те се намериха на самата поляна, на която изскочиха почти едновременно.

Евреинът пръв излезе на открито и пръв се показа. Магьосникът можеше да стори същото, стига да беше пожелал, защото пръв стигна до края на полянката, но верен на своя инстинкт за предпазливост, остана на закрито, за да разузнае. Той видя и позна кой иде насреща му.

Двамата се срещнаха близо до средата на поляната, извън сянката на грамадното дърво. Когато се приближиха на две-три крачки един до друг, те се спряха. Не размениха помежду си никакъв поздрав, сякаш два тигъра се срещат в джунглата. Тайното разбирателство, което ги свързваше, правеше излишни любезностите и празните приказки. Те си четяха мислите и не си рекоха дума, която да не спада към чисто деловите въпроси.

– Е, драги Шакра, някакви новини за мене? – подхвана пръв търговецът на роби – Бил си към Савана? Мина ли вшишко благополучно иш пътя?

– Въф – изръмжа магьосникът, като изпъчи гърди и повдигна рамене с победоносна тържественост, – отлично! Не точно на път, встрани от път. Там лежи труп, който сега вече студен като камък и вкочанясал като... като... хм, като скелет на стари Чаkra. Ха-ха!

Негърът се разкикоти диво при сравнението, което така трудно измисли, но което му припомни насладата от отмъщението.

– Гошподи, жнаши вшишко жвърши?

– Да, край! Да се гръмна!

– Жнаши заклинанието жвърши работата! Тогава имаше ли нужда...

Чифликчията се запъна, като потръпна, сякаш щеше да изтърве реч, която не възнамеряваше да каже и която за малко не му се изплъзна.

– ...Имаше ли нужда... имаше ли нужда ти да отиваш подире му?

Очевидно първоначалният въпрос на евреина беше свършено друг.

– Имаше ли нужда?! – повтори Чакра, малко озадачен. – Нямахте нужда, ако говорите за заклинание. Естествено, заклинание върши своя работа, както аз знам и както аз казвам на вас, че ще върши. Не за това Чакра отива подир кусус. Аз отивам по моя работа. Кой каза на вас, господарю Джейк, че Чакра отива подир кусус?

– Добри ми Шаkra, аж не бях съвсем сигурен досега, Синти мислеше, ше ти си пожелдвал кушоса.

– Въф! Това момиче много бърбори. Трябва да връзвам негов език скоро. Ще връзвам негов език, инак ще прави беля на Чакра. Няма значение. Аз ще оправя и тази работа постепенно. Сега, господарю Джейк, да искате да давате останали двайсет и пет фунта. Чакра свърши своя работа. Работа готова. Сега време вий да плащате.

– Тошно така, Шаkra. Тук са парите. Жълтиците са преброени.

При тези думи Джесурън подаде на коромантиеца торбичка със злато.

– Ще видиш, ше са преброени тошно. Двайсет и пет фунта ошровни. Вшишко петдесет фунта, както бе договорено. Цяла камара пари – цял куп пари, гошподи!

Магъосникът не отвърна нищо на многозначителния намек, а взе торбичката, сложи я в хастара на коженото си наметало и възкликна любимото си „въф“, чието значение се менеше в зависимост от интонацията.

– Сега, любезни Шзкра – продължи търговецът на роби, – аж имам още работа за тебе. Ишкам още едно заклинание, за което ще полушиш други петдесет фунта, но първо я ми кажи вгледа ли се във вшишки, които жрещна по пътя си?

– Дали се вглеждам във всички! Що за въпрос, господарю Джейк. Когато Чакра на път, той вижда мнозина. Повечето не виждат него, защото топ се скрива. Да се гръмна!

– Е, ражгледа ли вшишки, които познаваш?

– Естествено, да. Например кусус, макар, че дявол го зел, за малко

щях да не позная него. Той станал толкова мършав, само кожа и кокали. Тон почти скелет като сам стари Чакра. Ха-ха!

– Някого другико, когото познаваш?

– Не, никого, почти никого, когото познавам. Само слуга на кусус. Виждам и други хора, по път, но те много далече и аз гледах да бъда далече, колкото може повече. Аха, един дойде близо до мене, премного близо. Аз него познавам. Той трелонски марон. Име на него Куоко.

– Само Куокоу ли, кажваш? Не видя ли неговия капитан Кюбина и един бял момък ж него?

– Ни един, ни друг. Защо питате, господарю Джейк?

– Имам си съображения, Шакра. Момъкът, за когото думам, е мой книговодител. Топ се ижгуби отзарана от шифлика. Не жная защо е излязъл и къде е отишъл, но имам ожнованне да жмятам, ше е заедно с капитан Кюбина. Може би напражно се ядожвам и кой жнай дали той няма да се върне. Но се съмнявам. Ако е ижбягал, заклинанието отива на вятъра, гошподи, на вятъра!

– Жалко! Дано не отива напусто!

– Отиде или не нахалощ, няма да заплаша я. Сега ми трябва друго заклинание.

– Оуби готов. За кого Чакра да нрави заклинание?

– За оня нехранимайко Кюбина.

– Аха, добре. Ще правим на него заклинание.

– Бера ж него ядове. Едва ли шкоро ще се закаши ж мене сега, кога-то ошранихме кушоса. Ама кой кнай колко време ще кротува. По-добре да извършиш заклинанието, беж да отлагаш. Ако можеш да направиш заклинание на Кюбина така бързо, както го направи на кушоса, приготвил съм ти други петдесет фунта.

– Ще правя, каквото мога, господарю Джейк, за да спечелвам ваши пари. Ще правя, каквото мога.

– Така, Шакра. Не мижлиш ли, ше Синти може да помогне?

– От нея не може да има ни най-малка помощ. Не струва да хабим заклинание. Кюбина не пуска мулатка да се приближава до него. Той се наситил на нея. Сетне това момиче жнай много. То ще води някой ден бели в Дупка на призрази. Не трябва. Повече нея не трябва да ползуваме. Тя вече изпява своя песен и сега ще трябва да се освобождаваме от нея. Както с други. Както с кусус. Това на Шакра правило. Само така може да се върже език на жени. Аз него ще връзвам. Въф!

След като свърши със заканата, изродът помълча известно време, сякаш обмисляше по какъв начин би могъл да се отърве от мулатката.

– Ти, Шакра, жмяташ, ше ше намериш друг да ти помогне?

– Не се тревожете, господарю Джейк. Оставете на стари Чакра. На стари Чакра и на стари Оуби! Те ще вършат работа и без чужда помощ.

– Петдесет фунта са готови, Шакра... Ах, бих дал два пъти по толкова, гошподи, десет пъти по толкова, само да жная, ше вишишко ще се справи с младия Вожан! Къде пропадна?

Изразът на мъчителна тревога, с която проклетият стар евреин си постави най-малко за десети път през този ден същия въпрос, показва, че от всичко, което занимаваше ума му, отсъствието на книговодителя е най-важното и най-същественото.

– Гошподи, ако нещата се объркат, тишането ми отива по дяволите цялото пре... цялото бешпокойштво.

Той щеше да каже, току речи, „престъпление“, но не довърши словото не от внимание към Чакра, а по-скоро за да заглуши един вътрешен трепет, който предизвика представата за убийството.

– Не се тревожете, господарю Джейк – зауспокоява го съучастникът му. – Вий се отървахте от един враг, както и аз. То не малко. Аз обещавам на вас да очистя и други. Скоро ще се улавям за тази работа.

– Да, шкоро, добри ми Шакра. Шкоро, както думаш! Не ишкам да те задържам повеше. Наближава да съмне. Трябва да се прибера да дремна малко. Гошподи, и тая нощ нищо не науших! Ах, не мога да зашпя, докато не го намеря. Трябва да се върна в къщи да проверя дали няма някаква новина от него.

Чифликчията обърна гръб и без да пожелае лека нощ или да се сбогува, си тръгна оклюмал, а Чакра остана на мястото, където беше.

Глава XVI СЪДБОНОСНАТА КИХАВИЦА

– Въф – изпуфтя коромантиецът, щом престанаха да се чуват стъпките на съзаклятника му. – Нещо тежи на този стар евреин. По-лошо от смърт на кусус. Кой знай какво е? Какво общо има той с книговодител? Какво засяга него това? Скоро ще научавам сичко. Непременно! И аз също като евреин – нищо не правя тази нощ, нищо не предприемам за грабеж. Тази нощ нищо не може да се прави повече за грабеж. Ах, нощ на грабеж, нощ на грабеж! Тя ще става нощ на нощи! В нощ на грабеж, ако всичко тръгва добре, Чакра ще престава да спи сам. Той не ще спи повече сам. Чакра ще има другарка – красавица на остров Джамайка. Той ще спи с малка...

Преди да излезе от устата на магьосника цялото име на жертвата, която бе заплашена с такава зловеща съдба, заканата му бе прекъсната. Пресече я звук, дошъл откъм храстите, близо до които бе застанал негърът. Шумът приличаше на човешка кихавица. Кихна Синтия.

Тя не го стори нарочно. Напротив, след разговора, който подслуша, тя не смееше да помръдне, за да не издаде присъствието си. Беше готова да даде всичко, каквото имаше на света и каквото можеше да очаква, че ще получи, дори любовта на Кюбина, само и само да бъде на мили далече от това място – в сигурната кухня на Гостоприемната планина, навсякъде другаде, но не и в шубраците, където се гушеше.

Много преди да завърши беседата между евреина и Чакра, мулатката реши никога повече да не се среща с магьосника – никога доброволно. Сега обаче сблъскването с него ставаше неизбежно, той навярно бе чул кихавицата.

Нешастицата разсъждаваше правилно. Чудовището бе я чуло.

Едно свирепо „въф“ бе възкликанието; което предизвика шумът. Сетне изродът се обърна към посоката, откъдето дойде звукът, умълча се за малко и се заослушва.

– Дявол го взел – извика той високо, – прилича много на кихавица. Някое от тези дървета взема емфие. Искам да зная що за гадина издава тоз чуден глас. То не храст, положителен съм. Нито птица. Какво тогава? То съвсем като кихавица на негърско момиче. А какво търси тук черно момиче? Много чудно! Да погледнем – повиши магьосникът глас, отправен към мъжа или жената, които бяха издали звука. – Кихай още

един път! Кой да си! Вземай пак емфие! Кихай сега по-силно, да мога да казвам дали ти мъжко или женско!

Коромантиецът почака известно време, за да види дали словата му ще предизвикат отговор. Ала ответ не дойде. В гъстаката всичко остана тихо, сякаш никакво живо същество не се спотайваше там.

– Не искаш да кихаш още веднъж? – продължи той, когато видя, че не получи отговор. – Тогава, дявол го взел, ще карам тебе да говориш, ако си това, на кое думам, някой скрит да подслушва. Змия не киха. Ни гущер. Ти трябва да си мъж, или жена, или дете. Ако ти човек и ако чуваш, какво ний говорихме, в име на велики Акомпонг, твой живот не ще струва нищо. Ха-ха!

Когато започна последния откъс от предизвикателното обръщение, коромантиецът се придвижи към храстите, които бяха само на шест крака от него. Преди да завърши заканите си, той се мушна в шубраците, наведе се и затарашува с маймунските си ръце между тях.

Ругатня се изтръгна от устата му, шом в сянката забеляза да се спотайва женска фигура.

Той улови жената за раменете и с бързо движение я изправи на крака.

– Синти! – възкликна звярът, когато светлината на месеца озари лицето на мулатката.

– Аз съм, Чакра – рече жената с тон, който приличаше повече на писък, отколкото на говор.

– Въф! Какво търсиш тук? Подслушваш? Защо подслушваш?

– О, Чакра, не правя това нарочно. Аз идвам...

– Ти откога тук? Казвай бърже!

– О, Чакра, аз идвам...

– Ти тук, преди да идваме на поляна. Няма нужда да казваш. Ти била тук. После ний дойдохме. Чу ли всичко, каквото говорихме? Трябва да си чула!

– О, Чакра, нямаше как. Аз исках да се махам...

– Тогава ти не ще чуваш повече ни дума. Аз не ще пускам тебе. Идвай тук! Стой тук! Ти никога не ще напускаш това място. Въф!

Давайки на възкликанието интонация на свирепост, която го направи да звучи повече като ръмжене на див звяр, отколкото като глас на човешко същество, извергът посегна с дългите си черни ръце и се спусна към жертвата си.

Само след миг яките му пръсти се вкопчиха в гушата на робинята и я притиснаха плътно и силно като в желязно менгеме.

Клетницата не бе в състояние да се съпротивлява на страхотния исполински противник. Тя се опита да проговори, но само успя да изхлипа гърлено и проточено:

– Чак-раа, ми-ли Чак-рааа...

Това бяха и последните думи, които тя произнесе, преди да издъхне.

Последва задавено хъркане – предсмъртен стон, когато пръстите се отпуснаха от своето продължително стискане и тялото с тъп шум се отпусна сред храстите.

– Лежи там! – рече убиецът, виждайки, че кръвожадното му дело е завършено. – Там ти не ще говориш повече. Сега да отивам на Дупка на призраци и да му удрям един здрав сън, та да бъде бодър за работа утре вечер. Въф!

Обръщайки гръб на образа на смъртта, който току-що начерта, уродливият коромантиец прибра пешовете на коженото си наметало и прекоси поляната с невъзмутимо спокойствие, сякаш размишлява върху някоя неясна глава от етиката на Оуби.

Глава CVII

ЧАКРА СТЫГА ЛАМПАТА СИ

Съмваше се, когато тигърът Чакра се прибра в леговището си в Дупката на призраците. За него нощта бе ден, а утринната зора – вечерен здрач. Звярът бе гладен. Откакто бе тръгна на път, за да довърши пъкленото си дело, точно преди двайсет и четири часа, бе сложил само една хапка в уста. В един ъгъл На колибата се намираха остатъци от лютивия яхния, непресипани още от желязното гърне, в което бе стотвено ястието. За да се подгрее гозбата, се изискваше време. Трябваше да се пали огън. Изродът бе твърде уморен, за да придирия. Той издърпа гърнето от ъгъла, сипа си от готвеното и го изяде студено.

Накрая, преди да си легне, той изля в стомаха си малко течност, предназначена да стопли студената лютивия яхния – остатъка от бутилка ром, недопита нощес. Едва тогава магьосникът се тръшна на бамбуковия нар така отпуснато, че тънките тръстики изпращаха под тежестта. Жрецът на Оуби потъна в непробуден сън.

Той лежеше на уродливия си гръб с лице нагоре. Една издаденост от стеблото на дървото с размери по-големи от главата му бе използвана за подложка, върху която вместо възглавка бяха наслагани няколко шепи рехав дървесен памук.

С дългите си ръце, отпуснати встрани, едната увиснала надолу чак до земята, където опираха смъртоносните пръсти, с голямата си, широко отворена уста, разкриваща двойна редица остри лъскави зъби, коромантиецът приличаше повече на спящ човекоядец от приказките, отколкото на живо човешко същество.

Сънят му не можеше да бъде лек. Той съвсем не бе тих. Широките сплескани ноздри се издуваха, свистяха и сумтяха звучно. От устата излизаше гърлено хъркане, което напомняше дишането на хипопотам.

Чакра спа целия ден и сънува многобройните престъпления, които бе извършил досега, или само злодеянието, най-сладко от всички, което се канеше тепърва да стори.

Когато чудовището се събуди, бе почнало да се свечерява. Слънцето бе залязло; поне не се съглеждаше от дъното на Дупката на призраците, при все че алените лъчи, които багреха върховете на дърветата по горния ръб на скалата, идваха от неугасналото още дневно светило.

Изпънат на леглото, магьосникът не го съзираше. Колибата бе

тъмна, защото вратата бе плътно затворена. Но през процепите между бамбуците той виждаше на известно разстояние навън и можа да забележи как здрачът се сгъстява сред дърветата. Викът на водния бик, ехтящ отвъд вира, писъкът на ямайския козодой, смесващ се с грохота на водопада, и бухането на бухала, все гласове на нощта, достигнаха до ушите му и го предупредиха, че е настъпил час за действие.

Той скочи от одъра е любимото си възклицание и почна да се стяга за предстоящото нощно похождение.

Първата мисъл на негъра бе да хапне нещо. Погледът му падна на гърнето, което продължаваше да стои на земята в средата на колибата. В него имаше достатъчно готвено и за вечеря.

– Не ми се ще студено ядене втори път – рече си Чакра и почна да стъква огън. – Отново то ще прави мене да потръпвам от студено. Трябва да подсилвам корем с топло, инак няма да имам сили да свършвам работа, която ще почвам.

На изрода не бе необходимо много време, за да запали огън, да подгрее лютивата яхния и да я излапа набързо. Когато свърши, над земята се спусна нощен мрак.

„*Сега да приготвявам сигнал* – заговори сам на себе си коромантиецът и почна да се рови по пода, из разни дупки и ъгли, за да търси някакъв предмет.

Какъв късмет, че тази нощ няма месечина. – Поне до полунощ. Тъкмо ще има време Адам да вижда сигнал и сетне да вършим друга работа в Гостоприемна планина. Когато се махкаме оттам, ще направим видево. Ще наклаждаме голям огън. Вф!

Къде турнах тази телеграфна лампа? – продължи той да шушне. – Забравих вече. Толкова отдавна не ставало нужда от нея. Трябва да съм пъхал нея под легло. Ей къде била!“

Той измъкна изпод бамбуковия нар една кратуна с яйцевидна форма, голяма колкото пъпеш. Тя имаше дълга конусовидна опашка, съставляващи част от тялото на самия плод и стеснена към дръжката. През опашката бе прекарана връв, за да може кратуната да се закачва на стената.

Магьосникът улови кратуната за дръжката и я приближи до светлината на кандилото със свинска мас, което бе вече запалил. Той заразглежда мълчаливо кратуната. Тя не бе цяла; не само че бе куха, но бе пригодена да се вмести в нея един твърде необикновен уред. На едната страна бе изрязана няколко инчова дупка с форма на трапец, чиято основа бе към издутото тяло, а горната тясна страна се намираще към

опашката.

На височина до долния ръб на отвора кратуната бе пълна със свинско мас, в средата на която се подаваше фитил от дървесен памук. В дъното бяха поставени едно срещу друго две късчета от строшено огледало.

Съоръжението напомняше рефлекторна лампа и имаше в действителност подобно предназначение.

След като разгледа апарата внимателно, собственикът му остана доволен от неговата изправност. Той прибави малко прясна мас и подсили фитила, сетне сложи лампата настрана и продължи да приготвява другите принадлежности, които му бяха необходими за нощния поход.

Сега той измъкна един прът, дълъг около четири фута, и парче здраво въже, които постави встрани.

Към тях коромантиецът прибави нож с дълго острие и тежък кремъклия пищов, който той зареди, слагайки му внимателно нов фитил. После ги закачи на кожен пояс, който пристегна на кръста си.

– Не очаквам – замърмори си магьосникът, докато се препасваше със страшните оръжия – да става нужда от тях. Долу никой не ще сяде да се сражава. Този голям господар, който идва напоследък в Гостоприемна планина, се плаши от сянка на кама, разправят хора. А негри, щом виждат пищов, всички ще бягат. Ако пищов не помага, ще свалям маска. Кога виждат стари Чакра, всички ще хукват презглава. Не ще посмее да се връщат в плантация до среда на друга неделя. Въф!

Липсваше едно последно оръжие – голяма черна бутилка ром. Изродът я измъкна от едно затулено скривалище и я огледа на светлината, за да провери дали е пълна.

– Това шише – рече си той, слагайки го в един джоб на наметалото – Чакра пази за извънреден случай. То сега най-хубаво оръжие за мои цели. Кога разбойници пийват ром, те не знаят вече страх. Да се гръмна, време да потеглям! Докато стари Адам вижда телеграф и идва през планина, ще става тъкмо час да почваме работа.

Завършвайки с това размишление, черният злодей взе своя „телеграфен апарат“, прекрачи прага и бързо напусна колибата.

Глава CVIII СИГНАЛИЗАЦИЯ

След краткия тропически здрач над остров Ямайка се спусна нощ. Тя обещаваше да бъде тъмно като в рог. Месецът щеше да изгрее след полунощ, но и тогава не бе известно дали ще се покаже, защото небесният свод бе покрит с гъста завеса от черни кълбести облаци, през които не проблясваха звезди, нито прозираше синева.

Долини и планини бяха загърнати в непрогледна тъма. Дяволската канара, най-високият и личен връх на мили околоръст, бе обвита в пълен мрак. Скалистата чука така неясно се очертаваше на тъмния фон на небето, че хората от долината не можеха да зърнат челото и.

По тясната урва, която извеждаше на върха, се мъчеше да налучка пътя един човек, чийто черен цвят, уродлива снага и свирепо лице не можеха да се различат в околната мрачина. Видението се появи около половин час след залез слънце. Едва ли е нужно да се поменава, че странникът бе коромантиецът Чакра. Кой друг би дръзнал да се катери на Дяволската канара в тази доба? Що диреше той тук? Нека оставим действията да разкрият замислите. Когато излезе на площадката, той развърза възела, който крепеше коженото наметало на раменете му. Свали дрехата и я разстла на камъка. С помощта на няколко върви той закрепил единия край на кожата за пръта, който носеше. Щом всичко бе готово, магьосникът вдигна дрехата с тоягата и отиде при палмата. Там той постави пръта напреко на стеблото, на височина на простряната си ръка, и го завърза здраво за ствола. Наметалото увисна разпънато в цялата си ширина от напречната тояга.

При работата си негърът явно държеше сметка за направлението. Повърхността, която образуваше обтегнатата дреха бе обърната с едната си страна към долината на Гостоприемната планина и обработваните земи между плантацията и Монтего Бей, а обратната страна бе насочена към Черните полета на Трелоунийските хълмове – един див край, където нямаше ни едно стопанство, ни едно селище на бели хора. Ала в тази пустиня се срещаха своеобразни заселища на чернокожи, защото там бяха любимите сборища на укрили се роби, леговищата на разбойници, скривалищата на бегълци.

Там можеше да намери убежище дори убиецът, сигурен, че не ще го преследва правосъдието. Тези гористи планини бяха приютили не

един злодей.

Там имаше множество престъпници, съществуваша дори цели шайки, с които островните власти не бяха в състояние да се справят. На Чакра бяха добре известни всички тези обстоятелства и той познаваше лично някои от разбойниците, някои от най-големите кръвници и главорези. Приготовленията на магьосника имаха за цел да влезе във връзка с една от разбойническите банди. На тях той се готвеше да даде сигнал.

След като опъна кожуха в подходящо направление, коромантиецът взе рефлекторната лампа и я закачи откъм страната на наметалото, която гледаше към планините. Той извади кремък, огниво и прахан, с чиято помощ запали фитила.

Лампата светна ярко и отразената от късчетата огледало светлина можеше да се забележи на мили от пустинята, а бе напълно закрыта за погледи от плантациите. Стените на кратуната не позволяваха на пламъка да се види откъм гърба. Опънатата завеса пък пречеше да се забележи трептенето на отблясъците, които можеха да издадат тайния сигнал, защото той не бе предназначен за честните люде по посока на Монтего Бей, а за престъпниците от Трелоунийските възвишения.

– Тъкмо нощ да се вижда лампа – прошепна магьосникът, който се любуваше на майсторията си със скръстени ръце. – Небе черно като дяволски казан с катран в пъкъл. Стари Адам винаги държи момче на пост. То непременно ще вижда лампа.

Никога Чакра не бе изглеждал по-страшен отсега.

Махнал широкото наметало, което донякъде спомагаше да се прикрие уродливостта му, той бе останал по къса риза, естествено от червена фланела, покриваща единствено гърбицата. По-голямата част от тялото му бе гола и черната набръчкана кожа лъщеше на силната светлина на рефлектора. Свирепите черти на лицето, притиснато от нахлупената над слепите очи гъжва със змийска украса, стърчащите от пояса нож и пищов, всичко представляваше страхотна картина, която не можеше да не събуди ужас у всеки, които види този човек звяр.

Неговата безформена фигура, застанала неподвижно под светлината на лампата и стърчаща над площадката на върха, можеше лесно да бъде взета за превъплъщение на дявола – на онзи африкански зъл дух, по чието име бе наречена канарата.

Чудовището остана в това положение напълно безмълвно, с очи вперени в далечните планини, които неясно се очертаваха в нощния мрак. Мълчанието и неподвижността му траяха само няколко минути.

– Въф! – възкликна негърът и отпусна ръце, сякаш се канеше да

извърши някакво действие. – Знаех, че те ще виждат мене скоро. Идва вече оттам отговор.

Докато той си приказваше, на върха на далечния хребет лумна внезапно ярък огън, който все така внезапно угасна.

След малко последва втори пламък, пак на същото било. И той угасна по същия начин. Сетне измина нов еднакъв промеждутък и се яви трета светлина.

И трите сигнала приличаха на проблясъци от запалена купчинка барут.

В момента когато бе даден третият знак, коромантиецът се приближи до лампата и угаси светлината.

– Нямам нужда повече от тебе – заговори той на светилото си. – Ако тебе оставям тук, ти ще правиш на мене беля. А и на Чакра става студено. Не може без стар кожух.

Като изрече тези думи, магьосникът свали рефлектора, после наметалото, което освободи от пръта. Той наметна дрехата на плещите си и се придвижи към предната част на площадката, на чиито ръб седна с провесени надолу нозе.

Глава СІХ

ГЛАСЪТ НА ПУСТИННИКА

От мястото, където бе седнал Чакра, се виждаше господарският дом на Гостоприемната планина, т.е. би се видял, ако бе денем или лунна нощ. Ала сега мрак забулваше цялата долина в непрогледна сянка и местоположението на къщата можеше да се предположи единствено по светлината, която излизаше през жалузите на прозорците. Тя сочеше на коромантиеца къде се намира жилището.

От няколко наредени един до друг прозорци струеше силен блясък. На негъра бе известно, че това са прозорците на големия хол или приемната. Неговите предни прозорци не можеха да се забележат от Дяволската канара, защото бяха обърнати към долината, не към планината. г Магъосникът знаеше добре. Гой бе проживял четиридесет години в стопанството на Гостоприемната планина и затова бе запознат с точното разположение на постройките.

Обилната светлина издаваше, че долу има забава, навярно прием.

„Въф – изсумтя изродът, когато очите му съзряха светлините, – изглежда не тъгуват долу. Сигурно още не узнали новина. Навярно роби отнесли труп на кусус в Контентова плантация. Тук не знаят за случилото се. Те не подозират, че горди господар на «въф» сега студен труп. Долу има сигурно веселба, да се гръмна! Те правят долу празник. Така да бъде! Няма значение. Търпение, стари негъре! И ти ще получаваш от гозба на бели господари. И ти ще получаваш пай от техни съдове, от вилици и лъжици и от сребърни паници. Ама ще бъде улов! Въф!

Какво интересуват мене вилици и лъжици? Хич не интересуват мене. Само за едно бера грижа – повече от сребро, повече от злато, повече от цяла Гостоприемна планина. То малка Куошеба. Въф! Обичам аз нея от години. Обичам повече отвсякога. Обичам с всичка душа. Веднъж да прегръщам това хубаво момиче и не искам да знам за вилици и лъжици. Стари Адам може да отнася, всичко, каквото обере.

Не – подхвана звярът след кратко мълчание, очевидно разкаял се за щедростта си, – и това не бива да правя. Скоро ще става нужда най-напред от вилици и лъжици. За нова къща всичко нужно. На, мене ще трябва сребро и злато да купувам други неща. Не, трябва да получавам мой пай наравно с други.

Кое място най-хубаво, за да отвеждам там моя жена? – запита се

въображаемият съпруг, впуснал се в кроежи. – Трябва да се махвам от Дупка на призраци. Това място вече несигурно. Много близко до стара плантация. Когато отвличам момиче, ще пада голямо претърсване, ако те усещат, че момиче похитено. Няма значение. Знаем как ще се оправя.“

В този миг размишленията на коромантиецът бяха прекъснати от звук, който го накара да прибере краката си от скалата и да заеме положение, като че се готви да скочи на нозе.

Когато гласът се повтори, той стана и бързо се върна на обратната страна на канарата.

Чакра се спря и се послуша близо до мястото, където стръмната пътека излизаше на площадката. Свирката се чу за трети път.

Нямаше нищо странно в този звук, поне за уши, свикнали с гласовете на ямайския лес. Беше песента на обикновената и все пак чудновата птичка – пустинника. Единствената поразяваща подробност се криеше в обстоятелството, че подвикването се чува през нощта. Не бе редно неговите мелодични, напомнящи флейта тонове да достигнат до слуха на горския пътник в тази доба. Но магьосникът не се смая, когато ги чу в късния час. Той напусна мястото си и прекоси нетърпеливо площадката не от изненада, а защото позна в току-що звънналия глас на пустинника подправеното подсвиркване на своя съюзник Адам.

Коромантиецът отвърна с друг, по-тъжен и по-малко напевен сигнал, подражаващ на жалния вик, който идваше нощно време от обраслите с шавар брегове на тъмния вир – плачевния писък на водния бик. Негърът прилепи до устните си малка тръстика и издаде същия звук като чаплата. Сетне той се умълча, за да изчака резултата. От дъното на урвата долетя шушукане, сякаш неколцина разговаряха шепнешком. По камъните отекнаха стъпки, зашумоляха клони. Звучите ставаха все по-ясни и близки, докато от пукнатината на скалата изскочи човек и стъпи предпазливо на площадката. Последва втори и трети, а подир тях други. На върха на канарата се събраха шестима новодошли.

– Ти ли си, братко Адам? – пристъпи Чакра към първия, който изкачи стръмната пътека.

– Аз, аз, Чакра.

– Все си оставаш старият.

– Така, така, братко. Видим лампа, щом я качваш. Не пристигаме късно, нали?

– Много бърже идете. Чакал съм най-много половин час.

– Добре. Ето ни при теб. На какъв лов ще ходим? Дано за едър дивеч. Трябва да подновяваме запаси. Цял месец не вършихме никаква

работа. Много закъсахме с припаси.

– Припаси! – натърти презрително магъосникът. – Тази нощ вие ще вземате плячка, която ще дава на вас не само ядене, а богатство. На всекиго от вас. Въф!

– Прекрасно! Радваме се! – възкликнаха разбойниците вкупом, а главатарят им запита:

– Да даваш на нас малко подробности. Тази ли дребна работа, за която ти говори, когато се видяхме за последен път. Тя ли, стари гърбушко?

– Същата – отсече рязко Чакра. – С тази разлика – допълни той, – че викам вас за едра, а не за дребна работа.

– Едра, дребна, все ще свършваме нея – заяви бандитът.

При тези думи разбойникът, който беше главатар на шайката, посочи момчетата си.

Коромантиецът не обърна внимание на думите му. Въпреки мрака, който обвиваше Адам и останалите кръвници, изродът забеляза, че всички бяха въоръжени, макар и по най-разнообразен и първобитен начин. Нямаше двама души в бандата, които да имаха еднакво оръжие. Един носеше стар мускет, почервенял от ръждата, друг – ловна пушка в не по-добро състояние. У трети висяха препасани на кръста пишови. Почти всички имаха дълги ножове от рода на испанското мачете. Не можеше да се очаква, че работата, за чието изпълнение гърбавият беше повикал въоръжените нехранимайковци, ще бъде от миролюбиво естество.

Ако имаше светлина да огрее бандата, която обкръжаваше коромантиеца, щеше да се разкрие сбирка от лица, с черти не по-малко свирепи от тези на Чакра. В никое от тях не се срещаше израз на благодост или милосърдие, защото тези негодници съставляваха шайката на черния разбойник Адам, прочут като най-страшния кръволок на острова.

Чакра не прояви, нито изпита изненада, че ги вижда въоръжени. Той го очакваше. Подчертавайки този факт, главатарят им искаше само да изтъкне, че са готови да изпълнят обичайните изисквания на занаята си.

Обирниците биха предприели най-кръвожадното покушение с пламенност, ала за да бъде сигурен в изпълнението, магъосникът счете, че е разумно да ги почерпи с малко ром.

– Приятели – обърна се той важно – вий уморени от дълъг път в нощна тъмнотия. Тук аз нося за вас по една капка от нещо, което много добро за отмора. Да пийваме по една глътка от това шише!

Поканата бе посрещната от всеобщи възгласи на одобрение.

Измежду бандитите нямаше ни един въздържател.

Коромантиецът не бе се сетил да донесе чаша или кратунка, но липсата им дори не се почувствува. Всеки един от крадците отпи на свой ред направо от стъклото, докато се свърши ромът.

– Добре, стари гърбушко – придърпа Адам настрана Чакра и му заговори с непринуден тон, който издаваше отколешна близост между двамата главорези, – очаквам, че най-после идва голяма слука, за която ти думаше преди.

– Да, братко Адам. Сега се явява.

– Няма ли го в къщи голям господар?

– Замина от къщи и се върна в къщи. Ха-ха!

– Хайде, що за загадка! Какво искаш да казваш: замина от къщи и се върна в къщи?

– Отиде на оня свят! Това искам да казвам.

– Хайде де! – удиви се Адам. – Да не би кусус...

– Да не говорим сега за кусус, братко Адам. Ще разправам аз на тебе по-нататък. Сега вас интересуват само сребърни паници на кусус. Няма защо да хабим време за празни приказки. Дорде слизаме в долина и слагаме маски, всички ще лягат. По-добре да лягат. Ама тогава, знаеш, ще изгрява месечина. Ако на небе няма облаци, месечина ще се показва. Трябва да преварим изгрев на месечина.

– Вярно. Аз и мои момци готови!

– Тогава всички подир мене. По път ще обмисляме как да нападаме голяма къща. Ще има време, когато видим какво положение има долу. След мене!

С тази покана гърбавият се запускува по урвата, а подир него последваха Адам и разбойническата му шайка.

Глава СХ ТРАУРНО ШЕСТВИЕ

Същата вечер, около половин час преди заниз слънце, по Пътя на черния лешояд се показа едно странно шествие, насочило се към Гостоприемната Планина. То напредваше бавно. Сериозните погледи и движения у хората, които го Съставляваха, издаваха, че то е траурно.

Груба носилка, сложена на раменете на Четирима души, Потвърждаваше същото впечатление, особено когато окото се спреше на човешката фигура, опъната на носилото и лесно разпознаваема като тялото на мъртвец въпреки наметалото, което го покриваше.

Десет мъже образуваха погребалното шествие, ако и не Всички да жалееха. Двамина язدهа на коне, малко пред другите. Зад Тях следваха четиримата носачи и накрая идваха четирима други, разделени на две двойки. Предната двойка представляваше двама човека с вързани зад гърба ръце, прикрепени един за друг – ръка за ръка. Очевидно бяха пленници. Последните двама изглежда бяха пазачите.

Лесно е да се познаят участниците в траурната процесия.

Двамата ездаци напред бяха Хърбърт Воуан и капитанът на мароните. Те язدهа конете, с които кустосът и черният му слуга бяха минали предишния ден по същия път. Пленниците бяха испанските ловци на хора. Охраната се състоеше от Куокоу и поменатия прислужник. А четиримата човека, които носеха покойника, бяха роби от Контентовата плантация.

Едва ли е необходимо да се добавя, че неподвижният вкочанен труп бяха тленните останки на знатния кустос Воуан.

Ако трябва да се изразим точно, ни един от участниците в шествието не можеше да се нарече опечален. Никой от тях нямаше основание Да бъде особено наскърбен от съдбата, която сполетя Господаря на Гостоприемната планина. Не жалееше дори собственият му племенник. Въпреки липсата на повод за печал лицата на всички, с изключение на пленниците, изразяваха подобаващо за случая благоприличие.

Може би племенникът щеше да почувствува по-остро загубата, защото сега, когато чичо му бе мъртъв, всяка искра от ненавист угасна; той навярно щеше да тъгува, ако не се явиха известни обстоятелства, които той узна точно сега и които не само подтиснаха в душата му всяка склонност към печал, но и я преизпълниха с радост.

С усилие Хърбърт успяваше да придаде на образа си съсредоточено изражение, подходящо за траурната обстановка.

Независимо от присъствието на смъртта сърцето му в тоя час преливаше от тайно задоволство, толкова приятно, че той не желаше да го заглушава. Източникът на веселието можеше да се разкрие лесно. Бяха го предизвикали сведенията, които Кюбина съобщи на младия англичанин. По време на пътуването през предишния ден, нощното бодърстване и бавното, продължително придвижване от сутринта маронът му повери много тайни, които момъкът не знаеше. Между тях имаше и една вест, която му се стори най-интересна измежду всички.

Кой знае дали е нужно да се казва каква беше тя. Лесно можем да я отгатнем, щом си припомним разговора под памуковото дърво, особено в онази част, която засягаше малката Куошеба. Макар сведенията на капитана на мароните да бяха само от втора ръка, те бяха достатъчно определени, за да вдъхнат на Хърбърт нещо повече от надежда, и на това се дължеше скритото му ликуване, чиято външна проява той с такава мъка успяваше да прикрие.

Кюбина бе заставен на няколко пъти да повтаря всяка дума от разговора си с Йола – всяко слово, отнасящо се до нейната господарка, докато Хърбърт узна всичко така добре, като че ли лично бе присъствувал на срещата. Нищо чудно, че младият англичанин не бе в състояние да се почувствува много нажален от печалната кончина на чичо си, който досега се бе държал с него само високомерно и враждебно.

Капитанът на мароните разкри на момъка и други тайни, включително и сведения за господаря му Джесурън, когото Хърбърт бе почнал вече да подозира и който сега се по каза в истинския си хищен образ. Историята с фулахския принц, неизвестна досега на книговодителя, и собствените Хърбъртови преживелици през последните двадесет и четири часа бяха достатъчни, за да се потвърдят всички съмнения, свързани с чифликчията. Макар и да бе ясно, че двамата пленника, които пазеше Куокоу, не бяха истинските убийци на кустоса, не по-малко явно бе, че те са имали подобен умисъл и само отровата ги бе преварила. Кюбина и Хърбърт бяха убедени, че ги е пратила все същата ръка – ръката на бившия господар на младия англичанин.

Изразът е правилен. Много преди да узнае и половината от разкритията на марона, момъкът бе решил никога да се не връща доброволно в Щастливата долина, още по-малко да подири отново подслон под Джесуръновия покрив.

Ако се наложеше на Хърбърт да се сблъска с евреина, то щеше да

бъде по време на обвинението, с което възнамеряваше да потърси възмездие за смъртта на свой сродник. Че Лофтъс Воуан бе жертва на убийство, не се съмняваха за миг ни Хърбърт, ни Кюбина.

Разговорът между магьосника и търговеца на роби, който капитанът на мароните бе подслушал и който той за нещастие не бе ясно разбрал тогава, не беше повече загадка. Оставаха тайнствени единствено подбудите. Случилото се даваше ужасно обяснение на всички недомлъвки.

Младият англичанин и приятелят му не смятаха да оставят нещата да се разминат. Едно събитие с такива страхотни последици налагаше пълни издирвания и те бяха почнали вече подготовката им, като връщаха трупа в Гостоприемната планина, където щяха да бъдат призовани властите, за да се почне съдебното следствие.

Колко различни чувства изпълваха сега Хърбъртовото сърце в сравнение с настроенията при първото му приближаване към дома на неговия надменен роднина! Сега той изпитваше толкова разнообразни и смесени вълнения, че не е възможно те да бъдат описани!

Глава СХІ ОТВЛИЧАНЕТО

Наблюдавайки от върха на Дяволската кана̀ра силно осветените прозорци на Госто̀приемната планина, Чакра бе заключил, че в господарския дом има прием. Но изводът на коромантиеца беше погрешен. Подобно явление означаваше наистина празненство в миналото, дори и съвсем неотдавна, до деня, в който пристигна знатният г. Смиджи. Но откак контето стана гост на плантацията, започнаха да палят полилея и свещниците всяка вечер.

Господин Воуан изпитваше удоволствие от тържествеността на осветлението и по време на отсъствието си той на реди на домоуправителя да се поддържа същата празничност. Следователно големият хол със своя огледално лъскав под и своето изобилие от гравирани кристал и сребърни съдове, изложени в бюфетите, бе осветен по обичайному. Нямаше никакви хора, не се очакваха гости с изключение на г. Смиджи, ала той едва ли можеше да се нарече чужд човек. Той по-скоро можеше да мине – временно поне – за домакин на дома, защото кустосът му бе възложил подобна задача.

Единствените лица, които заемаха разкошното помещение, бяха Смиджи и младата господарка на Госто̀приемната планина. И двамата не подозираха какво се бе случило по пътя за Савана, не знаеха за страшното събитие, което остави Кейт сираче и същевременно я лиши от гордата титла, която току-що ѝ дадохме.

Прислужницата Йола шеташе нагоре-надолу. От време на време се вестяваше и Томс, за да изпълни някоя заповед на господаря си.

Макар да нямаше гости, франтът бе облечен в празнични вечерни дрехи: жакет, къси панталони, копринени чорапи и скарпинки със сребърни токи. Той бе свикнал да се кипри всяка вечер и спазваше така ревностно своя обичай, че дори и да нямаше в къщи никой освен черните слуги на стопанството, той пак би се явил в напълно светско облекло. Той спазваше повелите на модата с усърдието, с което свят монах съблюдава църковните канони.

Младият господар бе в добро настроение – той бе действително весел, а макар и странно, неговата дама бе по-малко тъжна, отколкото напоследък. Без съмнение нейната бодрост бе повдигнала и неговия дух.

На Смиджи не бе известно защо тя се бе освободила от обичайната

си унило, но той бе склонен да свърже разведряването ѝ с предстоящия приятен обред, който трябваше да се извърши подир няколко дни. След седмица, две най-много можеше да се очаква, че г. Воуан ще се върне и тогава, както се бяха уточнили всички, включително и младото момиче мълком, нямаше да се отлага повече съединението на Гостоприемната планина с Монтагювия замък.

Контето заговори вече за невестинската прикля, за сватбеното пътешествие, което трябваше да ги отведе в голямата метрополия, и понеже по негово настояване Кейт седна пред арфата и по този начин създаде музикална атмосфера, франтът почна да славослави прекрасната „оопера“ с нейните вълшебства, така чаровни и привлекателни за него.

Друг път подобен разговор увеличаваше подтиснатостта на събеседниците му, но чудно – тая вечер той не предизвика подобна неприятна последица. Кейтините пръсти докосваха струните на арфата и изтръгваха от тях тонове, които далече не бяха жални.

Младата креолка всъщност и не слушаше венцехваленията на „метрополията“ и на нейната „оопера“, които лондончининът сипеше с такава щедрост.

Макар и да седеше пред арфата и да дърпаше машинално кордите, девойката бе погълната от съвсем други мисли – мисли, свързани със сведенията, които Йола ѝ предаде и които бяха истинският извор на внезапната радост. С тях се обясняваше и ведрината, която се разля по лицето на младата господарка.

Кейт, и не допускаше, че трупът на баща ѝ, поставен – студен и безжизнен – на носилки и обкръжен от чужди хора се намира в този момент на по-малко от пет мили от господарския дом на Гостоприемната планина и бавно се приближава към останалото без господар имение.

Още по-малко тя подозираше, че докато забавлява Смиджи, от друго направление към жилището се придвижват зверове в човешки образ, че техните тъмни сенки, устремени към светлината на прозорците, ту се спират, ту се промъкват крадешком напред и прилазват все по-близо и по-близо до стените на къщата.

Младата креолка не виждаше тези зловещи, подобни на адски изчадия същества, не предполагаше, че те дебнат от вълн, дошли за грабеж и похищение, а при нужда и за убийство.

Нито господарката на дома, нито Смиджи, нито някой друг от Гостоприемната планина забеляза или предугади тайното приближаване на злодеите, които сполучиха да се прилепят до къщата безпрепятствено.

На седящите в големия хол не бе казана дума, не бе даден знак за

предупреждение и изведнъж в него нахлу с див рев и се отдаде на насилие половин дузина дяволски чудовища, хора с потресаващ вид, едни с черни маски, други с открити лица, кои го бяха още по-страшни за гледане.

Един изверг с исполински ръст, маскиран и загърнат с широко кожено наметало, недостатъчно да прикрие уродливостта на гърбицата му, се спусна направо към мястото, където седеше красивата арфистка. Той блъсна арфата настрана и преди младото момиче да смогне да скочи от стола, го хвана за китката.

– Въф – чу се високо носово възклицание под маската. – Улових най-подир моя малка Куошеба! След толкова години желание. Квартеронка, нейна майка се изплъзна от мои ръце и се подигра с мене, но сега ще се погрижа да се не повтаря същото и с щерка. Идвай с мене!

При тези слова похитителят повлече своята жертва през помещението към стълбището.

Плахата намеса на Смиджи не помогна. С един замах на дългата си, прилична на бухалка ръка, хищникът с кожената дреха блъсна контето и го търкулна на пода.

Изплашеният франт не помисли повече да се съпротивлява. След като попълзя по лъскавия паркет, той успя най-после да се изправи на крака и без да чака да получи втори удар, изхвъркна през отворената врата. С няколко скока той се свлече по каменните стъпала и изчезна в тъмнината.

Междувременно тревогата се предаде долу в кухнята и обхвана цялата къща. Виковете на изненада се замениха с писъци на ужас. Отвсякъде дотърчаха слуги, но за да ги сплашат, черните разбойници дадоха един-два изстрела с мускетите и пищовите и пръснаха гъмжилото, което заедно с Томс побягна към захарните работилници и разположеното отвъд тях негърско село.

За някакви си двайсетина секунди Адам с шайката си стана пълен господар на жилището.

Не се изискваше много време, за да се разбият бюфетите и шкафовете и да се измъкне най-ценното от тях. Черните бандити свършиха „работата“ си за по-малко от четвърт час и се приготвиха да тръгнат.

Докато съучастниците му бяха заети с обира, Чакра увърза жертвата си на долната стълбищна площадка, където остана да изчака неспокойно приключването на грабежа. Макар и решен да получи своя дял от плячката, той се интересуваше по-малко от нея и напираше повече да задоволи сатанинската страст, която се бе вселила от толкова време в

животинското му сърце и която досега не бе имал възможност да удовлетвори.

Въпреки нетърпението да осъществи демоничното си желание магьосникът не бе изгубил усета си за предпазливост. Щом Адам и хората му се показаха, натоварени с плячката, коромантиецът повери пленницата на един от разбойниците и правейки знак на останалите да го последват, бързо изкачи стълбището и отново влезе в ограбеното помещение.

За невероятно кратко време арфата, столовете, диваните и другите леки мебели бяха натрупани накуп в средата на хола. Жалузите бяха откочени от прозорците и също хвърлени на грамадата, сетне всичко бе подпалено.

Сухото като прахан дърво пламна и след пет минути огънят обхваща разкошния господарски дом.

Малко по-късно нападателите се оттеглиха бавно, прикривайки се внимателно в сенките, неогрети от червената заря на пожара, която осветяваше ярко далечните полета. Шестима от злодеите бяха натоварени с лъскави съдове, които отразяваха сиянието на горящата постройка, а седмият, най-зловещият от всички, носеше в ръцете си свършено друг предмет: тялото на една прелестна жена – припадналата малка Куошеба.

Глава СХII

КРАДЦИ! РАЗБОЙНИЦИ! УБИЙЦИ!

Тържествено и бавно шествието, което придружаваше тялото на кустоса Воуан, се движеше по самотния път. Виждаше се вече Дяволската канара, озарена от червените пламъци на последните лъчи на залязщото слънце. Отвъд се намираще Гостоприемната планина, където траурното шествие се готвеше да отнесе покойника и да предизвика плач и печал.

Мъжете, които съпровождаха трупа, не подозираха, че демонът на злото ги е вече преварил, носейки беди, не по-леки от смъртта.

Ако Хърбърт би могъл само да предугади, че в същия този миг престелното създание, което го обичаше с цялото си сърце, сега повече от всеки друг път, девойката, която го любеше, се бори отчаяно в лапите на...

Уви! Ужасната вест скоро щеше да долети и до него. Щеше да го пресрещне по пътя. Само след час сладките мечти, които бе лелеял през целия ден, щяха да бъдат попарени от сланата на покрусата.

На един завой от пътя няколко великански дървета се извисяваха и предлагаха своята сянка на друмника. Под тях спря и шествието по заповед на Хърбърт и Кюбина, които слязоха от конете.

Не сянката привлече пътниците, защото слънцето бе вече залязло. Нито носачите се нуждаеха от почивка. Те бяха здравеняци и за тях стопилото се тяло на смъртника съвсем не беше тежък товар. Заповедта за почивка бе дадена, защото младият англичанин, бе осенен от едно хрумване, което маронът одобри.

Двамата се разтревожиха от мисълта за убийствената изненада, която щеше да смаже дъщерята, чийто бащин труп носеха, ако процесията се яви без предизвестие в Гостоприемната планина.

Затова спряха наред пътя си и почнаха да дирят какво ще бъде най-уместно да се предприеме.

Скоро решиха как да постъпят. С единия от конете да се изпроводи вестител, който да предаде тъжната новина на управителя на имението, а Тръсти, от своя страна, да подготви внимателно и постепенно осиротялата си господарка.

Хърбърт би отишъл лично, но го възпряха собствените му чувства, които под напора на противоречивите вълнения правеха положението

му твърде деликатно.

Всъщност нямаше никакво значение кой ще отнесе съобщението и изборът падна на черния слуга.

Лакеят получи надлежните упътвания, качи се на коня, който временно бе отстъпен на Кюбина, и потегли с такава скорост, каквато му позволяваше спусналият се сега над земята мрак. За да може пратеникът да вземе преднина, групата остана на мястото, където бе спряла. Тя се забави там близо час, после тръгна бавно. Всичките вървяха пеша, включително и Хърбърт, който, хванал коня си за повод, се изравни с капитана на мароните.

Охраната на пленниците се пое единствено от Куокоу. Той посрещна задължението си с равнодушие и го облекчи с помощта на едно въже, което завърза за врата на намиращия се най-близо до него испанец. Предназначението на този своеобразен оглавник бе да не може кой да е от злодеите да избяга в тъмнината. Те едва ли и биха се опитали да се отлъчат, защото знаеха, че при всяко помръдване върху гърба им ще се стовари дебелия сопа, която черният лейтенант държеше в ръка.

Шествието продължи своя път половин миля или горе-долу толкова и водачите дадоха нова заповед за спиране.

Начаса всички от групата отгатнаха ясно причината, която прекъсна движението им. Срещу тях по шосето се зачу бърз – тропот от конски копита.

Конникът препускаше в галоп и след пет минути, дори за половината от това време щеше да бъде при тях.

Свой или чужд беше ездачът? Не се ли връщаше техният пратеник? Той не бе получил нареждане да се връща. Бяха сметнали, че ще бъде достатъчно да намери Тръсти и да му съобщи вестта, която му бе наредено да предаде.

Когато конникът приближи до процесията, Хърбърт и Кюбина познаха не без смайване изпроведения слуга.

Той не им остави време да правят догадки върху тайнствената му поява. Бялата пяна по хълбоците на коня, която се забелязваше въпреки мрака, говореше, че прислужникът бе яздил стремглаво, а неговият запъхтян, заплетен говор направи още по-тревожна донесената от него новина.

В този момент Гостоприемната планина била нападната от шайка крадци, разбойници и убийци!

Едни били маскирани, други – немаскирани, но не по-малко страшни на вид. Те плякосали големия хол, убили г. Сиджи, уловили

младата господарка и стреляли с пушки и пищови по всеки, който се изпречел насреща им.

Вестителят не се маял да търси г. Тръсти. Подробностите узнал от избягалите от господарския дом слуги. Изплашен от виковете и изстрелите, които сам чул, и смятайки, че най-вероятна помощ може да окаже групата, която току-що оставил и която смятал, че е по-наблизо, той препуснал обратно по пътя.

Това бе най-същественото от разказа на слугата, предадено без никаква последователност, безредно и примесено с обилни възклицания на уплаха.

Съобщението бе ужасяващо и падна като гръм върху Хърбърт и Кюбина.

Крадци, разбойници, убийци! Господин Смиджи мъртъв! Младата господарка пленена! А Йола? Навярно и тя...

– Куокоу – извика капитанът на мароните, който се спусна към лейтенанта си, – смяташ ли, че нашите хора могат да ни чуят оттук? Изсвири мигновено с рога си! Ти свириш по-силно от мене. Над Гостоприемната планина се е стоварило нещастие. Може да имаме нужда от всекиго от Момците ни. Бързо!

– По дяволи! – извика Куокоу, пускайки повода и вдигайки рога към устата си. – Ще карам тях да чуват мен, стига те да бъдат на остров Ямайка, Вий, лешояди, ще кротувате – обърна се той към ловците на хора, като държеше рога на инч или два от устните си. Ако някой ще мърда само фут, тутакси ще пращам два куршума през ваши вонещи трупове и ще заковавам вас на място. Мислете му!

След тази юнашка закана великанът прилепи рога до устните си и изсвири толкова силно, че зовът му можеше да се чуе на мили.

Неговият глас отекна по скатовете на Дяволската канара и много други върхове, които се издигаха отвъд нея. Той прокълня с острота и звучност, способни да накарат човек, да повярва в Куокоуовото твърдение, че рогът му ще бъде чул до края на острова.

Във всеки случай гласът му достигна до по-близки слушатели, защото едва престанал да ехти, и се обадиха от различни посоки и явно от различни разстояния половин дузина подобни рогове.

Кюбина не изчака те да се повторят.

– Достатъчно! – възкликна той. – Отвърнаха шестима. Стигат ни засега. Ти, Куокоу, остани тук да ги изчакаш да се съберат и веднага ела в Гостоприемната планина. Изсвири още веднъж, за да ги насочиш. И внимавай да не избягат тия двама кръволоци?

– Не ли по-добре да теглим на тях по един куршум? Ще спестявам на мен труд да се залисвам с тях. Какво ще речеш, капитан Кюбина?

– Не, не, Куокоу! Правосъдието трябва да си каже думата. Води ги с вас. И тръгнете веднага, щом нашите юнаци се съберат!

Преди лейтенантът да успее да направи друго внушение, капитанът на мароните се метна на коня на пратеника. Хърбърт бе вече яхнал своя кон. Без повече да разговарят, двамата младежи препуснаха толкова бързо, колкото можеха да ги носят конете им.

Глава СХІІІ ТРЕВОЖНИ ПРЕДПОЛОЖЕНИЯ

Двамата приятели язدهа, потънали в дълбоко мълчание. Не смееха да си поставят въпроси един на друг. Плашеха се от отговорите, чието съдържание предвиждаха. Всеки бе погълнат единствено от безпокойството за участието на девойката, която му бе свидна.

Те насърчаваха конете си еднакво припряно, защото и двамата бяха еднакво загрижени от предстоящата развръзка на страхотната драма, която в този час се разиграваше в господарския дом на Гостоприемната планина. Мислите им бяха почти еднакви.

Измъчваше ги страхът, че ще пристигнат може би твърде късно. Да не би, докато се явят на сцената, тя да бъде напусната, трагедията да завърши и актьорите да се разотидат?

Не бе нужно тези опасения да ги подтикнат към още по-голяма скорост: те и без това препусаха, като че животът им висеше на косъм.

Наближиха хребета на Дяволската канапа и се насочиха към гънката, която отделяше Монтагювия замък от Гостоприемната планина.

Пътят излезе от гората и насреща се показва хълмът. 8 същия миг възклицание се изтръгна от устата на Кюбина, който бързо сви юздите на коня и го спря!

Хърбърт пригласи на вика на своя приятел и също се закова на място.

Двамата не размениха слово. Един и същи ужас ги обхвана. Едно и също черно знамение ги вцепени.

Небето над възвишението бе озарено от жълта светлина, която блестеше като сияние.

– Пожар! – извика маронът. – Точно над Гостоприемната планина! Santa madre⁷⁵, господарският дом е в пламъци!

– О небеса! – изохка младият англичанин. – Дано не бъде много късно!

Двамината не си казаха ни дума повече. Обладани от еднакъв бяс, те отново се понесоха в галоп и безмълвно един до друг устремиха конете си към билото.

За няколко минути те се добраха до планинския гребен, откъдето се

75. Santa madre (исп.) – света майко! Бел. прев.

разкри пълен обзор към долината на Гостоприемната планина.

Голямата къща бе в пламъци!

Не екнаха нови възклицания на почуда: изумлението бе отминало. Когато зърна заревото, Кюбина бе повече от уверен в правотата на своята догадка. А докато изчакваха склона, пращането, което достигна до ушите им, потвърди предположението, преди очите им да зърнат самия пожар.

Нямаше вече господарски дом. Неговото място бе заето от огнена клада, чиито пламъци се извисяваха на гигантски снопове в небето и го закриваха с огромни искри и гъст дим. Горящата грамада непрекъснато буботеше и трещеше. Човек би рекъл, че хиляди дяволи са запалили злораден огън, за да отпразнуват някакво пъклено жертвоприношение!

– Много късно! Много късно! – промълвиха двамата конника в един глас. Сетне с отчаяние на лицата и черен страх в сърцата те още веднъж дръпнаха юздите на конете и се спуснаха безстрашно надолу по ската към пожарището.

След кратко време те прекосиха двора и спряха пред жилището на разстояние, до което изплашените коне се решиха да се доближат.

Младежите скочиха от седлата и с пушка в ръка, готови да се сражават с всякакъв враг, се придвижиха към постройката. Никой не се показа пред сградата. Те я обиколиха. Не намериха нищо. Еднакво пусти бяха градината и паркът. Никъде не се мяркаше жива душа. Не прозвуча глас; чуваха се единствено собствените им викове, заглушени от съскането и бумтенето на пламъците.

Двамата приятели тичаха напред-назад и обикаляха замаяни къщата. Не оставиха неогледано кътче, където очакваха, че може да се скрие приятел или неприятел. Ала усилията им не се увенчаха с успех. Не се показа никакво създание. Зовът им остана без отговор.

Спасителите се спряха за малко и почнаха да размишляват.

Явно бе, че пожарът бе избухнал доста отдавна. Горният етаж, който бе само рамкова постройка от лек дървен материал, бе вече изгорял почти напълно. Останала бе единствено каменната зидария на приземния кат. Над нея се бяха повалили грамадни греди, престанали да пламтят, струпали се напреко, една над друга, овъглени, зачервени, все още тлеещи.

Като не намериха жив човек около жилището, Кюбина и Хърбърт се насочиха към работилниците. Те бяха незасегнати от пожара и личеше, че не бе правен опит да бъдат подпалвани. Опожарен бе само господарският дом.

Когато стигнаха до пристройките, двамата мъже се развикаха отново, но както преди не получиха ответ.

Тук всичко бе тъмно и глухо като гроб: внушителността на тишината се подсилваше от контраста на будещия ужас шум на бушуващия наблизко пожар. Двамата не сполучиха да попаднат на някого ни във ферментационната, ни във варилнята, ни в пресовата работилница, нито пък в конюшната. Не се виждаше никой. Ничий глас не отговори на техните често повтаряни призиви.

Тогава спасителите припнаха към негърските колиби. Там положи телно щяха да намерят някого. Невъзможно бе всички да са побягнали от страх пред разбойническата банда.

Едва младежите свърнаха към негърското село, и от храстите изскочи на пътеката човек. В наподобяващата черно дяволче фигура, озарена от далечните отблясъци на пожара Хърбърт откри своя стар познат Куоши.

Момчето също позна младия англичанин.

– О, младо господар – извика негърчето, изправяйки се на крака, – „бъф“ гори. То изгаря до дъно.

– Stambo, кажи ни нещо по-ново – нетърпеливо се намеси Кюбина. – Кой подпали къщата? Знаеш ли?

– Видя ли подпалвачите? – бързо добави Хърбърт.

– Кого да виждам, господарю?

– Какви хора подпалиха къщата? – поясни младият господар със същата тревожна бързина.

– Да, господарю. Куоши вижда тях, кога влизат най-първо през предно стълбище.

– Добре, говори бързо! Кои бяха! Какви бяха? На какво приличаха?

– Господи, те същински дяволи. Всичките негри. Едно носи на лице маска. Тук наши негри думат: те марони от планини. Черна Бет вика не. Тя каже: те разбойници от планини. Те дошли да правят обир.

– А младата господарка? Госпожица Воуан? Къде е тя? – запита задъхано Хърбърт.

– А Йола? Моята мома? Видя ли я? – добави Кюбина.

– Не, господари – отговори Куоши. – Не видях ни младата господарка, ни кафява слугиня. Те били горе на голямо хол. Куоши не се качва там. Куоши се бои да не убиват него, ако се качва горе. Куоши стои долу, докато вижда господар Миджи да рипа по стълба. Господи, как фърчи той като стрела и бяга под свод долу. Куоши мисли той крие там. Тогава Куоши хукна с други слуги и се скри в храсти. Господин Томс и

слуги от къща бягали на гора и там се скрили. Никой още не се връща.

– О, небеса! – завайка се Хърбърт с разтреперан глас. – Нима е възможно? Сигурен ли си? – обърна се той още веднъж към момчето. – Сигурен ли си, че не видя младата си господарка?

– Ни Йола? – допълни маронът, не по-малко развълнуван от другаря си.

– Кълна се, че не видях ни едната, ни другата – тържествено заяви негърчето. – Я гледай там! – добави то с тракащи зъби, като посочи към горящата грамада. – Божичко, разбойници се върнали! Разбойници!

Докато разговаряха с Куоши, Хърбърт и Кюбина бяха застанали гърбом към пожарището. Сега те се обърнаха рязко и зърнаха между себе си и светлия фон на пламъците да се движат няколко черни фигури. Исполинските очертания на сенките им достигаха до мястото, където стояха двамата мъже и момчето. Новодошлите бяха около половин дузина, на каквото число възлизаха – според Куошевите твърдения – и подпалвачите.

Без да мислят за последствията, решени на най-лошото, двамата младежи припнаха напред. Ако опасенията им излезеха верни, те бяха готови да се сражават до смърт, но да си отмъстят...

Глава СХIV СМИДЖИ ЖИВ!

С вдигнати спусъци на пушките и готови за мигновена стрелба, Кюбина и Хърбърт бързаха да влязат в бой, когато един от хората при огъня засвири с рог.

Зовът бе успокояващ. Капитанът на мароните позна своя лейтенант, пък и двамата приятели приближиха достатъчно, за да различат в сиянието на пожара великана Куокоу, обкръжен от около половин дузина марони.

Исполинът бе оставил на пътя тялото на мъртвеца и пленниците под охраната на двамина от четата. Смятайки, че може да има нужда от него в Гостоприемната планина, той бе избързал веднага подир конниците.

Увеличението на силите щеше да бъде от полза, ако неприятелят бе още на полесражението. Ала къде се бяха дянали разбойниците? Подпалвачите? Злодеите, които може би бяха окървавили ръцете си и с убийство? Къде се намираше госпожица Воуан? Къде бе прислужницата Йола?

„Заедно с прислугата ли бяха избягали или? ...“

Втората възможност беше потресаваща и човек трудно би се решил да я изкаже гласно. Ни Хърбърт, ни Кюбина посмяха да я произнесат, а само мислено си поставиха въпроса! *„...или бяха загинали в пламъците?“*

Колкото и ужасно да беше предположението, то не можеше да не изникне. В напрегнатото мълчание, което тревожните размисли наложиха, всички се заковаха на място и се завзираха с отчаяние в безжалостния вихър, които бързо доунищожаваше благородния дом и го превръщаше в неугледна развалина и пепелище.

В този миг тишината бе смутена от глас, крило достигна от един неочакван ъгъл. Звукът сякаш дойде откъм големия дъгов свод под каменното стълбище, потънал в относителна тъмнина. Зовът приличаше едновременно на вой и на хленч.

Куокоу пръв припна да види какво е. Той улови една пламтяща главня и без да обръща внимание на изгарящата топлина, която се излъчваше, се спусна към свода.

Хърбърт и Кюбина последваха великана. Когато тримата се озоваха

под свода, лейтенантът размаха факела, за да освети мястото.

Очите и на тримата се насочиха задружно към един предмет, който по всяко друго време би ги накарал да се залееят от смях.

В ъгъла на свода бе поставена една каца или голям чебър, покрита отгоре с тежък капак. Близо до горния край бе изрязана широка квадратна дупка, през която можеше да се бръкне с едноквартово⁷⁶ ведро, без да става нужда да се повдига капакът. Вътре и точно срещу отвора се подаваше човешко лице с гъсти бакембарди и мустаци един образ, в който, макар и изпоцапан с някаква течност, наподобяваща меласа или смола, тройката мъже тутакси позна аристократичния Смиджи.

– Господар Миджи! – извика Куоши, който се бе присъединил към тройката. – Аз видях него...

– Факт, приятели! Това съм аз – обади се смешният лик от кацата, щом видя стария си спасител Куокоу. – Аз се скрих тук от тиия ужасни бандиити. Бъдете така любезни да вдигнете капаака, за да мога да изляза от тоова деликатно положение. Страх ме беше да се не удаавя. Боога ми, тоова май е мелааса!

Куокоу, мъчейки се да задържи смеха си, вдигна начаса капака и извади страдалеца от сладкото му, но неприятно положение, защото наистина кацата бе пълна с меласа. Изплашеният франт се бе пъхнал и престоял в нея, потопен до гуша, през всичкото време, докато над главата му се разиграваше страшната трагедия.

Когато го изправиха на нозе на каменния под и лъсна в гъстата си обвивка от лепкава меласа гордият господар на Монтангювия замък представляваше много по-смешна гледка, отколкото когато Куокоу го видя за последен път на върха на кухня дънер.

Негърът си припомни тогавашното зрелище и неподтискан от тревоги, не можа да се въздържи повече: разкикоти се шумно. Разсмя се също така и безгрижният Куоши.

Ала на Хърбърт и Кюбина никак не им бе до веселба. Веднага щом контето се съвзе, двамата го отрупаха с нетърпеливи въпроси върху случилото се.

След като се опита заплетено да се оправдае, Смиджи изповяда, че бил избягал. Според думите му, а твърдението му бе съвършено вярно, той бе побягнал чак когато по-силният противник го бе повалил на земята. Какво друго можел да стори? Врагът бил чудовищен великан с огромен ръст и звярска сила.

76. 1 кварта = 1,136 литра. Бел.прев.

– Едно ужаасно създаание! – продължи франтът. – Едно създаание с дълги ръце и уродливост – една издадееност на раменета кат гърбица на камиила.

– А какво стана с Кейт, братовчедка ми? – прекъсна контето Хърбърт с презрително нетърпение.

– Ай, ай, даа! Вашата братовчедка, моята беедна Кейт! Неколциина от разбойниците я похитиха. Зная, че я отнеесоха навън. Чух я да пиищи, когато я влаачеха по стълбището. Ай, ай!

– Слава богу! – въздъхна Хърбърт. – Жива!

Кюбина не изчака Смиджи да приключи с обясненията. Описанието на разбойника му бе достатъчно. Той изтича навън и бързо засвири „сбор“ с рога си.

Мароните, които се бяха пръснали около развалините, тутакси се отзоваха на сигнала и се събраха накуп.

– По следите ми, другари! – извика капитанът. – Зная звяра, който е нанесъл тая поразия. Зная къде е бърлогата му. Стамбо, преди да измине час, ще отговаря с жалкия си живот за своето злодеяние. След мен, юнаци!

Глава СХV

ПО СЛЕДИТЕ НА ЗВЯРА

При тази заповед Кюбина се обърна с лице към планината и с бързи крачки се насочи към вратата на градинската ограда, но пред очите му се изпречи едно създание, което го накара да се стъписа. Неочакваната поява в мрака го изпълни с радост.

Той не беше единственият, когото споходи радостта. Между мароните, доведени от Куокоу, се намираше един момък, който бе изживял тревогата наравно с Хърбърт и Кюбина, един младеж, който имаше основание да жалее, ако не за загубата на своята изгора или на своята братовчедка, за загубата на същество не по-малко свидно и от двете – за своята сестрица.

Една сестрица, заради която бе преплавал безбрежния океан, заради която жестоки хора го бяха продали роб, ограбили, жигосали като престъпник, били безмилостно с бич, заради която той бе изтърпял всички унижения, които човекът е в състояние да нанесе на човек. Този страдалец беше младият фулахски принц – злочестият Сингюз.

Какво донесе на Кюбина радостта, към която се присъедини и Сингюз?

Лесно е да се отгатне: една девойка, която познаха и двамата – любимата на единия, сестрата на другия, Йола.

Точно в този миг момичето се зададе откъм градинската врата. Когато влезе в двора, то не се спря, а избърза през градината към групата хора.

След минутка Йола се озова между брата и любимия си, споделяйки милувките и на двамата.

Без да се бави, тя заразправя премеждията си. Всички я слушаха с притаен дъх. Хърбърт Воуан – с вълнение, което разкъсваше сърцето му. Разказът беше кратък и все пак твърде дълъг за тръпнещите от притеснение и жажда за мъст мъже.

Девойката била в една от стаите при нахлуването на разбойниците в големия хол. Тя се спуснала между тях, без да се плаши от последниците. Подобно на Смиджи и тя била повалена на пода, където останала да лежи в несвяст в продължение на няколко минути.

Когато си възвърнала съзнанието и се огледала, видяла, че младата господарка я няма вече в помещението. В това време чудовищата се

готвели да подпалят къщата.

Един вик отвън упътил Йола. Тя познала гласа на господарката си.

Скачайки на нозе, девойката се промъкнала през отворената врата и се спуснала по стълбището. Разбойниците били твърде залисани: едни с плячката, други е подпалването. Те или не забелязали прислужницата, или не счели за необходимо да се занимават с нея.

Щом излязла вън, Йола зърнала един уродлив великан да носи на ръце младата и господарка. Той имал на лицето си маска, но въпреки това фулахката познала, че той е същият човек, когото видяла предишната нощ заедно с чифликчията. Маскираният злодей, цялото внимание на когото било изглежда погълнато от ценната плячка, се отдалечил сам, оставяйки другите да довършат своето грабителско и разрушително дело.

Африканската прислужница, свикнала на подобни отвлечения в собствената си родина, схванала инстинктивно невъзможността господарката ѝ да бъде спасена в този час, затова тя изоставила мисълта да прави празни опити за намеса и решила да тръгне подир похитителя, та да узнае къде ще отнесе той жертвата си. В случай на успех Йола би могла при завръщането си в Гостоприемната планина да упъти онези, които щяха да потеглят по дирите на разбойниците.

Плъзгайки се безшумно по пътеката и старайки се да не бъде забелязана, фулахката проследила злодея, без да го изпусне от очи нито миг. Мракът ѝ помагал, а стръмнината и позволявала да гледа отдолу при помалка опасност тя да бъде видяна отгоре.

Така тя вървяла по петите на чудовището нагоре по планинския скат, сетне свила полегато през склона, докато за нейно изумление звярът неочаквано потънал вдън земя, отнасяйки на ръце младата ѝ господарка подобно на ужасен зъл дух от преизподнята, който е отвлякъл лъчезарна рожба на светлината и я носи към зловещия си дом в селенията на мрака.

Въпреки свръхестествения страх, който внезапно изчезване събудил в нея, сърцатата девойка се решила да се доближи до загадъчното място.

Както уплахата, така и изненадата ѝ намалели до известна степен, когато тя надзърнала над една канара и забелязала блясъка на вода в дъното на една пропаст, зинала в краката ѝ. В дрезгавата светлина тя успяла да различи някакво приспособление за слизане в бездната и това изведнъж разсеяло страха от свръхестественото.

Йола не правила опит да продължава преследването. Видяното

било достатъчно да може тя да насочи освободителите. Тя се върнала назад по пътеката и побързала да се спусне по планинския склон.

Тъкмо си мислела за Кюбина и мароните – колко бързо нейният храбър възлюбен и безстрашната му дружина биха освободили клетата ѝ господарка, – когато в проблясъците на трептящия пламък зърнала лика на оногова, за когото мислела.

Фулахката разказа набързо преживелиците си на Кюбина и на другарите му, които, без да губят минута, излязоха през градинската врата с цялата скорост, на която бяха способни, и се заизкачваха по планинския скат.

Йола остана с Куоши и другите слуги, които сега се тълпяха около пожарището и на играещата светлина изглеждаха като призраци.

Кюбина не се нуждеше от водач. Злодейският разговор, който той бе подслушал, и събитията от предишния ден му бяха вече подсказали кой е авторът на пъкленото дело. Той не само го бе отгатнал, а бе убеден, че каквито и да бяха подбудите за престъплението, ръката, която го бе извършила е на Чакра коромантиеца.

Глава CXVI МНОГО КЪСНО!

С устремността на хрътки, пуснати по прясна дия, и с цялата пъргавина на младите си силни нозе преследвачите бързаха по стръмната пътека, която водеше за Дупката на призраците.

Думите биха могли само бледо да изразят агонията, която разкъсваше сърцето на Хърбърт Воуан. Той не познаваше лично Чакра, но предишния ден Кюбина му бе описал напълно неговия нравствен и физически образ. Нищо странно, че младият англичанин трепереше от страх за участта на онази, която сега се намираще във властта на един толкова свиреп, сатанински изрод – нищо чудно, че момковата душа бе изпълнена с тревога.

Опасението: „Дано не бъде много късно!“ , изказано, докато Хърбърт насърчаваше коня си из пътя, повторено, когато той наближи догарящата постройка, се изплъзна още веднъж от устните му, но сега много по-развълнувано и с далече по-зловещо съдържание.

Той се намираще в такова състояние, че душата му не можеше да се не терзае. Дори да не беше жертвата на гнусното похищение нищо повече от негова братовчедка, той пак би тръпнал пред опасността, която виснеше над нея.

Ала сега, когато Хърбърт виждаше Кейт Воуан в съвършено друга светлина и от Кюбина бе узнал, че тя споделя любовта му, това чувство засилваше отчаянието му десетократно. Колкото по-късно научи вестта, толкова по-сладостно опиянение тя предизвика, тъй че неочакваният обррат се оказа още по-непоносим.

Докато мълвеше думите „Дано не бъде много късно!“ , Хърбърт не се осмеляваше да си представи под каква форма ще се изрази опасността, от чийто ужас се плашеше.

Кюбина, макар и не така разтревожен, като преди, ръководеше преследването с усърдие и всички марони проявяваха до известна мяра същата мъчителна загриженост, която тласкаше войводата им, за когото знаеха, че е приятел на младия англичанин. Никой не изоставаше назад. Всички желяеха, с еднакво старание, да допринесат за спасяването на нещастната млада господарка, позната на повечето от тях и уважавана от ония, които я познаваха.

Конете бяха оставени в стопанството. Те щяха да бъдат само пречка

по стръмната, обрасла с храсти пътека.

Едва ли някога пешаци бяха изкачвали тази пътека за толкова кратко време. Тъмнината не им попречи. Сякаш по небесно благоволение месецът се показа съвсем навреме, точно когато излизаха от градинската ерата, и неговият светлик им позволи да се движат без почивка и прекъсване. Преследвачите не спираха никъде, докато не застанаха на ръба на скалите над Дупката на призраците и погледнаха надолу в черната пропаст, където се надяваха да намерят похитителя и плячката му.

Те не се маяха много на върха на бездната. Един зад друг, те се спуснаха по стълбата от дървета – начело Кюбина, подир него Хърбърт, следвани от останалите с еднаква бързина.

С инстинкта на опитни ловци всички слязоха безшумно.

Чак когато стигнаха до подножието на стената, възклицание се изтъргна от устата на водача – Кюбина.

Видът на една лодка, вързана под храстите, предизвика неговия отклик, изразяващ изненада, примесена с разочарование.

Хърбърт забеляза ладията почти едновременно с марона, но без да направи извода, който накара Кюбина да нададе своя вик. Младият англичанин се обърна към приятеля си за обяснение.

– Лодката! – прошепна Кюбина, сочейки към малката ладия, полускрита под разлистените клони.

– Виждам я – съгласи се шепнешком Хърбърт. – Какво означава?

– Че са излезли от Дупката.

– О, небеса – изохка момъкът с развълнуван глас, още по-изразителен поради ниския тон, с който бяха произнесени думите. – Ако е така, значи сме закъснели. Тя е загубена! Загубена!

– Спокойно, драги. Може би е излязъл само Чакра или някой от разбойниците, които са му помагали, и трябва да се очаква, че ще се върнат. Във всеки случай ние ще претърсим долината, за да проверим. Влезте в лодката! Вие не можете да плувате с дрехите, докато това не ще затрудни момчетата ми. Куокоу, насам! Натоварете пушките си на това корито и преплувайте всички вира. Плувайте безшумно! Никакъв плясък, чуваш ли? Придържайте се близо до стената! Плувайте в сянката и право насреща.

Незабавно пушките се прехвърлиха от ръка на ръка и се натрупаха в дъното на ладията. Кюбина и Хърбърт бяха вече влезли в лекия члун и първият от тях хвана веслото.

След миг малката лодка изскочи изпод храстите и се плъзна тихо под сянката на скалата.

Близко половин дузина човешки същества, чиито глави единствено се подаваха над водата, последваха браздата на ладията, плувайки безшумно като бобри.

Не беше необходимо да се отправя лодката към пристана ѝ под дървото. Кюбина знаеше, че той служеше, за да бъде прикривана. Вместо да гребе натам, маронът се насочи към най-близката точка от насрещния бряг. Когато достигна сушата, той слезе и даде знак на спътника си да последва примера му.

Мароните преплуваха вира в следния миг и вземайки пушките си, тръгнаха подир капитана си и другаря му вече на път към горния водопад.

От мястото, където бяха излезли на сушата, нямаше пътека и известно време преследвачите се бориха с един почти непроходим гъстак. Опасност от загубване на посоката обаче не съществуваше. Грохотът на падащата вода беше безпогрешен водач, защото Кюбина помнеше добре, че колибата се намира близо до горния водопад. Всички държаха направление именно към тази цел.

Постепенно шумахът стана по-леко проходим и бе възможно да се напредва по-бързо.

Тътенът на водопада криеше нещо зловещо, което потискаше Кюбина и неговия другар и на двамата се струваше, че долавят сред сърдитото боботене на потока отчаяни стонове и сърцераздирателен женски плач.

Най-после групата достигна до края на отвора, който се разкриваше на известно разстояние отвъд клоните на памуковото дърво. Колибата бе насреща и през открянатата ѝ врата проблясваше светлина. Тя хвърляше отражението си на земята, засенчена от голямото дърво, за да се слее с посребрената от месеца открита повърхност. Слабата трептяща светлина зарадва очите, които я зърнаха. Тя бе доказателство, че в хижа-та има хора.

Кой друг, ако не Чакра, можеше да се намира вътре? А ако там бе магьосникът, следваше да се допусне, че и жертвата му е с него.

Там ли се намираще наистина жертвата му? Не идваха ли спасителите много късно?

Лоши предчувствия изпълниха гърдите на Кюбина. Вътрешен огън изгаряше Хърбъртовото сърце. И за двамата бе трудно да овладеят вълнението си и да се приближат до колибата с онази съсредоточеност, която предпазливостта им налагаше.

Те направиха знак на мароните да останат между храстите и

запълзяха към памуковото дърво.

След като лазиха известно време под сянката, те се изправиха на нозе и тихо, с подтиснат дух, се приближиха до входа на хижата.

Миг по-късно мълчанието бе нарушено и от двамата едновременно. Задружен вик се изтръгна от устата им, когато застанаха срещу отворената врата и надникнаха вътре. Възклицанието им издаде безпределно разочарование. Колибата беше празна.

Глава СХVII ТРУПЪТ НА БРАТОВЧЕДКАТА

Да, в храма на Оуби нямаше никой освен немите му божества, които се усмихваха подигравателно от стените.

Не бе необходимо да се влиза в кивота на коромантийския пантеон, за да се установи фактът. Въпреки това Кюбина и Хърбърт, сякаш тласкани от някакъв машинален подтик, нахлуха вътре.

Те заоглеждаха колибата изпитателно. Личеше, че тя е била заета доскоро. Запаленото кандило бе само по себе си убедително доказателство. Кой друг освен Чакра би могъл да го запали? Кандилото представляваше черупка на костенурка, в която бе поставена свинска мас. Бе запалено неотдавна, защото малко от маста бе изгоряла.

Нямаше съмнение, че магьосникът е бил в колибата заедно с пленницата си. Тази констатация не донесе нищо ново на преследвачите, защото Йола бе видяла Чакра да слиза заедно с плячката си в Дупката на призраците.

Ала защо разбойникът бе напуснал така ненадейно своето сигурно убежище? Обстоятелството, че кандилото продължаваше да гори, сочеше, че той с тръгнал внезапно. Къде можеше да отиде?

– Ах, къде? Къде? – запита като обезумял Хърбърт. Кюбина не бе в състояние на отговори. Той бе не по-малко поразен от отсъствието на коромантиеца.

Дали Чакра не беше излязъл от Дупката на призраците? Местоположението на лодката позволяваше да се прави подобно предположение. Но защо пък ще излезе? Да не би магьосникът да е забелязал пъргавата фулахка да се плъзга като сянка подире му и опасявайки се, че убежището му ще бъде открито, го е изоставил, за да отиде някъде другаде, по-далече от местопребъствието?

Все пак защо е трябвало да напусне колибата така внезапно, че да не смогне дори да угаси кандилото, камо ли да отнесе със себе си своите потресни божества.

– Всъщност – рече си Кюбина – Чакра може би е още в Дупката на призраците. Ладията може би е била използвана от друг негов съучастник. Магьосникът навярно бе забелязал, че преследвачите прекосяват вира или бе усетил, че те се движат из гъстаката, и отнасяйки пленницата със себе си, бързо се бе укрил в някое кътче между дърветата.

Внезапното напускане на колибата правеше тази догадка твърде правдоподобна.

Щом предположението споходи Кюбина, той чевръсто изскочи навън, събра хората си и им заповяда да приготвят факли и да претърсят всеки ъгъл от гората. Куокоу бе пратен обратно при лодката с нареждане да остане при нея, за да не допусне възможно бягство.

Докато мароните бяха заети да търсят амирово дърво, чиято смолиста дървесина подхождаше за факли, техният вожд, придружен от Хърбърт, заглежда откритата поляна, дирейки следи, оставени от коромантиеца. По брега, където дърветата бяха разредени, луната разливаше обилна светлина, която помагаше на младежите.

Когато те приближиха до водопада, един предмет привлече вниманието на Кюбина и го накара да възкликне живо. Той бе нещо, което легеше отстрани на пропастта, в която падаше водната струя. В самото корито водата се пенеше на едри бели парцали, но предметът не беше във водата, а над нея, на един от балваните, където се открояваше още по-ярко върху черния цвят на камъка.

Хърбърт също съзря белия предмет и двамата припнаха едновременно към него, за да го разгледат.

Беше женско шалче!

То носеше следи от насилие; бе омачкано и разкъсано, като че бе паднало от някого, който се е борил.

Шалчето бе непознато на приятелите, но те не се усъмниха чия собственост е. Личеше, че е принадлежало на жена с изискан вкус. Кой друг можеше да притежава този ешарп, ако не онази, която бяха тръгнали да търсят.

Кюбина изглежда обърна по-малко внимание на шалчето, отколкото на мястото, където го намериха. То бе близо до скалата, на самия ръб на коритото, в което падаше потокът.

Зад това корито, под извитите снопове падаща вода, се издаваше напреко един корниз, по който човек можеше да мине под водопада.

Кюбина го знаеше, защото, когато бе скитал по лов, бе минавал под водопада. На него му бе също известно, че по средата има голяма дупка или пещера в канарата, няколко фута над водното корито.

Понеже намериха ешарпа да лежи над корниза, който водеше за тази пещера, маронът си спомни за нея и същевременно допусна, че Чакра може би се е скрил в нея. Нямахше нищо по-вероятно от това, че коромантиецът, открил приближаващите освободители, бе избрал пещерата за свое убежище – последното място, където всеки, неподозиран;

нейното съществуване, би се сетил да го дири.

Тези размишления не отнеха на Кюбина и две секунди. Както бързо узря в мисълта му предположението, така бързо той припна назад към колибата, взе факел, който един от мароните бе приготвил, и се върна пъргаво към водопада.

Сега главатарят направи знак на Хърбърт и на един-двама от момците си да го последват и се мушна под свода на падащата вода.

Той не бързаше, а се движеше предпазливо. В пещерата можеше да се укриват заедно с магьосника и други. Там може би бяха и неговите съучастници, за които капитанът на мароните знаеше, че са отчаяни злодеи, хора, на които животът не е мил и които биха предпочели да загинат, но не и да се оставят да бъдат заловени.

С извадено мачете в едната ръка и факел в другата Кюбина напредваше безмълвно и внимателно към входа на пещерата. Хърбърт вървеше на няколко крачки подир него, стискайки двуцевната си пушка, готов за стрелба в случай на съпротива отвътре.

С изнесен пред себе си факел Кюбина влезе пръв, макар че Хърбърт, неспокоен и нетърпелив, го следваше по петите.

Хиляди блестящи сталактити пречупиха пламъка на факела и за миг погледът на двамата младежи бе заслепен.

Скоро обаче очите им свикнаха с уморяващите отблясъци и тогава те видяха просната на пода на пещерата едно тяло, което ги накара да нададат задружен вик. Те се погледнаха с взор, изпълнен с най-мъчително отчаяние.

Между два огромни сталагмита бе изпънато тялото на жена, облечена в бяло. Тя лежеше възник, просната в цялата си дължина, неподвижна, явно мъртва!

Приятелите нямаха нужда да приближават факела до нейното бледо лице, за да го познаят. Не бе необходимо да се вглеждат в нейните безкръвни, неми черти. От пръв поглед Хърбърт отгатна, че това е трупът на неговата братовчедка.

Глава СХVIII

СЪННОТО ЗАКЛИНАНИЕ

Къде беше Чакра през всичкото това време?

Щом видя жилището на Гостоприемната планина обхванато от пламъците, коромантиецът, който носеше младата господарка на ръце, побърза да се махне от мястото на своето злодеяние. Извън градинската врата той спря само за миг, за да размени няколко бегли думи с главатаря на черните разбойници.

В краткия разговор магьосникът подкани Адам да отнесе цялата плячка в планинското си свърталище, където Чакра обеща да дойде своевременно. Престъпникът нямаше намерение да се откаже от своя дял в пляката, но точно сега не му беше до делба. В този момент той бе обладан от една страст, по-силна от жаждата за плячка.

Адам прие с готовност предложението и съюзниците се разделиха: разбойникът и водените от него бандити нарамиха пляката и потеглиха за горските си убежища в далечните Трелоунийски хълмове.

Подобно на тигър, който е убил жертвата си, но не се решава да я разкъса на място, а я откъква в леговището си в джунглата, изродът се запъти по планинската пътека към Дупката на призраците, като ту носеше, ту влачеше похитената девойка.

Тялото на изгубилата съзнание малка Куошеба, провиснало гъвкаво в ръцете на човешкия звяр, не по-малко жесток от кръвожадния хищник, изглеждаше безжизнено като пляката на свирепия тигър.

Женският писък не се чуваше повече. Ужасът бе изтощил силите на креолката. Последвал бе припадък, приличащ на смърт.

За щастие на младото момиче загубата на съзнание продължи през всичкото време, докато похитителят го носеше из планината. То не изпита боязън от дивата горска пътека и от слизането в тъмния пустош на Дупката на призраците. Когато преминаваха през мрачния вир, то не се уплаши от стреснатата нощна птица, нито от грохота на близкия водопад. То не позна страх от часа, когато безчовечният изверг го понесе в ръцете си по пътеката, озарена от пламъците на покрива, под който то се бе родило и израснало, до момента, когато се свести в една схлупена тригълна колиба, осветена от мижаво кандило, чиито лъчи падаха върху един добре познат образ – образа на магьосника Чакра.

Коромантиецът бе свалил маската си и се бе изправил пред Кейт с

цялата си нравствена и телесна уродливост.

Невъзможно бе да се изпита по-силен ужас. Той достигна крайния предел. При подобни обстоятелства упреците ставаха безсмислени, възмущението щеше да бъде посрещнато само с грубост.

Макар и да не можеше да схване ясно положението си, младата креолка не помисли, че сънува. Никой сън не можеше да бъде така потресен като това, което тя виждаше. И все пак трудно бе да се повярва, че подобна страшна картина може да бъде действителна.

О, господи, тя беше истинска! Чакра стоеше пред Кейт – неговият груб глас кънтеше в ушите ѝ. Тонът му бе насмешлив и тържествуващ.

Кейт Воуан се намираше на бамбуковия нар, където я бе поставил магьосникът. Там тя пролежа, докато откри при възвръщане на съзнанието кой е насреща ѝ. Тогава тя се изправи – не на нозе, защото намесата на коромантиеца не ѝ позволи да стане на крака, а полулегнала, готова да побегне. Тя не мръдна от това положение отчасти от страх, отчасти от безнадеждността на всеки опит за спасение.

Изродът застана пред нея. В какво положение? Заплашително ли? Не! Той не се закана – ни със слова, ни с движения. Напротив, той бе съвсем хрисим, съвършено примирителен – влюбен обожател.

Той коленичи пред девойката, повтаряйки любовни клетви. О, небеса, клетви – по-страшни от заканите за отмъщение!

Младото момиче бе премного изплашено, за да отговаря. То дори не слушаше отвратителните думи. То едва ли бе в много по-ясно съзнание, отколкото по време на припадъка.

След време коромантиецът сякаш изгуби търпение. Неговата неестествена страст възропта против въздържаността на девойката. Той осъзна безнадеждността на своето противно ухажване. Безразсъдно бе да се отдава на този трескав любовен блян с надежда, че той ще бъде споделен – една надежда, от която, както се твърди, били вдъхновявани сатириите. Отблъскващото държане на онази, която бе предмет на демоничното му ухажване, нескриваното отвращение, твърде явно изразено в изплашените ѝ черти, показаха на Чакра колко напразни са усилията му.

С внезапен жест той се отказа и се изправи в едно положение на решителност, която издаваше някакво зловещо намерение. Кой знае какво?

Едно пронизително изсвирване, идващо отвън, предотврати изпълнението му или най-малко го отложи за известно време.

– Сигнал на стари чифликчия – промълви изродът очевидно

раздразнен от прекъсването. – Какво иска посред нощ? Предполагам нещо заради този и загубен книговодител. Нищо не знам. Втори път свирка. Трети път! Значи бърза. Какво е това? Четвърти път! Сигурно има голяма беля. Трябва да отивам при него, трябва да отивам. Той никога не свири четири пъти, ако не се намира в отчаяно положение. Чудно какво ще иска?

– Не се тревожи, малка Куошеба – добави магьосникът, като се обърна към безмълвната си пленница. – Не се безпокой, че мене пресича евреин. Работа между тебе и мене ще отлагам, дорде се връщам. Тогава може би ще намирам тебе не така опърничава. Идвай тук! Стой тук! Не трябва тебе да вижда чифликчия!

Чакра сграби несъпротивляващата се девойка за китката и се нахрани да я отведе извън колибата.

– Ха! – възкликна той и се спря внезапно, за да размисли. – Там също не добре! Стари чифликчия не бива да знай, че тя тук. На никаква цена. Тя може да се връща в колиба, затова трябва да вържа нея. Ами ако вика и чува нея? Трябва да запушвам нейни уста.

Продължавайки да държи жертвата си за китката, той се заозърта в колибата, за да търси онова, което му бе нужно.

– Ха! – подвижна той, вдъхновен от ново хрумване. – Защо си бия ума! Това по-добро, отколкото да връзвам нея и да запушвам уста – по-добро и от двете. Сънно заклинание! Точно това ще прави тебе да кротуваш. Къде тургам шише не помня. Ха, ето!

Магьосникът присегна със свободната си ръка и извади от един приличаш на джоб отвор в покрива от палмови листа един предмет, който представляваше дълго тясно стъкло, пълно с някаква тъмноцветна течност и запушено плътно.

– Сега, млада господарке – каза той, като извади тапата със зъби и се приготви да даде на пленницата си от питието, – да пийваш една глътка от това шише. Не се плаши. То не вреди. Само хубаво ще прави на тебе. Ще се усетиш много добре, да се гръмна. Пий!

Клетата девойка се дръпна инстинктивно назад, ала чудовището пушна китката ѝ, улови я за косата и извивайки гъстите и плитки между черните си пръсти, стисна главата и здраво като в менгеме. Сетне с другата си ръка пхна гърлото на шишето в устата ѝ, провря го между зъбите и изля част от течността в небцето ѝ.

Младата креолка не се опита да вика, нито да се съпротивлява. Тя погълна почти доброволно питието. В този миг тя беше така омаломощена, че едва ли би имала сили да се бори, дори да знаеше, че ѝ се дава

отрова.

Въздействието на питието не се различаваше от това на отровата и взе надмощие над нея със същата бързина, защото Чакра и даде сок от калалуйа – най-мощната от упойващите билки.

Няколко секунди след като течността бе погълната, лицето на страдалката се покри с мъртвешка бледност, през тялото ѝ премина леко трескаво потръпване, издаващо внезапното отпускане на мускулите. Нестойчивите ѝ нозе се подкосиха и тя би се строполила на земята, ако не беше подкрепящата ръка на зловещия заклинател, който причини тоя необикновен унес.

Младата креолка се отпусна в ръцете му явно безчувствена, приличаща повече на мъртва, отколкото на заспала.

– Сега – прошепна магьосникът без знак на смайване от случилото се, което съвсем не бе изненадващо за него, тъй като той дължеше славата си именно на това сънно заклинание, – сега, моя сладка Куошеба, ти ще спиш тихичко, докато аз реша да събудям тебе отново. Не тук обаче. Ти ще дремваш на открито. Трябва да тургам тебе на място, където стари чифликчия няма да вижда теб, иначе той може да пожелае тебе за себе. Хайде насам!

При това безпредметно обръщение към изгубилата съзнание жертва злодейт вдигна плячката си на ръце и я изнесе от колибата.

Навън той се спря и се огледа, като че търси място, където да отнесе товара си.

Луната се бе издигнала над хоризонта и нейните лъчи почваха да проникват слабо дори в мрачната самота на Дупката на призраците. Гъс-так ниски храсти, растящи точно извън свода на памуковото дърво, предложи изглежда място за укриване и Чакра се канеше да отиде на-там, когато погледът му попадна на водопада. Коромантиецът се отказа от предишното си намерение и се насочи към водопада.

Щом стигна до канарата, над която падаше струята, той спря за миг на ръба на кипящото корито, сетне, приповдигайки облеченото в бяло безчувствено момиче, което лежеше безпомощно в ръцете му, чудовището се плъзна зад струите пенеща се вода и неочаквано изчезна като речен демон от сказанията, отнасящ в подводната си пещера чаровна пленница, която е успял да примами в леговището си, унасяйки я в дрямка, по-съдбоносна от смъртта.

След малко страшният изрод се показва отново на брега, ала без товара си. Чувайки отново подсвирването над скалите, той се запъти надолу по потока и избърза към лодката.

Глава СХІХ

НОВА ЗАДАЧА ЗА ЧАКРА

Когато се изкачи на върха на скалата, Чакра намери Джейкъб Дже-сурън в едно състояние на нетърпение, граничещо с мъчение. Чифлик-чията се разхождаше между дърветата нагоре-надолу, напред-назад, и на промеждутъци удряше с чадъра си земята, като необичайно често произнасяше любимите си възклицания „гошподи!“ и „божишко!“

От време на време се чуваше дълбоко ахкане, което свидетелству-ваше, че той се измъчва от нещо, което гнети душата му.

– Какво има, господарю Джейк? – запита магьосникът, когато изле-зе над пропастта. – Нещо нередно, ако се съди по свирнята ви. Чух да свирите четири пъти.

– Нещо нередно! Много нередно, дявол да го вземе! Защо се заба-ви, Шакра? – добави чифликчията с нескривано раздражение.

– Бога ми, господарю Джейк, заспал бях. Това бави мен.

– Как тогава шу поджвирването шетири пъти? Въпросът изглежда позатрудни коромантиеца.

– О-а, подсвирването четири пъти? – избъбли той след кратко мъл-чание. – Хм, да! Вижте, първо подсвирване чувам насън, второ събужда мен, на трето аз ставам на крака и когато чувам четвърто...

Търговецът на роби, доволен от обяснението или твърде припрян, за да го изслуша до края, прекъсна Чакра на „четвъртото“.

– Няма време за прикашки, когато Гощоприемната планина гори. Жнаеш го, нали?

Чакра се поколеба, сякаш не можеше да реши дали да даде отрица-телен или положителен отговор.

– Ещещвено, ше го жнаеш. Няма нужда да питам. Кой я запали? Адам ли беше там? Той ли беше?

– Стари Адам трябва да има пръст в тази работа, мисля.

– Жнаеш го, Шакра. Но аж жная и един друг, който е замесен в тая ищория. То не ми влиза в работата, нито има нещо общо с онуй, за кое-то доход тук. Има нещо по-лошо!

– Нещо по-лошо, господарю Джейк?! – запита магьосникът с прес-торена изненада, която можеше да бъде и истинска. – Нещо по-лошо! Не се ли връща момък?

– Ах, то е нищо. Друго има, по-лошо. Ищинска опажнощ, гошподи!

– Опасност! От какво, господарю Джейк?

– Най-напред кажи ми къде е сега Адам? Трябва ми той и бандата му.

– Върна се в планини.

– Ах, върна се, кажваш! Колко е далеше? Можеш ли го нащигна, Шакра?

– Може би ще успявам. Те не могат да вървят много бързо. Те имат много тежък товар. Но за какво трябва на вас стари Адам, господарю Джейк?

– Работа от върховна важност. Въпрош на живот и жмърт. Синия Дик беше в Гощоприемната планина. Наушил неприятни новини, ужасни новини. Един пратеник, който дошъл от шосето за Савана, съобщил много неприятни неща, между другото, ше моите ишпанци били заловени от Кюбина и оня неблагодарник Вожан. Обвиняват ги, ше убили кушоса. Божишко!

– Какво вреди това на вас, господарю Джейк. Къде тук опасност?

– Опажнощ! Не виждаш ли я, Шакра? Ако тия ловци бъдат предадени на съда, ошакваш ли те да си щискат зъбите. Гошподи, те ше щанат прокуроршки жвидетели и аш ше бъда ижложен, задържан, разорен! Ах, защо поверих такава отговорна работа на тия дръвници!

– Дръвници! Такива са, господарю Джейк.

– Уви, къжно е да се вайкам. Необходимо е да се предприемат мерки, за да се педотврати тази беда. Трябва да нащигнеш Адам, да го намериш нашаса, незабавно, Шакра.

– Добре, господарю Джейк. Ще правя, каквото заповядате, не се тревожете. Бързо ще стигам Адам, но какво искате да казвам на стари разбойник, когато намирам него?

– Няма да му кажваш нищо. Доведи го само със себе си на Дяволшката канара. Ще шакам да дойдете там. Не ме карай да шакам много, Шакра. Побързай колкото можеш повеше. Ако не се върнеш преди ижгрев слънце, вшишко ще пропадне. Ще бъда разорен, божишко!

– Не се тревожете, господарю Джейк. Не ше загубвам ни миг. Не смятам, че стари разбойник отишъл много далече. Бързо ще стигам него. Веднага тръгвам да търся него. Въф!

Чакра се завъртя кръгом и понечи да тръгне по посока на Дяволската канара, покрай която минаваше пътят му към свърталището на черните бандити.

– Шакай! – извика евреинът. – И аш ще дойда ш тебе до Дяволшката канара. Мога да шакам там, вмещо другаде. Няма жмисъл а се

върщам сега в къщи. Гошподи! Не мога да се ушпокоя, докато не се уреди тоя въпрош. Сега, когато премижих, намирам, ше можеш да уведомиш Адам за какво ми е нужен, тъй ше да дойде подготвен. Кажи му да отиде направо в Гощоприемната планина, където е бил веше. Няма да се покажва там, а Да продължи по пътя, докато жрецне трупа на кущоса и ония, които са ж него. Тогава да потърси някакъв нашин да ожвободи ишпанците и да ги ощави да ижбягат при мене. Ти трябва да придружиш Адам и хората, и как може да объркат вшишко. Да доведе Адам хората си добре въоръжени, може да щане нужда от вшишки. Пратеникът каза, ше имало няколко негри от Контентовата плантация. Те не са щрашни. Те ще побягнат, щом се покажете, но другите може да се опитат да се сражават. Там е Кюбина, младият английшки негодай, оня великан Куокоу и самият пратеник. Жмяташ ли, ше можеш да се шправиш с тях, Шакра?

– Положително.

– Трябва да ги нападнете иж жасада.

– Можем да пречукаме някой от тях.

– Колкото ишкате. Само ожвободете ишпанците.

– Няма да е голяма беда, ако убиваме и тях, щом са толкова гламави да допускат да ги уловят онези хубостници. Вьф?

– Не, не, драги ми Шакра. Не бива да се посяга на нашите приятели. Може да ни потрябват отново. Обещай на Адам добра награда. Няма значение ражношките, щига вшишко да се ишпица майщоршки.

– Отлично, господарю Джейк. Оставете това на мене и на Адам. Ще свършим работата майсторски, да се гръмна.

При това уверение магьосникът се разбърза нагоре, следвайки примера на Джесурън, който вървеше пред него.

Глава СХХ МЪРТВА ИЛИ ЗАСПАЛА?

Когато видя тялото на своята братовчедка, която смяташе за мъртва, Хърбърт Воуан изрази мъката си с див вик, със стонове на страдание. Той захвърли пушката си на каменния под, коленичи до трупа и повдигна главата на Девойката. Взирайки се в лицето ѝ, не загубило своя чар и в смъртта, той го приближи до своето, целуна студените, безчувствени устни, повтори и потрети, сякаш се надяваше, че с пламенността на своята любов ще успее да съживи красивото създание, над което се бе надвесил.

Трепетните милувки продължиха известно време, без техният жар да бъде смущаван от присъствието на суровите другари, които заобикаляха, Хърбърт. Всички уважаваха горестта му и пазеха тържествено мълчание. Ни слово, ни звук се изтръгна от устните на никого. Кюбина единствен плачеше. Маронът също имаше основание да тъгува при това сърцераздирателно зрелище, но воплите му не се чуваха. Заглушаваше ги един по-могъщ глас – еднообразният меланхоличен тътнеж на водопада, който разнасяше своя грохот от незапомнени времена.

Мина доста време, докато Хърбъртовото сърце се реши да прекъсне тези студени, ала сладки целувки: първите, които даваше, последните, които му бе съдено да получи от тези безкръвни устни; докато момъкът се реши да изтегли ръката си, с която крепеше красивата глава, чиито лъскави плитки, лежаха в безпорядък на скалата.

Факелът, който Кюбина държеше, догаряше. Чак когато забележа трепета на пламъка, Хърбърт се изправи на нозе и като даде знак на обкръжаващите го, се насочи тържествен и мълчаливия към хода на пещерата.

Жестът му бе разбран и заповедта му бързо изпълнена. Силата на неговата велика печал му даваше право да ръководи траурната церемония.

Мароните кръстосаха внимателно ръцете си под безжизненото тяло, вдигнаха го от скалата и следвайки онзи, който им даде своята безмълвна заповед, отнесоха трупа в колибата, където го поставиха на тръстиковото легло. След като изпълниха задачата си, те с инстинктивна деликатност се оттеглиха, оставяйки Хърбърт и Кюбина сами в хижата.

Изтекоха няколко минути, преди кой да е от двамата та заговори. Подтискаше ги дълбока мъка, която почти ги лишаваше от способността да размишляват. Кюбина пръв даде друг ход на вълнението си.

– Santa virgen! – почна той с пресипнал от вълнение глас. – Не ми е ясно как е умряла, освен ако видът на Чаkra не я е убил. Достатъчно е било тя да го зърне.

Хърбърт отвърна на предположението на приятеля си само със стон.

– Ако чудовището – продължи маронът – е употребило някакво друго насилие, щеше да има следи от него. А няма ни рани, ни белези от нещо, което да предизвиква смъртта. Клето младо същество! На устните ѝ има нещо тъмно, но не е кръв...

– О, господи! – изпъшка Хърбърт в нов пристъп на печал. – Два трупа в един и същи дом: баща и дъщеря – в един и същи ден, в един и същи час! И двамата жертва на злодеяние. О, боже!

– И двамата жертва на един и същ вдъхновител, уверен съм – добави Кюбина. – Същата ръка, която повали кустоса, лежи, ако се не лъжа, и в основата на това гнусно престъпление. Чаkra е само оръдието. Друг е подбудителят. Сещате се кой, нали, господин Воуан?

Хърбърт не успя да отговори. На вратата се мярна една тъмна фигура и отвлече вниманието на приятелите.

Куокоу бе узнал печалната вест и освободен от поста си при ладията, бе избързал към колибата. Сега огромната му фигура се показва на входа.

Ни началникът му, ни младият англичанин направиха някаква забележка. Появата на Куокоу не ги изненада. Естествено бе той да дойде в колибата, макар и само за да задоволи любопитството си. Подтиснати от тъга, те не му обърнаха внимание, след като той влезе в хижата, което стори, без да чака покана.

Когато се озова вътре, колосът остана няколко мига до одъра, взрян в омайния безмълвен образ. По лицето му се изписа израз на наскърбеност.

Постепенно обаче тя се разсея или по-точно претърпя сякаш пълна промяна и бавно, но сигурно се превърна в израз на облекчение.

Слаба в началото и почти незабележима поради огромното лице на исполина, бодростта ставаше всеки миг по-подчертана, докато накрая привлече вниманието на двамата другари въпреки горестта, която ги смазваше.

Те забелязаха повишеното настроение на Куокоу едновременно и

изпитаха чувство на раздразнение, което стигна, току-речи, до възмущение.

– Лейтенанте – рече Кюбина, обръщайки се към подчинения си с тон на упрек, – не му е сега времето да бъдеш весел. Мога ли да те запитам какво те кара да се усмихваш, докато други около тебе ги гнети печал?

– Защо, капитане? – отвърна Куокоу – Не виждам за какво има да жалеете. Не вярвам да жалеете за кусос. Вие ще да сте прежалили него по-рано вече.

Отговорът, чудноват по съдържание и едва ли не шеговит по начин на изказване, поразя още повече онези, към които бе отправен. Младешките трепнаха, когато го чуха, и бързо устремиха очи в черния великан с израз на изненада, примесена с негодуване.

Полудял ли бе Куокоу?

– В присъствието на смъртта – каза капитанът на мароните, отправяйки суров поглед към лейтенанта си – можеш да се въздържиш от тази веселост, твърде обичайна за тебе.

– Смърт, думаш, капитане! – прекъсна началника си Куокоу. – Кой ще е умрял тука?

Неочакваният въпрос не получи ответ. Двамата приятели бяха твърде изумени, за да успеят да кажат думичка.

– Ако имате предвид млада господарка – допълни гигантът, – Куокоу ще дава всичко пушено свинско месо, което има, ако тя умряла. Мъртва, ха! Глупости. Тя само заспала!

Хърбърт и Кюбина трепнаха и възкликнаха от изненада. В гласа им прозвучаха нотки на надежда.

– Кой има парче огледало? – поде Куокоу и се заоглежда. – Ето – извика той, когато забеляза отражението – на едно късче строшено огледало, – ето какво трябва на мене. Сега гледайте тука – почна той, като взе късчето огледало и изтри повърхността му с един парцал. – Виждате ли на огледалото няма никакво петно?

Хърбърт и Кюбина продължаваха да стоят безмълвни от смайване, само кимнаха с глава в знак на съгласие.

– Добре – натърти лейтенантът. – Сега ще внимавате тука!

Той допря гладката повърхност на огледалото до безкръвните устни на Кейт Воуан и го поддържа минута или две, сетне го обърна и го отнесе близо до светлината на кандилото.

– Виждате ли? – провикна се той победоносно, сочейки бялото матово петно, което покриваше част от стъклото. – Това тука е от неин

дъх. Тя не умряла, иначе как ще диша.

Младежите бяха твърде много възбудени, за да смогнат да отговорят. Те изразиха съгласието си с истинността на Куокоувото предположение единствено чрез възклицания.

– Охо! – учуди се черният исполин и изпусна късчето огледало. Той се наведе и взе едно шишенце, което лежеше на земята и което той едва сега забеляза. – Що е това? – рече негърът и издърпа запушалката със зъби. Сетне приближи гърлото на стъклото до широките си ноздри. – Сънно питие! Така и предполагам. Ето това е питието, което приспало млада господарка. Хубаво! Има друго питие, което може да събужда нея. Само да мога да намирам него. То трябва да бъде тука някъде. Само да мога да слагам лапа на него, ще карам това младо момиче да проговоря за по-малко от десет минути.

При тези думи колосът се разтършува из колибата и взе да рови из многобройните пукнатини и ниши по стените и покрива.

Вцепенени от изненада, примесена с обнадеждаващо предчувствие, Хърбърт и Кюбина не се опитаха да се бъркат в действията на Куокоу ни с думи, ни с движения. И двамата останаха на местата си, очаквайки безмълвно, със свити сърца развръзката.

Глава СХХІ КУОКОУ СТАВА МАГЪОСНИК

Хърбърт Воуан изживя мигове на бурни вълнения – в гърдите му бликна радост посред най-дълбокото униние. Той не се съмняваше повече, че братовчедка му диша. Той веднага повярва, че тя е още жива. При все че пълната прилика със смъртта го озадачаваше, Куокоуите думи го посветиха в една тайна и му вдъхнаха надежда, че неподвижното тяло не е безжизнен труп. Доказателство бе Кейтиният дъх, отбелязан на огледалото.

Тайната, в която Куокоу посвети младия англичанин, бе магъосническото изкуство. В тази област лейтенантът на мароните можеше едва ли не да съперничи на същинските жреци на Оуби. Той не само заместваше Кюбина във всички важни случаи, а и бе лечител на дружината. Покрай лечителството той се бе запознал и с някои от тайните на култа на Оуби, по-точно с хитрината, която позволява да се „възкреси“ едно мъртво тяло пред очите на невежите и лековерни поклонници – тази ужасна тайна на коромантийския измамник, известна в Западна Индия като магъосничество.

– Само сънно заклинание – поясни Куокоу, докато продължаваше да тършува. – Нищо повече. Едно питие, което дава магъосник на жертва. Знаем всичко добре. Знаем какво ще оправи отново всичко, макар че и без него момиче ще се събужда. Аха, ето тука анекдот⁷⁷.

Между пръстите на черния великан блесна малко стъкълце, което той мигновено отпуши и поднесе към ноздрите си.

– Мда, това е отвара, коя ще оказва противодействие на заклинание. За по-малко от десет минути ще виждате момиче да събужда бодро като никога през живот. Сега, млади господарю, да поддържате малко глава на млада господарка, докато ще капвам едва-две капки в уста. Това ще прави на нея хубаво.

Хърбърт изпълни с радостна готовност молбата и повдигна прелестната моминска глава.

С всичката внимателност, която бе в състояние да придаде на движенията си, Куокоу разтвори бледите устни, вкара шишенцето между тях и изсипа част от съдържанието му в устата на спящата. След това

77. Негърът иска да каже „антидот“ – „противоотрова“. Бел. прев.

той постави стъклото под ноздрите ѝ в продължение на няколко минути, сетне, слагайки го настрана, почна да разтрива моминските ръце между своите широки грапави длани.

Със сърце, което биеше до пръсване, и поглед, който шареше последователно между лицето на лейтенанта и образа на безмълвната спяща, Хърбърт не се мъчеше да прикрива непоносимата си тревога.

Тя щеше да бъде далече по-нетърпима, ако не беше самоувереното държане на негъра и победоносния глас, с който той вещаеше резултата.

Не минаха и пет минути, откак Куокоу даде противоотровата – на Хърбърт те се сториха петдесет, – и гърдите на спящата девойка почнаха да се надигат, същевременно едва чута въздишка се изплъзна от устните ѝ.

Момъкът не можеше повече да задържа вълнението си. С вик на върховна радост той наклони лицето си до това на братовчедка си, притисна устните ѝ до своите, шепнейки същевременно името ѝ.

– Стойте мирно, млади господарю – предупреди Куокоу англичанина. – Иначе ще забавя събуждане. Имайте търпение. Оставайте анекдот сам да върши работа. Няма да минава много време.

При този съвет Хърбърт зае предишното си положение мълчалив, с поглед, съсредоточен в чаровния лик, по който вече се проявяваха признаци на съживяване.

Както беше предсказал Куокоу, „анекдотът“ не закъсня да окаже своето въздействие. Гърдите на младото момиче почнаха да се повдигат и да спадат с бързо спазматично движение, което сочеше, че дишането се възстановява. На кратки промеждутъци се долавяха въздишки, които можеха да се чуят дори посред така сходните шумове, идващи отвън.

Постепенно движението на гърдите стана по-равномерно, устните се размърдаха в лек шепот, като при човек, който се мъчи да разговаря насън.

Изразите добиваха все по-голяма яснота. Почнаха вече да се различават отделни думи и между тях имаше една, която изпълни сърцето на Хърбърт с неопируемо блаженство – собственото му име.

Въпреки разумното наставление на Куокоу той не се овладя, а още веднъж целуна пламенно любимата си братовчедка и произнесе високо името ѝ заедно със слова на обич, и ободрение.

Сякаш неговият глас развали магията и освободи моминските вени от упойката. Очите на девойката се отвориха внезапно.

Дългите, вити като полумесец клепащи разкриха при разтварянето си очи, тъмни като плодовете *hatheobroma* – какаовото дърво – и нежни

като очите на гургулица.

Най-напред изразът на Кейтините очи бе сънен, сякаш те блестяха, без да виждат, гледаха, без да разпознават.

Постепенно тяхното изражение се промени. Искрата на съзнанието проблесна и бързо се разпростя върху зеницата и ириса.

Близко до моминското лице се бе надвесил образът, който девойката бе сънувала. Устремени в нейните бяха очите, които бе видяла в съня си, и със същия този взор те я бяха вече веднъж гледали, когато тя бе будна, този взор, за който тя си спомняше с такова блаженство.

Отново погледът се прикова в Кейт. Сега го съпровождаха любовни слова, думи на нежност, изречени с цялата дива необузданост на пламенното Хърбъртово сърце.

– Хърбърт, братовчедо – възкликна младата креолка, веднага, щом си възвърна говора, – вие ли сте? Къде съм? Няма значение, нали сте до мене. Вашата ли ръка ме прегръща?

– Да, свидна ми братовчедке. Никога вече няма да се разделите от тази сладка прегръдка. О, говорете! Кажете ми, че сте жива!

– Жива! Ах, да. Мислехте, че съм мъртва. И на мене така ми се стори. Това отвратително чудовище! Отиде ли си? Не го виждам тук. Ох, спасена съм! Вие ли, Хърбърт, ме избавихте от участ, по-зла и от смъртта?

– Заслугата не е моя, братовчедке, а на този храбрец до мене. На него двамата дължим вашето освобождение.

– Кюбина! Ами Йола? Горката Йола! Успя ли да се отърве и тя? О, ужасно беше! Не мога да разбера...

– Мила ми братовчедке, не мислете сега за тези неща. С течение на времето ще разберете всичко. Знайте, че сте в сигурни ръце, че всяка опасност премина.

– Бедният ми татко! Само да узнае, че Чакра, това страшно чудовище, е жив.

Хърбърт замълча, а Кюбина в същия миг излезе от колибата, за да даде някакви нареждания на юнаците си.

– Ах, братовчедо, какво носите на гърдите си? – запита младото момиче, опипвайки невинно предмета с пръстите си. – Не е ли панделката, която откъснахте от кесията ми? През всичкото време ли я носехте?

– От оня час, непрекъснато. О, Кейт, не мога повече да крия истината. Обичам ви! Обожавам ви! Чух... Но кажете ми, мила братовчедке, кажете го със собствените си уста: споделяте ли любовта ми?

– Да, да!

Хърбърт отново целуна устните, които промълвиха трепетната клетва.

И в тази целувка две влюбени души се сляха завинаги!

Глава СХХII ОСВОБОЖДЕНИЕТО

Когато потегли от Дупката на призраците, Джейкъб Джесурън възнамеряваше да изчака в подножието на Дяволската канара да се върне Чакра с разбойниците. Пътем чифликчията бе споходен от ново, пощастливо хрумване.

Той реши, че докато отсъства магьосникът, който може да се забави повече, ще бъде по-разумно да отиде и да разузнае какво става в Гостоприемната планина и околността ѝ.

Преди да се раздели с коромантиеца, той следователно му определи ново място за свиждане, едно тайно място в планинския склон, недалече от задната част на градината на Гостоприемната планина.

След като съзаклятниците се уточниха по отношение на мястото за среща, Чакра продължи пътя си, за да догони връщащите се в леговището си бандити, а чифликчията се спусна надолу по ската към захарната плантация.

Търговецът на роби излезе скоро на пътеката, която обикновено се използваше, за да се изкачва планината или да се слиза от нея. Но той вървя по тази пътека съвсем кратко време. Допусна, че може би вече има вдигната на крак потеря, и не желаейки да се сблъска с преследвачите предпочете да се приближи до господарския дом през шумака, където нямаше дияр. Така той щеше да се придвижи по-бавно, ала по-сигурно.

Благодарение на случайни лумвания на догарящия пожар, които от време на време проблясваха между дърветата, чифликчията успя да се добере без закъснение до задната страна на градината.

Той допълзя до стената и с любопитство се надигна над нея, обхващайки с поглед цялата местност, където се издигаше единствено една тлееща грамада от полуизгорели греди.

Сред дима все още избухваха и пламъци, които разкриха, пред Джесуръновите очи покрусяваща картина.

На светлината можеха да се забележат купчина хора, струпани около предмет, приличащ на грубо направен ковчег. В него лежеше тялото на бял човек, чието тебеширено лице, още по-бледо на блясъка на неестественото сияние, свидетелствуваше, че е труп.

До покойника се бе надвесил един бял човек, който разглеждаше

замислено образа му. Чифликчията позна, че това е управителят на стопанството. Останалите бяха негри, мъже и жени, и беше лесно да се отгатне, че са слуги и ратаи от плантацията.

Малко по-надалече се намираше друга група по-малобройна.

Двама мъже лежах на тревата в положение, което издаваше, че са яко увързани. Те бяха бели хора според разбиранията в колонииите, макар и цветът на лицето им да бе тъмномаслинен, малко по-светъл от този на заобикалящите ги чернокожи. Търговецът на роби лесно откри в пленниците собствените си наемници – кубинските ловци на хора.

Около тях се навъртаха трима-четирима негри, които очевидно ги охраняваха. Облеклото, оръжието и снаряжението, както и безстрашната, напета стойка на пазачите сочеха, че те са хора от тесто, което се различава от това на заобиколилите мъртвеца роби. Това бяха мароните, които Куокоу бе оставил да вардят пленниците.

Веднага щом приключи с разузнаването си, Джесурън отиде на мястото на срещата, където скоро го намериха Чакра и разбойниците. Бандитите, на път за дома, бяха спрели да почиват недалече от Дяволската канара, където магьосникът ги бе застигнал и върнал начаса.

Джесурън съобщи наблюденията си на коромантиеца, който заедно с Адам и шайката му се приближи до градинската стена, за да огледа обстановката.

Обстоятелствата подсказаха, че е наложително незабавно да се действа. Явно бе, че Кюбина и главното ядро на мароните са тръгнали веднага да преследват подпалвачите. Негрите от плантацията не бяха опасни, а слабата маронска охрана щеше да бъде лесно обезвредена.

Чакра и Адам стигнаха до тези заключения и решиха да действуват светкавично. Злодеите оставиха чифликчията да изчака завръщането им и пропълзяха напред през храстите на парка.

След малко проехтя пушечен залп, даден от засада. Повечето от охраняващите марони паднаха мъртви до пленниците, а хората от стопанството начело с управителя им се разбягаха.

Оставаше само да се освободят пленниците от въжетата, което бе бързо извършено. Сетне разбойниците и ловците на негри се оттеглиха в планината.

Когато приближиха Дяволската канара, съюзниците отново се разделиха. Адам и шайката му продължиха към планинските си убежища, а Чакра, придружен от чифликчията и следван от Мануел и Андрес, се пъти към Дупката на призраците.

Джесурън възнамеряваше да остави в сигурното скривалище като

гости на магьосника двамата кубинци, докато се яви сгода да ги натовари на някой кораб за родината им.

Търговецът на роби още не бе получил съгласието на Чакра за своя план и с подобна цел той сега отиваше – за втори път през тази нощ – в мрачния пущинак на Дупката на призраците.

Глава СХХІІІ

НАДОЛУ ПО ПЛАНІНСКИЯ СКЛОН

Полунощ минаваше, когато влюбените напуснаха Дупката на призраците.

Хърбърт се застоя малко по-продължително в това диво място по разни съображения. Тревожеше го мъчителната развръзка, която ги очакваше при завръщането им в Гостоприемната планина. Какъв ужасен удар се готвеше на неговата братовчедка, която сега изживяваше върховно блаженство! Момъкът съзнаваше, че не ще може да се укрива още дълго време горчивата истина, и все пак му се искаше да забави нейното оповестяване колкото е възможно повече, поне докато младото момиче се съвземе от сътресението, което бе разтърсило духа му тази нощ.

Хърбърт и Кюбина обмисляха надълго как да скрият временно печалната вест.

От само себе си се натрапи едно-единствено разрешение: да отведат Кейт в дома на управителя, където тя да остане до часа, в който следваше да се предполага, че баща ѝ ще научи за избухналия пожар и ще се върне в къщи.

На девойката бе известно, че жилището е изгоряло. Преди да изгуби съзнание, тя бе видяла с очите си пламъци да осветяват похитителя ѝ нагоре по горската пътека. Покривът, който бе подслонил детството и, беше развалина. Всичко това тя го знаеше.

Съвсем естествено бе следователно да ѝ се подири временно друг подслон, в къщата на управителя. Младата креолка нямаше да изпита никакво съмнение, ако я отведат там.

Хърбърт и Кюбина не знаеха дали тялото на кустоса е вече отнесено в плантацията. При бързата си раздяла Куокоу не бе дал заповед за придвижване напред ни на носачите, ни на мароните, натоварени с охраната на двамата пленници.

Не беше изключено траурното шествие да се намира още на пътя, където го бяха оставили двамата приятели.

В такъв случай щеше да бъде възможно да се мине покрай разрушената постройка и да се стигне до дома на управителя, без новината за кустосовото убийство да достигне до Кейт, единствената, която беше дълбоко засегната от потресното нещастие.

След като младата господарка бъдеше настанена под покрива на г.

Тръсти, щяха да се вземат мерки, да не би онези, които биха влезли в допир с нея, да изгърват някоя дума.

Подобен план нахвърлиха набързо Хърбърт и Кюбина и сега пристъпиха към изпълнението му, като изведоха младата креолка от Дупката на призраците и насочиха стъпките си към долината на Гостоприемната планина.

Само двамата младежи придружаваха Кейт Воуан. Мароните останаха под заповедите на Куокоу в пропастта с важна задача: да пленят Чакра.

Кюбина също би останал, ала гореше от нетърпение да зърне отново любимата си Йола, която се намиреше заедно с другите слуги в потъналото в печал имение.

Капитанът на мароните имаше пълно доверие както в сръчността на своя лейтенант, така и в храбростта на своите момци. Той можеше да се осланя на тях за подобна работи и когато напусна Дупката на призраците, твърде малко се съмняваше, че призори или даже по-рано Куокоу ще залови магьосника.

Хърбърт и братовчедка му се движеха бавно надолу по планинския склон. Сега месецът разливаше нежна светлина над дъхавата пътека и улесняваше слизането; те нямаше за какво да бързат, нито изпитваха желание да бързат. Кюбина вървеше напред, за да ги предпазва от изненада или опасност. Девојката крачеше редом с Хърбърт, облегла се на ръката му, тази крепка десница, която веднъж той ѝ бе предложил така великодушно. Настъпил бе часът, когато тя прие предложението с готовност – час на гордост, час на щастие за младия англичанин – да върви ободряван от докосването на Кейт, която ту притискаше галовно ръката си до неговата, ту се отпускате на ръката му не от телесна немощ, а от нежност.

Силите на младата креолка се бяха почти изцяло възстановили, действието на упойката бе напълно изчезнало. Подтиснатостта, която бе предизвикала отровата, се бе разнесла много по-рано благодарение на целебното присъствие на мъжа, който придружаваше страдалката.

Ужасното изпитание, което тя бе преживяла бе последвано от спокойно и дълбоко блаженство. Сега тя знаеше, че Хърбърт я обича: от както се бе будила, той неведнъж ѝ бе повторил своите любовни клетви.

Тя, от своя страна, не проявяваше ни въздържаност, ни кокетство. В отговор на Хърбъртовите обети тя му отдаде напълно драговолно сърцето си.

А поднесе ли му и ръката си? Беше ли още свободна ръката ѝ?

По пътя момъкът потърси отговор на този въпрос – със заобикалки и с цялата деликатност, – която обстоятелствата позволяваха.

Беше ли вярно онова, което бе дочул: че Кейт била дала обещание на Смиджи?

Със сведени към земята очи девойката помълча известно време, без да отговори. Треперещата и ръка издаде мъчителната борба, която вълнуваше гърдите и.

Сетне сякаш бурята отчасти стихна. Моминските черти станаха решителни, като че предстои изповед. С твърд, нисък глас Кейт отвърна:

– Обещание? Да, Хърбърт. Изтръгнах го от мене в най-черния ми час, тогава, когато мислех, че нехае за мене, когато ми съобщиха, че вие сте дали подобно обещание на друга. О, Хърбърт, о, братовчеде, повярвайте ми! То бе против волята ми. Изтръгнах го от мене насила, със заплахи, с увещания...

– В такъв случай то не е обвързващо! – енергично прекъсна братовчедка си влюбеният. – Не е имало обет, не е имало годеж помежду ви. Дори и да е имало...

– Дори и да имаше – повтори Хърбъртовите слова девойката и горещата креолска кръв изби внезапно по бузите ѝ, а очите и изразиха непоколебима решителност. – Нямах обет, но даже и да имаше, той не би могъл повече да ме обвързва. Не! След всичко, което се случи тая нощ: да ме изостави в часа на опасност, не, не! Никога вече не бих се съгласила да стана съпруга на г. Смиджи. По-добре да понеса упрека за клетвопрестъпничество, от който моята съвест би ме освободила, отколкото да изпълня обета си. По-добре да бъда лишена от наследство, както татко ме заплашва и както положително ще стори, щом се завърне. Да, по-добре да умра, отколкото да стана жена на един страхливец!

„Малка опасност съществува да бъде лишена от наследство! – помисли си Хърбърт. – Как да ѝ съобщя ужасната вест? Как да ѝ разкрия, че в този миг тя е вече господарка на Гостоприемната планина? Сега – не, в никакъв случай – не!“

Младежът се умълча известно време, без да знае как да продължи разговора.

Кейт забеляза неговата замисленост. Неговият вид я насочи към неприятни предположения.

– Братовчеде, сърдите ли ми се за онова, което ви казах? Упреквате ли ме?

– Не, не – извика настойчиво Хърбърт, – ни най-малко.

Поведението на тоя мъж – би трябвало да го нарека женствено създание, защото срами мъжкото име – държането му спрямо вас ви дават основание да се освободите от най-гържествената клетва, камо ли от едно обещание, дадено против волята ви. Мисълта ми не беше погълната от това.

– А от какво, Хърбърт?

При този въпрос младото момиче се наведе към момъка и се взря в очите му с тревожно очакване.

Хърбърт изпита затруднение при отговора. Неговата замисленост и мълчание накараха братовчедка му да изпита свиване на сърцето, което ставаше все по-силно. Нейният поглед издаваше мъчителна боязън.

Тя не изчака ответа, а с треперещ глас постави допълнителен въпрос:

– Дадохте ли ви обещание?

– На кого?

– О, Хърбърт, не ме карайте да произнасям името. Сещате се за когото загатвам.

Младецът се почувствува облекчен от въпроса, който промени посоката на мислите му и същевременно му помогна да се разприказва отново.

– Ха-ха – разсмя се той. – Струва ми се, че ви разбирам, братовчедке. Обещание ли? Нищо подобно, уверявам ви, макар че щом бяхте така добра да направите изповед, и аз не ще скрия какво се случи между онази, за която поменавате, и мене. Между нас нямаше любов, поне никога от моя страна, кълна ви се, братовчедке. Но ще ви призная, измъчван от онова, което взех за хладина от ваша страна, подведен от хиляди сплетни, които откривам сега – за щастие, – че са лъжливи, аз бях склонен да дам съгласието си и без съмнение щях да съжалявам през целия си живот. Слава на съдбата! Обстоятелствата ме спасиха, спасиха ни и двамата, бих казал.

– О, щастие! Хърбърт, тогава ще бъдете ли мой, единствено мой?

Поддавайки се на напора на своята всепоглъщаща страст, младата креолка постави своя въпрос без свян.

– Скъпа ми Кейт – отвърна влюбеният, зашеметен от радост, – сърцето ми ви принадлежи. То е изцяло ваше. Колко до ръката ми, о, братовчедке, просто не се осмелявам да ви я предложа. Вие сте богата, знатна, а аз – беден, без пукнато пени, дори без дом!

– Уви, Хърбърт, вие не знаете. Дори и да бях богата, десет пъти по-богата от вас, повярвайте ми, всичко бих разделила с вас. Но не! Кой знае дали и аз не ще бъда толкова бедна, колкото сте и вие. Ах, горко

ми, вие не знаете, но трябва да го научите. Не ще скрия нищо. Знайте, скъпи ми братовчеде, че моята майка е била кварталонка и аз имам смесена кръв. Аз мога да наследя бащиния си имот единствено по завещание, и то само ако се издаде нарочно постановление от парламента. Татко замина, за да уреди именно този въпрос. Дали ще успее или не сега всичко е без значение. Твърде вероятно, той ще ме лиши от наследство, защото аз никога не ще се съглася да стана съпруга на един човек, за когото той ще ми заповяда да се омъжа – никога!

– О, братовчедке – възкликна младежът, очарован от пламенността, с която девойката подчерта своята решителност, – ако склоните да станете моя, не искам и да чуя за никакво богатство. Вашето сърце е съкровището, за което мечтая, то ми е достатъчно. Дори и двамата да сме бедни, няма никакво значение. Аз съм млад. Мога да работя. Ще се боря. Навярно ще намерим приятели, ала и да не намерим, ще минем без тях. Бъдете моя!

– Ваша ще бъда при всички превратности на съдбата! Ваша за цял живот! Завинаги!

Глава СХХIV СИРАЧЕ

Тържествените любовни клетви, които си разменяха двамата братовчеди, бяха прекъснати ненадейно. В нощната тишина и на същото място, където по-рано се бе извършило разбойническото нападение, прокълтяха зловещи звуци.

Пред погледа на Кейт и Хърбърт се разкриваше вече димящата грамада, която нявга беше господарският дом на Гостоприемната планина.

През храстите, които ограждаха пътеката, се виждаха да проблясват остатъци от червена светлина, потреперващи на места със слабо сияние. Докато братовчедите слизаха по склона, прокълтяха от време на време трясъци от сгромолясващи се греди, повалени от унищожителния огън.

До ушите на двамата бе достигнал и шепот на човешки гласове, какъвто се чува от хора, увлечени в обикновен разговор или поне необхванати от възбуда, която да вечае завършек на онази сцена, която се разигра в плантацията.

Изневиделица относителното спокойствие бе рязко смутено, диалогът на влюбените бе пресечен, разнесоха се звуци от съвършено друго естество: викове на мъже, писъци на жени, изстрели и диви крясъци.

Изглежда цялата олелия идваше от мястото, което само преди няколко часа бе кълтяло от врявата на един хор със също така сатанински тонове.

Кюбина, който вървеше няколко крачки напред, мигновено свърна назад по пътеката и се спря пред влюбените с неспокоен вид.

– Какво ли означава това? – запита Хърбърт, проявяващ също признаци на тревога.

– Разбойниците, господин Воуан! Върнали са се, ако и да не мога да отгатна за какво. Те трябва да са. Познавам този по-дебел от останалите глас. Чувате ли го? То е викът на разбойника Адам. Стамбо! Ще го накарам да замлъкне някой ден – не след дълго, може би още тая нощ! О, ето и друг един, още по-силен и див глас. Охо, и него го зная. Това е дяволският рев на Чакра!

– Но защо са се върнали? Те ограбиха всичко, което може да представлява интерес за тях. Какво ги е заставило да се върнат? Няма нищо...

– Има – извика Кюбина с отсечено движение, като че разрешението

току-що се е натрапило в съзнанието му. – Там е Йола!

Капитанът на мароните се обърна кръгом, сякаш се готвеше да полети към сражението, чийто шум се бе засилил.

За миг Кюбина се поколеба, макар и не от страх да тръгне напред.

Не! Осени го друга мисъл, която стана причина за неговото двоумение и която той скоро изрази гласно.

– Господин Воуан – обърна се той умолително, – аз ви помогнах да спасите вашата любима. Сега моята е в опасност.

Младият англичанин не се нуждаеше от този призив. Той бе вече освободил ръката си от тази на братовчедка си и се готвеше за действие.

– О, Хърбърт – възкликна младото момиче е израз на силна възбуда, – много е опасно. Не трябва да отивате! О, не ме оставяйте!

Кюбина изглежда почна да съжалява за отправената покана.

– Навярно ще бъде по-добре да не идвате – рече той, без да влага извителност в думите си. – Има опасност, която вие не бива да делите с мене. Животът ви сега принадлежи на друго. Не се сетих за това, господин Воуан.

– В очите на този друго, както и в собствените ми очи – отвърна момъкът, – животът ми не би имал стойност, ако трябва да се покажа страхливец. Храбри Кюбина, сега не мога да ви изоставя. Скъпа ми Кейт, Йола е в опасност, Йола, на която сме задължени и двамата. Ако не беше тя, аз не бих узнал, че ме обичате, и тогава ние двамата...

– Ах, Йола е в опасност! – прекъсна го братовчедка му, у която привързаността към прислужницата заглуши отчасти страха за любимия. – О, Хърбърт, вървете, щом настоявате, ала нека дойда и аз с вас. Ще умра, ако не се върнете. Да, ако смъртта ви споходи, нека тя не пощади и мене. Хърбърт, не ме оставяйте сама.

– Само за минутка, Кейт. Ще се върна скоро. Не се страхувайте. Щом правото е на наша страна, сърцатият Кюбина и аз ще сразим двадесетина от тези черни разбойници. Ще се върнем, преди да смогнете да преброите до сто. Тук! Скрийте се в тези храсти и ни чакайте да дойдем. Ще ви повикам. Зад това прикритие ще бъдете в безопасност. Ни дума, ни движение, докато не ме чуете да ви викам по име!

След тези наставления самоотверженият младеж нежно насочи братовчедка си към гъстаката. Той я накара да се свие в едно засенчено скривалище, целуна я бързо по челото, сетне, разделяйки се припряно, последва Кюбина към сражението.

За няколко мига двамата другари дотърчаха до градинската стена, минаха през вратичката, която намериха отворена, прекосиха градината

и се насочиха направо към мястото, откъдето им се стори, че бе дошла пукотевицата.

Доста странно – виковете на мъжете, писъците на жените, изстре-лите и дивите крясъци стихнаха също така внезапно, както и бяха избухнали.

Като по даден знак всичко се умълча, сякаш земята се разтвори и погълна не само шумотевицата, а и ония, които я предизвикаха.

Без да обръщат внимание на промяната, Хърбърт и Кюбина продължиха, отминаха димящите останки на жилището и се озоваха на площадката пред него.

Там те спряха.

Догарящите греди лумваха на промеждутъци, но лунните лъчи бяха достатъчни, за да осветят една толкова многозначителна, колкото и потресна картина.

Недалече се намираше носилка, на която лежеше тялото на бял човек, открито наполовина, с бледност, характерна за смъртта. Близко до покойника се търкаляха още три мъртвешки трупа, само че те бяха на чернокожи.

Хърбърт лесно позна първия мъртвец. Беше го съпровождал през целия ден, тъй като беше отравеният му чичо.

Кюбина без труд различи другите трупове. Бяха момчета от дружината му, марони, оставени от Куокоу да пазят пленниците.

А пленниците? Къде бяха те? Избягали?

На Кюбина не бе необходимо много време, за да намери отговор на загадката. За опитното око на човек, който често бе връзвал бегълци, не бе мъчно да разчете оставените следи.

Купчинка въжета и пръти издаде приспособленията, с които Куокоу бе завързал пленниците. Сега и въжета, и пръти се търкаляха захвърлени на утъпканата земя.

Ловците на негри бяха избягали. Грабителите бяха дошли да ги освободят.

Твърде облекчени от това предположение, което скоро се превърна в убеждение, Хърбърт и Кюбина се приготвиха да се върнат на мястото, където бяха оставили младата креолка, смятайки, че тя ги очаква там.

Те обаче не бяха взели предвид обстоятелството, че любовта придава смелост и безстрашие.

Когато се обърнаха към тъмния планински склон, видяха женска фигура, прилична на силфида в бяла премяна, да се плъзга между дърветата и да се спуска към градинската стена. Тя се замаярка над нея, като се

показваше и се скриваше, сякаш беше снежнобяла чайка, която се носи над морските вълни.

Двамата младежи познаха женската фигура с развяващата се въздушнобяла дреха.

Любовта не бе в състояние да понася дълго време неизвестността. Девојката бе изоставила скривалището си, за да сподели опасността с оногова, когото обожаваше.

Преди някой от двамата приятели да успее да се намеси, за да предотврати бедата, Кейт мина през вратичката – един път, по-добре познат на нея, отколкото на тях, – прекоси градината и стигна до полянката, където бяха застанали.

Девојката нададе радостен възклик, когато видя, че любимият и е невредим.

Бърз като ехо, от устните ѝ се изтръгна втори вик – но със съвършено различен отглас. Това бе вопъл на най-болезнена горест – стон на същество, което ненадейно узнава, че е сираче. Кейтиният поглед се бе отправил към трупа на баща ѝ.

Глава СХХV НЕВОЛНО САМОУБИЙСТВО

Забелязвайки мъртвото тяло на баща си, Кейт Воуан се отпусна до него на земята не в безсъзнание, а на колене, смазана от скръб. Тя се наведе над покойника и почна да целува студените безмълвни устни; ридания и неудържими хълцания я задушиха.

Само лицето на мъртвеца бе открито. Връхната дреха още обвиваше трупа и криеше неговите зеещи, но безкръвни рани. Дъщерята не ги видя и не запита за причината ма бацината смърт. Изтощените, сега бледи черти припомниха на девойката болестта, от която кустосът страдаше, преди да тръгне на път. Болестта бе причина за смъртта – такова предположение направи Кейт.

Хърбърт не се опита да дава обяснения на любимата си. Не му беше сега времето да влиза в подробности за трагичното събитие, което се бе разиграло. Най-мъчителната глава от разказа бе известна, другото не заслужаваше да се разправя – Кейт Воуан беше сираче.

Без да каже дума, дори не и онези думи на утеха, толкова обичайни при подобни случаи и при това толкова безполезни – момъкът обви ръце около кръста на своята братовчедка, нежно я вдигна и я отведе настрани.

Двамата минаха покрай задната част на разрушеното жилище.

Там пепеливата жарава хвърляше достатъчно светлина, за да се вижда алеята и да се забележи, че малката вила в градината не е засегната от пожара. Спасила я бе отдалечеността ѝ от жилището.

Хърбърт отведе братовчедка си в павилиона, постави я на едно бамбуково канапе и сам седна на един стол до нея.

Йола, която още веднъж се яви на сцената, последва влюбените, сви се на пода в нозете на младата си господарка и остана да ѝ се наслаждава с нежни погледи, издаващи нейната предана привързаност.

Кюбина тръгна да дири управителя и онези от слугите, които се бяха скрили наблизко.

Маронът можеше да действа с по-голяма предпазливост, ако се вземеше предвид внезапността на второто нападение на разбойниците. Но той не очакваше те да се покажат отново. Бягството на пленниците обясняваше повторната поява на бандитите, които бяха дошли да освободят ловците на хора.

Известно време тримата души в павилиона бяха единствените живи същества, останали при развалините на господарския дом. Връщането на злодеите беше предизвикало суматоха, по-силна, отколкото при първото им нападение. Хората от стопанството – бели и черни – бяха избягали в по-сигурни скривалища отпреди. Белите – управителят, книговодителите и всички останали – бяха помислили, че робите са се разбунтували и бяха напуснали вкупом имението, насочвайки се към Монтего Бей.

Между обхванатите от паниката бегълци иди по-точно начело на същите бе знатният гост на Гостоприемната планина – г. Монтагу Смиджи.

След като групата на преследвачите бе потеглила, той бе останал сам и стремглаво бе припнал към конюшната, където с помощта на Куоши бе успял да си набави оседлан кон.

Без дори да махне от себе си своята захаросана черупка, той се бе метнал на коня и бе препуснал с най-голяма бързина за пристанището, заявявайки решително, че ще се качи на първия кораб, който ще отплава за „скъпата му метропоолия“.

Смиджи се бе наситил на Ямайка и на нейните „креоолски създаания“, а най-вече на нейните „ужаасни неегри“. Кюбина се върна заедно с Куоши, който отново се изпречи на пътя му като дяволче и който беше единственият жив човек, когото той успя да открие. Маронът съобщи вестта, че г. Смиджи е напуснал плантацията.

Новината бе посрещната с безразличие от гостите на павилиона. Въпреки че франтът бе станал причина Хърбърт да страда от ревност и бе играл важна роля в живота на младата креолка, знатният господар на Монтаговия замък не се считаше вече за опасен. Никой не поменаваше, нито се сещаше за него. Хърбърт и братовчедка му изслушаха вестта, че е избягал от имението, с пълно равнодушие.

Но в същия миг в стопанството се намираше едно същество, на което заслужаваше да се отдели повече внимание, едно създание, чиято близост бе хиляди пъти по-опасна от тази на безвредния Смиджи.

Както поменаваше, Кюбина не се страхуваше, че разбойниците ще се върнат отново, ала се надигаше друга опасност, не по-малко близка и съдбовна, заплаха, която нито той, нито някой от останалите можеше да подозира.

Маронът предаде новината във вилчката и следван от Куоши, се запъти към мястото, където се намираше мъртвецът. Кюбина искаше да провери кои от хората му са загинали при последното сражение, както и

да огледа по-добре в каква посока са тръгнали нападателите.

Точно когато той обърна гръб на павилиона, една човешка фигура, промъкваща се така предпазливо, че можеше да бъде взета за сянка, мина през градинската врата, притича през задната част на парка и крадешком се доближи до вилчката.

Въпреки широкото наметало, с което нощният пътник бе загърнат, по очертанията му можеше да се отгатне, че това е жена, жена със стройна фигура.

Отблясъците на догарящите греди вече не бяха постоянни. На промеждутъци някоя греда, загубила равновесие под действието на унищожителния пламък, се сгромолясваше с трясък и тогава внезапно лумваше светлина, която продължаваше повече или по-малко.

Тъкмо когато тайнствената сянка, която се движеше по алеята, стигна на няколко крачки от вилчката, избухна едно от внезапните припламвания. То освети не само вътрешността на павилиона, но и цялата му околност, до най-далечните окрайнини.

Ако при тази светлина някой беше погледнал назад, през градината, щеше да види едно красиво лице, сега обезобразено от гняв и мъка, които го правеха да изглежда грозно. То беше образът на Джудит Джесурън.

Не е необходимо да се пояснява какво търсеше тя. Огънят на ревността изгаряше гърдите ѝ много по-силно, много по-жестоко от всеки друг път.

След миг еврейката зае положение, което ѝ позволи да надзърне в павилиона.

Онова, което тя видя, не бе в състояние да угаси ужасния пламък, който я опустошаваше. Напротив, подобно на сблъскването на провалящите се греди, то увеличи неговата мощ и ярост.

Кейт Воуан се бе изправила от своето полуизтегнато положение и седеше на бамбуковото канапе. Хърбърт беше до нея, също седнал. Снагите им бяха прилепени една до друга, младежът бе обгърнал с ръка своята братовчедка. Дори и за най-безразличния наблюдател би било явно, че сърцата на двамата са в хармония, че между тях съществува една връзка – най-силната на земята – връзката на взаимната обич.

Джудит Джесурън нямаше нужда да прави съждения, за да стигне до този извод.

Картината беше достатъчно красноречива. Тя не изискваше осветления и съперницата не подири обяснения.

Тя дори не се спря, за да забележи тъмнокожата прислужница,

която изглежда пазеше входа на павилиона, а спускайки се покрай нея, застана предизвикателно срещу влюбените.

– Хърбърт Воуан – извика неканената гостенка с горчив упрек, – вие сте изменник, омразен негодник. Вие ме измамахте...

– Не е истина, Джудит Джесурън – отвърна момъкът, който веднага, щом се съвзе от изненадата, скочи на крака. – Не е вярно. Аз... никога не съм имал намерение...

– Аха – изрева Джудит и гневът ѝ очевидно се засили при Хърбъртовия опит да се оправдава, – никога не сте имали намерение! За какво!

– Никога не съм имал намерение да се ожена за вас. Никога не съм ви обещавал.

– Лъжец! Подлец! Измамник! – изкрещя Джудит, прекъсвайки младежа още веднъж. – Сега това е без значение. Всичко е свършено. Ала щом никога не сте имали намерение да се жените за мене, то и тя никога не ще стане ваша съпруга!

Движението, което последва, направи закана на обезумялата жена много лесно разбираема.

Тя мушна ръката си в мантията, с която се бе загърнала, и когато я извади, между пръстите ѝ се показа лъскав предмет.

Беше пищов със сребърен блясък и дръжка от слонова кост, малък и все пак достатъчно голям, за да отнеме живота на човек от толкова близко разстояние.

Начаса тя насочи пищова, но не към Хърбърт Воуан. Тя обърна дулото към неговата братовчедка.

Не мина и секунда и се чу изстрел. Павилионът се изпълни с дим.

Когато пушекът се разнесе и ярка светлина нахлу отново в помещението, на пода лежеше просната жена, чието тяло се виеше в предсмъртен гърч. След малко тя се вкамени и се превърна в безжизнен труп.

Изстрелът се оказа съдбоносен, но не за Кейт Воуан, а за Джудит Джесурън.

Беше се намесила фулахската прислужница. Виждайки живота на своята господарка застрашен, тя бе скочила от стола си при входа и се бе хвърлила с пъргавината на гепард към убийцата. Йола бе успяла да я улови за китката с намерение да я отклони от прицела в нейната господарка и при това движение пищовът се бе насочил към самата Джудит.

Следователно по една случайност, без Йола да го бе желала, Джудит Джесурън завърши живота си с неволно самоубийство.

Глава СХХVI КУОКОУ В ЗАСАДА

Преди да напусне Дупката на призраците, капитанът на мароните даде на своя лейтенант подробни указания относно залавянето на Чакра. Не можеше повече да има съмнение, че магьосникът не е в леговището си. След находката в пещерата мароните продължиха своите дирения, предполагайки, че коромантиецът може би се спотайва нейде из гората. Те претърсиха всички храсти, огледаха всички дървета, където бе възможно да се покатери човек, без да открият някаква друга следа от изрода освен онова, което бяха вече намерили.

По всяка вероятност Чакра бе излязъл от пропастта, макар че никой не беше в състояние да каже в каква посока бе отишъл. Да се прави опит за намиране на следите му през нощта, в една гора без пътеки, би било загубен труд.

Правилният план за неговото залавяне беше мароните да останат в Дупката на призраците, докато той се върне, и да го хванат из засада, когато преплува вира. Тогава магьосникът щеше да падне в клопката им.

Такъв план на действие се избра и неговото изпълнение се възложи на Куокоу.

Първите подготвителни мерки бяха предприети веднага, щом бе изоставено диренето с факли. Куокоу и хората му заеха местата си за засада.

Кюбина схвана каква грешка направи, като накара момците си да претърсват долината с факли.

Кой знае дали Чакра не беше дошъл до ръба на скалата и оттам не беше забелязал светлината на факлите.

Ако подобно нещо се бе случило, нямаше ни най-малка надежда, че звярът ще се върне тази нощ. Ако той бе открил нахлуването на мароните в свърталището му, неговата предпазливост щеше да го държи нащрек и той едва ли щеше да се осмели да слезе в Дупката на призраците, въпреки примамката, която бе оставил зад себе си.

Така разсъждаваше Кюбина със съжаление. Залавянето на Чакра се бе превърнало в задача от първостепенна важност.

Всъщност предположението, че изродът е видял факлите или че по друг някакъв начин е научил за проникването на външни хора в

самотното му владение, беше може би неоснователно. В такъв случай той непременно щеше да се върне. Присъствието на пленницата беше основателен повод той да се прибере, и то не след дълго.

За да бъде сигурен в залавянето, капитанът на мароните сам изготви плана на засадата. Куокоу и хората му бяха поставени под голямото дърво, където обикновено магьосникът връзваше лодката си. Неколцина от мароните бяха настанени по клоните на дървото, за да скочат на раменете на коромантиеца, щом той пристигне с члуна.

Ладията щеше да се върне в подножието на стълбата от клони, след като капитанът и двамата му спътника я използват, за да излязат от Дупката на призраците. Всичко се изпълни, както бе начертано.

Преди да остави лодката, Кюбина се погрижи да я нагласи точно в същото положение, в което я бе оставил Чакра, та да не може магьосникът да се усъмни, че тя е била използвана в негово отсъствие.

Мароните бяха въоръжени с пушки, готови за стрелба. Каквито и престъпления да тегнеха върху укриващия се магьосник, мароните не бяха властни да се произнесат по неговата вина, поне не дотолкова, че да имат право да го лишат от живот. Макар и да се ползуваха със значителна свобода, волните горяни бяха длъжни да спазват закона. Пък и нямаше опасност, че злодеят ще се изплъзне от наказанието, което му се полагаше. Мароните знаеха, че пленяването на Чакра ще доведе до неговото смъртно наказание.

Кюбиновите юнаци имаха и друго основание да бъдат внимателни с оръжието си. Бе напълно възможно коромантиецът да не се върне сам. Те знаеха, че той е заедно с други престъпници – Адам и шайката му отчаяни разбойници. Тези съучастници можеха да дойдат заедно с магьосника. В този случай мирният план за залавянето им можеше да се превърне в кръвопролитна схватка.

Не бе необходимо всички марони да бдят. Половината от малката чета остана на пост, а другите се оттеглиха на почивка.

Лейтенантът бе измежду онези, на които бе позволено да отдъхнат, защото от два дни и две нощи той почти не бе затварял очи.

Куокоу се отдаде бързо на бога на сънищата и потъна в дълбока дрямка. Той захърка толкова звучно, че ако не беше заглушителния грохот на реката, която се спускаше през клисурата, огромните му ноздри биха издали присъствието му на Чакра, преди магьосникът да стъпи в ладията.

За щастие тътенът на водопада беше по-силен от носната музика на Куокоу и другите марони оставиха своя лейтенант да продължава да

хърка.

Глава СХХVII

ПРИСЪДАТА НА СЪДБАТА

Мароните оставиха Куокоу да хърка и да спи, докато се съмна. До този час Чакра не се вести никакъв, но точно когато румената зора почна да обгаря върховете на горските дървета, на ръба на стената, непосредствено над стълбата от храсти, се показа една черна фигура.

Едва тя се мярна, и ето изскочи още една сянка, а сетне зад двете първи се появи и трета и четвърта фигура.

ЧетириТЕ силуета се спряха на горния край на пропастта. Трудно бе да се каже дали разговарят нещо. Навярно разговаряха, но гласовете им не можеха да се чуят поради бученето на бързоструйната река.

Сега човекът, който се показа пръв, почна да се спуска по канарата, следван от останалите, явно в същия ред, в който се явиха на върха.

Сингюз бе вече разтърсил Куокоу от съня му. Другите спящи бяха също разбудени и всички стиснаха здраво пушките си, щом видяха врага.

При все че вече се бе развиделило, ни една от четирите фигури, които се открояваха на стената на канарата, не можеше да бъде разпозната. Тъмната скала и храстите не позволяваха да се видят лицата им. Четворката не можа да бъде разпозната и когато стигна до основата на стълбата, защото и там клоните закриваха новодошлите.

Едва след като двата силуета, които вървяха начело, влязоха в лодката и тя се плъзна по откритата водна повърхност, Куокоу ги позна.

– Чакра – прошепна той на Сингюз. – Други, да пуквам, ако очи не лъжат мене, е твой стари познат – чифликчия.

Тази забележка беше излишна за фулаха; той вече беше познал добре известните черти на човека, който му бе причинил толкова страдания.

Споменът за всички претърпени злини нахлу внезапно в сърцето на Сингюз. Жажда за отмъщение – остра, неудържима – завладя духа му.

С див вик и преди Куокоу да успее да го спре, той вдигна оръжието си и гръмна.

Младият африканец беше стрелец с безпогрешен прицел и ако не беше вдигнатата ръка на Куокоу, която наруши точността на неговата смъртоносна цев, часовете на Джейкъб Джесурън щяха да бъдат преброени.

Но въпреки това те пак се оказаха преброени. Независимо от намеренията на Куокоу, напук на случайността, която отправи куршума далече от прицела, съдбата беше решила да вземе своята жертва.

Никой от седящите в лодката не изглеждаше засегнат, ала когато се разнесе димът, се видя, че изстрелът не бе останал без последствие. Ръцете на магьосника бяха празни. Куршумът бе улучил греблото и го бе изтръгнал; то сега плаваше на повърхността на водата и се носеше устремно към ждрелото.

Остър рев изскочи от устата на коромантиеца. Той единствен схвана опасността, на която произшествието го излагаше. Той единствен знаеше въртопа, който застрашаваше да ги повлече двамата – него и спътника му.

Той мигновено коленичи, спусна ръцете си от двете страни на ладията, прилепи тялото си до планшира и почна да гребе с широките си длани. Неговата цел беше да не позволи на члуна да отиде към средата на течението.

Необикновената борба продължи няколко минути – лодката се задържа на място, без да се движи ни нагоре, ни надолу.

Мароните наблюдаваха зрелището с няма изненада и вероятно биха продължили да зяпат, ако двамата човеци, които бяха останали в подножието на стълбата, тласкани навярно от любопитство, не се показаха на брега на вира и по този начин позволиха да се различат лицата им. В същия миг един от мароните, който имаше да урежда стари сметки с тях, ги позна.

– Испански лешояди! – изрева Куокоу, смаян от вида на бившите си пленници. – Те са бягали от наша охрана. Огън по тях, момчета! Не оставяйте тях да бягат повторно!

Гръмовният глас на лейтенанта на мароните, който надделя над всички други шумове, стресна двамата ловци на негри и ги накара да почувствуват опасността, на която бяха изложени. Подобно на двойка песоголвци те почнаха да се катерят нагоре по стената.

Много късно! Преди да достигнат и една трета от пътя до върха, половин дужина спусъци бяха натиснати и трупове на кубинците паднаха непосредствено един след друг във водата с шумен плясък.

През същото време Чакра продължаваше да води в лодката своята борба на живот и смърт: той ту смогваше да превъзмогне течението, ту потокът вземаше превес.

Мароните не бяха в състояние да се произнесат кой ще излезе победител в този необикновен двубой. Те зареждаха пушките си и оставиха

магьосника необезпокояван да се бори с водната стихия.

Те не можеха и да желаят сцената да завърши бързо. Никой отмъстител не би могъл да измисли за жертвата си по-ужасно положение от онова, в което се намираха в този миг коромантиецът и съучастникът му.

Подтикван от инстинкта за самопазване, негрът все още хранеше надежда за спасение, ала чифликчията, който бе станал вече жертва на отчаянието, имаше такъв изплашен вид, че можеше да накара и смъртния си враг да се въздържи от намеса.

Трудно беше да се определи дали устремът на течението или дългите мускулести ръце на Чакра ще надделеят. Известно време силите изглеждаха уравнивесени. Но силата на човека се изтощаваше, а тази на природната стихия оставаше непроменена. На края водата щеше да вземе връх. Магьосникът изглежда почна да се убеждава в това и се огледа с изпитателен взор, в който се четеше отчаяние.

В този миг го осени ново хрумване – мисъл, която щеше може би да му помогне да се спаси.

Изведнъж изродът изостави безнадеждните си усилия да задържи лодката и сякаш взе някакво внезапно решение. Той се обърна към своя спътник и се наведе към него, като че ли искаше да му прошепне нещо. Но свирепият мрачен поглед издаваше съвсем друго намерение.

Щом се приближи достатъчно, изродът ненадейно протегна дългите си ръце, хвана чифликчията за раменете и го стисна в прегръдката си, подобно на исполински паяк, който улавя плячката си.

Сетне коромантиецът рязко промени хватката, улови търговеца на роби за едната ръка и единия крак, вдигна го високо във въздуха и с огромно усилие го захвърли над планшира на лодката.

Едновременно с пляска на вода прокълтя писък, изразяващ ужас. След миг тялото на нещастника се изгуби под тъмните струи на вира.

Шапката и чадърът му единствени изплаваха на повърхността и се понесоха бързо по течението.

Извергът отново се изправи в ладията, но не откри никаква възможност за спасение. Единственото задоволство, което можа да извлече от временното си облекчение, беше да види, че вероломният му съучастник ще загине заедно с него.

Чакра се надяваше, че като намали товара на лодката, ще успее да се бори по-сполучливо с течението, но надеждата му не се оправда.

Докато се отърве от своя спътник, той загуби време и преди да успее да се върне назад, ладията бе повлечена от един водовъртеж, от

който не бе в състояние да я измъкне дори силата на греблото.

За съвсем кратко време члунът бе отнесен в устието на пролома и се плъзна надолу с бързината на стрела.

Опитът на лодкаря да се хване за един храст, който се подаваше водоравно от скалите, не му помогна да се спаси, макар че в отчаянието си Чакра се улови за него. Дори дръвчето да имаше яки корени, те не биха издържали на яростния, неудържим напор на водната струя.

Храстът обаче беше слаб. Корените му се изскубнаха и след миг коромантиецът и лодката му се сгромолясаха между камъните от сто фута височина.

Съюзникът на Чакра се бе озовал в бездната само няколко секунди по-рано и двете мъртви тела отново се събраха наедно, въртейки се непрекъснато сред бялата гъста пяна.

Глава СХХVIII ЗАКЛЮЧЕНИЕ

На утрото след описаните трагични събития всеки, който би минал през голямата пътна порта на Гостоприемната планина и би насочил погледа си нагоре по дългата, засенчена от палмите алея, би зърнал само грамада от черни, димящи развалини.

Но една друга утрин, дванадесет месеца по-късно, устремеше ли човек взор в същото направление, щеше да съзре съвсем друга гледка. В дъното на тази растителна панорама можеше отново да се види как се усмихва с целия си разкош гордият господарски дом на Гостоприемната планина – възроден във всяко отношение, – с каменното си стълбище, с белите си стени и прозорци със зелени жалузи, сякаш изскочил като птицата феникс от пламъците. Всяка архитектурна подробност на предишната постройка беше така сполучливо възстановена, че дори и онзи, който познаваше добре старата сграда, не би могъл да открие следите на преобразованието.

Отвън всичко изглеждаше като преди. Едва когато се влезеше в жилището, щеше да се забележи промяна, и то главно по отношение на настанените в него обитатели и по отношение на собствениците му. Вместо някогашния господар – пълен, червендалест мъж с малко простоват вид, прехвърлил четиридесетте години, се явяваше млад човек с благородно изражение на лицето, едва навлязъл в зряла възраст, но по обноски и държане очевидно подготвен за своите задължения на собственик, напълно достоен за господар на знатния дом.

До него – не би могло да бъде и другояче – се намираше другарка, върху която окоето се спираше с още по-голям интерес, другарка, която бе придавала чар на стария дом и която сега разкрасяваше още повече новия: дъщерята на предишния – съпругата на сегашния собственик.

Тя дори не беше променила името си, а само гражданското си състояние. Малката Куошеба не беше вече госпожица, а госпожа Воуан.

Младите съпрузи се бяха разположили в големия хол, чийто подлъщеше и чиито мебели бяха разкошни, както и по-рано.

Беше час за закуска и в същото време, както и в миналото, час, в който можеше да се очаква пощата. Ала и двамата не се сещаха и да погледнат навън за всекидневния вестоносец, който се очаква с по-голямо нетърпение от онези, които Хименей – богът на брака – не е оковал в

своите златни вериги.

И двамата не искаха и да знаят за външния свят, нито се интересуваха от новини. Тяхната любов, още под опиянението на медения месец, представляваше сама за себе си цял свят и те нехаеха за пристигането на пощата.

Пощата обаче не щади ни онези, които я посрещат с безразличие, ни онези, които я очакват с възбуда. Нея я предават както на потъналия в скръб, така и на ликуващия от радост. Тя носи веселие на сърцето, което е било подгиснато от мъка, и тъга на оногова, който само миг преди получаването ѝ е сияел може би от блаженство.

В големия хол на господарския дом на Гостоприемната планина имаше две сърца, преизпълнени от щастие или от едно чувство, близко до него. Но защо трябва да казваме: „близко до него“, когато тези две сърца се наслаждаваха, на взаимно споделена обич. Ако това не е щастие – друго блаженство няма.

Без да правят опит да се прикриват, погледите на младоженците издаваха взаимно очарование. Впили очи един в друг със сладостен задружен възторг, те не забелязаха една тъмна фигура, грубо напомняща кентавър, която се приближаваше по дългата алея.

И да бяха я зърнали, те не биха се изненадали. Беше само пощаджийчето Куоши, яхнало рунтавото си конче, то се връщаше от града.

След това въведение читателят навярно ще очаква, че някаква злокобна вест ще изскочи от чантата за писма, увиснала на рамото на негърчето.

Нищо подобно. Имаше действително едно писмо, ала то не можеше да се счита за недобре дошло. То може би щеше да остане неразтворено, ако не беше пощенското му клеймо. Печатът беше особен. Африкански! Писмото носеше клеймото на едно пристанище, близо до устието на Гамбия. То бе отправено до г. Хърбърт Воуан, Гостоприемната планина, Ямайка.

Младият плантатор разчупи печата и набързо прегледа съдържанието на писмото.

– От брат ти Кюбина – каза той, макар и да знаеше, че с тези думи не съобщава нищо ново. – Пише ни, за да ни уведоми, че ще се върне пак в Ямайка.

– О, как се радвам! Допусках, че не ще може да живее сред дивациите, въпреки че са го направили техен принц. А Йола?

– Връща се, естествено, заедно с него. Няма опасност да я остави там. Тя отново мечтае за островния си дом. Не се изненадвам, мила ми

Кейт. Има едно място на земята, което е по-свято от всички други, мястото, където сърцата са се срещнали. Няма нищо чудно, че африканската девойка желае да се върне на това място. Човешката природа навред е еднаква. За мене този остров е раят, на земята.

– Ах, и за мене също.

При тази взаимна изповед младите съпрузи се наведоха един към друг и сляха пламенно устни, сякаш не бяха женени.

След нежната прегръдка Хърбърт продължи да чете.

– О – възкликна той, след като прегледа друга част от писмото, – брат ти иска да знае дали може да наеме или да купи оня къс земя, който се намира отвъд Дяволската канара. Старият крал му дал известна парична сума и той желае да си разработи кафеена плантация.

– Радвам се много, че има подобни намерения. В такъв случай той ще се засели тук и ще бъде близо до нас.

– Не трябва да му позволяваме да го купува. Ще му го подарим. Ще имаме достатъчно земя и без това парче. Какво е мнението ти, Кейт? Земята е твоя, не моя, за да я раздавам.

– Ах – отвърна младата съпруга с тон на закачлив упрек, – не ме огорчавай с тези тъжни спомени. Знаеш, че ти дадох всичко още тогава, когато можех да се считам за господарка, и...

– Спри, миличка, не ме наскъръбвай с подобни слова. Ти беше законна собственица на имота и трябва да си останеш такава. Дори и да не бяхме се превърнали в задружни собственици, пак никога не бих помислил да ти отнема бащинията. Следователно си съгласна да подарим тази земя на Кюбина, нали?

Нежно повторение на сладката прегръдка изрази единодушието на двамата да се дари Кюбина с исканата нива. Хърбърт подхвана отново да чете.

– Господи – промълви той, когато свърши, – каква необикновена история! Капитанът на кораба на робите, който доведе брата на Йола в Ямайка, се върнал пак на африканския бряг. Какво жестоко възмездие!

– Какво, скъпи Хърбърт?

– Изяли го!

– О, милостиви боже!

– Колкото потресно и ужасно да е, това е самата истина, инак Кюбина не би го писал. Слушай какво съобщава:

„Джоулър, така се казваше капитанът на кораба на робите, се яви лично пред стария Фулах-Фута, за да търси нов товар роби.

Кралят, вече уведомен за предателството му спрямо Сингюз, веднага заповяда да го хванат и без съд или друга формалност да го нарежат на парчета. След това той бе сготвен и изяден на голямото народно празненство, което се състоя по случай чествването на сватбата ми с принцеса Йола. Grambo! Сцената беше мъчителна и човек би могъл да изпита състрадание към нещастника, ако беше честен моряк, а не търговец на човешко месо. При това размишление аз се въздържах от всякаква намеса в негова полза. Всъщност моят фулахски дядо беше така разярен, че едва ли бих успял да спася клетника от съдба, която в края на краищата той заслужава напълно и която би изпълнила без съмнение с радост и задоволство горките му жертви, които той е пренесъл през Атлантика.“

– Добре – рече Кейт замислено, – че Кюбина е решил да напусне една страна, където, страхувам се, подобни зрелища са твърде обичайни. Ще бъда толкова щастлива да ги видя и двамата още веднъж в нашия мил, красив остров. И ти, Хърбърт, ще се радваш на завръщането им, сигурна съм.

– Разбира се. Ах, Кейт, помисляла ли си колко много сме задължени и на двамата!

– Често, Хърбърт. Често. И ако не вярвах сляпо в съдбата, бих си въобразила, че без тях.

– Детинщини, Кейт – прекъсна закачливо младият съпруг Кейтините слова. – Това са креолски суеверия. Няма никаква съдба. Не тя ръководеше сърцето ми, за да го накара да приеме, че ти си най-красивото създание на света, а то направи своя избор, защото ти си действително такава. Бъди великодушна към Кюбина и Йола. Признай открито, любима моя, че ако не бяха те, ти щеше да станеш може би госпожа Смиджи, а аз... аз...

– О, Хърбърт, не говори за миналото. Да го погребем в забрава, щом настоящето ни предлага всичко, за каквото сме копнели.

– Съгласен съм! Но, миличка, да не забравяме признателността, която дължим на Кюбина и на тъмнокожата му невеста. И за да им го докажем, предлагам да им поднесем нещо повече от къс земя. Нека на него им построим и жилище, та когато се върнат, да намерят покрив, под който да се подслонят.

– О, то ще бъде приятна изненада за тях!

– Тогава да го сторим. Какво прелестно утро! Не намираш ли,

Кейт?

При този въпрос Хърбърт погледна навън през жалюзите.

Нямаше нищо изключително в утрото – поне за Ямайка, ала Кейт виждаше през Хърбъртовите очи и точно сега в погледа на двамата всичко беше в розов цвят.

– Наистина прелестна утрин – съгласи се младата жена и погледна въпросително съпруга си.

– Какво би казала тогава, ако се поразходим малко пеш?

– Ще бъда очарована, Хърбърт. Къде възнамеряваш да отидем?

– Отгатни!

– Не, ти трябва да ми кажеш.

– Забравяш, че според креолските обичаи нашият меден месец, трябва да продължи цяла година. Докато той трае, ти ще заповядваш, сладка Кейт. Къде желаш най-много да отидем?

– Нямам предпочитания, Хърбърт. Навсякъде. С тебе навред е за мене хубаво. Реши ти.

– Добре, мила. Щом предоставяш на мене, аз предлагам да се изкачим на Дяволската канара. От върха може да се огледа и парчето земя, което възнамеряваме да подарим на нашия брат Кюбина. Докато сме горе, можем да изберем и място за жилището. Ще ти бъде ли приятно да отидем там?

– Скъпи Хърбърт – отговори младата съпруга, обвивайки ръцете си около тези на, съпруга си и гледайки го нежно в очите, – и аз си помислих за същото място.

– Защо за него? Кажи ми!

– Засрами се, Хърбърт. Нима трябва да ти го повтарям. Мисля, че ти го казах по-рано.

– Повтори ми го още веднъж. Приятно ми е да те слушам да ми говориш за она час:

– Час! Едва ли минутка бе то, и все пак минутка толкова ценна, колкото целият ми живот! Една минутка, в която открих, че говорът на очите ти е по-истинен от този на езика ти. Ако не беше тази мисъл, Хърбърт, можех действително да се поддам на отчаянието. Споменът за този сладък миг ме придружаваше и крепеше при изпитанията. Въпреки всичко продължих да се надявам.

– И аз също, Кейт. Този спомен е толкова свидетел за мене, колкото и за тебе. Нека отидем на поклонение на това свято място.

Един час по-късно двамата стояха на Дяволската канара, на онова място, което беше свято за сърцата им.

Хърбърт изглежда забрави за какво се изкачиха горе. Не помена и дума за Кюбина, ни за мястото на жилището му. Не каза ни слово за Щастливата долина и неприятните спомени, които тя беше в състояние да събуди. Забравено беше сякаш цялото минало с изключение на една сладка сцена, в която бяха съсредоточени мислите и речите на двамата.

– И ти ме обичаше тогава? – запита той само за да изпита насладата на утвърдителния отговор. – Обичаше ли ме тогава?

– О, Хърбърт, как можех да не те обичам? Очите ти бяха толкова прекрасни тогава.

– Какво! Нима сега не са?

– Колко е жестоко да ми поставяш подобен въпрос! Ах, сега те са далеч по-прекрасни! Тогава ги гледах само с очакване, сега се вирам в тях със съзнанието за собственост.

Последните думи бяха напълно уместни, не съдържаха нищо пресилено и изразяваха взаимното чувство, което свързваше Хърбърт Воуан с неговата братовчедка – съпруга.

Когато техните ръце се преплетоха и младите им сърца се притиснаха едно до друго, двамата забравиха за мароните и за всички изживени тревоги и повярваха, че дори и на този нещастен свят може да съществува щастие.

КРАЙ

© 1862 Майн Рид
© 1980 Светослав Колев, превод от английски

Thomas Mayne Reid
The Maroon, 1862

Сканиране и разпознаване: Борис Борисов, 2008
Редакция: Kazak_koka, Борис Борисов, 2008

Издание:

Майн Рид. Ямайски марони
Издателство „Отечество“, София, 1980

Превел от английски Светослав Колев
Художник Петър Брайков
Редактор Лъчезар Мишев
Художествен редактор Венелин Вълканов
Технически редактор Иван Андреев
Коректор Албена Николаева

Английска, трето издание, ЛГ VI. Дадена за набор на 26. II. 1980 г. Подписана за печат на 17. VI. 1980 г. Изляза от печат на 27. VIII. 1980 г. Печатни коли 31,25. Издателски коли 31,25. Условно-издателски коли 30,58 Цена: подвързия 2,94 лв., брошура 2,68 лв.

Индекс 11 95376 25632/6256-7-80
Печат: ДП „Тодор Димитров“, София
с/о Jusautor, Sofia

G. W. Dillingham Co., Publishers, New York 1897

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9534>]